

JANET
DAILEY

THE
PHOTOGRAPH

ngôi
sao
đơn độc

vh Nhà xuất bản Văn Học

NGÔI SAO ĐƠN ĐỘC

Tác giả: **Janet Dailey**

Dịch giả: **Kim Thùy**

Nhà xuất bản: **văn học**

Số trang: **368 trang**

Kích thước: **13x19 cm**

Ngày xuất bản: **12 – 2007**

Chụp truyện: **apple1982us**

Đánh máy: *jannie, mit tran, suringuyen, trinhhoang81, jadenguyen,
phantuongvy, botihell, vndaniel*

Làm ebook: **tuonganh2003**

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Giới Thiệu:

"Sự giận dữ toát ra từ người nàng rất tương phản với thân hình tròn trịa mềm mại êm ái đang đứng sát vào người chàng. Nhìn đôi môi cong cón đang thoát ra những lời nói độc địa, Quint bèn nghĩ đến cách duy nhất có thể làm cho nàng im lặng, không nói được lời nào nữa.

Chàng bèn áp đôi môi mình lên môi nàng, làm cho cơn tức giận bị mắc nghẹn lại trong họng. Khi áp mạnh môi mình vào môi nàng, chàng cũng thấy mình tức giận, giận vì nàng đã đổ hết sự phẫn nộ lên đầu mình khi mà mọi việc đang diễn ra tốt đẹp. Giận vì nàng tin chính chàng đã gây nên những chuyện rắc rối, gay go cho nàng.

Nhưng sự mềm mại tự nhiên của môi nàng chỉ trong nháy mắt làm thức dậy những nhu cầu khác. Quint cảm thấy đau thắt ở phía dưới và nơi ngực. Chàng nuối tiếc vì chuyện này không thể xảy ra giữa họ, vì thế chàng thôi hôn...".

(Trích).

Lời Mở Đầu

Khi ngọn gió chướng thổi mạnh, mây đen kéo phủ kín cả bầu trời tây nam Port Worth, bang Texas, gió cuốn hết bất cứ vật gì không còn buộc chặt. Gió lạnh từ phương Bắc đã thổi xuống khắp bang Texas từ đêm qua, khiến cho không khí thảng chập bỗng trở nên như cát.

Tám biển hiệu treo trên trụ cột đong đưa như người say, nó chỉ được buộc bằng một sợi dây xích độc nhất, nên gió làm cho nó kêu lạch cạch... Mặt nó đầy những vết đạn lỗ chỗ, người ta phải khó khăn lắm mới đọc được hàng chữ viết trên đó: TRAI CEE BAR.

Chiếc xe tuần tra cảnh sát đang chạy nhanh bỗng hãm tốc độ khi đến cổng trại, đèn thắng đỏ lên nhấp nháy. Chiếc xe vẫn rẽ nhanh vào cổng, ngọn đèn sau đuôi sáng lên thấy rõ con đường đất. Bụi đất tung lên sau chiếc xe tuần tra, nhưng viên cảnh sát Ray Hobbs vẫn nhận ra tám biển đung đưa trước gió.

Trông như có người đã dùng tám biển làm bia tập bắn vậy, - anh ta nói với người đồng nghiệp ngồi sau tay lái.

Có gì mới mẻ đâu chàng trai thành phố! - Joe Ed Krause, người đã phục vụ 17 năm trong ngành cảnh sát trả lời. Ông ta nhìn người đồng nghiệp trẻ với ánh mắt kẻ cả. - Một nửa biển hiệu ở thôn quê đều bị bắn, không khi này thì khi khác. Khi buồn là họ bắn, khi uống bia là họ bắn, khi cùng đi trên con đường nhỏ với nhau họ cũng bắn chơi. Chẳng có nghĩa lí chó gì hết.

Có lẽ đúng thế, - Ray Hobbs trả lời, rồi quay qua nhìn vào khung cảnh trống trải bụi bay lên mù mịt. Khi chiếc xe chạy vào sân trại, anh ngồi thẳng lên một chút, chú ý đến chiếc xe tải nhỏ đậu trước nhà kho cũ, rồi quay mắt nhìn ngôi nhà một tầng có hàng hiên phía trước chạy dọc theo chiều dài ngôi nhà. Trông ở đây có vẻ như có người ở.

Tôi không tin có người ở trong nhà, - Joe Ed đáp, lái thẳng chiếc xe đến trước nhà. Ông bước khỏi chiếc xe ấm áp, ra ngoài không khí mùa đông lạnh giá, đưa tay đè chóp mũ xuống để khỏi bị gió thổi bay đi.

Người đồng nghiệp trẻ bước xuống theo ông. Cả hai bước lên thềm nhà có mái hiên che kín. Bước chân của họ, nện mạnh trên nền ván, tiếng gió ào

ào át tiếng bước chân.

Joe Ed mở cánh cửa lưới, không ngần ngại mà cũng không thận trọng, dậm mạnh lên cánh cửa gỗ, rồi đứng đợi. Nhiều giây trôi qua trong lúc chờ đợi, người “lính mới” nhìn qua khe cánh cửa sổ bên cạnh khung cửa bám đầy bụi.

Cửa không khóa à? – Người cảnh sát trẻ hỏi và nhìn đồng nghiệp với ánh mắt ngạc nhiên.

- Ồ, đây là thôn quê mà, Joe Ed trả lời với giọng khinh khỉnh. – Không ai khóa cửa vào ban ngày hết.

Ông bước vào trong nhà và lớn tiếng hỏi – Có ai ở trong nhà không? – Ông dừng một lát rồi gọi lại Evans, anh ở đâu? Nhưng trong nhà vẫn lạnh ngắt như tờ.

Người cảnh sát trẻ đi theo ông vào trong.

- Tôi nghĩ là trong nhà không có ai.

- Đừng có đùa. – Joe Ed cảm thấy phải nói một cách nghiêm trang như thế. Nếu đi một mình, chắc ông đã quay lui ra về. Nhưng vì có anh cảnh sát chân ướt chân ráo mới vào nghề, ông quyết định phải đi lục tìm cho kỹ. – Chúng ta phải lục soát khắp các phòng.

Ở phía bên phải ngôi nhà có cửa dẫn vào bếp. Joe Ed hất đầu ra dấu đi vào bếp rồi ông đi vào trước, ván lát nền nhà kêu rảng rặc dưới thân hình bồng bềnh của ông. Vật đầu tiên ông thấy khi vào bếp là bình cà phê tự động để trên quầy gần bên bồn rửa.

Ông lấy bình cà phê ra xem, nhìn mặt ghê tởm:

- Bã cà phê đóng trong bình này dày cũng đến mấy phân, - ông ta nói. Ngoài ra còn nhiều đĩa dơ chất đầy trong bồn rửa. Nhưng đĩa dơ nhiều trong bồn rửa không làm cho ông ta bận tâm, mà chính là bình lọc cà phê mới khiến cho ông ta chú ý. – Theo chỗ tôi biết thì bất cứ người chăn bò nào trước khi đi làm cũng đều uống cà phê. Thế nhưng nhìn bình lọc cà phê này thì có lẽ đã mấy hôm nay không có ai uống hết.

- Theo ông thì chúng ta còn nên kiểm tra các phòng ngủ không? – Người cảnh sát trẻ hỏi. Joe Ed nhún vai:

- Tại sao không?

Khi khám các phòng ngủ, cả 3 phòng đều không có giường, và 3 cái tủ đều trống không

- Sam Evans đã dọn đi khỏi nhà rồi.

- Nhưng tại sao bên ngoài có chiếc xe tải đậu? – Người cảnh sát trẻ hỏi. Ray Hobs có vẻ không thỏa mãn trước ý kiến của người đồng nghiệp.

- Đúng. Chúng ta nên kiểm tra chiếc xe xem sao, - Joe Ed đáp với vẻ miễn cưỡng. Ông ta xem việc này chỉ phí thời giờ mà thôi.

Khi họ ra khỏi ngôi nhà cũ kỹ, gió thổi vào họ ào ào. Hai người cảnh sát phải cúi đầu xuống mà đi, họ đi đến chiếc xe tải nhỏ đậu trước nhà kho. Giống như trong nhà, cửa xe không khóa. Họ mở hộc đựng gang tay ra xem, trong đó có giấy bảo hiểm và giấy đăng ký xe.

- Chủ nhân trên các giấy tờ này mang tên công ty nuôi bò Calder, - Joe Ed lên tiếng. – Nếu tôi không lầm thì đây là tên của một công ty ở Montana, iện đang làm chủ cơ sở này.

Chương

1

Mẹ thiên nhiên thật lắm đa đoan. Trong khi ở Texas đang chịu cảnh gió bắc lạnh, trời đầy mây, thì những cánh đồng phía đông Montana thời tiết mát mẻ với nhiệt độ khoảng 20°C, nhờ có gió mùa ẩm áp thổi từ vùng cao nguyên đến.

Vùng đất rộng lớn này xưa kia là của người Sioux hùng mạnh. Bây giờ trên một triệu mẫu đất của vùng này thuộc quyền sở hữu của công ty nuôi bò Calder, khắp cả miền Tây đều biết tiếng công ty và họ thường gọi là trại Triple C. Quint Echohawk có gốc rễ lâu đời tại vùng đất này. Ông ngoại Chase Benteer Calder và người cha quá cố của chàng có ¼ dòng máu của giống nòi Sioux.

Quint thừa hưởng cặp mắt màu xám tro, đôi gò má cao và cặp mắt đen tuyền của bố. Nhưng chàng cũng hưởng nhiều đặc điểm phía bên gia đình Calder, rõ nét nhất là 2 hàm bạch cứng như đá, hốc mắt sâu, đôi vai rộng và bộ ngực nở nang, rắn chắc.

Khi còn nhỏ, chàng sống ở trại Triple C, nhân viên trong trại đã đặt cho chàng cái biệt hiệu “Ông nhỏ”. “Nhỏ” ở đây không phải nói đến tầm thân cao 1 mét 85 của chàng, mà là muốn nói chàng đến 27 tuổi mới bước vào tuổi nam nhi.

Quint leo lên tầng cấp ngói nhà lớn của trang trại, ánh nắng ấm áp chiếu lên lưng, ngói nhà là nơi cư trú của dòng họ Calder từ bao đời nay. Ngói nhà đồ sộ 2 tầng, cao rộng, đứng xa cách đây mấy dặm người ta cũng thấy nó như một chiếc tàu thủy trắng khổng lồ thả neo trên bãi cỏ.

Lễ tạ ơn đã qua, nhưng không khí lễ hội vẫn còn y nguyên khắp nơi trong nhà – hoa giáng sinh trước cửa, vòng hoa bao quanh những chiếc cột cao. Vì ban ngày sáng sủa nên người ta không chú ý đến ánh đèn nhấp nháy khắp nơi, mặc dù đèn trang hoàng vẫn có sáng.

Lên đến hết các bậc cấp, Quint dừng lại, quay lưng nhìn khắp nơi trong sân trại. Nhà cửa trải dài quanh sân đối với người ngoài, trung tâm của trại

Triple C giống như một thị trấn ở nông thôn về nhiều mặt.

Ngoài những nhà kho và lều trại thông thường dùng để chứa vật dụng dùng trang trại ra, còn có nhiều khu nhà chứa nhiều nhu yếu phẩm quan trọng khác, từ thực phẩm, áo quần lao động cho đến đồ sắt thép và phụ tùng xe hơi. Mới cách đây vài năm, người ta còn xây thêm nhà dùng làm nơi cho thuê băng video, và dùng làm nhà bưu điện của trang trại. Lại còn nhà làm trạm xá sơ cứu, hiệu gò hàn và trường tiểu học. ngoài khu nhà bếp cũ được dùng như nhà hàng ăn uống đủ thứ ra, còn có gần 12 ngôi nhà dùng làm nơi cung cấp chỗ ở cho những cặp vợ chồng công nhân trong trại và gia đình họ.

So với thành phố gần đây, cách 200 dặm, thì trang trại này rộng mênh mông như một vài bang ở miền đông, cho nên có thể thấy trại Triple C đã tự cung tự cấp đủ các nhu cầu cần thiết cho nhân viên trong trại, Và chính gia đình Calder đã kiểm soát hết các sinh hoạt nơi đây.

Khi Quint thẫn thờ nhìn khắp các nhà cửa trong trang trại, chàng biết những thứ này đều nằm ngoài tầm tay mình. Nếu mẹ chàng biết lo xa, thì chắc chàng đã đóng vai trò quan trọng trong công việc điều hành trang trại này, nhưng cả hai mẹ con nghĩ rằng việc cầm cân nảy mực trong trang trại Triple C thế nào cuối cùng cũng lọt vào tay của anh trai bà là Trey. Quint không thắc mắc về vấn đề này, vì chàng tin rằng Trey ra đời để đảm trách vai trò ấy. Tuy nhiên, Quint vẫn thấy tương lai của mình còn bấp bênh, chưa ổn định. Nhưng chàng thường áp ủ nỗi lòng này với riêng mình thôi.

Nghe có tiếng mở chốt cửa vang lên phía sau lưng. Quint quay lại, thấy mẹ chàng bước ra cửa. Cathleen Calder Echohawk – thường được mọi người gọi tắt là Cat – người mảnh mai, nhỏ nhắn, tóc đen đã lốm đốm bạc. Nụ cười của bà nhanh và rộng, chứng tỏ cá tính của bà vừa đầy sức sống lại vừa hay thay đổi.

- Mẹ nghĩ là con đứng ở ngoài này, bà nói – con nên vào trong nhà. Jessy đang đợi con. Mẹ có cảm giác là có vấn đề khó khăn gì đấy mà mẹ ấy cần bàn với con – chàng đi vào cửa, mẹ chàng nói theo – mẹ hy vọng vấn đề không nghiêm trọng lắm, vì sáng mai chúng ta đã lên đường sang Anh để dự đám cưới của Laura. Nếu mẹ cô dâu mà không có mặt tại lễ cưới thì thật quá khủng khiếp.

- Nhưng ít ra Jessy đã có mặt tại lễ cưới đầu tiên rồi, - Quint nhắc cho mẹ nhớ, mắt chàng ánh lên vẻ hài hước châm chọc.

- Con nói nghe như giọng của ông ngoại con, Cat khiến trách con trai với vẻ triu mến, bà bước sang 1 bên tránh đường cho chàng đi vào nhà. Ông ngoại con vẫn không hiểu tại sao Laura tổ chức đến 2 lễ cưới - 1 ở đây và 1 ở bên Anh. Nhưng việc sang Anh đối với ông thì quá vất vả vì tuổi tác, còn để cho gia đình của Sebastian và bạn bè của anh ấy bay sang đây thì cũng không thể được.

- Con biết. Quint gật đầu – Jessy ở đâu? Trong phòng lớn à?

- Ừ, bà đáp, rồi để tay lên cánh tay chàng như muốn giữ chàng 1 lát. – Mẹ mừng vì con quyết định không đi xa. Để ông ngoại con ở nhà một mình mẹ thật không yên tâm chút nào hết.

- Mẹ đừng lo, ngoài con ra có nhiều người chăm sóc cho ông ngoại.

- Dĩ nhiên là có chứ! Bà nhìn về phía phòng lớn. – Con hãy vào xem mẹ Jessy cần gì con.

Căn phòng lớn của trang trại vẫn còn được xem như trái tim của trại Triple C, mặc dù người ta đã xây riêng một ngôi nhà dùng làm văn phòng trại cách đây nhiều năm rồi. Trên một bức tường có treo tấm bản đồ lớn vẽ khuôn viên của trang trại với đường biên giới xa tít với nhiều dấu mốc, có nhiều dòng suối chảy qua. Tấm bản đồ đã cũ kỹ, giấy vẽ đã vàng vì thời gian.

Cũng chính trong phòng lớn này, người ta treo cặp sừng của con bò đực, sừng dài rất ấn tượng trên bệ chiếc lò sưởi khổng lồ xây bằng đá. Con bò đực này đã dẫn đàn bò đàn bò đầu tiên từ Texas đến, lúc trại Triple C mới thành lập tại Montana. Đây là căn phòng lịch sử, mãi mãi in đậm vào tâm trí Quint.

Loại cây xanh trường xuân trang hoàng trên bệ lò sưởi thoảng ra mùi thơm dịu dàng, dễ chịu của nhựa thông. Ngọn lửa cháy bập bùng trong lò sưởi tỏa ánh sáng khắp phòng và hình ảnh già nua của ông ngoại chàng khiến chàng cảm thấy như được đón tiếp một cách niềm nở và ấm áp.

Như mọi khi, ông ngoại chàng, Chase Benteen Calder, ngồi sau chiếc bàn làm việc rộng lớn, thân hình đã có thời lực lưỡng, bây giờ tóc đã bạc phơ, vai xệ, khuôn mặt răn rỏi hẳn lên những đường nhăn của tuổi già. Năm tháng

chồng chất dầu vết già nua trên cơ thể của ông, nhưng tinh thần ông thì vẫn sắc bén như bao giờ, và đầy kinh nghiệm trong nghề chăn nuôi ở vùng đất phía bắc này.

Ông ngoảnh đang chăm chú nhìn cô con dâu, Jessy Calder. Nhờ sự dìu dắt, dạy dỗ của Chase mà bà đã điều hành trại Triple C suốt 20 năm qua từ ngày chồng bà mất. Jessy ngồi bên góc bàn, thân hình mảnh mai nghiêng về phía ông Chase. Khi nghe tiếng bước chân của Quint đi vào, bà quay người nhìn ra ngưỡng cửa.

Jessy liền nhanh nhẹn đứng thẳng dậy khỏi góc bàn.

- Chúng tôi đang nói về cháu đây, Quint à.

- Mẹ cháu nói mẹ muốn gặp cháu, Quint bỏ mũ ra, đi tiếp vào trong phòng, nhìn người này rồi lại nhìn sang người kia. Dùn nhìn 2 người, chàng vẫn không thể đoán được, họ cần gặp chàng để làm gì, có chuyện gì thế?

- Chính chúng tôi cần cháu để tìm ra chuyện ấy đấy. Jessy đáp – cháu có thể thu xếp đồ đạc để ra đi trong vòng bao lâu?

Quint ngạc nhiên hỏi?

- Đi đâu ạ?

- Đi Texas. Tuần trước chúng tôi đã gửi tin nhắn đến trại Cee Bar, nhưng không ai trả lời đấy. Hôm nay tôi nhờ cảnh sát trưởng ở đây đến kiểm tra trang trại xem sao. Mới cách đây mấy phút tôi gọi điện đến hỏi ông ta. – Và theo như nhân viên của ông ta cho biết, thì ở đây không có ai hết, ít ra đã 1 tuần rồi.

Quint cau mày:

- Cháu nghĩ mẹ có thuê người đến làm việc tại trại Cee Bar mà.

Jessy thở dài ngán ngẩm và gật đầu.

- Anh ta tên Sam Evans, chúng tôi thuê anh ta chừng 1 năm rưỡi nay.

- Mẹ có chuyện gì rắc rối với anh ta không? Quint hỏi, đây là ý đầu tiên nảy ra trong óc chàng.

Không có gì rắc rối với Sam hết, Jessy trả lời ngay.

Nhưng mấy tháng vừa qua, anh ta kêu ca rằng tất cả những người anh ta thuê làm đều chỉ vài ngày rồi bỏ đi. – bà khẽ nhún vai với vẻ bối rối. Tôi

không biết, có lẽ anh ta làm việc một mình quá mệt, nên cũng bỏ đi luôn mà không thông báo gì cho chúng tôi biết trước.

Trong giọng nói của bà có gì là lạ khiến cho Quint nghĩ là bà không hoàn toàn tin có chuyện như thế. Chàng hỏi:

- Có phải mọi nghĩ rằng bản chất của anh ấy không phải như thế?

Jessy là người có tính thực tiễn, nên bà đáp:

- Việc tôi nghĩ gì không quan trọng. quan trọng là anh ta đã bỏ đi, đem theo hết vali và hành lý, cảnh sát trưởng đã cho biết như thế - bà dừng lại một lát rồi nói tiếp –Chúng tôi cần cháu bay đến đây, điều hành công việc trong trại cho đến khi chúng tôi thuê được người khác.

- Nếu mọi muốn như thế, cháu chỉ chuẩn bị thu xếp đồ đạc trong 1 giờ là xong. Quint đáp, rồi cháng nghiêng đầu với vẻ ngạc nhiên, thắc mắc. – nhưng tại sao cháu phải đi? Chúng ta đều biết ở đây có nhiều đàn ông giỏi kinh nghiệm điều hành trang trại hơn cháu.

Chàng hỏi Jessy, nhưng chính ông Chase trả lời:

- Tháng 6 vừa qua, Max Rutledge có đề nghị mua trại Cee Bar. Ông đã thẳng thừng bác bỏ đề nghị đó. Sau đó một thời gian ngắn, Evans gặp chuyện rắc rối trong việc thuê người làm. Có thể đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Nhưng trong thâm tâm, ông nghĩ không phải thế.

Max Rutledge. Quint biết cái tên này rất rõ, chàng đã gặp con trai của Max Rutledge, Boone Rutledge, hẳn là người thừa kế của Max. Chàng gặp Boone trong cuộc gặp gỡ của hắn với Laura. Laura là chị họ của Quint. Nhưng chàng biết rất nhiều về tiếng tăm xấu xa của hắn.

Lão Texas này nổi tiếng giàu bạc triệu, nhờ vào nguồn dầu hỏa dồi dào và vốn đầu tư vào ngân hàng. Trong số nhiều nhà cửa đất đai của lão, có trại gia đình Rutledge nằm giáp ranh với trại Cee Bar. Quint biết ông ngoại và mọi chàng cần có người ổn định trại Cee Bar hơn là cần người giàu kỹ năng trong công việc ở trang trại. Họ biết chàng từng là nhân viên trong lực lượng điều tra an ninh của bộ tài chính cho đến cách đây vài tháng, nên họ tin chàng là người duy nhất có khả năng này. Chính vì quá trình công tác trong nghề cảnh sát của chàng mà họ cần đến chàng.

Tôi sẽ cho máy bay 2 động cơ đưa cháu đến đây, - Jessy nói, rồi đưa tay

nhắc điện thoại.

*

Trời mùa đông ở Texas tối sớm hơn. Khí lạnh tràn ngập khắp vùng, mây tan hết, trên bầu trời đêm hiện ra những vì sao lấp lánh.

Ánh sáng đèn trước chiếc xe hơi Quint thuê chiếu rõ con đường quốc lộ có 2 làn đường ở phía trước. Vào giờ này, trên đường có ít xe cộ, và hầu hết các xe đều chạy ngược lại hướng của chàng. Khi rẽ qua khúc quanh trên đường, Quint thấy gần đây sáng cả một vùng, do đèn đường và đèn trong các nhà chiếu ra. Theo sự hướng dẫn của Jessy, trước khi đến trại Cee Bar, chàng phải đi qua thành phố nhỏ có tên là Loury thuộc Texas.

Chạy thêm mấy phút nữa. Quint thấy có tấm biển báo cho biết đã đến ranh giới của thành phố, cắm ở bên vệ đường, chàng liền giảm tốc độ cho đúng với yêu cầu đã ghi trên biển thông báo của thành phố. Con đường 2 làn chạy xuyên qua trung tâm thành phố. Bên ngoài của những khu nhà cho thấy đây là khu vực thương mại của thành phố, vài nhà có mặt tiền xây gạch, vài nhà khác treo vải bạt theo lối hiện đại. Phần lớn nhà cửa đều trống không, một ít treo biển cho thuê, những tấm biển treo ở các cửa sổ phía trước bám đầy bụi.

Nhìn khắp nơi chỉ thấy không quá 6 chiếc xe hơi đậu trên đường, và phần lớn đều đậu ở trước 1 ngôi nhà có đèn sáng ở góc đường. 1 tấm biển lớn treo trên dây cửa sổ dài cho biết đây là quán góc đường. Trên cửa kính có hàng chữ lớn viết hoa, quảng các quán có bán CÁC MÓN ĂN NHANH.

Nghĩ rằng có lẽ bây giờ ở trại không có gì để ăn được, nên Quint quyết vào kiếm cái gì để ăn ngay để khỏi phải đến trại rồi quay lui mua thức ăn. Chàng thấy trước mặt ngôi nhà bên cạnh có chỗ trống, liền đậu xe ở đấy rồi vào quán.

Khi Quint bước vào quán chỉ có 5 người khách. Với thói quen nghề nghiệp trước đây, chàng đưa mắt quan sát quanh quán, nhớ từng mặt người. Một cặp vợ chồng già ngồi ở bàn bên cạnh đang ăn chung cái bánh sandwich, trong khi đó, ở bộ bàn phía sau, có 2 người đàn ông đang ngủ. Họ đội mũ cao bồi, mặc áo sơ mi có nút bấm và quần Jeans bạc màu. 2 người đang uống café, họ đưa mắt thờ ơ nhìn chàng đi vào, còn người thứ 3 đang

chăm chú gặm cái bánh kem.

Tất cả những ghé đầu kê dọc theo quầy rượu ngần đều không có ai ngồi, ngoại trừ chiếc cuối cùng. Người ngồi trên ghé ấy là 1 cô gái đeo tạp dề bồi bàn, trên quầy trước mặt cô có để cuốn sách giáo khoa mở rộng và bên cạnh cuốn sách là tập ghi chép.

Quint chọn bộ bàn ghế kê gần phía trước quán, kéo ghế ngồi ở vị trí có thể vừa nhìn ra cửa vờ thấy các khách hàng khác. Khi Quint ngồi xuống ghế, cô bồi bàn nhìn chàng với ánh mắt bực bội, miễn cưỡng đẩy lui cuốn sách, đứng dậy khỏi ghế. Quint liếc mắt nhìn cô ta, mái tóc dài được buộc gọn sau gáy với cái kẹp đôi môi. dưới ánh sáng của đèn huỳnh quang, trông chiếc kẹp sáng lóng lánh như màu của một đồng xu mới. khi cô ta bước đến gần bàn Quint, chàng vẫn giữ nguyên ý kiến ban đầu lúc mới vào đây là cô gái hấp dẫn, còn rất trẻ không quá 17 tuổi. Cô để ly nước trên bàn rồi nhìn vào mắt chàng, với vẻ hiếu kì của dân địa phương trước khách lạ mới đến thành phố. Lần đầu tiên Quint thấy có người mắt màu nâu kỳ lạ như mắt nàng, không phải màu nâu đỏ, màu nâu vàng bình thường mà là màu nâu vàng rất lạ.

- Anh dùng café trong khi xem thực đơn chứ?

Cô ta hỏi, câu hỏi theo quán tính phát ra từ cửa miệng cô khi có khách vào quán.

- Tôi muốn café và món ăn đặc biệt đêm nay.

- Anh muốn nói món thịt bò bấp phải không? Cô ta nhìn chàng với ánh mắt nghiêm trang. – anh chọn món ăn làm rồi. nước sốt cà chua để ăn với món này hết rồi, thứ nước sốt khác không đủ làm tăng hương vị món thịt bò bấp này của Tub đâu.

Trong lời nói của cô không có gì chứng tỏ cô có ác tâm muốn giễu cợt. trái lại, cô nói 1 cách thành thật. Quint không thể giữ được nụ cười trên môi.

- Vậy cô đề nghị món gì?

Cô nhoảnh miệng cười đáp:

- Món bảo đảm nhất là thịt bò băm viên và thịt chiên.

- Rồi, nhất trí

- Tôi sẽ mang café đến cho anh, cô đáp rồi rời khỏi bàn.

Khi cô quay lại, Quint trang thủ hỏi vài câu để biết thông tin về trại Cee Bar.

- Quanh đây có ai thuê người làm việc không?

- Guy chalmers đang tìm người để bơm xăng vào những ngày cuối tuần. mặc dù trả lời thế nhưng cô ta quan sát đánh giá chàng rất kỹ, lộ vẻ chín chắn củangười trên 17 tuổi. – Nhưng tôi nghĩ chắc anh không muốn làm công việc ấy.

- đúng vậy, thế còn trại Cee Bar thì sao? Có người cho biết trại này cần thuê người.

- Vậy anh là dân cao bồi à? Mặt cô hiện ra vẻ như thất vọng, nếu quả đúng như thế.

- Như thế không tốt hay sao? Quint hỏi về thích thú và hiếu kì khi thấy phản ứng của cô ta.

- không phải. Tôi chỉ thấy anh không có vẻ gì là dân chăn bò thôi. Cô gái đáp, mắt nhìn lướt qua trang phục của chàng, từ cái mũ, chiếc quần Jeans, cho đến đôi ủng chẵn bò trên người chàng. Nói cho cùng thì hết ½ dân Texas đều mang ủng, đội mũ cao bồi, nhưng không phải tất cả đều là dân chăn bò.

Quint định hỏi câu khác, thì một người đàn ông ở bàn sau đưa cao chiếc tách lên không và gọi:

- Này, Dallas, cho thêm café nữa chứ?

- Tôi đến ngay bây giờ - cô gái đáp rồi rời mắt khỏi Quint và quay về phía quầy.

Cô lấy bình café rồi đến rót đầy 3 tách cho khách ngồi ở bàn sau. Một người hỏi cô chuyện gì đấy khiến cô nhún vai, rồi đến xem cặp vợ chồng ngồi ở bàn bên xem họ có gọi gì thêm không. Khi xong việc, cô không trở lại bàn của Quint ngồi, khiến chàng nuối tiếc. cô ta trở về quầy, ngồi lên ghế đầu và lại đọc sách.

Quint không biết tại sao chàng muốn nói chuyện thêm với cô gái Dallas này. Chắc có lẽ cô ta không cho chàng biết những thông tin cần thiết. Thật vậy, chắc là không. Chàng không thể nói vì cô ta thật tình không muốn nói

hay vì cô hoàn toàn ngây thơ. Xét theo tuổi tác chàng đoán, thì có lẽ vì lí do cô ngây thơ, không biết chuyện xảy ra như thế nào.

Đồng thời khi nhìn cô gái, chàng thấy cô ta có nét gì đấy rất hấp dẫn. chàng không nhớ có phụ nữ nào khiến chàng chú ý đến mục đích tình dục như cô gái này. Và trớ trêu thay, người con gái làm cho chàng chú ý nhiều, lại là gái vị thành niên.

Vào dịp khác chắc thế nào Quint cũng cười khi nghĩ đến chuyện như thế này. Nhưng tối nay Quint cảm thấy bất bình và bất an một cách kỳ lạ.

Chàng nhìn thấy tấm biển chỉ phòng vệ sinh, mũi tên chỉ về phía hành lang ở phía sau. Chàng liền nghĩ đến chuyện lấy cớ đi đến phòng vệ sinh để giãn chân. Quint đứng dậy khỏi ghế, đi rửa tay trước khi thức ăn đến.

Chương

2

Tên cao bồi to lớn ngồi nơi bàn phía sau quán nhìn Quint đi ngang qua, gã đợi cho đến khi chàng đẩy cửa phòng vệ sinh nam đi vào, mới đứng dậy thủng thỉnh bước đến cuối quầy, nơi cô gái đang ngồi. Gã đẩy chiếc mũ ra sau, để lộ đám tóc màu hung trên đầu, rồi chống cánh tay lên quầy.

- Cứ mỗi lần nhìn đến cô là tôi thấy cô chúm mũi vào sách. mắt cô có ngày sẽ lồi ra đấy, Dallas à - Gã nói rồi đợi, nhưng cô gái vẫn không có vẻ gì cho thấy là cô ta đã nghe gã nói. - Nghe nói cô và ông nội cô đã thuê của Andy Farrell chiếc toa moóc xuống cấp để làm nhà. Tôi đoán chắc cô sắp đến thành phố lớn.

- Như mọi khi, anh đoán sai rồi, John Earl, - Dallas trả lời, mắt vẫn không rời khỏi cuốn sách.

- anh chàng khách lạ ấy nói gì với cô thế?

- không nói gì hết - Cô viết thảo cái gì đấy lên trang giấy của tập ghi chép nằm bên cạnh cuốn sách.

- Rõ ràng anh ta hỏi cô chuyện gì đấy. Có phải hẳn đến tìm cô không? - Lời tố cáo có trọng lượng đủ làm cho cô ngừng đọc sách, quay mắt nhìn gã.

- không, anh ta không tìm tôi. anh hỏi về công việc ở đây.

- Loại công việc gì?

- Việc chăn bò.

John Earl Tandy hà hơi với vẻ giễu cợt:

- giờ phút này trong năm làm gì có trại chăn nuôi nào quanh đây thuê mướn thêm nhân công?

bực mình trước cái giọng cả quyết, tự mãn, ra vẻ ta đây biết hết mọi chuyện của gã, Dallas đáp lại:

Thật thế à? Nàng héch cằn lên với vẻ thách thức. - tôi tự hỏi không biết ai nói cho anh ta biết là trại Cee Bar cần thuê người làm.

Câu trả lời của cô gái làm cho gã cao bồi cười toe toét

- Hần nên quên chuyện xin vào làm ở đây đi .

- Tại sao ? Giọng cô gái có vẻ gay gắt . - có phải Rutledge đã để mắt nhòm ngó đến trang trại này không ?

Gã cúi đầu xuống, nhìn nhanh vào mắt cô ta - tôi đoán cô vẫn còn đau đớn vì ông ta . Nhưng cô phải biết là tôi không thể làm gì được trong việc này .

- Hầu như mọi người trong thành phố đều đã nói với chúng tôi như thế . - Dallas nhìn lại vào trang sách, nhưng trí óc cô cứ nghĩ đến người khách lạ có cặp mắt xám và nghĩ rằng, nếu anh ta vào làm trong trang trại Cee Bar, thì thế nào anh cũng gặp nhiều chuyện rắc rối không hay . Cô nhắc mình nhớ rằng đây là vấn đề khó khăn của anh ta, chứ không phải của cô .

- thời gian vừa qua cô đã gặp chuyện không hay, nhưng chuyện gì rồi cũng qua hết, John Eark nói với vẻ tin tưởng 1 cách đáng ghét . - Tại sao cô không để tôi mời cô đi chơi vào tối thứ 7 ?

- có phải anh cho rằng làm như thế thì mọi chuyện sẽ qua hết không ? Dallas hỏi lại, giọng gay gắt .

Câu trả lời chua cay của cô như kim đâm vào người John Earl, gã bèn đứng thẳng dậy, vẻ giận dữ .

- Tôi tưởng sau khi ông nội cô mất trang trại, cô sẽ biết điều đôi chút, nhưng cô vẫn chứng nào tật nấy, tưởng mình là ngon lành với tất cả mọi người ở đây .

Lời lên án của gã nghe quá kỳ cục khiến Dallas muốn đánh gã, nhưng thay vì thế, cô chỉ đáp lại với giọng mỉa mai :

- dĩ nhiên tôi vẫn ngon lành, vì thế mà tôi sống trong chiếc toa moóc cũ kĩ xuống cấp dùng làm nhà .

John Earl dao động, gã nghĩ là cô đã hạ nhục gã, nhưng không biết có đúng không .

- cô không thể trách tôi về chuyện này, ông nội cô là đồ điên mới tin rằng có thể ngăn đc. Rutledge khỏi làm những việc ông ta muốn . không ai chống lại ông ta mà có thể thắng đc.

Dallas liếc mắt thấy có bóng người xuất hiện ở 1 bên, cô quay qua nhìn,

người khách lạ từ phía sau hành lang hiện ra, anh ta đi về phía bàn của mình

- anh nên nói cho anh chàng mới đến này biết, - cô đề nghị .

- không cần thiết, John Earl trả lời - rồi anh ta sẽ tìm ra sự thật thôi .

Dallas liền nhận ra giọng nói của gã có ẩn ý gì đấy .

Anh nói thế nghĩa là sao ? - cô hỏi, và dần cơn tức giận không để lộ ra ngoài .

- không có nghĩa gì hết - Nhưng John Earl lại nhoẻn miệng cười tự mãn - tôi chỉ muốn nói là sẽ không có ai ở đây thuê anh ta làm việc hết .

- cô không đọc tin anh ta đăng trên báo à ? John Earl cười toe toét .

- Nhưng tại sao anh ấy nghỉ việc? đừng để tôi đoán xem. có phải vì sức khoẻ không? giọng cô có vẻ âm ỉ vì tức giận .

- Vì sức khoẻ, John Earl lặp lại với vẻ thú vị - có lẽ cô đoán đúng .

Dallas không nghi ngờ gì nữa, sự hăm dọa tuy tinh tế, nhưng rất rõ . cô cảm thấy đau đớn trước sự hăm dọa này . thế nhưng, điều tệ hại hơn hết là tuy biết thế mà cô vẫn cảm thấy mình bất lực, không làm gì được.

Đĩa lớn đựng thịt bò băm viên chất thêm thịt chiên lên trên đc. đẩy qua ô cửa thông giữa nhà bếp và quầy phục vụ, rồi 1 bàn tay to tướng bấm vào cái chuông trên quầy, tiếng chuông lanh lảnh báo cho Dallas biết thức ăn đã nấu xong .

Dallas nhận thấy thức ăn được làm xong thật đúng lúc, và cô nhân cơ hội này để chấm dứt câu chuyện với John Earl . Cô bước xuống ghế, đi vòng qua người cao bồi để vào phía sau quầy . cô lấy đĩa thịt trên kệ ở ô cửa, lấy một ít nước xốt cà chua và mù tạc, đem hết đến bàn của người khách lạ .

Khi cô để thức ăn trên bàn trước mặt chàng, chàng nhìn cô và nói : - Cảm ơn !

Cô bối rối khi gặp mắt chàng . John Earl là nguyên nhân khiến cho cô bối rối - và những chuyện mà gã nói về trại Cee Bar . Cô tự nhủ rằng đó chính là vận rủi của người khách lạ, còn cô, cô hoàn toàn không thể làm điều gì đc.

Tuy nhiên, cô nhìn tách café gần hết của chàng và nói: - tôi sẽ mang đến cho anh thêm ít cafe nữa.

Khi cô đem bình cafe đến, cặp vợ chồng già, Quint vừa ăn vừa nhìn cô . chàng tin chắc rằng cô không hoàn toàn chú ý đến cặp vợ chồng già này, mà chàng có cảm giác rằng tâm trí cô đang đi đâu đó, chàng không ngạc nhiên lắm, vì giữa cô và họ có khoảng cách về tuổi tác quá lớn . Khi cô leo lên ngồi trên ghế đầu lại, chàng cao bồi đã quay về bàn với các bạn của mình . Lại 1 lần nữa, cô gái cúi mũi vào cuốn sách trên quầy .

ba người cao bồi nói chuyện lung tung với nhau, giọng nói rề rề, nhỏ nhỏ, như tiếng nhạc đệm cho màn ăn uống của Quint . Thỉnh thoảng từ trong bếp có tiếng ly tách, soong chảo va nhau kêu lanh canh, phá tan bầu không khí yên lặng của quán ăn .

Khi Quint nhai miếng thịt cuối cùng, ba người cao bồi xô ghế đứng dậy rào rào . Một người móc túi quần Jean lấy mấy đồng xu, thả lên bàn làm tiền thưởng . Cả ba thủng thỉnh đi về phía quầy có két tiền gần cửa, họ liếc mắt nhìn Quint với vẻ hiếu kỳ .

Bỗng 1 người dừng lại, đi về phía bàn của chàng, quint liền nhận ra đây là người cao bồi đã đến nói chuyện với cô bồi bàn hồi nãy .

-Dallas có cho tôi biết anh đang tìm việc làm, - anh ta đi thẳng vào vấn đề, không mào đầu gì hết . Cô ấy nói anh nghe trai Cee Bar muốn thuê người làm .

Quint dựa người ra lưng ghế, trông có vẻ như đang thành thoi thư thái . Nhưng tâm trí chàng thì đang hết sức căng thẳng .

- Đúng thế .

-chuyện này không liên quan gì đến tôi, nhưng nếu anh biết nghe lời khuyên, thì anh hãy quên chuyện ấy đi .

Quint nghiêng đầu ra vẻ thắc mắc . Chàng hỏi :

- tại sao thế ?

Gã cao bồi im lặng một lát rồi trả lời :

- chúng tôi biết thế nào anh cũng không muốn làm ở đây, và sẽ bỏ việc mà đi thôi . - Gã nói xong, hất đầu một cách cộc cằn, rồi bỏ đi theo mấy người bạn .

Quint ngồi yên suy nghĩ lời gã cao bồi vừa nói, vẻ mặt không có gì thay

đôi . chàng biết chuyện xảy ra như thế là do hồi nãy gã đã nói chuyện với cô gái bồi bàn . chàng nhấp cafe với vẻ trầm tư, nghĩ rằng có 2 khả năng khiến cho chàng gặp phải chuyện không hay ; thứ nhất là Evans, người quản lí trại trước đây, có lẽ đã có những hành động quá tàn bạo, thứ 2 là chắc có ai cố tình gây nên chuyện rắc rối, như ông ngoại chàng đã nghĩ đến .

Ngay cả trong thời đại tiên tiến này vẫn có 1 vài trang trại với bất cứ tầm cỡ nào cũng có thể sống còn mà không cần thuê mướn nhân công Đối với 1 trang trại vắng mặt chủ nhân thì đây là sự cần thiết tuyệt đối .

Quint đợi cho mấy gã cao bồi ra khỏi quán và cô bồi bàn lau sạch bàn của họ xong, mới đi đến quầy trả tiền . chàng nhìn thẳng vào mặt cô, thấy khuôn mặt có những đường nét mịn màng sạch sẽ .

- Mọi việc đều ổn thoả chứ ? - Cô hỏi và nhìn chàng một thoáng, chỉ một thoáng thôi không đủ thời gian cho chàng thưởng thức lại màu nâu đà trong mắt cô .

-Tuyệt, Quint trả lời, cảm thấy lòng rạo rục mặc dù cô ta còn nhỏ tuổi và chàng có cảm tình với cô . - thịt bò băm viên đúng là thức ăn rất ngon .

- Ngon hơn thịt bò bấp nhiều - cô gái nhếch mép cười .

- Tôi đồng ý với cô . Chàng để tờ 20 dollars lên quầy . anh chàng cao bồi bạn cô khuyên tôi không nên làm việc ở trại Cee Bar . anh ta nói thế nào tôi cũng sẽ không thích làm ở đây . Cô có biết tại sao không ?

Quint thấy bỗng cô ta bước lui, hầu như là 1 cử chỉ tự nhiên .

Nhưng cô ta nhún vai, cái nhún vai như muốn biểu lộ việc cô không biết gì hết về vấn đề chàng hỏi .

- John Earl thường biết về những điều anh ta nói đến . Nghe theo lời anh ta chắc là khôn ngoan hơn - Cô để tiền thôi lên quầy rồi quay đi, và nói thêm câu xã giao - chúc anh ngủ ngon !

Quint nhìn lưng cô gái, cái lưng thẳng, hầu như cứng nhắc, và chàng định hỏi tiếp vấn đề bị bỏ dở . chàng biết rất rõ những ai còn trẻ đều không có khả năng giữ kín thông tin đc lâu . Bỗng người đầu bếp từ trong bếp xuất hiện, ông ta lấy vạt tạp dề nhóp nhúa lau mồ hôi chảy xuống chiếc cằm ú thịt .

Người đàn ông béo phệ lẳng đăm nhìn Quint và đưa tay mập ú vẫy cô bồi bàn .

- Sau khi khách ra về, cô đóng cửa quán, nghỉ đêm . Ông ta lấy ly nước để trên giá, đẩy cái ly xuống dưới vòi thùng đựng nước côca .

lời nó của người đàn ông khiến cho Quint cảm thấy khó khăn, nếu không nói là không thể nán lại để hỏi thêm cô bồi bàn vài câu nữa . chàng nghĩ như thế có lẽ là tốt nhất . Nếu Rutledge đứng đằng sau vụ này, thì tốt hơn hết là không lên lời cô gái vào việc này - cho dù chỉ là gián tiếp .

Khi Quint ra khỏi quán, chàng thấy trên đường có ít xe đậu hơn và không có xe chạy . Nhưng chàng vẫn nhìn lên nhìn xuống trên đường, vì thói quen nghề nghiệp, trước khi đi đến chiếc xe thuê .

Trong khi Dallas dọn dẹp đĩa dơ trên bàn chàng, cô cố nhìn chàng qua cửa sổ lắp kính phẳng trước mặt quán . cô ngạc nhiên và hơi choáng váng khi thấy chàng ngồi vào sau tay lái của chiếc xe hơi đời mới . Cô biết tất cả những ai làm thuê chẵn bò có lòng tự trọng đều lái xe tải nhỏ - ngoại trừ những người đã có vợ thỉnh thoảng mới đi xe hơi sang trọng .

Dallas cố nhớ xem chàng có đeo nhẫn cưới trên tay không, nhưng cô không nhớ trên tay chàng có chiếc nhẫn nào . Mà chuyện này chẳng thành vấn đề . có lẽ cô không có dịp để gặp chàng nữa .

công việc của mình xong xuôi, Dallas ký vào phiếu ghi thời gian làm việc của mình, tổng cuốn sách giáo khoa và giấy tờ ghi chép vào chiếc xách vải đeo vai, chúc Tubby Harris ngủ ngoan, rồi ra về bằng cửa sau . cô mở cánh cửa bên tay lái của chiếc xe tải nhỏ cũ sơn màu trắng, ném cái xách lên ghế ngồi phía trước và leo lên xe .

Cô gái chỉ mất 5 phút để lái xe từ quán ăn về đến chỗ ở cũ của Farrell nằm ở ngoại ô thành phố . Dallas đậu xe bên cạnh toa moóc đã dùng làm nhà ở cho cô từ 8 tháng nay . Bên ngoài đèn đã sáng, bóng đèn vàng vọt chiếu ánh sáng vào màu hồ phách của những bậc thềm bằng gỗ dẫn lên cửa trước của toa moóc .

cô thấy qua cửa sổ ở phòng khách có ánh sáng màu xanh lung linh, cho biết máy truyền hình đã đc. bật lên . Dallas mỉm cười, cô biết thế nào cô cũng thấy ông nội đang ngủ gà ngủ gật trên chiếc ghế xích đu .

Nhưng nụ cười tắt ngay trên môi cô . Cô nghĩ đến chuyện ông nội cô mất cái trang trại . Việc này rất đau đớn cho ông, nhưng việc làm cho ông đau

khó hơn là hiện thời ông không có việc gì để làm . công việc ở Loury rất khó kiếm rồi, mà với 1 ông già 78 tuổi như ông nội cô lại càng khó khăn hơn nữa .

Dallas nén tiếng thở dài, đeo cái xách vải lên vai, leo lên tầng cấp đến cửa trước . Khi cô đẩy cánh cửa mở ra, tiếng bản lề kêu ken két .

lập tức chiếc xích đu bật thẳng lên, tiếng chân nện mạnh lên sàn nhà .

- ai đấy - Ông nội cô hỏi .

- cháu đây . - Dallas bước vào, bỗng cô dừng lại khi thấy 2 tay sần sùi của ông nắm chặt khẩu súng . Empty, cháu tưởng ông đã hứa với cháu là cất súng trong tủ và khoá tủ rồi mà .

sinh ra với cái tên Mordecai Thomas Garner, người chủ trại này đc. mọi người gọi bằng 2 chữ viết tắt M.T ngay khi còn nằm trong nôi . không ai nhớ người đầu tiên nào đã gọi trọc cái tên của ông theo 2 chữ viết tắt này thành ra Empty, nhưng mọi người đều cứ theo thế mà gọi ông . Mọi người trong vùng đều biết ông lão có bộ ngực lớn và cặp chân vòng kiềng này là Empty Garner .

Thấy ánh mắt bất bình của cháu, Empty cố tìm cách biện bạch :

- Ông phải lau chùi súng cho sạch, ông đáp và chỉ nhìn hộp dụng cụ dùng lau chùi súng để trên bàn bên cạnh ghế ông ngồi .

cô nhìn lên mặt bàn thấy không có viên đạn nào hết .

- súng có nạp đạn phải không ?

- Nếu súng không có đạn thì ôm súng bên mình để làm gì ? Ông đáp, rồi thay đổi đề tài, ông hỏi tiếp

- hôm nay thứ mấy mà cháu về nhà sớm thế ?

- hôm nay thứ 4 . Tubby ít có khách vào buổi tối những ngày thường trong tuần . - Dallas để cái xách tuột xuống nền nhà, đến bên ghế ông ngồi, đưa tay yêu cầu .

- Đưa súng cho cháu, cháu cất vào tủ .

Mắt ông lão nheo lại với thái độ gay gắt .

- Mà đừng ra lệnh cho tao, bé . Tao không phải là con nít .

Nhưng Dallas không chịu nhượng bộ khi cô nghĩ mình đúng . cô chỉ tay

vào cái tủ cáo đựng súng kê gần máy truyền hình .

- Vậy thì ông đem cất đi, vì ông có thể nhờ tay bắn người nào đấy .

Ông quắc mắt nhìn cô gái .

- Mà đứng choáng chỗ trước mặt tao, làm sao tao đi ?

- Có ngày cháu sẽ bóp cổ ông đấy, cô nói rồi bước đến lấy cái xách lên .

Empty Garner đứng dậy khỏi ghế xích đu, đi đến tủ đựng súng, dáng đi lắc lư của người suốt đời ngồi trên lưng ngựa . Khi Dallas đem cái xách đựng sách vở đến chiếc bàn trong phòng bếp kê đấy, ông nói sau lưng cô :

- Có ngày cháu sẽ ân hận vì cứ buộc ông cất súng như thế này . Nhất là nếu Rutledge cho tay chân của hắn đến rình mò ở đây .

- Ông khỏi cần lo đến Rutledge nữa . - Dallas ngồi xuống chiếc ghế trong bếp, cảm thấy lo sợ, bất an như ông nội . Tự thâm tâm cô biết tình trạng này không có liên quan gì đến khẩu súng . - Bây giờ lão đang theo đuổi trại Cee Bar.

- Làm sao cháu biết như thế ? empty hỏi, vừa tìm chiếc khoá tủ mở tủ súng trong chùm chìa khoá, tiếng chìa khoá va nhau kêu leng keng hoà với lời hỏi của ông .

- Tối nay John Earl có đến quán ăn .

Tin này làm cho Empty bối rối . Ông cau mày suy nghĩ, để súng vào tủ khoá lại . Ông nhét chìa khoá vào túi, thủng thỉnh đi vào bếp, vẫn suy nghĩ về câu nói của cô .

- Ông biết thằng John Earl có tánh bộp chộp, nhưng hắn không phải thằng ngu để tự nhiên nói ra tin này cho cháu biết .

- Hắn không tự nhiên nói ra tin này cho cháu biết, Dallas đáp, cô lấy cuốn sách English Lit trong xách ra .

- Thế tại sao hắn nói thế ?

Dallas thở dài thất vọng, cô hối hận vì đã nói chuyện này ra . Nhưng cô biết khi đã nói thì không thể nào dừng lại đc. cô biết tánh của ông nội rồi, nếu không cô nói cho ông nghe hết chuyện, thì ông sẽ không để cho cô yên . cô đáng ra phải nhớ rằng nói đến chuyện Rutledge giống như đưa tấm vải đỏ ra trước mặt con bò tót Tây Ban Nha .

Dallas bèn vẫn tất kể lại câu chuyện về người khách lạ muốn tìm việc làm khỏi về công việc ở Cee Bar, rồi sau đó John Earl hỏi cô về câu chuyện giữa cô với người khách lạ và câu trả lời của hắn với khách là không ai có thể thuê người khách lạ này làm việc ở đây hết .

- Hắn không nói gì nhiều, Dallas kết thúc vấn đề, - Nhưng rõ ràng Evans bị hăm dọa đến nỗi phải chạy khỏi đây .

Ông nội cô gật đầu đồng ý

- Có lẽ anh ta sợ Rutledge hăm hại . cũng có thể hắn bị lão ấy mua chuộc để trốn đi . Lạy Chúa, ông ước sao đc. thấy cảnh Rutledge bị trừng phạt . - giọng ông nghe thật gay gắt . Tội ác của lão ta thật tà trời .

Suốt nhiều năm nay không ai ngăn cản đc. lão ta, Dallas nói, về hẳn học tức tối - lẽ nào không có ngày nào đó có người sẽ trị đc. lão ?

- Có lẽ cháu nói đúng, ông nói rồi nhìn cô cháu lật sách ra học . - chắc cháu học hết nửa đêm mới nghỉ .

- Đúng thế . Tuần sau thi học kỳ rồi .

- cháu nhớ cần phải ngủ cho đủ . Nếu đầu óc quá mệt sẽ không tiếp thu đc. gì, thì học mấy cũng vô ích . Khuyến cháu xong, ông định quay đi, rồi bỗng dừng lại nhìn cô và hỏi : - Ai chăm sóc gia súc ở trại Cee Bar ?

- Cháu đoán chắc không có ai, Dallas thờ ơ đáp, mắt đã nhìn chăm chú vào bài học trong sách .

- Nếu chúng có đói cũng không làm cho Rutledge bận tâm . - Empty nói, không để ý đến Dallas đã bắt đầu không nghe ông nói - Nếu chúng chết đói có lẽ lão ta còn mừng nữa . Khi ấy lão sẽ báo cáo cho chính quyền biết và gây thêm nhiều chuyện rắc rối cho chủ nhân .

Dallas chỉ ậm ừ cho qua chuyện, vì cô không nghe thấy ông nói gì hết . bỗng ông hỏi cô :

- Sáng mai cháu đến làm ở cửa hàng thức ăn dành cho gia súc lúc mấy giờ ? 8h phải không ?

Tám à ? - cô hỏi lại vẻ thần thờ, rồi bỗng cô hiểu câu hỏi của ông . Cô gật đầu . - Phải lúc 8h .

- Ngày mai ông cũng cần chiếc xe có việc, vậy ông sẽ chở cháu đi làm

vào sáng mai .

Đc. rồi, - cô đáp rồi cúi đầu xuống tiếp tục học .

*

Khi Quint chạy vào sân trại Cee Bar, tất cả đều tối om, bóng đen dày đặc bao quanh khu nhà . Ngôi nhà 1 tầng đứng riêng ra 1 mình, 1 nửa khuất dưới 1 cây sồi rậm rạp . Quint đậu xe trước mặt ngôi nhà, lấy chiếc xách có dây rút sau thùng xe, bước lên hàng hiên có mái che chạy dọc trước mặt nhà lấy chiếc xách có dây rút sau thùng xe, bc' lên hàng hiên có mái che chạy dọc trước mặt nhà .

Cửa không khoá khiến cho chiếc chìa khoá dự phòng trong túi chàng trở nên vô dụng, Quint bước vào trong sờ tay trên tường để tìm nút bật đèn . tìm đc. chàng bấm nút . ánh sáng toả ra từ ngọn đèn trên trần nhà . chiếc sáng khu vực trung tâm của phòng khách, các góc phòng vẫn còn chìm trong bóng tối .

chàng đưa mắt nhìn chiếc lò sưởi xây bằng đá cũ kỹ dọc theo bức tường . bờ hóng do lửa liên miên cháy trong lò bốc ra bám đen trước mặt lò sưởi, chứng tỏ ngôi nhà đã có lâu đời . Quint bc' tới phía lò sưởi, không để ý tiếng ván lát sàn nhà không đều nhau kêu rảng rắc dưới bc' chân của chàng .

chàng nhẹ nhàng đưa tay vuốt trên bề lò sưởi bằng gỗ và mỉm cười, nhớ lại những ngày nghỉ lễ vào mùa đông chàng đã ở đây khi đc. 11 tuổi, và nhớ nhiều câu chuyện do ông ngoại chàng kể cho chàng nghe về trang trại . Quint cảm thấy những chuyện trong quá khứ đang hiện về quay cuồng bên chàng .

Đây là chuyện về lịch sử gia đình Calder . Trang trại này và ngôi nhà này đã có từ thời nội chiến, khi ấy đây là nhà của Seth Calder và con trai, Benteen - Chính ông Benteen Calder là người cuối cùng đã dẫn đàn bò sừng dài lên phía Bắc bên Montana và lập nên trại Tripple C

người trong dòng họ Calder sống ở trại Cee Bar từ ấy đến nay đã hơn 1 trăm năm . Nhưng không biết thời gian như thế có chính xác hay không .

Quint dẹp ý nghĩ ấy sang 1 bên, chàng rời khỏi lò sưởi và cố quên quá khứ để chú tâm đến công việc chàng phải làm trước mắt .

Chương

3

Tiếng gà gáy bao hiệu trời sắp sáng đánh thức Quint, chàng vùng dậy, bước xuống giường và đi ra hành lang . Khi chàng đi dọc theo hành lang đến phía phòng tắm rộng rãi, tiếng ván lát sàn nhà kêu rảng rặc dưới bc' chân chàng . chàng đi vệ sinh và rửa ráy chỉ trong nháy mắt, rồi quay lại phòng ngủ . chàng lấy trong xách ra bộ áo quần sạch và mặc vào .

chàng đi vào bếp theo cửa sau phòng ngủ . Tối qua chàng đã ngâm cái bình lọc cà phê và cái đĩa dĩa trong bồn rửa đầy nước và xà phòng . trong hộp đựng cafe còn đủ cafe để chàng pha 1 bình . Chàng múc vài muỗng cafe đổ vào bình lọc, rồi khi rửa cái bồn bằng thủy tinh bây giờ đã sạch hết cặn bã cafe, chàng nhớ trong óc phải ghi thêm cafe vào danh sách tạp phẩm sẽ mua .

Sau khi để tấm chắn lên cái bình lọc, chàng đổ nước sôi vào, lắng nghe tiếng nước cafe chảy nhỏ giọt xuống bình . Ngay khi vừa rót tách cafe đầu tiên, chuông điện thoại reo . Quint bc' đến chiếc điện thoại treo trên tường, nhấc máy lên nghe .

- Trại CEE BAR đây !

Giọng của mẹ chàng bên kia đầu dây :

- hy vọng không làm con mất ngủ chứ ?

- Dạ không, - chàng đáp . con đang uống cafe và ghi các thứ tạp phẩm cần mua . trong các tủ đựng thức ăn ở đây không còn gì hết .

Vậy con lấy gì ăn sáng đây ? bà hỏi, giọng lo lắng .

- con đang nhìn ra đám gà đang ăn ngoài sân, chắc có lẽ có ít trứng gà để ăn bữa sáng .

BÀ cười, giọng dịu dàng thoải mái .

- Thỉnh thoảng mẹ quên là con có tài tìm ra nguồn thức ăn .

- Bây giờ chắc mẹ đã nhớ . giọng chàng chan chứa tình yêu thương - con nghĩ chắc mẹ sắp đi dự lễ cưới của Laura đấy nhỉ .

- Mọi người sắp đi đây, mẹ muốn gọi cho con trước khi đi để chào con .
- Mẹ nói với Laura và Sebastian là con nhớ 2 anh chị ấy .
- Mẹ sẽ nói . Con cố cẩn thận nhé .

Chính vì nghĩ sẽ gặp nhiều chuyện rắc rối ở đây nên chàng nói để cho mẹ yên tâm .

- Mẹ đừng lo gì cho con hết !

Mẹ không lo đâu, bà đáp giọng bình tĩnh . không biết con có biết mẹ rất tự hào về con khi vợ Jessy nhờ con tái lập trật tự ở trại Cee Bar không ? việc vợ ấy nhờ con chứng tỏ rằng vợ tin tưởng con sẽ hoàn tất đc. nhiệm vụ khó khăn này . cho nên mẹ nghĩ rằng chúng ta khỏi cần bàn cãi về việc mọi người xem con là báu vật của trại Triple C .

- chắc chúng ta phải bàn cãi về việc này, Quint nói để trêu bà .

Câu trả lời của chàng khiến cho bà phản đối, đúng như dự đoán của chàng . Họ nói chuyện thêm vài phút nữa, rồi chào chia tay . Quint gác máy, uống hết cafe . rồi lấy cái áo khoác bằng vải bông dệt chéo trên lưng ghế và đi ra cửa .

Ngay khi chiếc cửa lưới vừa đóng lại sau lưng chàng bầy gà đỏ xám trong sân liền chạy đến chân chàng . Nghe tiếng gà kêu trong sân, bầy ngựa trong bãi cỏ nhỏ có hàng rào vây quanh nằm bên cạnh nhà khi cũng hí lên đáp lời bọn gà .

- Sáng nay bụng chúng ta đều trống rỗng, phải không ? Quint nói trong lúc bầy gà bao quanh chàng cánh đập rào rào .

Khi chàng đi nhanh đến nhà kho, chúng liền cố chạy theo chàng cho kịp . Thùng đựng ngũ cốc trống trơn nhưng dưới đáy thùng vẫn còn 1 ít . chàng vét hết ra cho gà và đưa mắt nhìn khắp nhà kho, chàng thấy có nửa tá trứng gà, nhưng chỉ còn 1/4 bó cỏ khô .

chàng lấy cái xô không, bỏ trứng vào đấy, xách xô bc' ra ngoài . Bốn con ngựa trong bãi quây ngựa thấy Quint xách xô bc' ra liền hí vang . con ngựa thiên lớn màu hồng hí lên để phản đối khi thấy chàng lại đi vào trong nhà kho .

- Mấy giây sau, chàng hiện ra, tay cầm sợi dây buộc quanh bó cỏ khô .

Bước đến hàng rào, chàng tháo bó cỏ lấy từng nắm ném vào trong chuồng . Bầy ngựa đua nhau chạy đến, ngoạm cỏ . Khi con nào cũng miệng đầy cỏ rồi, chúng mới hết ồn ào . Chàng đứng yên nhìn, lòng hậm hực, vì cỏ khô quá ít, không đủ làm cho chúng dịu đi cơn đói, còn cỏ tươi trong bãi thì chỉ có mấy đám nhỏ, nhưng đã bị chúng ăn đến tận gốc rồi .

Đây lại là 1 việc nữa khiến Quint bất bình về người quản lí trang trại cũ . Việc bỏ đi mà không báo cho chủ biết đã là hành động xấu rồi, lại thêm ra đi mà không thả ngựa ra là việc Quint cảm thấy không thể tha thứ được.

Quint lôi cái vòi dẫn nước trong nhà kho ra, cho nước chảy đầy thùng trong chuồng ngựa .sau đó chàng xách cái xô đựng trứng vào nhà, lấy mấy quả làm chả trứng để ăn . Ăn sáng xong, chàng uống thêm tách cafe thứ 2, tổng thêm chiếc đĩa dư của mình với với số đĩa dư còn ngâm trong bồn rửa đầy nước xà phòng, nhét bảng kê hàng tạp phẩm phải mua vào túi sơ mi, rồi lấy chìa khoá chiếc xe tải nhỏ của trang trại trên móc gần cửa sau .

mất 30 phút để nổ máy chiếc xe tải nhỏ nhưng máy vẫn không nổ, chàng liền leo lên chiếc xe thuê để đi .

Thành phố Loury nằm khá xa đường dành cho xe lớn qua lại, nên cơ bản chỉ có xe trong địa phương chạy . Sáng đó, khi Quint lái xe xuống phố, chàng cảm thấy đường sá vắng vẻ . Đám người đến ăn sáng ở quán Góc đường đã đi hết, còn đối với dân kỳ cựu của thành phố thì bây giờ còn quá sớm, họ chưa tụ tập đến để uống cafe và dự phiên giao dịch thị trường chứng khoán vào buổi sáng .

Trong bãi xe của cửa hàng tạp phẩm có 7 chiếc xe hơi . Quint lái xe vòng qua bãi xe, thẳng đến cửa hàng bán thức ăn gia súc nằm cuối phía đông của thành phố . Chàng lái xe vào bãi xe có rải sỏi và đậu bên cạnh 2 chiếc xe tải nhỏ trước một nhà hàng làm bằng sắt . Khi bước xuống xe, chàng nhìn vào ô cửa có tấm biển viết bằng sơn hàng chữ " Cửa hàng thức ăn gia súc và ngũ cốc" - hàng chữ giống hàng chữ trên tấm biển treo trên cửa .

Trên các khung cửa sổ phía trước nhà đều phủ 1 lớp bụi trắng đục khiến Quint không thể nhìn vào bên trong đc . Nhưng với tính thận trọng cố hữu, chàng cố nhìn qua lớp ánh sáng mờ mờ bên trong để xem có người trong đó hay không . Vừa đi vào cửa hàng bán thực phẩm gia súc, chàng liền bước

sang 1 bên, tránh cánh cửa chính .

Những hạt bụi nhảy nhót trong làn ánh sáng mặt trời chiếu qua những khung cửa sổ, không khí đặc mùi ngũ cốc ẩm mốc quen thuộc . Từ ngưỡng cửa nối giữa cửa hàng với khu nhà kho, có tiếng đàn ông cất lên cầu nhàu .

Nhìn về phía có tiếng người, Quint nghe giọng phụ nữ nói lớn để trả lời cho người nào đấy mà chàng không thấy mặt .

- có ngay cho ông .

Người phụ nữ ngồi ở bàn làm việc ngay sau quầy phía trước, mắt nhìn vào màn hình máy tính, lưng quay ra cửa lớn . Đồng thời chàng thấy máy ngón tay nhỏ, mền mại lướt nhanh trên bàn phím .

Khi đi đến bên quầy, chàng thấy dáng đi của cô gái có nét quen quen . Mãi cho đến khi nhìn vào cặp mắt nâu nhạt của cô, chàng mới nhận ra cô là ai . Chính là Dallas, cô gái bồi bàn ở quán góc đường . Chàng cảm thấy thích thú 1 cách bất ngờ . chàng cười khi cô dừng lại nửa chừng tỏ vẻ ngạc nhiên vì gặp lại chàng ở đây .

- Tôi cứ tưởng anh đã đi lâu rồi chứ . - Cô mỉm cười vui vẻ như muốn nói rằng cô sung sướng thấy chàng chưa đi .

- Còn tôi thì tôi tưởng cô đang học ở trường .

- Ở trường ? cô thốt lên rồi cười vui vẻ, pha chút ngạc nhiên . Rồi mặt cô lộ vẻ đã hiểu lý do tại sao chàng nói thế . - chắc anh thấy tôi học . Tôi theo học trường cao đẳng vào ban đêm, mỗi tuần 3 buổi . Năm thứ 2 - Mặc dù cô cố giữ thái độ tự nhiên, nhưng giọng nói của cô vẫn lộ vẻ tự hào.

- cô đang học trường cao đẳng à ? chàng hỏi và thắc mắc về việc đoán số tuổi của cô trước đây . Nếu cô ta học cao đẳng thì chắc chàng phải thêm cho cô vài tuổi nữa mới đúng.

- Đúng thế, - Dallas đáp, rồi cô ngân ngừ 1 lát, ánh mắt có vẻ buồn . - Nếu anh đến xin việc, thì tôi có thể nói ngay cho anh biết ... họ không thuê người làm .

- Ko phải thế, tôi đến đây để mua ngũ cốc .

cô nhìn anh ngạc nhiên, rồi cô lấy vẻ tự nhiên để che giấu sự thắc mắc trong lòng . - Vậy là anh đã đến đúng chỗ .Anh cần mua thứ gì ?

- Ngô và lúa mạch, mỗi thứ 150 pounds, và 100 pounds phân bón cỏ ... Phân hiệu gì cũng đc., miễn là trong đó có sinh tố và khoáng chất ... Quint đáp . Vừa khi ấy 2 người đàn ông đi từ kho hàng sang .

Trong hai người, người cao hơn có cái bụng bia tròn vo và cặp mắt gay gắt. Ông ta nhìn Quint và biết ngay chàng là người lạ mới đến. Ông ta gật đầu lăm bằm:

- Xin chào!

Quint gật đầu chào đáp lại:

- Trả tiền mặt hay là thẻ tín dụng? -Dallas hỏi chàng.

- Tính vào tài khoản của Cee Bar. – Quint đáp.

Cô ngẩng đầu nhìn chàng, ánh mắt khó tin. Cô chưa kịp nói gì thì người đàn ông to lớn đã nói với giọng cộc cằn:

- Trại Cee Bar không có tài khoản ở đây.

- Từ khi nào?- Quint hỏi, giọng lạnh lùng thách thức.

Người đàn ông to lớn kéo quần lên trên cái bụng bự, rồi nặng nề đi đến quầy, khiến cho Dallas phải tránh lối cho lão. Lão cũng lấy giọng lạnh lùng như Quint để đáp lời chàng:

- Từ khi khoá tài khoản.

Quint liền nói nhanh:

- Nếu thế thì tôi trả tiền mặt. Chàng lôi ví từ trong túi quần ra

- Ông lấy tiền mặt chứ?

Rõ ràng ông ta tức giận, bèn quay qua nhìn Dallas:

- Anh ta muốn gì?

Hình như cô cố tình không nhìn đến cô khi đọc các thứ chàng muốn mua cho ông ta nghe.

Khi cô đọc xong, người đàn ông càu nhàu, và nheo mắt nhìn Quint:

- Ở đây không có người vác hàng ra xe cho anh. Một hay hai giờ nữa anh quay lại để xem có ai để thuê họ vác thuê cho anh hay không.

- Không thành vấn đề, tôi tự vác được rồi. -Cố giữ vẻ mặt bình tĩnh, Quint mở ví, hỏi Dallas:- Tôi phải trả bao nhiêu?

Không ai trả lời câu hỏi của chàng trong mấy giây. Quint tảng lờ không chú ý đến ánh mắt tức bực của người đàn ông nhìn chàng. Chàng chăm chú nhìn xấp giấy bạc trong ví.

Cuối cùng, người đàn ông quay qua nhìn Dallas với ánh mắt lạnh lùng, gay gắt hỏi:

- Lấy tiền rồi chỉ chỗ để hàng cho anh ta lấy.

Nói xong lão đi đến bàn làm việc.

Cô đi đến máy tính với vẻ mặt vô cảm, nhập số hàng bán và số tiền vào máy, lấy tiền, trả lại tiền thôi không thiếu một xu, và đưa hóa đơn in trong máy ra đưa cho chàng. Trong suốt thời gian làm công việc này, cô không nhìn chàng lấy một lần

- Lối này. – Dallas nói, hai tiếng phát ra nho nhỏ như tiếng thì thào, rồi cô quay gót đi về phía cửa vào nhà kho.

Cô đi qua quãng đường ngắn đến nhà kho với bước chân nhanh, cứng cỏi. Quint đi theo cô.

- Ngô đây, lúa mạch đấy. – Cô chỉ vào hai dãy riêng biệt gồm những bao năm mươi pao chất trên bệ gỗ.

- Cám ơn.- Chàng đáp, và đi đến vác một bao lên vai. Khi vác ra xe, chàng thấy Dallas vác một bao phân sinh tố và khoáng chất nặng năm mươi pao lên vai.- Để tôi vác cho.- Chàng nói.

- Tôi vác được. -Cô đáp

Quint cười hóm hỉnh:

- Cô có vẻ giống như bà vợ của tôi, - chàng nói, nghĩ rằng Jessy cũng làm như thế.

- Tôi hy vọng bà ấy thông minh hơn anh, - Dallas đáp, chân bước ra khỏi nhà kho, mắt không nhìn đến chàng.

Nhưng chỉ có người điếc mới không nghe rõ giọng mỉa mai chua chát của cô ta. Quint không điếc, nên chàng nổi giận khi theo cô ra khỏi nhà kho, đi đến xe chàng. Chàng im lặng không nói gì cho đến khi mở nắp thùng xe để ném bao ngô vào.

Khi lấy bao phân trên vai cô để ném vào thùng xe xong, chàng hỏi với

giọng thách thức:

- Cô có vắc thêm nữa không?

Cô quay qua nhìn chàng, ánh mắt vừa khinh khỉnh vừa tức giận.

- Anh là đồ điên, - cô nói, - John Earl đã cảnh báo cho anh biết đừng làm ở trại Cee Bar, thế mà anh quá ngu không chịu nghe. Rõ ràng trí óc của anh không bằng con tép!

Chưa bao giờ Quint thấy tức giận trong lòng như thế này. Trước khi chàng có thì giờ để đáp lại, thì cô ta đã bỏ đi về phía nhà kho, hai vai thẳng đầu ngẩng cao. Quint chậm rãi đi sau cô ta, cố giữ mình bình tĩnh, chàng không nhớ đã có khi nào gần mất bình tĩnh chỉ vì có người phụ nữ mắt nâu nhạt cho chàng là đồ điên như bây giờ.

Môi mím chặt, chàng trở vào nhà kho, gặp cô gái đang vắc bao phân trên vai đi ra.

- Để tôi vắc cho, - chàng nói, rồi không để cho Dallas có thì giờ phản ứng, chàng lấy bao phân trên vai cô.

Cô nắm cánh tay chàng để chàng quay người khỏi cô cho vững. Cô liếc mắt nhìn nhanh về phía cửa hàng bán thức ăn gia súc, ánh mắt lo lắng, rồi nói nhỏ bằng giọng chỉ đủ cho chàng nghe.

- Hãy biết điều một chút. Dem ném hết các thứ ngũ cốc này cho trại, rồi lên xe biển khỏi chỗ ấy đi!

- Không đời nào!

Cô bước lui, nhìn chàng với ánh mắt có vẻ lo lắng:

- Quả tôi đã nói đúng, anh là đồ điên!

- Người nào cũng cho ý kiến của mình là đúng, - Quint đáp, và bước ra khỏi nhà kho.

Dallas nán lại một lát, giận mình đã phí lời để nói với chàng. Chàng đã được cảnh báo một lần rồi. Cô không hiểu tại sao mình bận tâm đến chuyện này lần thứ hai. Chàng không là gì với cô hết, mà chỉ là anh chàng đẹp trai mới đến vùng này - người mà rõ ràng đã quá cứng đầu cứng cổ. “Nhưng phần nhiều những kẻ đẹp trai đều như thế”, cô chua chát nghĩ.

Nhưng khi quay vào cửa hàng, cô vẫn không làm sao tống khứ những ý

nghe ấy ra khỏi đầu. Cô đi đến máy tính, định đánh thêm vào sổ ghi hàng số ngũ cốc vừa bán được, mắt liếc ra ngoài cửa sổ đầy bụi, nhìn anh chàng cao bồi đang đi vào nhà kho chứa hàng.

Ông chủ Holly Sykes của cô đang ngồi nơi bàn làm việc, ghé ngồi ngựa ra sau, máy điện thoại áp vào tai. Trong nhà kho có gắn điện thoại song song, nếu có ai gọi đến, chuông sẽ reo khá to đủ cho cô nghe. Nhưng cô không nghe chuông reo mà ông chủ lại đang nói điện thoại, như vậy tức là chính Sykes đã gọi đi. Dallas không cần đoán nhiều cũng biết Sykes đang nói chuyện với ai. Không phải với Max Rutledge thì cũng với Boone, con trai của lão ta.

Khi ngồi trước máy tính và mở file về sổ ghi hàng hoá ra, cơn tức giận cũ lại bùng lên trong lòng cô, khiến cô cảm thấy đắng cổ. Cô chỉ chú ý đến công việc một nửa, còn một nửa tâm trí cố lắng nghe ông chủ đang nói chuyện điện thoại.

- Khi tôi nói với hấn tài khoản đã bị khoá, hấn vẫn tỉnh bơ,- Holly Sykes nói. - Hấn lôi ví ra và nói hấn bằng lòng trả tiền mặt. – Lão ngồi im lắng nghe một lát. – Không, hấn không nói tên, và vì hấn trả tiền mặt nên tôi không biết gọi ai để hỏi. – Lão im lặng một lát. -Hấn trông như thằng chặn bò bình thường của anh thôi: Cao, tóc đen, còn trẻ. Nói giọng như thể hấn không phải là người ở quanh đây. –Lão dừng nói lần thứ ba, lần này nhanh hơn. –Không thành vấn đề. Tôi nghĩ anh muốn biết về thằng này.

Khi Sykes cúi người tới trước để gác máy, thân hình bồ tưng của lão làm cho chiếc ghế kêu lên ken két. Cánh cửa trước bật mở, Sykes hỏi:

- Anh cần gì nữa à?

Quint đứng trong cửa.

- Ông biết có ai bán cỏ khô không?

- Không biết ai hết, nhưng anh có thể gắn tờ thông báo mua cỏ lên bảng thông báo kia kìa. –Sykes đưa tay chỉ tấm bảng thông tin ở trên tường gần cửa. Trên bảng thông báo ngổn ngang những tờ bích chương quảng cáo các dịch vụ về ngựa giống của những trại nuôi ngựa giống ở địa phương và nhiều tờ giấy rao bán các thứ phụ tùng của xe ô tô, xe mooc cho chó và rau quả.

Quint bước tới quầy.

- Ông cho tôi xin miếng giấy trắng được không?

- Dallas, đưa cho anh ta tờ giấy! – Sykes ra lệnh. Dallas miễn cưỡng phải nhìn vào mặt người khách lạ, cô xé tờ giấy trong xấp trên bàn, bước đến quầy đưa cho chàng.

- Cám ơn!

Nhưng cô thấy khó chịu vì ánh mắt lạnh lùng của chàng. Dallas nghĩ rằng vì cô đã nói với chàng như thế nên cô đáng bị chàng đối xử như thế. Cô thấy mắt chàng nhìn cô không có vẻ ấm áp thân tình như những lần trước đây. Cô đứng nơi quầy, nhìn chàng viết những lời nhắn trên giấy, tự nhủ rằng khi không có ai ở đây chịu bán cỏ cho chàng, chàng sẽ bỏ trại mà đi thôi.

Viết xong, chàng bước đến bảng dán thông báo, ghim tờ thông báo lên bảng rồi đi ra cửa. Trên tờ giấy, chàng ghi mấy chữ in thật lớn: CẦN MUA CỎ KHÔ. Ngay dưới hàng chữ, chàng viết tên và số điện thoại của trại.

Bụi bay lên mù trời khi chiếc xe hơi chạy lùi ra khỏi bãi xe của cửa hàng rồi rẽ ra ngoài đường. Ngay khi chiếc xe đã chạy đi, Holly Sykes đẩy ghế đứng dậy, bước đến bảng tin, lột tờ giấy thông báo của chàng, rồi đi lại bàn làm việc. Lão thả tờ giấy xuống mặt bàn, nhắc điện thoại lên, bấm số đã thuộc lòng trong óc, áp ống nghe vào tai.

- Vâng, tôi là Holly Sykes ở cửa hàng thức ăn gia súc. Tôi muốn nói chuyện với ông Rutledge. – Sau khi người bên kia đầu dây cho biết ông chủ đi vắng, lão nói: - Thôi được rồi, nhờ cô nhắn lại cho ông ấy biết tôi có gọi đến. Nói cho ông ấy biết thằng cao bồi đã trở lại đây, hắn muốn biết chỗ để mua cỏ khô.

Khi Dallas rời quầy để về bàn làm việc, cô nghe tiếng gác máy. Holly Sykes vo tờ giấy thành một cục, rồi ném vào sọt rác bên cạnh bàn làm việc của lão. Lão ngồi xuống ghế, cài mười ngón tay vào gối sau đầu, cười tự mãn.

- Còn khuya hắn mới tìm ra được ở đây có ai bán cỏ khô. Tôi cam đoan hắn không mua được cỏ đâu.- Lão nói, rồi đẩy chiếc ghế ngửa ra sau.

*

Những bao giấy đựng hàng tạp phẩm để sau xe, những bao ngũ cốc Quint không chất hết vào khoang hành lý, nên chàng phải để ở ghế ngồi phía sau. Ngay cả chỗ ngồi ở phía trước xe cũng chất đầy các bao đựng thực phẩm.

Khi cho xe chạy chậm để rẽ sang đường vào trại, chàng nhìn vào tấm biển của trang trại treo thẳng góc với mặt đất. Nhưng đấy chỉ là một trong những dấu hiệu cho chàng thấy sự thiếu chăm sóc trong trang trại. Chàng không khỏi tự hỏi, có bao nhiêu nơi đã không được chăm sóc trong trang trại này.

Quint uể oải đưa mắt nhìn sườn đồi thoai thoải ở hai bên con đường ngoằn ngoèo vào trại để xem có mấy chục con bò đang gặm cỏ ở đấy không, nhưng chàng không thấy con bò nào hết. Quint không ngạc nhiên, vì chàng thấy hai bên đường chỉ có những đám cỏ còi cọc, ít có cỏ tốt cho bò ăn. Nhiều năm nay trại đã lạm dụng nuôi quá nhiều bò mà thiếu chăm sóc, nên cỏ cũng trở gốc. Đất có lẽ hết màu mỡ chứ không như đất trồng cỏ ở trại Calder tại Montana, ở đấy cỏ mọc rậm rì, dày đặc. Cần phải thêm nhiều phân lên đất ở đây để cỏ mọc dày mới mong biến trại Cee Bar này trở thành nơi chăn nuôi phát đạt lại được.

Chàng cho xe rẽ vào con đường chạy vào nhà, vào sân, cho mũi xe sát vào nhà, với ý định đem tạp phẩm vào nhà trước. Nhưng linh cảm cho chàng biết đã có chuyện gì không hay xảy ra, bèn cho xe chạy chậm lại.

Ngựa không có trong bãi.

Quint liền quặt tay lái, cho xe chạy vào đến nhà kho. Chàng thắng xe cho dừng trước nhà kho, gài số, rồi bước ra khỏi xe.

Khi chàng mới bước vài bước về phía bãi quây ngựa, bỗng có tiếng đàn ông nói lớn:

- Đứng yên tại chỗ!

Giọng nói hình như phát ra từ trong khu vực nhà kho. Quint mới quay nửa vòng thì tiếng nói lại hét lên với vẻ gay gắt:

- Mẹ kiếp, tôi đã nói đứng yên tại đấy mà!

Quint liếc mắt nhìn về phía có tiếng nói, chàng thấy có họng súng hai nòng thò ra ngoài cửa nhà kho mở rộng. Nhưng người đàn ông cầm súng đứng khuất trong bóng tối của nhà kho, chàng chỉ thấy hiện ra lơ mờ bóng người có đội mũ. Lần đầu tiên trong nhiều tháng nay, Quint nhớ đến khẩu

Glock trong bao súng chàng thường đeo nặng nặng bên vai.

Nhưng cho dù bây giờ có mang khẩu Glock trong người đi nữa, thì chàng cũng không thể địch nổi với khẩu súng dài như thế này.

- Ông là ai? – Chàng hỏi, cố đứng yên một chỗ.

- Tôi là người cầm súng chĩa vào anh, anh chỉ cần biết thế thôi,- Người đàn ông đáp lại bằng giọng gay gắt, lạnh lùng. – Bây giờ anh chỉ cần leo lên xe và về nói với Rutledge rằng, nếu hắn muốn sai anh đến đây để làm trò quái ác gì, thì hãy để lần khác.

Người chĩa súng nghĩ rằng chàng là người của Rutledge, thừa cơ này chàng vội nói:

- Ông lầm rồi, tôi là...

- Không, chính anh mới lầm, - người đàn ông ngắt lời chàng, giọng ông ta dữ dằn khiến chàng không dám cãi lại. – Vác xác ra khỏi đây! Tôi không nhắc lại lần nữa đâu.

Súng mở khoá cò nghe tiếng tiếng “cách” rùng rợn, chàng phải tuân theo lời của ông ta.

- Thôi được rồi, để tôi đi. – Quint nhượng bộ. Chàng chậm rãi, từ tốn ra xe. Nòng súng nhắm theo chàng nhưng Quint vẫn không nhìn rõ người cầm súng.

Quint lái xe theo con đường vòng trong trang trại cho đến một nơi chàng nghĩ là từ trong sân trang trại không thấy được. Để chiếc xe đậu trên đường đồi, rồi băng qua cánh đồng cỏ, chàng định sẽ đi bợc ra phía sau nhà kho của trại.

Khu đồng cỏ nằm trống trải không có gì che chắn, nên chàng phải đi men theo triền đồi cho khuất. Chàng nhìn nóc mái nhà kho để làm mốc dẫn đường đi, đi vòng ra phía sau nhà kho. Chàng bò đến gần để nhìn cho rõ. Quả thật, dưới ánh nắng ban mai, một chiếc xe tải nhỏ cũ màu trắng đậu ở sân sau, bụi đất phủ đầy ở phía đuôi và mép sườn xe đã bị gỉ.

Nhìn một lượt khắp nơi, chàng không thấy người lái xe ở đâu hết. Không có tiếng động nào ngoài tiếng chít chít của một chú gà con và tiếng kêu be be của một con bò cái ở đâu vọng lại. Quint đợi thêm vài giây nữa rồi rời chiếc xe đi nhanh đến nhà kho. Đứng nép người sát vào vách nhà, chàng lắng nghe

xem bên trong có tiếng động gì không.

Chàng nghe có tiếng sột soạt nho nhỏ, nhưng không thể phân biệt đó là tiếng động do người hay do gà gậy nên. Cửa sau nhà kho đóng kín và không có cửa sổ, nên Quint không có cách nào khác hơn là phải đi nép sang phía bên hông nhà. Chàng dừng lại đột ngột nơi cửa sổ, bỏ mũ ra rồi nhìn vào trong. Thoạt tiên chàng nhìn vào cánh cửa trước đang mở, không hy vọng gì thấy người đàn ông còn đứng ở đấy.

Bỗng Quint rất ngạc nhiên khi thấy khẩu súng dựa nơi cánh cửa. Một con gà mái kêu quang quác rồi chạy ra dưới tầm mắt của chàng. Có cái gì đấy hay ai đấy làm gì khiến cho nó hốt hoảng như thế. Quint cúi người xuống, đi về phía bên kia cửa sổ, khi chàng nhìn qua khung cửa bám đầy bụi, chàng liền nhìn thấy một người đội mũ đang thọc tay vào máng ăn của chuồng ngựa, lưng quay ra phía cửa sổ. Chàng chỉ thấy như thế thôi.

Quint bước ra khỏi cửa sổ, vòng ra cửa nhà kho, dừng lại trước cửa mở rộng chỉ cách đấy mấy phân. Gần các chuồng ngựa lại có tiếng ào ào nho nhỏ vang lên nữa. Nghe thế, Quint vội bước ra nhà kho và lấy khẩu súng.

Không chần chừ, chàng bẻ gấp ổ súng lấy hai viên đạn, không còn sợ tiếng động sẽ làm cho người đàn ông biết sự hiện diện của chàng. Tiếng động ào ào bỗng dừng lại ngay.

- Ông có thể bước ra khỏi chuồng ngựa được rồi, - Quint nói. - Tôi biết ông ở đấy.

Một người đàn ông hông hẹp, mặc áo khoác có sọc rộng quá cỡ, từ phía sau hông chuồng ngựa bước ra. Vành chiếc mũ cao bồi màu đen che khuất cặp mắt, nhưng không che kín phần nửa khuôn mặt già nua ở phía dưới, và mái tóc bạc thò ra ở hai bên mũ. Ông ta không nói một tiếng, chỉ đứng yên nhìn Quint.

- Được rồi, - Quint nói, - chúng ta cần tìm hiểu nhau lần nữa. Ông là ai?

- Empty.

Quint tưởng ông lão nói đến khẩu súng. Chàng đang ôm khẩu súng giữa lòng cánh tay.

- Tôi biết súng không có đạn. Tôi lấy đạn ra rồi.

- Không, - ông già càu nhàu giải thích. - Đấy là tên tôi. Tên tôi là

Mordecai Thomas Garner. M.T là hai chữ viết tắt.

- Ông làm gì ở đây?

Ông già nghiêng đầu sang một bên với vẻ lì lợm:

- Tôi không biết chuyện ấy có mắc mớ gì đến anh?

- Xin nói cho ông biết là có đấy,- Quint cười, chậm rãi bước đến gần ông ta. - Nếu hồi nãy ông để cho tôi có cơ hội nói rõ cho ông biết, thì chắc tôi đã nói cho ông biết tôi không làm việc cho Rutledge. – Chàng dừng lại cách ông già vài bước và ném khẩu súng vào hai tay của ông ta.- Tôi làm việc cho trại Tripple C.

Empty Garner chụp khẩu súng, nhìn Quint với vẻ sừng sốt.- Trại Tripple C...cơ sở chăn nuôi ở Montana hiện là chủ trại này phải không?

- Đúng thế, - Quint đáp.

Ông già nhìn chàng với ánh mắt ranh mãnh.- Làm sao tôi biết đúng anh là người như anh nói? Chiếc xe anh đi có biển số của bang Texas mà!

- Vì đây là xe tôi thuê sau khi tôi bay tới đây.

- Đó là theo lời anh nói,- Empty làu bàu đáp, vẫn nghi ngờ.

- Tôi trả súng cho ông rồi đấy, - Quint nhắc cho ông ta nhớ.

- Nhưng anh đã lấy đạn rồi.

Quint cười:

- tôi không phải đồ ngu.

- Tôi cũng không, -Ông già đáp lại, vỗ tay vào cái túi áo khoác phồng to.- Tôi có cả một đồng đạn đây, nếu tôi nghĩ anh nói láo, tôi chỉ mất hai giây là nạp đạn vào súng thôi.

- Ông cần phải suy nghĩ cho kỹ trước khi làm việc ấy. Vì trong hai chúng ta, người xâm nhập bất hợp pháp không phải là tôi.

Empty suy nghĩ một lát rồi cúi đầu.

- Vậy thì chính tôi mới là kẻ xâm nhập gia cư bất hợp pháp.- Khi ông ta nhìn lên, mắt ông nảy lửa.- Nhưng nếu anh là Evans, thì anh đã điều hành trang trại này một cách quá tồi.

- tôi không biết Evans ở đâu, - Quint đáp. Tôi tên là Echohawk, Quint Echohawk.

- Đây là tên người da đỏ.

- Đúng thế, bây giờ hãy cho tôi biết ông làm gì ở đây? – Quint hỏi, giọng hơi tò mò.

- Tôi nghĩ anh có quyền biết chuyện này,- Empty Garner đáp.- Đêm qua cháu gái tôi cho biết Rutledge đã làm cho Evans lo sợ phải bỏ đây mà đi, cho nên tôi nghĩ chắc không có ai cho gia súc ăn. Tôi biết Rutledge cóc cần để ý đến chúng chết đói. Và quả tôi đã nghĩ đúng. Tôi đã thả chúng ra.

- Hiện tôi có nửa tá bao ngũ cốc trong xe,- Quint cười trước chuyện chua chát này. – Bây giờ tôi muốn bắt chúng lại.

- Không có gì khó khăn hết, -lão chủ trại già đáp.- Chỉ cần rắc vài hạt ngô trong xô đựng thức ăn là chúng chạy đến ngay.

- Có lẽ thế,- Quint đáp, quay đi.

- Anh để xe ở đâu?

Chàng quay lại.

- Giữa đường ngoài trại.

Empty Garner gạt đầu, tỏ vẻ hiệu hành động của chàng.

- Khi anh bỏ đi, tôi tưởng anh đến trại Slash cầu viện. Tôi không nghĩ đến chuyện anh tìm cách để lên vào đây. Chính do lỗi của tôi.- Ông ta dừng lại một thoáng, nhìn Quint với ánh mắt thân thiện hơn.- Xe tải nhỏ của tôi đậu sau nhà kho. Tôi muốn trở anh đến chỗ xe anh đậu cho nhanh, khỏi đi bộ đến đấy. Bằng lòng không?

- Quá bằng lòng.

Họ đi bộ đến chỗ nhà kho tối tăm, ẩm mốc, qua cửa sau ra xe. Empty Garner để khẩu súng trên giá súng nằm trên cửa sổ phía sau ca bin, rồi nhảy lên ngồi sau tay lái. Quint leo lên ngồi cạnh ông ta, đóng mạnh cửa xe lại.

Ông lão mở khoá, máy xe kêu phì phì rồi nổ rầm rầm. Trong khi chiếc xe lắc lư trên đường đất gồ ghề vòng ra phía trước nhà kho, Quint nghĩ đoạn đường đã lâu không được tu sửa. Ra đến sân trước, đường bằng phẳng hơn một chút.

Empty hát đầu chỉ về phía chiếc xe tải nhỏ đậu trước nhà kho.

- Tại sao anh không chở ngũ cốc trên chiếc xe tải nhỏ ấy?

- Nó không nổ máy.

- Có lẽ anh sẽ tìm ra có kẻ nào đã bỏ đường vào thùng xăng.- Empty Garner cười, nụ cười méo xệch nhưng không có ý hài hước.- Đừng bận tâm đến chuyện thuê thợ ở đây để sửa chữa xe. Họ biết Rutledge không muốn xe sửa chóng xong, nên họ sẽ rề rà kéo dài thời gian để anh không có xe mà dùng. Cố trả thêm tiền để thuê xe kéo nó đến gara ở thành phố lớn mà sửa. Rồi khi sửa xong, anh nên kiểm tra khoá để khoá miệng thùng xăng, nếu không, xe sẽ lại hỏng như cũ.

- Cám ơn lời khuyên của ông.

- Tôi định khuyên anh nuôi chó, nhưng nuôi chó cũng chẳng được việc gì. Chúng sẽ đợi cho anh ra khỏi nhà là đầu độc chó hay bắn chết nó ngay.

Quint ngạc nhiên nhìn ông lão:

- Tôi có cảm giác là ông có rất nhiều kinh nghiệm về chuyện này.

Vẻ hần học gay gắt hiện lên trên khuôn mặt ông lão.

- Tôi nguyên là chủ nhân của trang trại Robbes nằm ở phía sau trại này cho đến ngày Rutledge ăn cướp của tôi.- Ông ta hần học nhìn Quint.- Anh hãy nhớ lấy, tôi không thể chứng minh được. Rutledge rất ranh ma. Hắn không để lại dấu vết gì khiến người ta có thể buộc tội hắn. Nhưng chính hành động của hắn...chính hắn đã ăn cướp trang trại của tôi.

- Hắn hành động như thế nào?

Chiếc xe nảy lên khi gặp phải ổ gà trên đường, nhưng Empty Garner có lẽ không lưu tâm đến, vì ông đang nhớ đến chuyện cũ.

- Tôi nghĩ là chuyện khó khăn bắt đầu xảy ra từ khi Fred Balow ra đi sau gần mười năm làm cho tôi. Anh ta nói đã kiếm được việc làm ở tiệm bán thức ăn gia súc ở phía bắc Dallas, tiệm này trả cho anh ta nhiều tiền hơn, lại có thêm bảo hiểm y tế. Khi ấy tôi không thấy có bàn tay của Rutledge, nhưng bây giờ nhớ lại, tôi biết hắn đã nhúng tay vào việc này. Sau đó, mọi người tôi thuê đều bỏ tôi mà đi. Có người làm được một hai tháng, nhưng hầu hết đều chỉ sau vài ngày là thôi. Chẳng bao lâu, không có ai làm việc cho tôi. Xin nói cho anh biết là trang trại của tôi không lớn lắm, nhưng chỉ một mình tôi không thể nào làm cho hết việc. Nếu không có cháu gái tôi phụ giúp, thì chắc tôi đã bán trại trước đó từ lâu.

- Cái gì làm cho ông phá sản?

- Cỏ khô,- Empty đáp. – Bò của tôi được nhốt kín trong đồng cỏ. Nhưng rồi gặp lúc trời hạn hán, tôi không có đủ cỏ khô cho bò ăn trong mùa đông. Khi tôi tìm nơi để mua cỏ khô, không ai ở cách đây năm mươi dặm chịu bán cho tôi. Hình như trại Slash R mua hết, họ nói rằng họ cần cỏ khô cho bò ăn trong mùa đông. Giá cỏ khô mua từ miền Bắc chớ đến quá đắt, tôi không kham nổi. Cho nên tôi phải bán bớt gia súc. Nhiều chủ trại khác cũng gặp cảnh như thế, họ đua nhau bán gia súc, khiến cho giá xuống thấp. Do đó tôi không đủ tiền để chi trả các thứ, ngân hàng từ chối không chịu cho tôi gia hạn tiền lãi, và chính khi ấy thằng con của Rutledge là Boone đến đề nghị mua trang trại của tôi. Lúc ấy tôi mới thấy âm mưu của lão trước đây.

Quint liền nhận xét:

- Thế là ông lâm vào thế bí?

Empty cầu nhàu trả lời với giọng phẫn uất:

- Tôi đã nói với anh là Rutledge rất kín đáo mà!

- Bây giờ mưu mô của lão ấy vẫn thế?

- Đúng vậy! – Ông ta nhìn Quint với ánh mắt ghê tởm.- Tôi nhất quyết không chấp nhận lời đề nghị của lão, cứ ở lì tại nhà, đến đâu thì đến. Chính lúc ấy, những chuyện ti tiện bắt đầu xảy ra: con chó bị trúng đạn lăn ra chết, thùng xe bị bỏ đường vào, những nơi tôi mua chịu nhiều năm bỗng nhiên đòi lấy tiền mặt, ngân hàng không cho tôi vay tiền thêm, giếng nước bị đầu độc, bò ăn ngoài đồng bị đánh cắp. Tôi cố trấn an thêm một năm nữa...- Giọng ông nghẹn ngào. Ông dừng lại một hơi dài rồi nói tiếp:

- Rutledge đã mua trang trại của tôi, vì tôi thế chấp ngân hàng mà không có tiền trả. Luật về trang trại để cho tôi giữ cái nhà. Cứ mỗi sáng thức dậy thấy bò của trại Slash ăn cỏ là tôi đau xót vô cùng. Khi tôi biết ý đồ của Rutledge muốn có nhà cho người làm của hắn, thì điều kỳ lạ nhất đã xảy ra.- Mắt ông ta ánh lên vẻ căm thù.- Ngôi nhà bị cháy. Chắc là cháy sau khi tôi đi ra phố một lát.

- Công ty bảo hiểm nói sao?

- Họ không trả tiền.- Empty đáp,- Họ nói chuyện này đáng ngờ. Dĩ nhiên mọi người đều biết do Rutledge gây ra. Mọi người quanh đây bây giờ đều sợ

hắn, không dám chọc tức hắn.

Chiếc xe tải ì ạch dừng lại bên cạnh xe hơi của Quint, ông già gác tay trên vô lăng, quay mặt nhìn Quint.

- Bây giờ thì anh hãy nhớ rằng Rutledge là kẻ tham lam vô độ, - Empty nói.- Hắn muốn chiếm những vùng đất nằm tiếp giáp với đất của hắn. Và hình như hắn đang nhòm ngó đến đất của trại Cee Bar. Cho nên anh phải nói cho chủ anh ở Montana biết ý đồ của hắn mà đề phòng. Mới đầu hắn chỉ tỏ thái độ ăn cướp ấy bằng hành động tế nhị thôi, như là nhắm vào việc làm cho các hoạt động trong trang trại khó khăn, quá tốn kém.

- Tôi sẽ nói cho chủ biết.- Quint đưa tay mở cửa, cười láu lỉnh.- Nhưng, nếu ông dồn người trong họ Calder vào chân tường, thì thế nào anh ta cũng tìm cách để đẩy ra.

Ông già hếch cằm lên, hơi trầm ngâm trước lời của chàng. Rồi ông bình tĩnh đáp:

- Hiện giờ tôi không có công việc gì hết. Nếu anh cần, tôi sẽ giúp anh một tay chuyển số hạt ấy đi. Vì tôi đã thả ngựa của anh, nên tôi có nhiệm vụ phải bắt chúng về lại cho anh.

Quint chấp nhận

- tôi rất cảm ơn được ông giúp đỡ.

Chương

4

Vào năm giờ kém, Empty Garner lái chiếc xe tải nhỏ vào đậu ở bãi xe của cửa hàng bán thức ăn gia súc. Khi Dallas từ trong cửa hàng bước ra, bụi trắng như phấn trên mặt đất đã biến đi gần hết. Cô lên xe, ngồi dựa người vào lưng ghế, bỏ cái mũ lưới trai để giữ tóc trên đầu ra, ném cái mũ xuống ghế, đưa tay gãi đầu.

- Bụi ngũ cốc làm cho cháu ngứa ngáy khó chịu, - cô cầu nhàu.- Cháu mong về nhà nhanh để tắm cho khỏi ngứa.

- Chắc ông khỏi cần hỏi công việc của cháu trong ngày ra sao,- Empty vừa nói, vừa lái xe ra đường.

- Cháu nghĩ là công việc không tệ,- cô đáp.

Khi Dallas nghĩ đến công việc, có một việc khiến cô nhớ mãi. Cô không muốn kể cho ông nội nghe, nhưng chuyện này không thể không nói được.

- Ông còn nhớ anh chàng cao bồi cháu đã nói với ông nghe chứ, anh chàng đến quán ăn cháu làm vào đêm qua ấy? Trời, có lẽ John Earl này nhầm rồi. Evans còn làm ở trại Cee Bar, vì hôm nay anh ta đến mua hàng ở cửa hàng bán thức ăn gia súc.

- Ông biết,- Chiếc xe tăng tốc trên đường, sỏi bắn tung toé dưới bánh xe.

Câu trả lời của ông Empty mới làm cho cô gái ngạc nhiên. Con mọt mòi trong người bỗng tan biến, Dallas ngồi thẳng lên.

- Ông nói gì thế? Tại sao ông biết?

- Sáng nay ông lái xe đến trại Cee Bar để xem gia súc ra sao, ông đã gặp anh ta ở đó.- Empty không nói đến chuyện có liên quan đến khẩu súng.- Đúng là Evans đã bỏ đi. Anh chàng này mới từ trại nuôi ở Montana đến, trại Cee Bar thuộc trại này. Tên anh ta là Echohawk. Ông nghĩ anh ta có dòng máu da đỏ.

- Cháu tự hỏi không biết anh ta sẽ trụ được bao lâu,- Dallas đáp với vẻ thản nhiên, cô xem đây như việc hiển nhiên phải đến.

- Anh chàng này có vẻ không dễ gì bị hăm dọa đâu.

Dallas nhìn ông nội với ánh mắt hoài nghi, châm biếm:

- Chắc ông mong thế?

- Chàng cao bồi này rất cương quyết,- Empty đáp, không nao núng trước thái độ hoài nghi của cô cháu.- Chắc vì thế mà gia đình Calder mới đưa anh ta đến đây. Cháu biết trại Tripple C ở Montana rất rộng, có hơn một triệu mẫu đất.- Ông nói thêm với vẻ trầm ngâm.- Có thể Rutledge muốn chiếm bớt một miếng đất của công ty này.

- Nhưng công ty này ở trên ấy. Còn đây, Rutledge chỉ huy công việc... hay ông quên rồi?- Lời nói gay gắt vừa dứt, Dallas ân hận vì đã khơi lại vết thương cũ. Tuy nhiên, sự thật là sự thật.- Và một công ty quá lớn như thế, người ta - Bất cứ người nào làm việc cực nhọc và lâu năm như ông, đều có quyền được sống thanh thoi. Cháu không làm việc nhiều bằng ông khi ông bằng tuổi cháu.

- Chắc cháu nghĩ ông như con ngựa già đáng được hưởng thú thanh thoi gặm cỏ ngoài đồng. Nay, báo cho cháu biết, ông chưa cùng đường đâu.

Bỗng Dallas cảm thấy lo sợ vì câu nói của ông như có ẩn chứa ý đồ gì đó.

- Ông nói thế nghĩa là sao? -Cô hỏi, lòng hồi hộp. -Có phải ông định đến làm cho trại Cee Bar không?- Cô cố ý nói với ông rằng ông đã già rồi. Thay vì nói thế, cô chỉ phản đối.- Ông không làm được đâu! Chúng ta không nên chuốc thêm chuyện rắc rối vào thân nữa.

- Rutledge làm cho cháu lo sợ phải không? Ông tưởng ông đã nuôi dạy cháu để thành người can đảm hơn thế chứ?

Câu nói của ông làm cô chột dạ, cô bèn phản ứng:

- Cháu nghĩ là chúng ta phải sống ở đây, còn ông Echohawk của ông cứ về Montana bất cứ khi nào ông ta thấy cần.

- Thứ nhất, anh ấy không phải là ông Echohawk của ông, -Empty đáp.- Thứ hai, Rutledge đã lấy trại của ông rồi, hẳn không còn gì để làm cho ông đau đớn nữa.

Dallas nghĩ vẫn còn. Nhiều tháng trước, trong khi nộp hồ sơ xin việc, cô vấp phải chuyện rắc rối. Cửa hàng bán thức ăn gia súc chuyển nhượng quyền

sở hữu sang cho Max Rutledge. Sykes tiếp tục quản lý cửa hàng cho lão ta, nhưng Rutledge là chủ nhân. Cô không nói chuyện này cho ông nội biết, vì cô sợ nếu ông biết cô làm việc- dù là gián tiếp- cho Max Rutledge, ông sẽ tức giận vô cùng.

Chỉ cần Rutledge nói một tiếng thôi là cô mất việc. Cơ may tìm công việc trọn giờ trong vùng rất khó, và chuyện thuyết phục ông nội cô chuyển ra thành phố lớn cũng khó khăn không kém.

Cô nghĩ thế, nhưng không nói ra với ông nội mà chỉ nói:

- Theo cháu, cháu nghĩ là anh ta chắc không gây khó khăn gì cho chúng ta. Cháu chỉ muốn quên chuyện anh ta có mặt ở đây. Và cháu muốn ông quên chuyện làm việc ở trại Cee Bar đi.

Empty rẽ xe sang con đường vào nhà hơi nhanh. Khi ông đạp thắng cho xe dừng lại, sạn bay tung toé. Chiếc xe rít lên ken két, dừng lại trước thềm.

- Ông không nói gì về chuyện đi làm. Chỉ có cháu mới có ý nghĩ ấy trong óc. Cháu không cần chấm dứt về chuyện này.- Ông bước ra khỏi xe, đóng cửa đánh sầm.

- Tốt,- Dallas đốp lại, đóng sầm cửa xe như ông.- Vậy cả hai chúng ta hãy chấm dứt nghĩ về chuyện này.

- Làm thế hợp với ý của ông đấy.- Ông nắm tay vịn để bước lên tầng cấp trước cô.- Tối nay cháu có đi học không?

- Có. –Cô nghĩ cần phải học mới có thể tiến thân với đời được.- Cháu định nấu cơm ăn với tương ớt buổi tối. Ông thấy thế có được không? – Cô hỏi, định làm thế mới có thì giờ để đi tắm trong khi chờ bột nóng.

- Ông thấy ăn như thế là tốt rồi. Đừng nấu nướng gì thêm cho mệt. – Ông đi thẳng đến ghế xích đu, ngồi xuống.

Cả hai đều tránh không nói gì đến trại Cee Bar nữa. Nhưng trí óc Empty vẫn không ngớt nghĩ đến nó. Khi Dallas sắp đi học, cô dừng lại bên ghế ông, hôn nhẹ lên má ông, cảm thấy có lỗi.

- Cháu xin lỗi đã cãi ông hồi nãy! – Cô mỉm cười với vẻ buồn buồn, nhưng mắt ánh lên vẻ trêu chọc.- Nhưng ông là con ngựa chiến già, cháu nghĩ ông rất dễ bị người ta mua chuộc.

- Không ai có thể mua chuộc được ông, - ông đáp, giọng quả quyết. –
Làm việc gì ông đều suy nghĩ chín chắn.

- Đúng thế, - Dallas đáp rồi đi ra cửa, sách bao đựng sách trên tay. Cô quay lại, cười với ông. –Nhưng cháu không biết tại sao cháu quá lo như thế. Có lẽ Quint Echohawk của ông không thuê ông đâu.

Ông ngẩng đầu:

- Tại sao không?

- Vì thanh niên như anh ta không tin người già như ông có thể làm việc nặng nhọc.- Cô đáp một cách tự nhiên, không dè dặt chút gì hết. Cô mở cửa:- Chắc cháu sẽ về trễ như những lần trước. Cháu đã có chìa khoá, cho nên ông cứ khoá cửa trước khi đi ngủ.

Ông vẫy tay để đáp lại. Sau khi cô cháu đi rồi, ông đi rửa đĩa ăn.

Ánh đèn pin trước chiếc xe tải nhỏ quét một vòng ánh sáng qua cửa sổ ở phía sau bồn rửa. Ông nhìn ra để biết chắc cô đã lái xe ra ngoài đường rồi. Khi thấy ngọn đèn đỏ sau đuôi xe sáng lên ở ngoài xa, ông liền đi đến cuối quầy, lục trong đồng sách vở để lung tung trên quầy tìm cuốn danh bạ điện thoại. Ông lật sách, tìm số điện thoại của trại Cee Bar bấm số máy.

Khi nghe tiếng trả lời, ông lên tiếng:

- Echohawk hả? Tôi là Empty Garner đây. Tôi nghĩ đến công việc cần phải làm ở trại anh. Không giấu gì anh, anh sẽ rất khó tìm người giúp việc. Tôi hiện không có công việc gì làm, chỉ ngồi không, tôi đề nghị đến làm giúp anh cho đến khi anh có người.

Ông dừng lại, tiếp theo là sự im lặng. Cảm thấy người bên kia đầu dây có vẻ ngần ngại, ông nói tiếp:

- Tôi biết là tôi già rồi, nhưng không yếu quá để có thể chữa được cái hàng rào hay chạy chữa cho một con bò mắc bệnh, Và dĩ nhiên tôi rất thông thạo về công việc chăn nuôi trong trang trại, Thật vậy, đây là nghề chuyên môn của tôi.

- Đúng là ông rất giỏi về nghề này! -Giọng của Echohawk pha lẫn tiếng cười, nhưng không có vẻ gì hứa hẹn.

- Đây là điều đương nhiên.- Empty đáp nghe chất phác, cục mịch và

giọng nói có vẻ thất vọng.

Mãi cho đến bây giờ, ông nhận ra ông cần có việc làm như thế. Bây giờ ông muốn cảm thấy mình như người hữu dụng trở lại, có ích chứ không muốn làm ông già vô tích sự bị cho ra rìa, không buộc được lưng quần. Do đó, Empty không muốn dùng tình cảm để cầu xin sự giúp đỡ của người khác.

- Những ngày lễ sắp đến, với số tiền dư ra do làm việc cho anh có thể giúp tôi mua quà Giáng sinh tặng cháu gái tôi. Cho nên anh muốn ngày mai tôi bắt đầu làm việc được chưa? - Sự căng thẳng làm cho ông không nhúc nhích, nín thở.

- Không được, cả ngày mai tôi không có mặt ở đây. Sáng mai tôi phải thuê xe để kéo chiếc xe tải nhỏ đi sửa. Tôi phải trả chiếc xe thuê và đợi để lấy chiếc xe tải nhỏ khi họ làm xong. Công việc giấy tờ cũng đến xế chiều mới xong, khi ấy tôi mới về trại. Ngày mốt chúng ta hãy làm vậy.

- Thế là tốt. – Empty đáp, rồi ngần ngừ một lát mới nói tiếp.- Tôi có chuyện này khó khăn. Nếu anh đến đón tôi, có phiền cho anh lắm không? Tôi chỉ có một chiếc xe, mà cháu gái tôi thì cần để đi lại làm việc. Tôi chuẩn bị sẵn sàng lúc tám giờ.

Im lặng một hồi lâu mới có tiếng trả lời:

- Tôi sẽ đến đón ông lúc tám giờ.

*

Mặt trời lặn khiến cho bầu trời trở nên tối tăm ảm đạm, chỉ còn lại đường cung vàng nhạt ở phía chân trời, nơi mặt trời chiếu đến. Những cánh cửa sổ hướng tây của ngôi nhà trang trại Slash R phản chiếu ánh sáng màu hổ phách còn thoi thóp chiếu đến. Nhà xây thấp sát mặt đất, có phần trên nhô ra bao quanh để cho ánh nắng nóng mặt trời mùa hè chiếu vào, chiếm một vùng đất rộng lớn trên đỉnh đồi, nhìn diện tích vuông vức khổng lồ của ngôi nhà, khách đến thăm không ai còn nghi ngờ gì về sự giàu sang của chủ nhân.

Max Rutledge là nhà tỷ phú ở Texas. Trại Slash R chỉ là phần nhỏ trong số tài sản của ông ta, nhưng là nơi ông ta trình diễn và làm chỗ nghỉ ngơi của mình.

Max Rutledge là người mà người ta khó làm lẫn với một chủ trại bình thường ở Texas . Ông ta bị tàn tật trong vụ tai nạn xe hơi và chính nó đã

cướp đi sinh mạng của người vợ trẻ, còn ông thì đôi chân bị liệt phải ngồi xe lăn. Nhưng chiếc xe lăn của ông rất đắt tiền, vì đây là loại xe lăn tân tiến.

Nhìn cảnh Max ngồi trên xe lăn với đôi chân teo lại, nhiều người sẽ động lòng, nhưng nhìn kỹ vào thân hình lực lưỡng của ông ta, nhìn vẻ mặt xương xẩu hung tợn, và đôi mắt đen nhìn người ta chằm chằm dữ tợn, thì lòng thương ấy lập tức tan biến. Bất kỳ ai sau khi gặp Max Rutledge ra về, đều có ý nghĩ rằng tiếng tăm về sự tàn ác của lão thật không ngoa.

Điều khiển chiếc xe lăn một cách thành thạo, êm ái, Rutledge cho xe chạy qua phòng khách nền lát đá, tiếng máy hát phát ra nhỏ nhỏ ngân nga êm dịu. Cánh cửa căn phòng lớn mở rộng, để lộ ánh lửa cháy bập bùng trong lò sưởi, trung tâm điểm của căn phòng.. Chỉ hát nhẹ cần điều khiển trên chiếc xe lăn, ông ta quay chiếc xe về phía cánh cửa đang mở.

Căn phòng xây đầy nam tính, ván ốp bằng gỗ loại tốt, xà nhà phô bày lộng lẫ màu sắc lại toát lên vẻ thôn quê. Phòng được trang hoàng đúng theo khiếu thẩm mỹ của Texas. Chiếc ghế bành độn bông kê bên cạnh lò sưởi được bọc bằng da thuộc. Pho tượng đồng Russell để trên bệ lò sưởi, còn trên chiếc ghế xô pha bọc da phủ tấm chăn Navajo rất có nghệ thuật.

Khi Max Rutledge lăn xe vào phòng, ông ta không thèm nhìn đến những thứ ấy. Cặp mắt gay gắt của ông tiếp tục nhìn thẳng cho đến khi thấy người thanh niên cao lớn đang đứng bên cửa sổ. Anh ta đang nhìn bầu trời hoàng hôn xảm tối, ly rượu trên tay. Mái tóc anh ta đen, dày, hơi quăn. Vóc dáng rắn rỏi chứng tỏ anh ta khoẻ mạnh. Nhưng điều khiến người ta chú ý đến chính là vẻ thô bạo dã man nổi rõ trên mặt anh ta.

Người đứng đấy là con trai của ông ta, Boone Rutledge. Max không hề cảm thấy tự hào chút nào hết về con mình

- Tôi biết thế nào cũng tìm ra anh ở đây. -Giọng ông ta nói nghe có vẻ bực tức. -Thay vì đứng đấy chẳng làm việc gì, anh hãy làm ơn đi rót cho tôi ly rượu.

Boone quay lui, thái độ phật ý hiện ra trong cặp mắt đen, - Uýt ky nặng trợn với thứ nhẹ phải không?

- Đúng thế. -Max điều khiển xe lăn đến trước lò sưởi, dừng ngay trước ngọn lửa ấm áp.

Ông ta im lặng nhìn ánh lửa, lắng nghe bước chân của Boone nện thành thịch khi đi đến quầy rượu. Tiếp theo đó, ông ta nghe tiếng cái ly đặt mạnh trên mặt quầy bọc da, rồi tiếng những viên đá bỏ vào ly kêu lanh canh và tiếng rượu rót vào cốc đá. Rồi tiếng bước chân đi đến gần xe ông ta, Max lấy ly rượu mà không ngược mắt nhìn lên.

- Sáng nay, Sykes gọi đến, - Ông ta nghĩ là chúng ta muốn biết có tên chần bò sáng nay đến cửa hàng thức ăn gia súc, mua ngũ cốc cho trại Cee Bar. Khi Sykes nói với hắn tài khoản đã bị khoá rồi, hắn đã trả tiền mặt. - Anh ta lắc đá trong ly rượu.- Trông có vẻ như trại Tripple C đã thuê được người làm rồi.

- Anh sẽ làm gì với chuyện này?- Câu hỏi xem như sự thách đố hơn là yêu cầu anh ta trả lời.

- Con nghĩ là ngày mai con sẽ phái Clyde Rivers đến xem thử hắn có tìm ra được tung tích gì về thằng mới đến này không.

Max hừ một tiếng với vẻ chế giễu và lắc đầu khinh bỉ. Boone phản ứng lại bằng cách quắc mắt tức giận.

- Làm thế không đúng à? Mỗi lần có tên nào mới đến làm ở đây, chúng ta đều làm như thế.

Max ngẩng cái đầu hoa râm lên, nhìn gã: -Anh không nhìn thấy được chút gì về sự khác biệt giữa lần này với những lần trước hay sao?- Max nhận thấy nét bối rối thoáng hiện trên nét mặt con trai và quay đi.- Tại sao tôi phải đeo thằng con có nhiều bắp thịt hơn trí não thế nhỉ? -Ông ta nói.

Boone nghiêng răng tức tối, quay gót đi về phía quầy rượu.

- Có lẽ bố nên nói cho con nghe bây giờ ta phải làm gì. - Gã hậm hực đáp, rồi lấy trai Úych ki trên kệ, rót vào ly rượu gần cạn của mình.

- Chính anh phải đến đây, chứ không phải Rivers, - Max đáp.

- Chính con à? - Max kinh ngạc đứng yên bất động một lát, rồi gã bình tĩnh trở lại, mặt có vẻ bối rối. - Tại sao bố lại muốn con đi? Bố luôn nói rằng chúng ta phải đứng xa ngoài những chuyện như thế này.

- Vì rõ ràng anh không đủ thông minh để tự mình nhìn ra vấn đề, để tôi nói cho anh nghe. Hiện giờ trại Cee Bar không có người quản lý, vấn đề

quan trọng nhất của gia đình Calder là tìm người bỏ sung vào chỗ ấy...Có phải không?

Boone cau mày:

- Thì họ thuê người đấy, chứ còn làm gì nữa?

- Họ sẽ gửi người của họ xuống đây, thế đấy, - Max kiên nhẫn nói cho con nghe.- Họ không muốn dùng người lạ để quản lý ở đây. Họ muốn gửi người của họ đến.

- Thế cũng không giải thích được lý do tại sao bố muốn con đến đây xem tình hình thế nào,- Boone phản đối, đi ngang qua căn phòng trở lại chỗ cũ.

- Anh hãy nhớ lại thời gian anh ở trại Tripple C trong mùa hè vừa qua là bao lâu, để cố thuyết phục cô con gái Calder lấy anh. Tôi xin nói thêm là anh đã thất bại,- Max nói một cách châm biếm.

- Việc cô ta ngu ngốc lấy thằng đào mỏ người Anh mà không lấy con, không phải lỗi của con,- Boone đứng nhìn lò sưởi, hai vai cứng đờ.

Max nhìn con trai, ánh mắt khinh bỉ, rồi nói nho nhỏ:

- Khổ thay, sự lựa chọn của cô ta không ngu ngốc đâu, hãy bỏ qua chuyện vô bổ ấy.- Ông ta thờ dài như muốn xua đuổi vấn đề ấy đi.- Có lẽ trong thời gian anh ở tại trại Tripple C, anh có gặp một vài người làm việc trong trại giữ nhiệm vụ then chốt. Vì thế tôi muốn anh đến đây làm quen cho có tình, “lân la” với người mới đến này. Nếu gặp may, anh nhận ra anh ta cũng nên.

Cuối cùng, vẻ mặt của Boone lộ vẻ hiểu biết:

- Ý kiến của bố rất hay.

- Ít ra anh cũng thấy được điều đó. Dĩ nhiên tôi phải nói ra anh mới hiểu.

Boone quay người nhìn bố, mắt nãy lửa vì tức giận.

- Mẹ kiếp, bố coi thường con thế phải không?

Max ước chi Boone xông đến đánh lão, nhưng lão biết chuyện ấy sẽ không bao giờ xảy ra.

- Anh hãy để dành sự dữ dằn ấy đến khi nào cần mà dùng. Bây giờ, chúng ta có công việc phải làm gấp. Tôi nghe những người cưỡi ngựa chăn bò ở trại Tripple C có tinh thần gắn bó nhau rất mật thiết. Họ trung thành với mục đích chung. Nhưng trước hết chúng ta phải tìm hiểu xem họ gửi ai đến đây.

Rồi sau đó chúng ta sẽ hành động tiếp.

*

Con gió lạnh rút lui về phương Bắc, bầu trời xanh hiện ra, mây tan hết. Những ngọn đồi cao, thoải thoải ở Texas tắm nắng mai dưới bầu trời trong sáng, nhưng không khí vẫn còn khô lạnh.

Chỉ có mỗi chiếc xe tải nhỏ có màu nâu nhạt và trắng chạy dọc theo con đường của bang, các cửa đều có huy hiệu TRẠI SLASH R. Boone Rutledge ngồi sau tay lái, tay đeo găng da bê mềm mại. Anh ta cúi đầu để nhìn ra trước cho rõ lối vào cổng của trại Cee Bar. Anh ta cho xe chạy chậm lại và rẽ vào cổng.

Tám biển bằng gỗ trên cổng được buộc thêm sợi dây xích mới ở mặt kia, nhưng mặt gỗ vẫn còn nhiều vết đạn lỗ chỗ. Chiếc xe chạy dưới tám biển, theo con đường ngoằn ngoèo, dồi lên dồi xuống trên nhiều chỗ đường lún và nhiều ổ gà. Boone nghĩ, nếu đây là đất của Slash R, thế nào anh ta cũng cho sửa chữa đường xá cho bằng phẳng.

Khi anh ta cho xe vào trong sân trại, gà kêu quác quác chạy tránh đường. Nhưng anh ta chỉ thấy có bảy gà trong sân trại thôi. Ngoài ra không có gì hết, không có xe cộ, không có ngựa trong bãi quây.

Boone không điên để nghĩ rằng như thế tức là trong nhà không có người.

Anh ta lái xe đến đậu trước ngôi nhà cũ kỹ của trang trại, bước xuống xe, đưa tay vào trong xe bấm hai hồi còi thật dài. Anh ta lắng nghe, mắt nhìn các cánh đồng cỏ ở phía bên ngoài sân. Có tiếng ngựa hí gần tiếng gà kêu, nhưng vẫn không có ai trả lời. Boone đóng mạnh cửa xe, tiếng cửa đóng phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

Không vội, Boone từ từ lôi cặp găng tay ra, đưa mắt quan sát sân trại và vài ngôi nhà. Tất cả đều có vẻ cũ kỹ xấu xí và thời gian làm cho xuống cấp, đến nỗi không có được một lớp sơn mới để trông cho sáng sủa hơn. Không ai ở đây có thể tự hào về ngôi nhà như thế này.

Theo suy nghĩ của Boone, gã không hiểu tại sao gia đình Calder còn cố giữ trang trại này làm gì. Dĩ nhiên, ngôi nhà đã được tổ tiên họ xây dựng nên, nhưng đã từ lâu không có ai trong họ Calder đặt chân đến đây,

Nhận thấy cái trang trại với tầm cỡ này không hứa hẹn sẽ mang lại nhiều

lợi tức, gã nghĩ rằng trại Cee Bar này chỉ là gánh nặng làm cho gia đình Calder đau đầu thôi. Boone cười, tin rằng sự đau đầu này sẽ càng ngày càng tệ thêm. Không chóng thì chày, thế nào họ cũng buông tay, bán cho người khác. Tình thế nhất định sẽ là như thế.

Sau khi nhìn quanh một lượt nữa, gã đi vào nhà. Gã dừng trước cửa, dậm mạnh tay lên cánh cửa. Như dự đoán, bên trong không có động tĩnh gì.

Sự hiếu kỳ tăng lên, Boone quay nhìn một lần nữa, rồi thử xoay nắm cửa. Nắm cửa xoay một cách dễ dàng. Gã đẩy cánh cửa và bước vào,

Vẫn thận trọng, gã gọi lớn:

- Xin chào, có ai trong nhà không?

Không có gì hết ngoài âm vang giọng gã.

Thoải mái vì chỉ có một mình, Boone đi khắp ngôi nhà cũ, tìm xem có gì lạ không. Ngôi nhà nhỏ nhắn và sạch sẽ. Tất cả giường ngủ đều đã được trải gọn gàng, đĩa để trên giá khô ráo gần quầy có bán rửa. Boone thấy không có gì đáng chú ý trong nhà.

Ngay cả khi tìm nơi bàn làm việc cũ ở phòng khách, gã cũng không thấy gì quan trọng. Trên bàn ăn trong bếp chỉ có vài thứ đáng cho gã quan tâm thôi: hai tờ báo địa phương xếp lại để lộ nơi có phần quảng cáo rao vặt. Chỗ quảng cáo bán cỏ khô được vòng lại bằng nhiều vòng tròn chồng lên nhau cho đậm.

Boone cười khi nhìn những vòng tròn này. Hôm qua gã đã ra lệnh cho người đốc công mua hết cỏ khô trong các vùng chung quanh. Gã biết bây giờ không chỗ nào còn cỏ khô để bán. Calder chỉ còn nước chờ cỏ khô ở xa đến, mà làm thế không phải là rẻ.

Gã đứng nán lại trong nhà thêm một hồi lâu nữa. Khi không thấy có ai xuất hiện, gã đi ra, leo lên xe và lái đi.

Khi Quint về đến trại Cee Bar thì đã hơn ba giờ chiều. Chàng đã đổi chiếc xe hơi thuê lấy chiếc xe tải nhỏ màu đen có khoá nắp thùng xăng và hệ thống an toàn. Chàng cũng dặn thợ sửa xe khi sửa xong chiếc xe tải của trại thì cũng lắp hai thứ ấy vào.

Chàng lấy các đồ phụ tùng ở thùng chiếc xe tải nhỏ để sửa cái cối xay gió bị gãy rồi đi vào nhà. Mùa này mặt trời mau lặn, không còn đủ thời gian để

chàng đem đồ phụ tùng đi sửa cối xay gió trước khi trời tối. Chàng định để ngày mai cho Empty làm việc này trong khi chàng cỡi ngựa đi quanh hàng rào trại, xem tình hình lũ bò trong trại ra sao và các đồng cỏ như thế nào.

Quint kéo cánh cửa lưới, đưa vai giữ cho nó đứng yên một chỗ, rồi đưa tay tìm sợi dây nhỏ màu đen mà chàng đã gài vào cửa khi đi ra. Nhưng sợi dây đã rơi xuống nằm trên ngạch cửa.

Trong lúc chàng đi, đã có khách đến viếng trại Cee Bar.

Chương

5

Empty Garner mất gần hết cả buổi sáng để sửa cái cối xay gió cho nó hoạt động trở lại. Sau khi ăn trưa xong, ông giúp Quint một tay để dựng lại đoạn hàng rào, dùng cọc sắt để thay cọc gỗ mục và giăng dây thép gai mới. Làm xong thì đã hơn bốn giờ, và xem như đã xong một ngày.

Empty nhảy lên ngồi trên xe tải nhỏ để về thành phố, thân hình già nua mệt mỏi, ông ngồi dựa người ra ghế. Ông nhớ lại những ngày còn làm việc. Từ nhiều tháng nay, bây giờ ông mới thấy người mệt mỏi như thế này. Nhưng là sự mệt mỏi dễ chịu, vì lao động.

Ông liếc mắt nhìn người thanh niên ngồi sau tay lái, nhớ Quint đã đổ nhiều mồ hôi, làm việc căng thẳng bên cạnh ông, thỉnh thoảng còn lãnh phần nặng nhọc nhiều hơn ông nữa. Điều này ông không thường thấy ở nhiều thanh niên chăn bò khác. Nhất là những người có chút địa vị có thể ra lệnh cho người khác, những người này thường nói nhiều hơn làm.

Empty không muốn nói lên nhận xét của mình. Ông không muốn đề cao người nào đã làm công việc họ phải làm. Khi ông nói, thái độ của ông như của người chủ trại cũ.- Tôi không biết số bò anh đang chăn nuôi trong trại là bao nhiêu, nhưng tôi nghĩ là khi anh đếm lại, sẽ thiếu mất một số.

- Tôi cũng nghĩ như thế,- Quint đáp.

- Nhiều người nghĩ rằng thời đại ăn trộm bò đã qua lâu rồi. Trời đất quỷ thần, bây giờ người ta ăn trộm còn dễ hơn vào hồi thế kỷ mười chín. Lúc ấy, người ta lần theo dấu vết bò dễ dàng, còn bây giờ, chúng chỉ cần lừa bò lên xe tải, bánh xe chạy trên đường đúc bê tông không để lại dấu vết gì hết.

- Đúng quá.

Empty nhìn ra mặt đường phía trước, cau mày với vẻ trầm tư.

- Tôi nghĩ thế nào Rutledge cũng sắp ra tay chống phá anh.

- Có lẽ lão ta đã ra tay rồi,- Quint đáp.

Empty ngồi thẳng dậy, vẻ mệt mỏi bỗng biến mất.

- Anh nói sao? Hấn đã làm gì rồi à?

- Hôm qua trong lúc tôi đi vắng, đã có người đến trại.

- Nếu anh không có nhà, làm sao anh biết?- Những đường nhăn trên trán ông già càng sâu thêm

- Có nhiều cách để biết.. Một số giấy tờ trên bàn làm việc bị xáo trộn, cộng thêm một số đồ đạc khác nằm không đúng chỗ mà tôi đã để trước khi đi.

Empty lắc đầu.

- Tôi thấy gia đình Rutledge này thật táo bạo, trơ tráo như bọn con gái đứng đường. Lần sau chúng sẽ rình rập chúng sẽ rình rập quanh nhà anh ban đêm cho mà xem.- Ông nhìn thẳng mặt anh.- Anh đã có súng dài chưa?

- Tôi không mang theo súng ống gì hết. Tôi cứ tưởng trang trại thể nào cũng có súng chứ. Nhưng nếu có thì bây giờ cũng đã mất rồi.

- Đến gần ngoại ô thành phố, Quint cho xe chạy chậm rồi rẽ vào con đường sau để đến cái toa mooc làm nhà của Empty.

- Tôi có một tủ đầy các thứ súng: súng săn.có, súng máy có sung ngắn có, anh muốn khẩu nào cứ lấy mà dùng.

- Tối nay không vào được.- Quint rẽ sang con đường chạy vào nhà rồi dừng lại bên thềm.- Có lẽ sáng mai khi đến đón ông tôi sẽ vào.

- Đó là việc của anh,- Empty đáp, nhún vai rồi leo ra khỏi ca bin xe mặc dù tứ chi cứng đờ không nhắc ra nổi.

- Chút nữa tôi quên.- Quint nghiêng người về phía ông lão.- Ông chỉ cho tôi đường đi về phía trại Slash R.

- Trại Slash à?- Ông già thốt lên kinh ngạc.- Anh muốn đến đó để làm cái quái gì thế?

Quint nhón miệng cười:

- Tôi nghĩ là nên đến thăm họ để đáp lễ...tình xóm giềng mà.

- Anh đùa đấy à?- Nhưng Empty thấy là chàng không đùa.

- Ông không biết đâu.- Quint lại cười toe toét.- Hình như trại Slash R đã mua hết cỏ khô quanh vùng này nên tôi đến để mua lại của họ một ít.

- Cơ may anh mua được cũng như cơ may con ruồi thoát khỏi mạng

nhận.- Nhưng Empty vẫn chỉ đường cho chàng đi.

- Cám ơn. Hẹn sáng mai gặp lại.

- Chuyện đương nhiên.- Empty đẩy mạnh cửa, bước ra khỏi xe.

Khi chiếc xe lùi khỏi toa moóc, Empty bước đến thềm. Thấy loé lên một tia sáng trắng, ông bèn quay lại. Dallas đang lái xe từ ngoài đường vào. Ông nghĩ thế nào cô cũng thấy chiếc xe tải nhỏ màu đen chạy ra. Chuyện họ không thấy mặt nhau không thành vấn đề. Chỉ cần thấy chiếc xe tải nhỏ lạ từ đây chạy ra, cháu ông cũng lấy làm lạ và chú ý.

Empty thấy mình phải nghĩ ngay ra cách mới được. Nhưng chuyện này chắc không dễ. Dallas giống như vợ ông, rất sắc bén trong việc nhận ra chuyện dối trá.

Ông bước lên thềm và vừa mới được nửa đường thì Dallas lái xe vào. Cô nhảy ra khỏi xe, mắt nhìn theo chiếc xe chạy ra được nửa đường.

- Ai vừa ở đây thế nội? Cô hỏi, mắt ngạc nhiên.

- Anh chàng ở trại Cee Bar, Quint Echohawk.

- Anh ta muốn cái gì thế?- Câu hỏi có vẻ chỉ vì hiếu kỳ, điều này đối với Empty rất tốt.

- Nếu ông nói cho cháu nghe, chắc cháu không tin.- Ông leo lên những tầng cấp cuối cùng đến cửa vào toa moóc.

- Đợi cháu một lát.- Dallas bước theo kịp ông, trước khi ông vào trong, mắt cô có vẻ ngờ vực.- Anh ta không đến yêu cầu ông làm với ảnh chứ, phải không?

- Làm gì có chuyện ấy,- Ông đáp như cho câu hỏi của cô là chuyện bất khả thi. – Anh ta hỏi đường đến trại Slash R.

- Nhưng anh ta có thể hỏi người khác. Tại sao anh ta đến đây? Còn chuyện này nữa, làm sao anh ta biết chúng ta ở đây?

- Chắc có ai đây nói cho anh ta biết.

- Nhưng chính người ấy cũng có thể nói cho anh ta biết đường để đi đến trại Slash R.

- Đúng. Nhưng có lẽ họ sẽ gọi điện thoại đến báo cho Rutledge biết việc ấy, khi anh ấy đi ra. Ông nghĩ rằng Echohawk muốn đến một cách bất ngờ.

Ông tin Echohawk biết ông thà nhảy xuống vực sâu mà chết còn hơn báo cho Rutledge biết việc ảnh đến nhà lão ta.

Lời giải thích của ông có vẻ làm cho cô vừa ý, nhưng Empty thấy cô vẫn có vẻ ngẫm nghĩ về điều ông đã nói với cô.

- Cháu không biết tại sao anh ta muốn gặp Rutledge.- Cô hình dung ra đủ thứ trong óc để giải đáp thắc mắc của mình.

- Anh ta nói anh muốn mua nơi lão ấy một ít cỏ khô

- Cỏ khô à?- Bỗng cô bật cười. Rồi cô lắc đầu bác bỏ ý đồ ấy.- Rõ ràng anh chàng này là đồ điên.

Empty nghĩ rằng Dallas có vẻ hơi ân hận, nhưng ông không biết mình nghĩ có đúng không.

*

Sau khi Empty chỉ đường cho Quint đến trại của Rutledge, ông đã nói thêm với chàng:

- Anh sẽ thấy trại ấy ngay.

Quả thật, khi Quint gặp dãy hàng rào mới sơn trắng dài gần một dặm, chàng biết ông già đã nói đúng.

Cổng vào nằm tụt sâu mặt đường, hai bên có 2 mái che cao sơn trắng. Giữa 2 mái là cái vòm sắt ngang hình vòng cung, cao đủ cho chiếc xe tải lớn có toa móc kéo theo vào lọt. Giữa vòm cổng, hàng chữ Slash R uốn lượn mạ vàng trên tấm bảng.

2 cánh cổng sắt đen óng ánh mở rộng. Quint ngạc nhiên khi thấy cánh cổng không đóng. Chàng rẽ xe vào con đường vào trại, 2 bên cũng có hàng rào sơn trắng nữa. 2 bên đường được chăm sóc kỹ lưỡng là những cánh đồng cỏ bị ánh mặt trời làm cháy sém. Trên đường không có những bụi cây mọc hoang dại.

Từ đường lớn vào sân trại dài nửa dặm, chạy thẳng một mạch. Trong sân trại, nhà lán, nhà kho, chuồng ngựa đều nằm theo một trật tự, ngăn nắp và sơn sạch sẽ. Màu trắng tinh khiết hiện lên khắp trại, được lau chùi bóng láng như sẵn sàng đợi người đến kiểm tra. Quint cứ ngỡ trại Slash R không phải là nơi làm ăn thực thụ, mà cứ như đang chuẩn bị để đón Hollywood đến

đóng phim.

Chàng thấy bên trái của trang trại có con đường uốn cong lát đá chạy khuất dưới hàng cây. Chàng lái xe chạy theo con đường đó. Chỉ một lát sau, chàng thấy ngôi nhà chính dài của trang trại trên đỉnh đồi, nằm khuất sau sân trại dưới hàng cây rậm rạp.

Mặt tiền ngôi nhà có hàng cột bằng đá chống đỡ dãy mái hiên thấp, rộng. Quint đậu xe dưới mái hiên rồi bước xuống xe. Chàng lấy bộ điều khiển từ xa để khoá cửa xe và mở hệ thống báo động hoạt động, rồi chuỗi chìa khóa vào túi áo khoát.

Khi chàng gõ cửa, một người đàn ông to lớn, có mái tóc hớt ngắn ra mở cửa. Y giương cặp mắt xanh nhìn lướt Quint một lượt.

- Nếu anh cần xin việc, thì hãy ra ngoài văn phòng của trại để điền vào đơn, - người đàn ông nói.

- Không, tôi đến đây để gặp ông Rutledge nếu ông ấy rảnh việc. Ông Max Rutledge, - Quint nói thêm cho rõ người chàng muốn gặp.

Vẻ mặt lãnh đạm của người đàn ông vẫn không thay đổi.

- Ông Rutledge có hẹn gặp anh à?

- Không, nhưng ông ta sẽ gặp tôi. – Quint đáp, một bên khoe môi nhếch lên như muốn cười.

- Anh tên gì? - người đàn ông hỏi, hơi bối rối trước câu trả lời của Quint.

- Quint Echohawk, ở bên trại Cee Bar.

Sau khi ngần ngừ một chút, người đàn ông tránh lui để chàng bước vào.

- Anh đợi ở đây. Tôi đi báo cho ông Rutledge biết. Nhưng tôi không nói trước là ông ấy có tiếp anh hay không?

- Tôi hiểu. – Quint biết thế nào Max Rutledge cũng bằng lòng gặp chàng.

Chàng bước sang một bên cho người đàn ông đóng cửa.

- Đợi đây, - người đàn ông lặp lại lời dặn dò rồi bỏ đi.

Theo thói quen, Quint cất mũ, đưa mắt quan sát chung quanh. Tiền sảnh rộng khoáng đãng khiến cho chàng có thể nhìn thấy nhiều phòng nằm sát nhau, nhưng chàng không dám đến nhìn vào trong các phòng ấy. Giống như hầu hết các nhà cửa trong trang trại ngôi nhà này hình như được thiết kế để

gây ấn tượng mạnh cho khách đến thăm, cả về kích cỡ lẫn cách bài trí mỹ thuật.

Tiếng bước chân của người đàn ông nhỏ dần ở phía trong ngôi nhà. Với sự kiên nhẫn vốn có, Quint đợi một hồi lâu.

Bỗng Quint nghe có tiếng chốt cửa kêu cách, chàng nhìn về phía cửa trước. Trong nháy mắt, cánh cửa mở ra và Boone Rutledge đi vào. Mới đầu gã nhìn Quint với ánh mắt thờ ơ, nhưng rồi gã nhìn chàng chăm chăm hơi sửng sốt khi nhận ra người trước mắt mình là ai.

- Chào Boone! – Quint gật đầu, nghĩ rằng hẳn ta không muốn gặp chàng.

Quả đúng như chàng nghĩ, Boone không thềm đưa tay ra bắt tay chàng, không giả vờ mình là người lịch sự biết xử thế, gã nhìn Quint, nheo mắt lộ vẻ khó chịu.

- Anh làm gì ở đây? – gã hỏi, giọng ngượng ngập chứng tỏ Boone đã đoán được câu trả lời.

Trước khi Quint trả lời, người giúp việc đã hiện ra trong tiền sảnh.

- Ông Rutledge bằng lòng gặp anh.

Boone liền đuổi người đàn ông đi chỗ khác.

- Harold, để tôi đưa anh ta vào phòng lớn cho.

Người đàn ông gật nhẹ đầu rồi bỏ đi.

- Theo tôi, - Boone nói rồi đi trước, mắt nhìn Quint với vẻ thắc mắc. – Tôi muốn hỏi phải chăng đây là cuộc viếng thăm của viên chức nhà nước?

- Không – Quint cười, biết thế nào câu đầu tiên gã hỏi cũng như thế. Nhưng Boone đã tỏ ra quá vụng về khi phải hỏi chàng như vậy. - Thực vậy, tôi đã thôi làm việc cho cơ quan điều tra anh ninh sau khi bố tôi mất một thời gian ngắn.

- Tôi không biết chuyện này.

- Anh chẳng cần biết làm gì.

Đến bộ cửa đôi, Boone đẩy rộng 2 cánh cửa khi gã đi qua để vào trong phòng lớn. Chiếc xe lăn sau cái bàn làm việc bằng gỗ láng bong lạng lẽ lăn ra, đến phis Quint khi chàng đi vào phòng.

Boone vội bước tới giới thiệu 2 người.

- Con không tin bố gặp Quint Echohawk. Anh ta là cháu ngoại của Chase Calder.

- Dĩ nhiên tôi đã nghe nói đến anh. Xin chào mừng anh đến Slash R, Quint. - Dừng lại một lát, ông ta nói tiếp, - Nhưng tôi không khỏi tự hỏi chuyện gì đã đưa anh đến đây.?

Vẻ mặt Max Rutledge tỏ ra rất ngạc nhiên, sự ngạc nhiên hình như hoàn toàn chân thật. Quint xem đây như là dấu hiệu về sự lưu manh của lão khiến chàng phải đề phòng.

- Anh ta đến đây không phải vì công việc của chính quyền. – Boone nói, gã đi đến quầy rượu. – Quint đã nói cho con biết anh ta thôi làm cho lực lượng an ninh điều tra rồi.

- Tôi nghĩ chắc anh đến đây không phải vì có việc của chính quyền, - Max nói một cách nhẹ nhàng.

- Tôi nghĩ ông có thể gọi đây là việc theo nghi thức, Quint đáp, vừa mỉm cười rồi nói thêm cho rõ ý chàng vừa nói. – Ít ra cũng theo nghi thức với lý do Jessey yêu cầu tôi đến đây để phụ trách công việc quản lý trại Cee Bar.

- Thật ư? – Max hỏi, mắt mở to ngạc nhiên. – Tôi nghĩ anh chắc bận chăm sóc trang trại của mẹ anh. Tôi nhớ hình như trại của mẹ anh nằm kế bên cạnh trại Triple C. Tôi thấy thế rất tiện cho gia đình Calder, vì anh có thể chăm sóc gia đình 2 nơi một cách dễ dàng.

- Quả đúng thế. - Từ quầy rượu vẳng đến tiếng đá bỏ vào ly kêu lách cách.

- Anh có thì giờ uống rượu với chúng tôi chứ? – Max hỏi.

Thái độ ngần ngừ của Quint chỉ trong khoảnh khắc, nhưng có tính toán rất kỹ. Chàng đáp:

- Được, cho tôi ly uity ki số bảy!

- Boone, rót rượu cho Quint số bảy! – Max ra lệnh. Còn tôi uity ki như thường lệ. – Ông ta quay xe lăn về phía những chiếc ghế bành để tiếp khách, đưa tay mời.

- Cảm ơn. – Quint bước đến chiếc ghế bọc da thuộc và để mũ trên chỗ gác tay rộng rồi ngồi xuống.

- Chase độ này thế nào? – Max lái chiếc xe lăn vào chỗ trống giữa mấy cái ghế.

- Vẫn còn khỏe, dù tuổi tác đã cao.

- Ông ngoại anh là người rất đặc biệt trong mọi mặt.

- Đúng thế, - Quint đáp và cười – Nhưng chắc là có thành kiến.

- Có thành kiến là phải, - ông ta cười, nụ cười là cho đôi má hóp của Max nổi lên những đường nhăn lớn. Rồi ông ta cau mày, trán hơi nhăn lại với vẻ ngạc nhiên. - Hồi nãy anh có nói chuyện anh đến tiếp quản trại Cee Bar. Người quản lý trại ra sao rồi mà anh phải đến điều hành? Anh ta tên gì nhỉ? – Ông ta nhăn mặt nhìn Boone, hỏi gã khi gã đem rượu đến.

- Evans, tôi nghĩ thế.

- Anh ta bỏ đi rồi. – Quint lấy ly rượu nơi tay Boone.

- Người giúp việc luôn luôn là vấn đề khó khăn, phải không? – Max nói với vẻ thông cảm. - Người giỏi thường bị những người khác trả lương cao hơn. Còn người không ra chi, thì ôi thôi, mình không muốn giữ họ.

Rất đúng, - Quint nâng ly và nói – Chúc tìm được người giỏi và giữ họ lại.

Boone và Max nâng ly để đón lời chúc. Tiếp theo họ đưa ly lên hóp một tí rượu rồi lắc lắc ly. Boone bước sang một bên, đứng gác một chân lên chỗ dựa tay cao của chiếc ghế xô pha bọc da nhưng Quint biết gã đang nhìn mình chăm chăm. Chàng tin rằng nếu gia đình Rutledge hoạch định chương trình quấy phá Cee Bar, thì chính người cha nghĩ ra kế hoạch, còn người con có nhiệm vụ thi hành. Quint đặt hết sự chú ý của mình vào người cha.

- Xin phép hỏi anh, - Max lên tiếng - mẹ anh có đi với anh không?

- Không. – Quint đáp, khẽ lắc đầu.

- Theo tôi thì bà ấy nên thay đổi không khí cho vui, đến đây để tận hưởng cảnh mùa đông ấm áp của miền Nam. Vả lại có Tara ở Fort Worth, bà ấy chắc có lẽ sẽ vui. Tôi biết 2 người trước kia là chị dâu em chồng, nhưng tôi tin rằng sợi dây ràng buộc 2 người vẫn còn mật thiết như cũ.

- Tôi biết Tara cũng nghĩ thế. – Quint nghĩ rằng mẹ chàng vẫn giữ nguyên mối nghi ngờ sâu sắc về Tara. Tuy nhiên trong những năm gần đây, Tara chỉ

còn là kỷ niệm đau buồn của gia đình Calder chứ không còn là kẻ quấy rối như trước nữa. - Thực ra mẹ tôi đã dọn về ở tại trại trung tâm để chăm sóc Chase. Nhưng hiện giờ... Chàng dừng lại, lắc ly rượu trong tay. - Hầu hết cả gia đình đều sang Anh dự đám cưới của Laura.

Chàng nói ra ý này cốt để xem phản ứng của Boone.

- Phải, - Max dịu dàng tiếp lời chàng. - Tôi nhớ có đọc trên trang giao tế của báo nói đến việc Tara bay đi dự đám cưới.

- Tôi nghĩ cô ấy đã lấy anh ta rồi. - Boone nói, quai hàm của gã chỉ hơi nhúc nhích

- Đã làm lễ ở Montana rồi, - Quint đáp. - Nhưng đây chỉ là lễ nhỏ. Anh biết Laura rồi, chị ấy thích sự long trọng.

- Phải, tính Laura thế. - Max Rutledge nhếch mép cười, nụ cười có vẻ buồn bã, nuối tiếc. Nhưng khi ông ta nhìn con trai, mắt ông ấy lộ vẻ gay gắt, không tha thứ. - Khi Boone để mắt đến cô ấy là ngày buồn cho gia đình này.

Boone vội vàng đứng dậy khỏi chỗ gác tay của ghế xô pha như phải bồng.

- Lỗi của cô ấy, chứ không phải của tôi. - Gã lau bầu nói, giọng nho nhỏ và tức tối.

- Khô thay, - môi Max hơi nhếch lên với vẻ giễu cợt - sự sai lầm là do tôi, vì tôi cứ tin rằng cô ấy sẽ lấy loại người như anh. Bây giờ anh hãy đi rót thêm rượu và im mồm lại. - Rõ ràng Max xem cuộc bàn cãi về việc này phải chấm dứt, ông ta bèn quay sự chú ý lại với Quint - Tôi ngạc nhiên là anh không sang Anh với gia đình.

- Chúng tôi không thể đi hết cả được. - Quint cười, nhận thấy sự tức tối dâng lên trong Boone khiến cho gã đứng yên bất động.

- Tôi cũng nghĩ thế. - Max đáp, tảng lờ không để ý đến sự hiện diện của con trai. Quint nghĩ rằng, rõ ràng mọi sự quyết định trong nhà này đều do Max. Chàng không ngạc nhiên khi thấy Boone bỗng quay người đem ly rượu của gã đến quầy. - Vậy anh đến Texas khi nào?

- Đầu tuần này, - Quint đáp, nhưng chàng biết Max chắc đã biết rồi. - Tôi phải mất 2 ngày để làm quen với trang trại và giải quyết nhiều việc cần thiết, nếu không thì tôi đã ghé thăm ông sớm hơn.

- Tôi hiểu, Max đáp. Tôi nghĩ là anh rất bận bịu với công việc khi đến đây. Sau khi anh đến đây 1 thời gian, tôi chắc anh đã thấy tình hình ở Texas khác xa với tình hình anh thường gặp ở Montana.

- Cũng chẳng có gì khác nhau nhiều. – Quint biết Max muốn nói đến nhiều lĩnh vực khác ngoài cách thức chăn nuôi.

- Anh biết đấy, - Max đan 2 bàn tay vào nhau với tư thế trầm ngâm, 2 cùi tay đặt trên 2 chỗ dựa tay của xe lăn - từ khi người trong gia đình Calder đặt chân đến trại Cee Bar đến nay đã quá nhiều năm rồi. Bây giờ nó như là đứa con ghê bị bỏ quên của trại Triple C.

Quint bắt buộc đồng ý với nhận định của ông ta.

- Tôi nghĩ đúng thế

- Tôi cũng không giấu gì anh về việc tôi muốn biến trại Cee Bar thành 1 phần của trại Slash R, Max tuyên bố, 2 bàn tay rời ra, nắm 2 đầu mút chỗ dựa tay, trông như vua ngồi trên ngai. – Tôi đã đề nghị mua trại này với ông ngoại anh, nhưng ông không chịu bán. Sự khôn ngoan trong nghề kinh doanh là không nên giữ khư khư lấy cái mà xem ra bất lợi cho mình. Trại Cee Bar quá nhỏ, không có khả năng sinh lợi nhiều, nhất là khi anh phải trả công cho người khác để điều hành trại.

Quint im lặng 1 lúc mới đáp:

- Tôi nghĩ ông ngoại tôi mua trại Cee Bar này vì lý do gì đấy khiến cho ông quyết giữ. Lý do ấy không liên quan gì tới khả năng sinh lợi của trại.

- Dù với lý do gì, thì anh hãy nói cho ông ấy biết, tôi vẫn giữ nguyên lời đề nghị nếu ông ấy thay đổi ý kiến.

- Tôi sẽ nói lại chuyện này.

- Tốt. Và tôi hy vọng chúng tôi có anh là xóm giềng trong 1 thời gian. - Bỗng ông ta nghĩ đến khả năng khác, - Hay anh chỉ ở lại cho đến khi tìm được người thay Evans?

- Thật khó mà nói tôi ở lại đây trong bao lâu – Quint đáp. - Chuyện này còn phụ thuộc vào nhiều việc khác.

- Nếu anh còn ở lại đây cho đến lễ giáng sinh, tôi hy vọng anh sẽ đến dự tiệc với chúng tôi. Người được bảo trợ mới gọi cho tôi cách đây mấy phút,

cô ta nói có kế hoạch đến ăn giáng sinh. Cô ta là con gái của người cộng tác làm ăn với tôi đã quá cố, ông Hamilton Davis.

- Tôi sẽ nhớ lời mời của ông, - Quint hứa và uống một hớp rượu.

- Tôi hy vọng anh sẽ đến, - Max nói. – Trong lúc chờ đợi, nếu anh cần gì, cứ gọi báo cho chúng tôi biết. Chúng tôi sẽ rất sung sướng được giúp tôi nếu có thể.

- Tôi rất sung sướng khi nghe ông nói thế, - Quint nắm ngay cơ hội này. - Hiện có điều tôi đang cần.

- Tôi hy vọng điều anh cần không phải là công nhân – Max đáp – Chúng tôi hiện có rất ít nhân công, không thể nhường bớt cho anh được.

- Điều mà tôi cần nhất là cỏ khô. Tuần sau tôi sẽ có xe chở đến, nhưng hiện giờ tôi cần vài bó cho súc vật ăn cầm cự cho đến khi đó. Tôi định yêu cầu ông bán cho tôi một ít.

- Chỉ một ít thôi à? Chúng tôi sẽ giúp anh, - Max đáp liền, không chút do dự.

- Xem như ông bán cho tôi, - Quint khẳng định. - Nếu không có gì khó khăn, tôi xin chở luôn sau xe tải nhỏ của tôi khi tôi về.

- Không có gì khó khăn hết, - Max đảm bảo với chàng. – Boone xuống nhà kho với Quint, giúp anh ấy 1 tay chất cỏ khô lên xe.

Boone đáp lại lời ra lệnh của bố bằng ánh mắt không bằng lòng, nhưng gã không phản đối. Gã nói với Quint:

- Khi nào anh ra về, tôi sẽ đưa anh xuống kho.

- Tôi xin phép ra về bây giờ thôi. – Tôi không muốn kéo dài sự đón tiếp niềm nở của chủ nhà

- Mời anh thỉnh thoảng đến chơi, - Max dặn.

Nhưng khi Quint ra khỏi phòng, nụ cười trên môi biến mất, miệng ông ta khép chặt với vẻ tức giận. 2 vai chùng xuống vì suy nghĩ, Max nhớ lại câu chuyện vừa qua giữa Quint với gã, nghĩ đến từng lời Quint nói, suy luận những ẩn ý trong lời chàng. Không có lời nào của chàng làm gã ưng ý.

Thật vậy, Max không thích cuộc gặp gỡ giữa gã với Quint Echohawk chút nào hết.

20 phút sau, khi Boone trở lại phòng lớn thì lão vẫn ngồi yên chỗ cũ, chìm đắm trong suy tư. Max ngẩng đầu lên, hất cần điều khiển cho xe lăn quay lui.

- Echohawk về rồi phải không?

- Hắn đã đi được nửa đường trong trại.

Boone nhìn về phía ông ta, ánh mắt lạnh lùng, và đi thẳng đến quầy rượu. Gã lấy cái ly sạch trên kệ, rót cho mình ly rượu khác.

- Con nghĩ kế hoạch của chúng ta là không để cho hắn kiếm được cọng cỏ khô nào.

Max nhìn lại gã với ánh mắt hậm hực:

- Có phải anh quá ngu ngốc muốn tuyên chiến với hắn vì sáu bao cỏ khô hay không? Số cỏ khô này quá nhỏ. Anh có biết tại sao hắn hỏi mua số cỏ ấy không? Nếu chúng ta từ chối, hắn sẽ nghĩ chúng ta đã nhúng tay vào việc cô lập hắn. Anh không đủ thông minh để nghĩ ra được điều ấy hay sao? – Ông ta cho xe lăn quay lại một vòng, chạy nhanh đến bàn làm việc, rồi bỗng nửa chừng dừng lại và quay xe lui. - Tuần sau hắn sẽ có xe chở cỏ khô đến, anh phải có nhiệm vụ làm sao để hắn không dùng được số cỏ khô ấy.

- Con phải làm quái gì để thực hiện được việc này? – Boone đốp lại, vừa đẩy mạnh chai uýtki vào chỗ cũ trên quầy. – Ăn cướp xe tải à?

- Tôi để cho anh động não nghĩ ra cách thực hiện kế hoạch này.

- Con nghĩ chắc bố có kế hoạch hay hơn. – Câu nói của gã không có ý chế nhạo, vì Boone nghĩ gã không thông minh bằng bố. Gã ghét cay ghét đắng cái ý nghĩ mình thua kém bố về mọi mặt, ngoại trừ cách bố gã thường nhắc cho gã nhớ về sự thua kém này.

- Tôi có thể nghĩ ra nửa tá kế hoạch một cách dễ dàng, nhưng việc cỏ khô này phải đợi đến tuần sau chúng ta mới ra tay. Còn bây giờ chúng ta có nhiều việc khác cần lo hơn.

- Như việc gì? Boone hỏi và nốc nhanh 1 hớp rượu để che đậy sự dốt nát của mình khi đưa ra câu hỏi.

Nhưng Max đã biết sự ngu dốt của cậu quý tử rồi.

- Như việc tại sao Echohawk đến đây.

Boone cau mày, thấy câu trả lời của bố rất chí lý.

- Giống như hấn nói... để tiếp quản trại Cee Bar.

- Nhưng tại sao phải là hấn? Tại sao không là một trong số công nhân kỳ cựu có kinh nghiệm nhiều năm trong nghề chăn nuôi.

- Con không biết, Boone đáp nhỏ, tự giận gã chậm hiểu - Họ bận việc còn hấn thì rảnh.

- Có thể như thế, - Max đáp – Nhưng tôi nghĩ có nguyên nhân sâu xa hơn. Dù sao, gia đình Calder vẫn không tin trại Cee Bar đang gặp những chuyện khó khăn bình thường. Vì thế họ chọn Echohawk. Hấn được nuôi dạy lớn lên ở trại Triple C, cho nên hấn biết cách chăm sóc nuôi dưỡng đàn bò đến nơi đến chốn. Nhưng điều quan trọng là hấn đã được huấn luyện trong nghề điều tra của chính phủ, hấn có kinh nghiệm trong việc điều tra an ninh. Họ biết hấn sẽ không nhìn các hiện tượng xảy ra một cách hời hợt ngoài mặt. Hấn sẽ tìm hiểu nguyên nhân tại sao Trại Cee Bar gặp khó khăn, và ai là người đã gây ra khó khăn đó.

Mặt Boone lộ ra vẻ hiểu biết:

- Vậy thì việc hấn đến Slash R có nghĩa là hấn nghi chúng ta đứng đằng sau sự quấy rối rồi.

Max nhướn mày với vẻ đồng ý một cách hài hước

- Tốt, tốt, cuối cùng anh cũng cộng được hai với hai là bốn.

- Vì thế mà bố bán cỏ khô cho hấn, - Boone nói, gã nhận ra được vấn đề - Để hấn khỏi nghi ngờ chúng ta.

- Anh cũng được bốn với bốn là tám. Đáng ngạc nhiên. Rồi sao nữa? – Max hỏi để khuyến khích con trai suy nghĩ.

Nhưng Boone chỉ cau mày, hỏi lại:

- Sao nữa cái gì?

Max thờ dãi

- Vì lẽ đó mà tôi muốn anh đi giúp hấn một tay lấy cỏ khô... để hấn khỏi có cơ hội hỏi công nhân của ta về chuyện này và hỏi họ thuê mướn người làm ở đâu, vì hấn hiện không biết thuê ai.

- Họ không biết gì đâu. – Boone đáp, vẻ tự phụ dốt nát.

- Họ biết hết. Đừng coi thường họ. – Max nói nhỏ. – Và câu chuyện này khiến tôi lo...hắn không hề nói đến chuyện cần thuê người làm. Hai lần tôi nêu ra vấn đề này, thì cả 2 lần hắn không nhắc đến. Tại sao?

- Vì bố đã nói với hắn bố thiếu người làm, cho nên hắn biết nếu có ai đến đây xin việc làm thì chắc thế nào bố cũng không nhường cho hắn.

- Có thể như thế. – Max đã nghĩ đến chuyện này – Hay có thể hắn đã thuê ai rồi.

Boone buông tiếng cười nhạo báng.

- Không, làm gì có chuyện ấy. Người ở quanh đây đều biết rất rõ việc không nên đến làm cho trại Cee Bar.

Max không cãi mà chỉ nói:

- Trừ khi người không ở quanh đây thì họ sẽ đến làm.

- Họ ở đâu đến...- Boone cắt ngang lời bố - Bố nghĩ là hắn có thể đem người từ trại Triple C đến làm à?

- Anh cộng hai với hai lại rồi đấy. Có thể anh đã nói đúng. – Max nói, giọng chua chat.

- Nhưng nếu hắn làm thế, thì ta làm gì?

- Thứ nhất, ta hãy tìm xem cho chắc có phải như thế không? rồi sau đó ta sẽ quyết định sẽ làm gì. – Ông ta lặn xe đến bàn làm việc.

Chương

6

Tối thứ 7 thường có cái gì đó lôi cuốn người chần bò đến với ánh sáng của thị thành, và Quint cũng không ngoài thông lệ đó. Vấn đề ăn nhậu lu bù không phải là bản chất của chàng, nhưng một ly bia, một bữa ăn ngon, và một cuộc trò chuyện trao đổi với những người chung quanh, dĩ nhiên là điều chàng thấy thích.

Thành phố Fort Worth với những tụ điểm vui chơi nằm ở phía Đông Bắc của trại Cee Bar và giữa đó, từ Cee Bar đến Fort Worth, có nhiều thành phố khác lớn nhỏ khác nhau nằm trên đường. Quint rời trang trại chưa có ý định sẽ đi đâu, nhưng chàng rẽ theo hướng đến Lorry. Chàng không nghĩ đến quán Góc đường cho đến khi thấy ánh đèn nê ông sáng qua các cửa sổ. Cảnh tượng này nhắc chàng nhớ đến Dallas với mái tóc màu vàng nhạt và cặp mắt nâu vàng kỳ lạ.

Quint phân vân không biết đêm nay nàng có làm việc không. Ngay lúc đó, bỗng chàng nhớ lại thời gian đã qua khi chàng là người khách lạ trong thành phố xa lạ này và đã trải qua cảnh cô đơn giữa đám đông ở đây. Bỗng chàng nhận thấy được gặp một khuôn mặt quen thuộc có lẽ sẽ vui hơn là ngồi một mình uống bia và ăn một bữa ngon. Chàng liền quyết định ngay trong nháy mắt, rẽ xe vào chỗ đậu xe còn trống trước quán.

Dallas thấy chàng đi qua cửa. Chỉ nhìn vào đôi gò má cao, làn da có màu đồng nhạt và mái tóc đen óng ánh khi chàng cất mũ xuống, nàng liền nhận ra chàng ngay. Kỳ lạ thay, thấy chàng là nàng cảm thấy hứng khởi trong lòng. Buổi tối bỗng nhiên hết buồn, hết nhàm chán đối với nàng.

Khi chàng nhìn nàng đi đến một bàn có khách ngồi, trên tay chiếc khay chất đầy đồ ăn, nàng thấy ánh mắt ấy như vật gì hữu hình đang chạm vào người mình.

Nàng hát đầu chỉ cái bàn mà chàng đã ngồi lần trước.

- Nếu anh muốn thì cứ ngồi vào cái bàn cũ, - nàng nói

- Cám ơn! - Mắt chàng cười với nàng

Quan hệ giữa họ đã trở nên ám áp, chân thành, Dallas nhớ trước đây nàng không thấy thế. Dựa vào một vài chuyện mà ông nội nàng đã nói về chàng, nàng có cảm giác đã hết xem chàng là người chặn bò tầm thường.

Mang các thứ cho khách gọi xong, nàng lấy ly nước đá và tách cà phê nóng trên quày đem đến bàn chàng ngồi.

- Tôi bất ngờ anh đến đây đêm nay. – Nàng để ly nước và tách cà phê trước mặt chàng.

Mắt chàng ánh lên vẻ thích thú.

- Cô nghĩ tôi đã rời khỏi thành phố theo lời khuyên rồi à?

- Đây là lời khuyên hay. – Dallas vẫn tin như thế. – Hay anh cho đây là lời khuyên bậy? Tôi nghe nói anh đi đến trại Slash R.

- Tin bay thật nhanh, - chàng đáp, không xác nhận mà cũng không chối bỏ.

Dallas nhận ra ít khi chàng trả lời một cách trực tiếp

- Đây là thành phố nhỏ. Và bất cứ chuyện gì có liên quan đến gia đình Rutledge đều được lan truyền rất nhanh. Cái tin anh mua cỏ khô của họ đã bay khắp như cơn bão cấp 4.

- Họ chỉ làm công việc của người xóm giềng thôi. Chàng đưa tay lấy tấm thực đơn mở ra xem.

Dallas thích lối chàng dùng mưu để mua được cỏ. Nàng nói:

- Có lẽ thế, nhưng mọi người đều biết trại Slash R không bao giờ có tình lân gia với ai hết.

- Có lẽ không ai cho họ cơ hội để họ tỏ tình lân gia – chàng đáp với giọng đùa cợt.

Dallas đáp lại bằng nụ cười hóm hỉnh

- Phải, đúng vậy.

Chàng cười, nụ cười vui vẻ, thân ái, khiến nàng cảm thấy hồi hộp.

- Nói ra, tôi cứ nghĩ thế nào cô cũng lại cho tôi là điên.

Câu nói của chàng bỗng nhắc nàng nghĩ đến sự thất thế khi chàng chỉ một mình chống lại gia đình Rutledge. Câu nói làm cho nàng tỉnh táo. – Tôi nghĩ là anh không thấy được sự bất lợi đang nghiêng về phía anh rất nhiều.

Mặt chàng bỗng lộ vẻ hài hước thú vị.

- Tôi nghĩ việc tôi không có chút cỏ khô nào mới thật là điều bất lợi lớn cho tôi. – Không để cho nàng có cơ hội trả lời, chàng hỏi – Bây giờ gọi thịt bò bít tết có được không?

- Được. Anh chỉ tránh gọi thịt bò bắp là được. – Nàng đáp.

- Nếu vậy, tôi gọi một miếng thịt bò bít tết lớn lòng đào, và đĩa khoai rán với đủ thứ gia vị.

- Anh cần loại gì ăn với món xà lách?. – Dallas lôi tờ thực đơn nhỏ trong túi áo tạp dề, mở ra và chỉ vào trang mới.

- Nếu cô có pho mát sợi xanh mốc thì tốt.

- Có ngay, nàng đáp rồi bỏ đi.

Khi nàng đi rồi, Quint lại cảm thấy cô đơn trơ trọi. Nhìn những chiếc ghế trống không nơi bàn mình, chàng nhận thấy rằng chàng cần có nàng làm bạn để nói chuyện cho vui.

Chàng đưa mắt nhìn số khách ngồi rải rác trong quán, vẻ khó chịu, một hiện tượng hiếm khi thấy nơi chàng. Số khách trong quán khiến cho Quint phải gác sang một bên mọi hy vọng có thể mời nàng ngồi cùng bàn với chàng.

Cảm giác bực bội ấy cứ dày vò chàng mãi cho đến khi nàng quay lại bàn chàng mấy phút sau đó.

- Tôi nghĩ tối thứ 7 như thế này chắc cô bận rộn hơn mọi khi rất nhiều? – Quint nói để ngăn nàng khỏi bỏ đi.

Nàng cười thoải mái, khiến cho chàng có cảm giác rằng nàng không ngại khi chàng gọi chuyện với nàng, thậm chí còn muốn nói chuyện với chàng nữa.

- Người ta thường đi ăn khi trời còn sớm. Bây giờ thì những người có gia đình đã về nhà, ngồi xem truyền hình, còn số khác thì đến quán rượu Tillie.

- Quán Tillie? chắc đây là quán rượu địa phương, - Quint đoán. – Có phải quán ấy ở trong thành phố này không? Tôi không thấy có quán rượu ấy.

- Quán này nằm trong 1 khu phố, cho nên anh không có dịp để đi qua chỗ ấy, - nàng đáp. - Chị của Tubby làm chủ quán ấy. Tôi thường nói với ông ta

rằng 2 chị em nên liên doanh 2 cơ sở với nhau. Nếu bán thêm bia, và bán thức ăn, thì ông bà ta cũng có khách nhiều hơn. Nhưng họ không chịu nghe ý kiến này.

- Tôi thấy ý kiến của cô thật hay. Chúng tôi có một chỗ như thế ở quê nhà, tại Montana, - chàng nói, nghĩ đến quán ăn bên đường, trước đây, quán có tên Harry tại Blue Moon, quán này thường bán cả thức ăn lẫn rượu. Đến tối thứ 7, khách đông chật ních không có chỗ ngồi.

Nàng nghiêng đầu sang 1 bên, mặt lộ vẻ ngạc nhiên

- Có phải anh từ Montana tới không?

- Sinh ra và lớn lên ở đây, - Quint đáp và gật đầu xác nhận. – Còn cô thì sao? Cô người quê Texas phải không?

- Dĩ nhiên. – Trong mắt nàng hiện ra ánh tinh quái. – Anh có đoán được tôi sinh ra ở đâu không?

Quin cười nho nhỏ và đáp:

- Tên cô khiến tôi đoán cô sinh ở Dallas.

- Dễ đoán quá phải không? – nàng đáp

- Tôi dám nói cô may mắn nếu bệnh viện nơi cô sinh ra không phải ở Fort Worth.

- Đúng. Nhưng mẹ tôi đã nói nếu bà đi Fort Worth để sinh, thì bà sẽ đặt tên tôi là Gentry. Nhưng khi sinh ra ở Dallas, bà nghĩ rằng đặt tên tôi theo thành phố nơi sinh sẽ độc đáo hơn. Anh biết không, bà rất ghét những cái tên tầm thường. Tên bà là Mary Alice, và bà ghét cái tên ấy.

Quint vừa mới mất bố, nên chàng rất nhạy cảm, chàng nhận thấy nàng gợi quá khứ khi đề cập đến mẹ nàng.

- Bà mất lâu chưa?

- Đến mùa xuân vừa rồi là 7 năm.

- Mất người sinh ra mình thật là điều rất đau đớn, - chàng nói, vừa cho mình cũng vừa cho nàng.

- Phải. – Nhưng hình như nàng hơi ngạc nhiên khi biết chàng thông cảm với nỗi khổ của mình.

Sau 1 lát ngần ngừ, Dallas nhìn đĩa xà lách còn nguyên, nàng nói:

- Anh nên ăn đi. Tôi sẽ đem món thịt bít tết đến cho anh ngay bây giờ.

Ngồi một mình, Quint lấy nĩa, xúc xà lách ăn, chàng thấy ngon miệng lạ lùng. Chàng nghĩ chính là nhờ nói chuyện với nàng - mặc dù chỉ trong thời gian ngắn - mà chàng thấy đói bụng, ăn ngon như thế này.

Trong suốt bữa ăn, chàng có nhiều cơ hội để nói chuyện với nàng, khi lâu khi mau. Quint có linh cảm rằng đây là bản vũ khúc xưa cũ giữa đàn ông với đàn bà. Chàng đã quen với bước chân của bản vũ khúc này, quen với lúc tiến lúc lùi, lúc chờ đợi, tìm dấu hiệu của người phụ nữ để biết họ có quan tâm hay thiếu nhiệt tình.

Khi còn người khách duy nhất đến trả tiền ở bàn tính tiền, Quint nhìn Dallas chăm chú, chàng nhớ lại những chuyện nho nhỏ về đời nàng mà chàng đã biết trong đêm nay. Chàng muốn biết thêm nhiều chuyện về nàng nữa, như là tóc nàng có mềm mại hay không, cặp mắt nâu của nàng ánh lên như thế nào khi nàng đắm mê rạo rục...

Thân hình của nàng có nét duyên dáng tự nhiên, uyển chuyển nhưng cứng cáp, cao, mảnh mai, và rõ ràng rất đẹp nhờ những đường cong cân đối đều đặn.

Người đàn ông nơi quầy kết đã tính tiền xong, ông ta ra khỏi quán, và Dallas từ sau quầy xuất hiện, nàng nhìn thẳng vào Quint, cặp mắt sáng quắc, linh động.

- Uống cà phê nữa chứ? - Nàng hỏi và cười, nụ cười thân mật như khích lệ chàng chấp nhận lời yêu cầu.

Nhưng Quint không muốn uống thêm cà phê nữa.

- Máy giờ cô đóng cửa?

- Thường thì khi nào người khách cuối cùng ra về, - nàng đáp, giọng thoải mái. - Nhưng đừng vì thế mà anh không uống thêm ly nữa nếu anh muốn.

- Tôi ngán cà phê rồi

- Thật không?

Quint thấy mắt nàng lộ ánh nuối tiếc, như thể muốn anh khoan chám dứt buổi tối sớm như thế

- Thật đấy. - Chàng đứng dậy, lấy mũ và giấy tính tiền để trả, rồi đi theo

nàng đến kết trả tiền. Chàng đưa tờ giấy tính tiền và tiền mặt cho nàng. - Chắc cô có xe về nhà khi xong việc chứ?

Nàng gật đầu, đáp:

- Xe tôi đậu ở phía sau.

- Vì tôi không may mắn được đưa cô về nhà, nên trên đường về, tôi xin phép mời cô ly rượu ở quán Tillie. – Rõ ràng nàng ngần ngại liền. Chàng nghĩ đến lý do duy nhất khiến nàng ngần ngại, bèn nói tiếp – Xin lỗi, đáng ra tôi nên hỏi trước cô có chồng chưa.

- Tôi chưa có chồng – Nàng đáp ngay, nhưng vẻ mặt của nàng vẫn xen lẫn phân vân và sự tiếc nuối. - Chỉ vì...

- Chỉ vì cái gì? – Chàng không hiểu tại sao nàng không đáp một cách đơn giản là “vâng” hay “không”. - Chuyện này không liên quan gì đến Rutledge chứ? - rồi ý nghĩ này hiện ra tiếp theo ý nghĩ khác. – Có phải cô sợ nếu Rutledge thấy cô đi với tôi, lão ta sẽ gây khó khăn cho cô không? – Nghĩ đến chuyện đó bỗng chàng cảm thấy cơn giận nổi lên phùng phùng.

- Còn khuya lão ta mới có thể gây khó khăn cho tôi. – Nhìn Quint, Dallas không thể không nhớ đến cảnh bạn bè và xóm giềng - những người nàng quen biết đã lâu – tìm cách xa lánh nàng và ông nội nàng trong thời gian họ chống lại gia đình Rutledge. Còn có gì buồn hơn cảnh bị mọi người xa lánh.

- chuyện ấy không dính dáng gì đến vấn đề khó khăn của tôi. Tuần sau tôi phải thi học kỳ rồi. Chỉ có đêm nay và ngày mai tôi mới được rảnh rỗi để ôn bài thôi.

- Tôi hiểu – Chàng nhếch mép cười với vẻ lịch sự, nhưng nét mặt vẫn không vui.

Nàng không muốn để cho buổi tối chấm dứt như thế này. Dallas không nói tại sao nàng cảm thấy 1 cách mãnh liệt như thế, nhưng nàng chỉ biết nàng cảm thấy thế. Nàng bèn nói:

- Nhưng dĩ nhiên nghĩ ngợi 1 giờ cũng chẳng làm cho tình hình khác đi mấy. Tôi có thể ngồi uống với anh 1 ly rồi về nhà học bài cũng được.

- Tôi hứa sẽ không kéo dài thời gian đến 2 giờ. Đôi mắt xám của chàng ấm lên về thân tình ấm áp.

- nếu anh muốn kéo dài cũng không được, - Dallas đáp mặc dù mạch máu trong người nàng chảy nhanh và thấy bị kích thích. Cảm giác ấy như đáp lại sự quan tâm của người đàn ông. Từ lâu lắm rồi nàng mới thấy mình có cảm giác ấy, lâu đến nỗi nàng thấy đây giống như lần đầu nàng háo hức thế này.

- Làm sao tôi tìm được quán Tillie? Chàng hỏi, vừa lấy tiền trả lại nơi nàng.

- Đi khỏi khu phố đầu tiên ở phía Bắc, anh rẽ phải, sẽ thấy bãi đậu xe trong góc đường, bãi luôn đầy xe. Bên cạnh bãi là ngôi nhà một tầng có biển hiệu bằng đèn neon quảng cáo cho bia Sao đơn độc. Đây là quán Tillie.

Theo sự hướng dẫn của Dallas, Quint lái xe một mạch đến quán rượu. Chàng dừng xe tại bãi đỗ, vừa khi ấy 1 chiếc xe tải nhỏ chạy ra, chàng liền đậu xe vào chỗ trống ấy, hướng mặt về phía tòa nhà. Chàng đi vào quán, cửa trước nằm ngay giữa mặt tiền tòa nhà bằng đá vôi.

Trước khi bước vào, chàng đã nghe tiếng âm nhạc lẫn tiếng người khe khẽ vắng ra bên ngoài. Khi chàng bước vào trong quán, dưới ánh sáng lò mờ, tiếng ồn trở nên to hơn. Chàng đưa mắt nhìn lướt qua một lượt, quán được bài trí theo 1 không gian dài hẹp.

Ở phần trước quán, dọc theo bức tường ngắn, kê rải rác vài bộ bàn trong ô riêng. Ở giữa quán là quầy rượu bằng gỗ, ngả màu đen vì lâu ngày, 1 dãy ghế đầu cao kê trước quầy. Trên bức tường đối diện với quầy là chiếc máy hát phát ra tiếng hát của ca sĩ Toy Keith, đang hát bài gì đấy nghe như nhựa ồn ào.

Giữa quầy rượu và máy hát có nhiều bàn ghế cho khách ngồi và 1 khoảng trống nhỏ phía trước, tạo thành chỗ để khiêu vũ, nhưng không có cặp nào ra sàn nhảy hết. Ở khu vực phía sau quầy rượu, nhiều người chơi bi da hay chơi pool, lớp vải màu xanh trải trên mặt bàn được chiếu sáng bởi những ngọn đèn có chụp treo trên trần nhà chiếu xuống. Thỉnh thoảng tiếng những hòn bi va vào nhau hoà lẫn với tiếng âm nhạc và tiếng người ồn ào trong phòng.

Thấy ở cuối quầy rượu có chiếc ghế trống, Quint bước đến đấy, chàng biết có nhiều cặp mắt trong quán đang hướng về phía mình. Chàng ngồi lên ghế, quay người ra phía trước để có thể thấy được cửa ra vào.

Người đứng sau quầy rượu là 1 phụ nữ lùn mập, đeo cái tạp dề trắng

rộng, cảo lên tận ngực, hầu như che hết cả chiếc áo dài màu hồng trên người chị. Cặp mắt chị ta nhỏ màu đen, và trên đầu là dùm tóc quăn do thuốc nhuộm. Quint đoán chắc chị ta là Tillie.

Sau khi nhìn về phía chàng, ánh mắt gay gắt, chị ta lôi trong thùng lạnh ra 2 chai bia cổ dài, mở nắp rồi để lên mặt quầy cho cô bồi bàn đến lấy. Chị ta lấy khăn lau vòng nước trên quầy, nheo mắt thành 2 điểm đen.

- Có phải anh là người mới đến làm ở trại Cee Bar không? - chị ta hỏi.

- Phải

- Mới nhìn tôi đã đoán ra. - Chị ta để ly bia lên quầy đánh cộp. 2 đôla tiền mặt. - Chị ta đứng yên đợi lấy tiền xong mới đi.

Quint lấy trong túi 2 tờ giấy 1 đôla để trên quầy cho chị ta. Chị lấy tiền, nhét vào túi tạp dề, rồi quay lại, đi về phía cuối quầy đằng kia.

Chỉ trong mấy phút, Quint thấy sự thay đổi diễn ra trong quán. Không còn những ánh mắt hiếu kỳ hướng về phía chàng nữa. Những ai tình cờ bắt gặp ánh mắt của chàng, liền quay mặt đi chỗ khác. Những người ngồi trên ghế đầu gần chàng lần lượt bỏ đi, chỉ còn những người ngồi xa ở phía cuối quầy đối diện.

Lần đầu tiên, chàng tự hỏi việc mời Dallas đến uống bia ở đây có nên hay không. Chàng nghĩ việc này không tiện cho nàng. Đang định bỏ đi trước khi nàng đến, thì nàng đi qua cửa.

Mái tóc xõa xuống, mềm mại bao quanh mặt nàng. Những lần trước, tóc được kẹp lên hay quấn gọn dưới chiếc mũ lưỡi trai. Sự thay đổi này rất hấp dẫn.

Nhưng ngoài mái tóc ra, còn nhiều thứ khác nữa. Cái áo trắng giản dị nàng mặc ở quán ăn đã biến mất. Thay vào đây là chiếc áo thun bó sát vào người làm hiện rõ cặp vú tròn trịa và chỉ dài đến cách eo chừng 1 phân. Áo màu cỏ non làm nổi bật màu tóc vàng nhạt và màu vàng nâu của cặp mắt. Trông nàng xinh đẹp, tự tin và rất kêu gọi.

Quint mừng thầm vì đã không ra về.

- Chào! – Nàng ngồi trên ghế cạnh chàng, đôi môi tô lớp son màu hồng khiến chàng chú ý. – Xong việc là tôi đi ngay.

- Nhanh hơn tôi tưởng – chàng vui sướng vì chuyện này.

- Chào chị Tillie – nàng cười với người chủ quán, vẻ thân nhiên phớt đời.

– Cho tôi ly bia, như anh ấy, - nàng nói, chỉ ly bia trước mặt Quint.

Khi chị ta đem bia đến cho Dallas, Quint lấy tiền để lên quầy. Tillie nhìn những tờ giấy bạc, rồi quay sang nhìn Dallas.

- Cô để cho anh ta trả tiền à? – câu hỏi có vẻ thắc mắc, nhắc chàng nhớ tới mỗi ngò vực trước đó của chàng.

- Anh ấy mời tôi mà, - Dallas đáp.

Người đàn bà lắc đầu vẻ hơi bất bình, chị ta lấy tiền, nhét vào túi trước tạp dề.

Quint đợi cho đến khi chị ta đã đi xa không nghe rõ mới nói:

- Có lẽ việc cô gặp tôi ở đây là không hay. – Mắt chàng vẫn nhìn vào người chủ tiệm rượu.

Dallas liếc mắt nhìn chàng, miệng mỉm cười

- Khi tôi đến đây, tôi đã biết hậu quả việc tôi làm. Nhưng anh quan tâm như thế là tốt đấy.

- Nếu Rutledge trả đũa vì chuyện này, cô hãy cho tôi biết. – Quint nói, lòng phùng phùng tức giận.

Dallas cười khi nghe chàng nói thế, nhưng nàng nghĩ, nếu Rutledge trả đũa nàng để làm gương, thì Quint Echohawk sẽ không làm gì được.

- Có lẽ họ chỉ cảnh cáo tôi là cùng, - nàng đáp, nghĩ rằng, nếu nàng tiếp tục thách thức họ, có lẽ khi ấy họ mới dùng đến biện pháp đáng sợ hơn.

- Ông ta có nhiều quyền lực khiến cho mọi người phải sợ đến thế sao? – Quint đưa ly bia lên uống 1 hớp.

- Đây là thành phố nhỏ, - Dallas đáp, - nếu ông ta không phải là địa chủ, không phải chủ nhân, thì ông ta cũng là khách hàng sộp nhất. Ông ta có quyền lực.

- Cái gì giữ cô ở lại đây? – chàng hỏi, mắt nhìn nàng với vẻ dò xét thân tình, chứ không phải vì hiếu kỳ hời hợt.

- Là vì đời sống trước mắt. Giá thuê nhà thì rẻ, công việc của tôi ở cửa hàng thức ăn gia súc được trả cao hơn mức trung bình, và việc theo học các

lớp ban đêm ở trường cao đẳng được dễ dàng thuận lợi. – Dallas không nói đến ông nội cô và chuyện ông không muốn rời khỏi vùng này. – Và nếu công việc đúng theo kế hoạch, thì có lẽ 2 năm nữa tôi sẽ có bằng cao đẳng. Khó mà nói cuộc đời sẽ đưa đẩy tôi đến đâu. Tôi nghĩ là tôi sẽ đi đâu đó.

- Cô đã quyết định theo học ngành nào chưa?

- Quản trị kinh doanh, - cô đáp không ngần ngại. – Nhưng tôi chưa quyết định là theo ngành tài chính hay quản lý.

- Dù theo ngành nào đi nữa thì cô cũng phải học nhiều về kế toán.

Dallas ngạc nhiên khi thấy chàng biết thành thạo như thế. Nàng nghĩ có lẽ chàng đã học đại học rồi.

- Tôi có cảm giác trước đây chưa bao giờ cô gặp người chăn bò nào biết đường đi trong khu đại học. – Ánh mắt của chàng hơi trêu chọc. - Chắc cô ngạc nhiên khi biết bây giờ nhân viên trong trại Triple C có bằng đại học là chuyện không phải bất thường.

Cứ như cảm nghĩ ban đầu của nàng, thì chàng là 1 anh chàng cao bồi bình thường thôi. Nhưng bây giờ Dallas nhận ra rằng, một nhân viên bình thường làm việc trong trại, chắc không được người ta phái đến đây để tiếp quản trại Cee Bar này.

- Tôi nhớ đã từng nghe ai đó nói rằng trại Triple C là trại chăn nuôi lớn. Có phải thế không? – nàng thắc mắc hỏi.

- Lớn hơn hầu hết các trại chăn nuôi.

- Lớn hơn cả trại Slash R à?

- Phải.

Dallas chỉ cần nhìn vào cách mà Max Rutledge sử dụng quyền lực và sự giàu sang của mình thôi, nàng cũng cảm thấy rằng dù trại Triple C có tầm cỡ to lớn bao nhiêu, nhưng vì ở xa, cách đây hơn 1000 dặm, thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

- Anh làm việc cho trại Triple C có lâu không? – nàng hỏi.

- Không, không lâu. Tại sao cô hỏi thế?

- Chỉ hỏi cho biết thôi, - Dallas đáp, nghĩ rằng nàng không có nguyên do gì ngoài việc muốn biết thêm về chàng. Nhưng chàng có vẻ không sẵn lòng

trả lời những câu hỏi của cô. Nàng tự hỏi tại sao chàng đề phòng quá như thế. Bỗng 1 ý nghĩ nảy ra trong óc nàng, ý nghĩ có thể lý giải được chuyện này, nàng liền cười to - nếu anh sợ Rutledge dùng tôi để dò hỏi tin tức về anh, thì anh hãy quên chuyện ấy đi. Cam đoan với anh tôi không phải là con tốt của ông ta.

- Tôi sung sướng khi nghe thế. – Chàng nói, mắt chăm chăm nhìn nàng, ánh mắt say đắm khiến cho mạch máu trong người nàng đập nhanh.

- Thế nhưng, anh cẩn thận như vậy là khôn ngoan.

Chàng cười xòa

- Cô có vẻ như muốn khen tôi?

- Đúng thế

- Bây giờ thì ý kiến của cô về tôi đã được cải thiện 1 ít rồi, nếu tôi mời cô khiêu vũ chắc cô sẽ chấp nhận.

Lời đề nghị đưa ra hết sức bất ngờ khiến Dallas quá ngạc nhiên. Từ rất lâu rồi, nàng không quan tâm tới âm nhạc.

- Anh mời thật không? nàng hỏi, tự nhiên nín thở.

- Cô có nhận lời không? chàng hỏi lại

Nàng đợi chàng cười để trả lời, nhưng vẻ mặt chàng nghiêm trang, thành thật, xem như là câu trả lời nghiêm túc.

Thay cho câu trả lời, Dallas bước xuống ghế, đi ra phía sàn nhảy. Một lát sau, nàng cảm thấy bàn tay chàng ấn nhẹ vào hông nàng để dìu nàng đi. Sự va chạm gây cho nàng cảm giác rạo rức dễ chịu.

Khi họ đến chỗ rộng trước máy hát, có 2 cặp khác đang bước theo điệu nhạc chậm. Dallas quay người trong tay chàng, nàng ngạc nhiên khi thấy mình để tay lên vai chàng 1 cách quá tự nhiên.

Tay trong tay, Quint không muốn kéo nàng sát vào người chàng khi chàng dìu nàng bước theo tiếng nhạc. Nhưng mỗi lần quay người trên sàn nhảy, khoảng cách giữa 2 người lại rút ngắn bớt lại cho đến khi chân họ chạm vào nhau và thỉnh thoảng chàng cảm thấy ngực nàng chạm vào ngực mình.

Đỉnh đầu nàng ngang với mũi chàng. Thỉnh thoảng chàng thấy hơi thở ấm

áp của nàng phủ vào thái dương mình, và chàng ngửi thấy hương thơm dịu nhẹ của loại dầu gội có mùi dây tây trên tóc nàng.

Họ im lặng nhảy, rạo rục vì 2 cơ thể chạm nhau. Cứ mỗi bước, mỗi động tác, là họ lại áp sát vào nhau hơn, 2 thân hình bất giác dính chặt vào nhau.

Quint biết nhiều điểm về nàng: cặp lông mi nâu dài, thân hình mềm mại duyên dáng, tỏa hơi nóng hổi.

Mặc dù thực sự đang ôm Dallas trong tay, nhưng chàng vẫn cảm thấy tức giận khi nghĩ rằng rồi đây chàng sẽ không dám gặp lại nàng nữa – không gặp trong 1 thời gian, cho đến khi việc này với Rutledge kết thúc. Không gặp chỉ vì lo cho nàng, chứ không phải cho mình.

Nếu Max Rutledge nghi ngờ Quint có tình ý với Dallas, thì lão sẽ sẵn sàng bán lương tâm để dùng nàng vào những việc có lợi cho gã. Quint không thể để cho Rutledge có cơ hội biết kế hoạch hành động của chàng.

Sau đêm nay, chàng cần phải lánh xa Dallas. Chàng không còn sự lựa chọn nào khác.

John Earl Tandy đứng 1 bên bàn chơi pool, 2 tay nắm chặt chiếc cơ, nhìn người khách lạ đang nhảy với Dallas. Việc người khách lạ này đến tán tỉnh nàng làm cho hắn đau đớn tức giận.

- Đây, - John Earl quay nhìn người bạn làm cùng trại, Deke Saunders và cau mày.

- Kìa, mày không thấy sao?

- Cô ta đang nhảy với cái thằng mới đến trại Cee Bar phải không? – Deke Saunders hỏi – trông cô ấy rất thân thiện với hắn ta.

John Earl dựa người lên bàn chơi pool, nhắm cơ vào hòn bi trắng.

- Nếu mày chú ý thì mày sẽ thấy hắn rất thân thiện với cô ta. Tao đang dự tính sẽ cho hắn biết tay.

- Tại sao mày không đến ngay đi? - người bạn khác, Chuck Reno, khiêu khích hắn.

- Tao sẽ đến – John Earl vội đáp, rồi khi hòn bi trắng chui vào lỗ bên góc bàn thì hắn đứng thẳng dậy.

- Quá trễ, Deke báo cho hắn biết - bản nhạc hết rồi.

John Earl quay lại nhìn, mắt hắm nheo lại trước cảnh người khách lạ diu cô gái về chỗ ngồi, bàn tay để bên hông nàng 1 cách thân ái.

- Cần phải cho thằng ấy biết là hắn không được ai ở đây ưa hết, - Earl gay gắt nói – và đồng thời có thể làm cho mặt hắn biến dạng một chút.

- John Earl, cậu nói thì làm đi! – Deke giục.

- Đừng nghĩ là tao nói mà không dám làm, nhưng trước đây tao đã nói chuyện với hắn rồi. Dĩ nhiên hắn còn nhớ mặt tao. – Earl nhìn 3 người bạn đang đứng quanh hắn, rồi nói tiếp – Hắn chưa gặp chúng mày lần nào.

L.B Brody, người luôn luôn trầm tĩnh, bước lui với vẻ bất bình. – Khoan đã, John Earl. Có lẽ Rutledge không muốn chúng ta gây sự với hắn đâu.

- Trời đất quý thần ơi, lão sẽ thưởng cho mày khi mày làm việc này. Earl đáp. – Và nếu được thưởng, mày nhớ chia cho tao với đấy.

- Tại sao mày chia phần khi bọn mình lãnh nhiệm vụ nguy hiểm này? Deke hỏi.

- Không có gì nguy hiểm hết, làm theo kế hoạch của tao thì không có gì nguy hiểm hết, - John Earl nói, rồi ra dấu cho họ đến gần hắn hơn để nghe hắn đưa ra kế hoạch.

*

Quay lại ghế, đợi cho Dallas ngồi lên ghế xong, Quint mới ngồi ở ghế mình. Bây giờ 2 người lại ngồi xa cách nhau 1 khoảng, nhưng cảm giác gần gũi nhau vẫn còn nóng bỏng trong lòng họ. Quint nghĩ chàng phải làm gì để duy trì cảm giác ấy.

Chàng ra dấu cho bà chủ quán.

- Mang 2 ly bia nữa.

Dallas vội nói nhanh

- Đừng gọi ly tôi. Tôi còn nửa ly.

- Nhưng bây giờ hết lạnh rồi, chàng dịu dàng đáp.

- Hết lạnh cũng không sao, - nàng nói, nhìn chàng với ánh mắt hơi bối rối, mơ màng. Nàng cố cười. – Vả lại, tôi đã nói giới hạn của tôi là 1 ly thôi. Tôi còn phải học bài.

Quint nhún vai

- Cô không trách được người mời, chàng nói và cười với nàng.

- Chắc là không trách được rồi, - nàng đồng ý rồi chăm chú nhìn chàng. – Tillie đem đến 2 ly bia đặt trước mặt họ. – Nhưng anh phải nghe lời tôi. Bây giờ anh phải uống cả 2 ly.

Quint không trả lời, chàng lấy tiền ra trả cho chủ quán.

- Chị đem cho tôi ít tiền lẻ để trả cho máy hát tự động, được không? – chàng nhìn Dallas, ánh mắt thành thạo. – Trong máy còn vài bản nhạc có điệu đậm. Chị giúp tôi lấy chúng ra.

- Có lẽ để lần khác, - Dallas đáp, lòng bỗng thấy buồn vì chàng đã dùng mưu để giữ nàng ở lại lâu hơn. Nàng tự nhủ, đàn ông đều như thế, và phân vân tại sao mình lại tin rằng Quint khác với những người đàn ông khác. Nàng bung ly bia đã gần hết lạnh uống 1 hơi dài, định sẽ chấm dứt buổi gặp gỡ này cho nhanh.

- Tôi nghĩ cô thích khiêu vũ, - chàng nói, giọng nài nỉ nhỏ nhẹ.

- Tôi thích chứ, - nàng đáp, không muốn nói dối về chuyện này. – Nhưng tôi còn bận học bài, cho nên phải dừng lại ở đây.

- Đêm còn sớm. Cô còn khối thì giờ để học, - Quint nói

- Đây, Dallas, - Tillie từ quây gọi lớn. – Cô có điện thoại. Cô có thể ra phòng sau mà nghe. - Chị ta đưa ngón tay cái chỉ ra phía sau quán và lập tức quay lại rót rượu cho khách khác.

- Xin lỗi anh! – Dallas liếc mắt nhìn Quint rồi bước xuống ghế, đi về phía hành lang tới lò mờ ở phía sau 2 cái bàn đánh pool.

Khi Quint quay lại nhìn nàng, anh liền nhận thấy ánh mắt nàng đã mất vẻ tinh khôi. Nếu chàng cần bằng chứng, thì đây là chứng cứ cho thấy chàng đã thành công trong vai trò của người chặn bờ có lợi thế.

Chàng nâng 2 bàn tay quanh ly bia lạnh, đưa lên uống. Chàng uống luôn mấy hơi thật dài.

Chìm đắm trong những suy nghĩ u ám của mình, Quint không chú ý đến anh chàng cao bồi to lớn đang đi về phía mình, mãi cho đến khi hắn dừng lại bên cạnh chàng. Chàng nhìn vào mặt hắn, nhận ra hắn là anh chàng cao bồi đến cảnh báo chàng về việc đến làm cho trại Cee Bar vào đêm đầu tiên

chàng mới đến Loury, người mà Dallas gọi là John Earl.

- Có phải anh từ trại Cee Bar đến đây không? – Sau khi hỏi mở đầu, gã cao bồi đợi Quint trả lời.

- Phải, - giọng Quint hơi căng thẳng, không biết chuyện gì sắp xảy đến, nhưng chàng đã sẵn sàng đối phó.

- Có người ở ngoài muốn nói chuyện với anh.

Quint nhún vai, chàng biết đây là các trò phục kích xưa như trái đất.

- Nếu ai đấy muốn nói gì, bảo họ vào đây.

John Earl nổi khùng khi nghe chàng nói, liền đáp:

- Đi ra mà nói. Hôm nay là tối thứ 7, tôi bận uống rượu không có thì giờ. – Hắn nói rồi bỏ đi đến giữa quầy, vỗ tay lên quầy. – Cho tôi ly bia, Tillie. Ly lớn và lạnh.

Quint ngồi thêm 1 chút nữa. Tin nhắn này rõ ràng là cái bẫy giăng ra. Tuy nhiên, cũng có thể Empty Garner đang đứng ở ngoài. Đồng thời, Quint nghĩ rằng nếu Max Rutledge nhúng tay vào, thế nào lão cũng hành động. Chàng đưa mắt nhìn dãy hành lang tối lờ mờ nhưng không thấy Dallas đâu hết.

Để số tiền lẻ trên quầy, Quint bước xuống khỏi ghế. Khi ra đến cửa, chàng kéo cửa mở ra, đứng giữa cửa nhìn quanh ra ngoài. Thấy không có gì đáng ngờ, chàng đi ra, nép theo 1 bên tầng cấp, lưng quay vào tường nhà, thả cánh cửa cho nó tự động đóng lại.

Chàng đứng 1 hồi lâu, lắng nghe những tiếng động trong đêm, phân biệt từng tiếng động do người gây ra, thần kinh căng thẳng. Chàng cho rằng bãi đậu xe là nơi chúng đang giương bẫy. Chàng tập trung chú ý vào đấy.

Sự thận trọng của chàng có hiệu quả, vì khi ấy chàng đã nghe tiếng có tiếng ủng lết trên sỏi, loại âm tạo nên khi người ta đổi chân đứng cho khỏi mỏi.

- Nếu có ai muốn nói chuyện với tôi, - Quint nói nho nhỏ- thì hãy bước ra, nếu không tôi sẽ đi vào.

Sự im lặng ngập tràn trong đêm tối. Rồi chỉ 1 lát sau, có tiếng áo quần sột soạt nho nhỏ và tiếng chân người bước nhẹ phá tan bầu không khí yên lặng, cả 2 thứ ấy đều xuất phát từ bãi đậu xe, giống như sự tiên đoán của Quint. 1

giây sau, chàng thấy có bóng người lơ mờ hiện ra ở góc quán. Bóng người đội mũ, mặc áo khoác ấm nhô ra đôi vai to lớn, đưa bàn tay lên trong 1 thoáng.

- Đến đây, hấn nói giọng nho nhỏ như Quint.

Mặc dù không thấy được mặt người đàn ông, nhưng chàng biết ngay người này không phải là Empty Garner. Sự thận trọng của chàng tăng lên.

- Bước ra nơi để tôi có thể thấy rõ! – Quint ra lệnh.

- Đừng hòng tôi làm thế, - người đàn ông trả lời vẫn bằng giọng nho nhỏ. – Tôi không liều lĩnh để người ta thấy tôi nói chuyện với anh. Hoặc là anh đến đây, hoặc là quên chuyện anh thấy mặt tôi.

Câu trả lời đã nói lên đây đủ sự thật khiến Quint không muốn tiến tới, nhưng chàng đi quanh 1 vòng cách xa góc quán. Khi đến ngang đuôi chiếc xe tải nhỏ, đậu gần vỉa hè, chàng đi vào trong bãi đỗ xe, băng qua phía sau chiếc xe tải nhỏ, rồi dừng lại trong khoảng trống tối tăm giữa 2 chiếc xe.

Gã đàn ông vẫn đứng gần góc nhà, khuất hấn trong bóng tối. Sau 1 phút do dự, gã đi nhanh qua chiếc xe tải nhỏ để đứng đối diện ngay trước mặt Quint. Ánh đèn đường chiếu vào đủ sáng để cho Quint thấy chiếc cổ áo khoác lật ngược lên và vành mũ rộng kéo xuống thật thấp, cả 2 thứ dung để che dấu tung tích của hấn.

- Anh muốn nói gì với tôi? – Quint vội hỏi, cảnh giác chú ý đến nhất cử nhất động của hấn.

- Anh là người rất cẩn thận, - gã đàn ông đáp. - Chắc anh cũng không trách tôi quá cẩn thận.

Gã đàn ông lại ngần ngừ rồi nhìn ra phía ngoài đường, khiến Quint thấy bộ ria mép đen đậm. Rồi hấn nép vào bóng tối. Hình như hấn đã quyết định bước nhanh tới.

- Chuyện này ngắn gọn thôi, - hấn nói rồi thọc tay vào túi tìm cái gì đó. – Tôi không nói cái gì hết, mà tôi chỉ muốn cho anh xem cái này thôi.

Gã đàn ông bước nhanh tới, buộc Quint hết sức chú ý đến hấn, đồng thời vẫn hoàn toàn không tin tưởng vào lời hấn nói là thành thật.

Nhưng quá trễ rồi, chàng thấy có hòn sỏi lăn đến phía chàng, hòn sỏi làm

cho chàng mất chú ý đến bước chân của gã đàn ông. Có kẻ từ trong bóng tối nhào vào chàng, Quint cúi người xuống tránh sang 1 bên, rồi chụp cánh tay hắn, nghiêng vai, quật hắn xuống nằm ngửa ngay trước mặt gã đàn ông thứ nhất.

Trước khi Quint kịp đứng thẳng người lên, tên đàn ông thứ 3 nhào vào chàng, đâm chàng nhào vào chiếc xe tải nhỏ đậu gần đấy. Chàng lao đảo bước ra khỏi chiếc xe, rồi giáng 1 cú đâm vào giữa bụng gã đàn ông mặc áo khoác, khiến hắn ự lên 1 tiếng kinh ngạc.

Chàng không có cơ hội để giáng cú đâm tiếp theo, vì tên thứ 2 đã lồm cồm ngồi dậy được và hắn chụp được cánh tay của Quint. Chàng vùng ra khỏi nắm tay của hắn đúng lúc chặn được cú đâm của tên thứ 3. Ngay khi ấy tên thứ 2 đã hồi phục, hắn phóng tay đâm vào thái dương của Quint. 1 cú đâm trúng 1 bên đầu chàng làm cho cái mũ chàng bay đi. Cú đâm đến quá nhanh, Quint không để ý đến việc xem tên nào đánh mũ chàng bay. Chàng dựa lưng vào 1 bên hông chiếc xe, dùng nó là bức tường che chở để khỏi bị tấn công từ phía sau

Vì chúng phải thay phiên nhau tấn công, nên Quint có thể chống trả dễ dàng. Nhưng chúng lại mách bảo cho nhau được và phối hợp để tấn công chàng..

Có 1 tên bị Quint đâm trúng vào đầu bật ngửa ra sau. Từ bên khoé mắt, chàng thấy 1 cánh tay vung lên đâm vào giữa bụng chàng. Nhờ phản xạ tự nhiên, chàng quay mình tránh củ đâm, nắm tay của tên tấn công đâm vào thành xe tải nhỏ. Hắn hét lên đau đớn, đưa tay kia nắm bàn tay đâm vào thành xe. Quint nghĩ thế nào hắn cũng gãy 1 hay 2 ngón tay.

Bỗng có tên nào đó nhảy vào chàng từ phía sau. 2 tay ôm quanh vai Quint.

- Được rồi, tôi ôm nó được rồi, - hắn nói lớn với giọng háo hức, hơi thở của hắn phả ra bên tai Quint, - tôi thộp được hắn rồi.

Nhờ được huấn luyện đấu tay đôi, nên Quint xoay xử rất tốt trong trường hợp này. Không chần chừ, chàng chộp ngay cổ tay của gã đàn ông, cúi người xuống dưới cánh tay của hắn, vặn cổ tay ra sau lưng hắn rồi đưa tay kia đâm mạnh vào giữa vai hắn, khiến hắn nhào úp sấp mặt xuống dưới chân đồng

bọn. Cả 2 đều cúi xuống đỡ hấn lên.

Trong 1 khoảnh khắc bất động, Quint nghe tiếng tim mình đập thành thịch, ngực nhô lên cao để hít không khí. 2 tai có tiếng ù ù. Những quả đấm chí tử giáng vào nhau, nhưng nhờ chất adrênalín trong người khiến cho họ quên đau trong thời gian đầu.

Đường phố vắng xe qua lại và không có ai từ trong quán đi ra. Quint lờ mờ nghe tiếng người nho nhỏ vọng ra từ quán, nhưng chàng lại chú ý đến những lời nguyên rủa, chửi bới của 3 gã đàn ông khi chúng đã tập hợp lại với nhau.

Quint đưa ra lời giảng hòa

- Thu lượm đồ đạc và ra khỏi đây trong khi các người còn đi được
- Đứng hòng, - 1 tên đáp.

Câu trả lời làm cho 2 tên kia hăng thêm. Chúng cùng nhau nhào vô Quint. Tuy chàng giỏi, nhưng 3 người đấu với 1, đâu phải chuyện dễ.

Những quả đấm tung ra. Khớp ngón tay đâm vào xương, không khí phảng phất mùi máu. Tiếng càu nhàu, hơi thở hỗn hển, lời chửi thề quyện vào nhau tạo thành cảnh hỗn loạn không thể tưởng tượng nổi.

*

Trong căn phòng chứa hàng và là văn phòng tạm thời của quán rượu, Dallas lục trong đống giấy tờ nằm lộn xộn trên chiếc bàn độc nhất, tìm ra chiếc máy điện thoại màu đen nằm khuất bên dưới. Nàng nhắc máy nghe, bấm nút phát ra ánh sáng nhấp nháy.

- Alô, Dallas đây.

- Dallas à? - Giọng người đàn bà bên kia đầu dây trả lời với vẻ ngạc nhiên. – Cô đang làm cái gì đấy?

Giọng nói nghe quen quen, nhưng Dallas không thể nhận ra giọng ai.

- Ai đấy?

- Kelly Rae. Kelly Rae Thomas, - lời giải thích thêm cho rõ ràng.

- Kelly Rae, - Dallas nói, nàng nhớ cô gái da ngăm đen học sau nàng 1 năm ở trường trung học – cô muốn nói chuyện gì với tôi thế?

- Tillie nói tôi muốn nói chuyện với chị à? - giọng cô gái hỏi lại với vẻ

ngạc nhiên.

- Bà ta chỉ nói với tôi là có người gọi điện thoại thôi.

- Tôi không tin được chuyện này, - Kelly Rae đáp, giọng kinh tởm. – Tôi nói với chị ta tôi muốn nói chuyện với Alice. Alice Mitchell. mẹ già điên ấy cần có máy trợ thính mới được. Nếu không phải tôi đang giận thì chắc chuyện này vui đây.

Dallas nhớ 2 cô gái này khi còn học trung học không bao giờ rời nhau 1 bước.

- Để tôi xem thử có Alice ở đây không?

- Thôi, khoan đã, - Kelly Rae vội nói. – Có thể chị giúp tôi cũng được. Tôi đang cố tìm xem Bubba Franks có mặt ở đây không. Chị có thấy anh ấy không?

- Tôi không thấy anh ta ở đây, nhưng thực ra tôi không chú ý có thấy anh hay không?

- Thế còn anh em nhà Poindexter có ở đây không? Bubba thường đi chơi với họ.

- Tôi không thấy họ ở đây, - Dallas trả lời, giọng chắc chắn. Cả 2 người này đều là hậu vệ biên của đội bóng đá, đều cao 1.80 mét và nặng 130kg.

Quá tức giận, Kelly Rae liền kể chuyện đau buồn của mình cho nàng nghe, chuyện Bubba và cô ta, 2 người sắp thành hôn, cô ta dọa nếu mười phút nữa mà không thấy anh ta đến, là cô ta sẽ trả lại nhẫn đính hôn. Dallas hứa nếu gặp Bubba, nàng sẽ bảo anh ta đến ngay. Lời hứa của nàng làm cho cô bạn hài lòng, và sau đó nàng cúp máy.

Khi Dallas bước ra khỏi căn phòng phía sau tương đối im lặng, tiếng âm nhạc ồn ào và tiếng người khàn khàn lại đập vào tai nàng. Nàng do dự một lát, định bụng sẽ lên ra cửa sau để về, tránh khỏi bị Quint nài ép ở lại. Nhưng nàng thấy làm như thế thì quá hèn nhát.

Vươn thẳng vai, nàng đi đến phía trước quán rượu. Khi đi qua bàn chơi pool, John Earl chặn nàng lại.

- Này, Dallas. - Con mắt hau háu của hã nhìn vào chiếc áo bó sát trên người nàng. - Đêm nay cô tuyệt vời quá, phải không?

- Cảm ơn, - nhưng hẳn không phải là người nàng muốn gây sự chú ý. Dallas đi qua hẳn, bước thản nhiên.

Hắn liền nắm tay nàng.

- Đừng vội. Tôi muốn mời cô một ly.

- Xin lỗi, tôi đang uống với người khác. - Vừa nói nàng vừa đưa mắt về cuối quầy rượu. Rồi ngập ngừng khi không thấy Quint ngồi ở đấy.

- Nếu cô muốn nói đến người khách lạ ấy, thì hẳn về rồi.

Dallas muốn đến hỏi chủ quán xem có thật không, nhưng nhìn John Earl, nàng nghĩ chần hẳn nói thật. Không thấy Quint ở đâu hết. Nàng không ngờ chàng bỏ về mà không đợi nàng quay lại. Nàng lại tự nhủ chàng làm thế cũng tốt thôi. Nàng khỏi bị chàng ép uống thêm để ở lại với chàng.

- Tốt, - nàng nói. - Vậy tôi cũng về thôi.

- Cô chưa về được, - John Earl cản nàng lại, nắm lấy tay nàng không để cho nàng đi. - Tôi muốn mời cô ly rượu.

- Không, cảm ơn. - Tôi phải về học bài.

- Tôi nói cô phải ở lại. - Hẳn hăm dọa, giọng giận dữ. - Hãy quên những cuốn sách mắc dịch ấy một lúc.

- Tại sao? - Bỗng Dallas nghi ngờ. Hẳn có vẻ rất muốn nàng ở lại.

- Vì tôi muốn mời cô ly rượu. Cô nghĩ sao? - Hẳn cười toe toét với nàng, nhưng giọng hẳn có vẻ khang khác, khiến nàng thắc mắc.

- Có chuyện gì phải không, John Earl? - Nàng hỏi.

- Không có chuyện gì hết. - Lời nói dối thoát ra khỏi miệng hẳn quá nhanh. Và hẳn dừng lại cũng hơi lâu mới nhớ ra để nói lại câu nói này. - Tôi chỉ muốn mời cô ly rượu thôi.

- Quint đi đâu rồi?

- Tôi đã nói hẳn về rồi. - John Earl cố tỏ ra thản nhiên, vênh vác, nhưng chỉ càng làm cho hẳn có vẻ lo sợ, bất an.

- Ra về một cách đột ngột. Anh có âm mưu gì phải không?

- Tôi à? Cái gì làm cho cô có ý nghĩ điên rồ như thế? Tôi không quen biết gì anh ta. Hãy quên chuyện anh ta đi, đến uống với tôi một ly. - Hẳn nắm khuỷu tay nàng, đẩy nàng đi về phía quầy rượu.

Dallas giật cánh tay khỏi hấn, đi nhanh ra cửa.

- Này! Cô đi đâu đấy? - John Earl ngạc nhiên gọi theo nàng. - Mẹ kiếp, hãy quay lại đây.

Không quay lại nhìn, Dallas cũng biết hấn theo nàng. Khi còn cách cửa mấy bước, nàng đâm đầu chạy nhanh, nhưng nàng vừa kéo cửa ra một tí thì hấn đã đưa tay đẩy cánh cửa đóng lại.

- Cô chưa về được. - Mắt hấn lộ vẻ tức giận và có cái gì bí ẩn.

- Tôi thách đấy! - Nàng đáp, đồng thời giật mạnh cánh cửa trước khi hấn kịp đưa người chặn ngang.

Nhờ hành động đột ngột như thế mà Dallas có thể mở rộng cửa đủ cho nàng bước ra ngoài trước khi John Earl chặn nàng lại. Khi hấn chạy ra khỏi cửa để đuổi theo nàng, thì nàng đã ở giữa đường đến bãi đậu xe.

- Quay lại đây, mẹ kiếp, đồ đàn bà điên!

Nàng quay đầu lại, thấy hấn dừng lại nhìn nàng, quai hàm bạnh ra vì tức tối. Ngay lúc đó, hấn vào lại trong quán.

Chỉ trong nháy mắt, Dallas nghe có tiếng chân vội vã bỏ chạy, nhiều người chứ không phải một, tiếng chân pha lẫn tiếng rít lên ào ào. Nàng đến chỗ rải sỏi của bãi đậu xe đúng lúc thấy hai bóng người đội mũ cúi người chạy ra phía sau quán rượu.

- Anh Quint? - Nàng gọi, giọng lo lắng, nhỏ nhỏ.

Nàng có nghe tiếng chân lết trên trên sỏi gần đầu đó ở phía bên trái nàng. Nàng quay về phía có tiếng động ấy. Ở khoảng trống lò mờ giữa hai chiếc xe đậu, nàng thấy chàng đứng lom khom dựa người một bên thành chiếc xe tải nhỏ. Ánh sáng từ đường phố chiếu vào giúp nàng thấy mái tóc đen và đường máu đen chảy từ thái dương xuống quai hàm.

- Lạy Chúa, Quint. Anh bị thương! - Nàng nói nhỏ và chạy đến bên chàng.

- Tôi khỏe, không sao. - Chàng gạt bàn tay nàg sang một bên, rồi trở hai chân để đứng cho vững hơn, nhưng Dallas thấy chàng đã gắng hết sức.

- Anh không khỏe đâu, - nàng nói.

Máu tiếp tục chảy từ vết thương nặng trên lông mày. Ở gò má bên kia

sung vù lên, còn gò mà bên này thì bị bầm tím. Một bên miệng bị rách, máu chảy nhỏ giọt.

- Không có gì, - nàng đáp rồi đưa hai ngón tay ép miệng vào, nhắm mắt, máu đông dính trên hai ngón tay, cảm thấy xây xẩm khi thấy máu chảy nhiều.

- Có đấy, tôi nghĩ chúng ta nên đi bác sĩ cho yên tâm. - Dallas không muốn thấy vẻ choáng váng trên mặt chàng.

Chàng hít vào một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra.

- Không có gì bị gãy, chỉ bị bầm thôi. Tôi biết sự khác biệt giữa hai trường hợp này.

Biết không thể tranh cãi với chàng, nàng quay đi:

- Vậy tôi gọi cảnh sát.

- Đừng làm thế, - chàng đáp bằng giọng mệt mỏi. - Tôi không nhìn rõ mặt chúng nên không nhận ra được đứa nào hết... trừ phi cô nhận ra được? - Chàng nhìn Dallas, ánh mắt gay gắt khi nàng quay lại nhìn chàng.

- Không, - nàng đáp.

- Vậy chỉ mất thì giờ và tốn công làm giấy tờ. Chàng cau mày, đưa tay lên mái đầu trần, rồi đưa mắt nhìn quanh chỗ gần nàng đứng.

- Mũ tôi đâu?

Dallas thấy cái mũ nằm dưới chiếc xe tải nhỏ, nàng cầm lấy lên. Chàng cầm cái mũ, đội lên đầu. Rồi như lần đầu tiên chàng nhìn kỹ nàng. Chàng nói:

- Cô ra khỏi đây và về nhà đi.

Dallas ngần ngừ một lát.

- Anh sẽ làm gì?

- Điều khôn ngoan là về nhà chữa các vết thương. Chàng đi qua mặt nàng, băng ngang bãi đỗ xe, tay thọc vào túi để lấy chìa khóa. Dallas nhìn theo, cứ tưởng chàng sẽ đi xiêu vẹo, nhưng chàng đi chậm chậm, và thẳng người đến phía sau chiếc xe tải nhỏ màu đen, rồi bước đến phía buồng lái. Khi chàng mở cửa, nàng thấy đèn trong ca bin bật sáng.

Chàng mở cửa xong, dừng lại một lát mới leo lên ngồi vào xe. Và xe nổ.

Khi xe ra khỏi bãi, Dallas đến xe mình. Mặc dù chàng nói không sao, nhưng nàng không tin Quint được yên ổn. Lương tâm cắn rứt, nàng lái xe kín đáo đi theo chàng đến cổng vào trại Cee Bar.

Khi đến cổng trại, nàng chạy xe chậm lại, nhìn theo ánh đèn sau xe chàng cho đến khi ánh đèn biến mất sau khúc đường quanh vào trại. Lòng mừng thầm nàng lái xe về nhà.

Chương

7

Khi Boone đi vào phòng ăn chính của trại Slash R, ánh nắng ban mai chiếu qua cửa sổ. Gã nhìn mặt của ngọn đèn chùm trên trần nhà chiếu xuống bàn ăn. Ánh sáng chói quang làm cho đầu gã càng nhức thêm, hậu quả của Uýtki quá nhiều tối hôm qua.

Để tránh ánh sáng chiếu thẳng vào mặt, gã nghiêng cằm, cúi đầu đi đến ghế ngồi thường ngày của mình ở giữa bộ bàn dài, gã mừng vì ngờ tấm thảm dày lót dưới nền nhà nên tiếng ủng của gã nghe nhỏ lại. Như mọi khi, hậu quả còn lại sau cơn say làm cho thính giác của gã sắc bén, âm thanh nho nhỏ được tăng lên rất lớn.

Khi đã ngồi vào chỗ, gã liếc nhìn bố gã, ông ta đã ngồi ở đầu bàn, rồi gã lấy khăn ăn, mở rộng trải lên hai đùi. Cánh cửa thông với nhà bếp bật mở, một gia nhân đi vào, bung tô cháo, bụng Boone hơi cồn cào.

- Tôi không ăn thứ ấy, Vargas, - Boone nói, nhìn thẳng vào người giúp việc đang nhìn gã.

- Tôi nghĩ là Boone cần uống nước cà chua trước khi ăn, - Max nói với người phục vụ. Anh ta gạt đầu, để tô cháo trước mặt Max, rồi ra khỏi phòng. Tiếng muống khuấy tô cháo chạm vào đáy tô phát ra ken két như tiếng viên phấn cà trên bảng đen làm cho Boone cảm thấy ghê rợn.

- Tôi biết khi anh lão đảo về nhà là hơn ba giờ sáng. - Lời nói có vẻ bình thường, nhưng Boone nghe có giọng nói ghê tởm.

- Có lẽ gần đúng, - gã đáp rồi nói thêm với giọng thích thú, - khi con về trại, thì mới chỉ hai giờ thôi.

- Hai à? - Tiếng hỏi gọn lỏn của lão Max như muốn biết lý do của sự cách biệt thời gian đến một giờ đồng hồ này.

- Hai! - Boone đáp rồi dừng lại vì khi ấy người giúp việc đã vào quay phòng, bung trên tay thứ nước giải rượu do người đầu bếp pha chế. Anh ta để cái ly cao trước mặt gã, đây là loại nước giải độc gồm nhiều chất mà người đầu bếp không tiết lộ cho ai biết. Boone uống ly nước, gã cảm thấy có

vị đắng ở đầu lưỡi và tong cuống họng. Nhưng hương vị nóng bỏng của nó đã giúp cho đầu gã bớt nhức và choáng váng.

- Nếu về nhà lúc hai giờ, thì tại sao đến ba giờ anh mới về nhà? - Max nhìn gã, ánh mắt nghi ngờ.

- Khi vào sân trại, con thấy Tandy đang giúp một người bạn của anh ấy xuống khỏi xe tải nhỏ của anh. Con nghĩ có lẽ anh ta bất tỉnh, nên con dừng lại để giúp John Earl một tay. - Gã dừng lại như để tận hưởng cái thú mình biết chuyện mà bố không biết.

- Làm thế cũng không mất hết một giờ, - Max nói, giọng chắc nịch. - Anh đã làm gì thương cho bọn ấy vài ly phải không?

- Bố thường nói với con rằng Uýtki là phương pháp hay nhất làm cho người ta nói ra hết. - Boone nghĩ rằng Uýtki không cần thiết. Tandy, Saunder và hai gã kia rất sẵn lòng kể chuyện của họ. Chuyện họ nói rất hấp dẫn, chuyện vì sao mặt họ bị rách, và mắt bị bầm tím, xương sườn bị rạn nứt.

Max để cái muỗng sang một bên, ánh mắt gay gắt, hết kiên nhẫn và không khoan dung.

- Điều quan trọng nhất tôi cần biết là họ đánh lộn với ai.

- Đúng. - Miệng Boone nhếch lên với vẻ tự mãn. - Hình như họ gặp Echohawk trong bãi đậu xe của quán rượu Tillie và họ đã dần cho hắn một trận.

Dựa hai khuỷu tay của chiếc xe lăn, đan hai bàn tay vào nhau, Max lạnh lùng nhìn con trai:

- Có phải anh gợi ý cho chúng không?

Giọng lạnh lùng của bố làm cho Boone khó chịu, đề phòng. Gã nhún một bên vai, vẻ lo lắng.

- Họ nghĩ ra kế hành động đấy chứ. Cơ hội đến và họ chụp ngay. Có gì sai trong chuyện này sao bố? - Gã cau mày, bối rối, bất bình. - Họ làm chuyện không khác gì những chuyện họ đã làm trước đây mà.

- Nhưng trước đây, - Max đáp, giọng chậm rãi, kéo dài từng lời và, - mục tiêu họ hành động là nhắm vào người làm thuê. Chứ không phải nhắm vào người trong nhà Calder! - Ông ta nói lời sau cùng với giọng hằn học.

Hậu quả của rượu biến mất khi sự tức tối bỗng bùng lên trong lòng người con.

- Con thấy không có gì khác nhau giữa hai đối tượng này, - gã đáp lại. - Echohawk không nhìn thấy họ lần nào hết. Hăng không thể cho là họ là người của chúng ta.

- Thật anh nghĩ hăng cũng ngu ngốc như anh à? - Mac chế giễu hỏi, rồi vẩy tay với vẻ khinh bỉ để dẹp vấn đề này sang một bên. - Đừng bận tâm trả lời câu hỏi ấy.

- Dù hăng có nghi chúng ta, thì tình thế có gì khác nhau đâu? - Boone cao giọng hỏi. - Hăng không chứng minh được chó gì hết. Thậm chí hăng cũng không gọi cảnh sát. Tandy có mặt ở quán Tillie bảo đảm như thế.

- Chuyện cảnh sát không khó khăn mấy, ít đáng ngại, - Max đáp, xem như đây là chuyện không đáng lo. - Tôi có thể viện đủ lý do để nói đến vụ ẩu đả ngoài quán rượu.

- Vậy chuyện khó khăn của bố là cái quái gì?

Max tảng lờ không để ý đến câu hỏi.

- Anh nói mấy thằng ấy nện hăng một trận. Hăng bị thương có nặng không? Hay anh không thêm hỏi?

- Con nghĩ con không có nhiệm vụ tìm hiểu việc này. - Boone đáp với vẻ mỉa mai. - Nhưng có thể hăng không bị thương nặng lắm. Tandy thấy hăng ngồi sau tay lái, tự lái xe ra khỏi bãi đỗ. Thật kỳ lạ là hăng lái xe về nhà được.

Max bỏ qua quan tâm ấy, lão nghĩ đến chuyện khác.

- Tôi không hiểu tại sao Echihawk đến quán Tillie làm gì, - lão nói to - Không biết có phải hăng đến đấy để khiêu khích, gây sự không?

- Bây giờ thì bố khen hăng là thằng chịu chơi rồi. - Boone cười, rồi uống mấy hớp nước thuốc.

- Thế ư? - Max trả lời, vẻ nghi ngờ hiện ra mặt. - Vậy anh nói cho tôi biết hăng làm gì ở đấy? Đừng nói với tôi chuyện vô nghĩa là hăng ghé vào đấy để uống bia. Đối với tôi thì Echohawk không phải loại thanh niên ham vui chơi ồn ào vào tối thứ bảy như nhiều người mà tôi không thêm nêu tên.

Boone chột dạ, gã phán ứng lại câu nói móc của bố bằng lời lẽ mỉa mai:

- Hấn vào đấy uống bia với Dallas chứ làm gì.

- Dallas à? - Max lập lại và cau mày. - Có phải anh muốn nói đến cô cháu nội của Empty Garner không?

- Con không biết quanh đây có ai tên Dallas nữa, - gã đáp rồi uống cạn ly nước.

- Không biết làm sao hấn gặp cô ta được? - Max trầm ngâm hỏi.

- Có thể hấn đến quán ăn, hay cửa hàng bán thức ăn gia súc hoặc cả hai nơi ấy. - Theo Boone thì vấn đề này thực ra không quan trọng.

- Cô ta làm việc cả hai nơi à? - Max hỏi, cố nhớ cô gái đã gặp Quint - Thật không may cho chúng ta là hấn gặp gia đình Garner quá sớm, ngay khi mới đến thành phố. Nhưng việc này có thể nói lên lý do tại sao Echohawk nhanh chóng thấy được hướng đi của chúng ta đối với những vấn đề khó khăn của Cee Bar. Tuy vậy, vấn đề cũng kỳ lạ thật, - ông ta nói thêm.

- Vấn đề gì mà kỳ lạ?

- Để tôi giải thích cho anh hiểu: Empty sẽ mang theo xuống mồ mỗi hận thù chúng ta, nhưng tôi nghĩ cô gái thì phải già từ quá khứ.

- Cô ta gặp Echohawk ở đấy, phải không? - Boone nhắc lại.

- Nhưng tại sao gặp ở quán Tillie? Tại sao gặp ở một nơi mà cô ta thừa biết là chúng ta sẽ biết cuộc gặp gỡ này?

Boone nhún vai.

- Có lẽ cô ta không quan tâm đến việc chúng ta biết hay không.

- Nếu cô ta không quan tâm, thì tôi sẽ quan tâm, - Max đáp với giọng cương quyết như thể muốn nói rằng đã quyết định một kế hoạch gì đấy. Lão lấy muống múc cháo yến mạch. - Còn về phần ba thằng nhảy vào ẩu đả với Echohawk, thì sau khi ăn uống xong, anh đi báo cho chúng biết phải thu dọn áo quần để đi đến khu bán thức ăn gia súc ngoài Plato. Tôi không muốn thấy chúng chường mặt ra ở đây cho đến khi nào các vết bầm tím biến mất hết.

- Tuỳ bố. - Boone đáp nhưng gã thấy đây là sự lo xa không cần thiết. - Thế nhưng bố nên nhớ rằng họ hy vọng được chúng ta thưởng.

- Tôi có thể nói họ đã được thưởng rồi đấy. Họ không bị đuổi là thưởng rồi. Đáng ra họ phải làm theo lệnh của chúng ta mới đúng, chứ không được

tuỳ tiện như thế. - Mà mức thêm muỗng cháo. - Anh có biết gì về người mà Echohawk đã thuê làm không? Hấn đến từ trại Triple C à?

- Con chưa biết.

- Vậy hãy tìm cho biết, - Max ara lệnh với vẻ nôn nóng. - Tôi muốn biết hấn là ai, hấn lái xe gì và hấn ở đâu. Tôi muốn biết chuyện này từ hôm qua!

- Con thấy quyết định của bố thật quái dị, - Boone rít lên qua kẽ răng - Trước hết bố sai con xem chừng khi nào thì xe cở của hấn đến. Rồi bây giờ lại đi hỏi người nào làm thuê cho hấn.

Max nhìn gã, ánh mắt bực tức.

- Như thế không được hay sao? Anh không thể làm một lúc hai việc được à?

Lời của lão là lệnh.

- Dĩ nhiên con có thể làm được! - Boone đáp, để lộ sự tức giận dồn nén quá lâu.

- Vậy thì đi làm đi, - Max nói nhanh.

*

Da yên kêu cọt két, tiếng vó ngựa gõ đều đều nho nhỏ phát ra trên nền đất cứng. Mặt trời buổi chiều nằm chênh vênh trên đầu, chiếu ánh sáng vàng xuống bầu trời xanh nhạt. Gió nhẹ phảng phất thổi lên trên những con đường Texas, mang theo hơi ẩm và mùi thơm thoang thoảng của nước biển trong vịnh.

Quint ngồi thoải trên yên ngựa, tay buông lỏng dây cương. Vết bầm trên gò má đã ngả sang màu tím và xanh, nhưng chỗ sưng đã hết. Trên lông mày, miếng băng vắt ngang chỗ bị rách. Ngoài chỗ phồng còn lại trên khoé môi, không còn vết thương nào trầm trọng nữa sau cuộc ẩu đả với ba tên trong bãi xe của quán tillie.

Có tiếng vó ngựa chạy nhanh ở phía bên phải Quint. Chàng nhìn qua, thấy Empty Garner lùa hai con bò lạc đàn chạy nhập vào đàn bò phía trước.

Trước mặt chàng sáu mét là hàng rào ranh giới nằm trống trải giữa trời, không có bóng con bò nào.

Công việc xong xuôi, Empty ghìm cương ngựa, bỏ đàn bò, thúc ngựa

chạy nhanh để bắt kịp Quint. Quint dừng ngựa đợi ông, lấy xấp giấy và bút trong túi ra, cộng thêm hai con bò nữa vào tổng số bò hiện có. Empty giật nhẹ dây cương, con ngựa quay đi song song với Quint.

- Dù hài lòng hay không, thì thấy những con bò cuối cùng ở trong đồng cỏ này. - Ông ta nhìn những con số ghi chép trên tờ giấy Quint đang cầm trên tay. - Tổng số có như ban đầu không?

- Giống như ban đầu. - Quint không ngạc nhiên trước kết quả này, nhưng chàng không vui khi bỏ sổ và bút vào túi.

Empty nhìn xéo qua Quint, vẽ sành sỏi:

- Tôi nghĩ là chúng ta không mất con nào, nhưng luôn luôn chúng ta có nguy cơ sẽ mất. Tôi nhắc để anh nhớ mà đề phòng.

- Bác nói đúng đấy, Empty, - Quint đáp, mỉm cười, không dám hé to miệng vì sợ động đến vết thương bên khoé môi. - Nếu bác nói sai tôi sẽ rất ngạc nhiên.

Empty đồng ý rồi nói tiếp:

- Rutledge luôn luôn mưu mô xảo trá, thực tế là như vậy. - Ông nhìn lên vết bầm trên gò má của Quint - Thế nhưng, tôi không ngờ hẳn ra lệnh cho bọn tôi tớ tấn công anh sớm như thế.

- Đấy là vì lỗi của tôi đã ghé vào quán ấy để uống bia. - Nhưng chính Dallas là người chàng nghĩ đến nhiều nhất. Hai ngày qua chàng luôn nghĩ đến nàng.

Bây giờ thì chắc nàng đã nghe được phán quyết của Rutledge, trực tiếp hoặc gián tiếp. Quint hy vọng nàng chỉ nhận được lời cảnh cáo thôi. Mặc dù rất muốn biết chỉ nhận được lời cảnh cáo thôi. Mặc dù rất muốn biết nàng có bình yên không, nhưng chàng phải xa lánh nàng.

- Từ giờ về sau tốt hơn hết là nên uống rượu ở trại Cee Bar... và nên uống ít thôi, - Empty khuyên.

- Tôi không phải người uống nhiều. - Quint kéo cương thúc ngựa về sân trại.

Empty phi ngựa chạy song song với chàng, vừa đưa cặp mắt của người từng làm chủ trại nhìn ra các cánh đồng cỏ, đáng giá tình hình.

- Anh có cỏ khô đến như thế là tốt. Cỏ trong đồng quá thừa thớt.

- Tôi cũng nhận thấy thế.

- Nhưng cỏ khô có thể còn tệ hơn, - Empty nói tiếp. - Ông cụ Ellis Baxter từng làm chủ cả vùng này. Ông ta là loại người cấp tiến, luôn luôn hăng hái thực hiện những điều gì mà chuyên viên nhà nước công bố là tốt. - Empty dừng lại nửa chừng, hừ một tiếng giễu cợt. - Nếu Baxter trồng hết trên đất của ông ta loại cỏ Thương mắc dịch của nhà nước thì chắc tôi không ngạc nhiên. Đây là loại cỏ vô dụng nhất trên trái đất này. Bò không ăn cỏ này. Nhưng loại cỏ này lấn át hết các loại cỏ địa phương. Theo chỗ tôi biết thì cỏ này rất dễ cháy.

Như mọi lần, khi người chủ trại về hưu nói về vấn đề gì quan trọng là Quint liền lắng nghe. Ông già nhắc chàng nhớ đến những nhân công già ở trại Triple C, những người có cả một kho kiến thức và kinh nghiệm sẵn lòng nói cho chàng nghe khi chàng mới đứng ngang đầu gối họ. Họ dạy cho chàng nhiều kiến thức của các tiền nhân để lại, mà những kiến thức này thường là rất hay.

- Chắc ngay mai tôi phải giải quyết loại cỏ xấu này ở cánh đồng phía Nam, - Empty nói. - Anh quên không chú ý đến chúng, và trước khi nhớ ra, chúng sẽ mọc trào ra khắp cánh đồng cỏ. Rồi anh sẽ phải nhọc sức lùa hết bò ra khỏi đó, còn tôi thì quá già không thể vật lộn nổi với đám cỏ như bụi cây ấy. Anh chỉ cần lái xe đến các cánh đồng ở bờ biển hay đến phía Tây Texas để xem thì sẽ thấy cỏ Thương này là bệnh dịch nguy hiểm. Một người ân kỳ cựu có lần nói với tôi rằng cả vùng từng là biển cỏ. Bây giờ thì nó thành cánh rừng rồi.

- Tôi có nghe qua. - Quint có thể mừng tượng trong óc cả biển cỏ bao phủ trại Triple C ở Montana. Máy điện thoại di động trong túi áo khoác của chàng reo. Chàng lấy máy ra nghe. Cee Bar đây.

Giọng quen thuộc của vợ chàng vang lên rất rõ bên tai chàng.

- Chào Quint. Vợ Jessy đây.

- Vợ về nhà rồi à? - Chàng hỏi - Đám cưới ra sao hở vợ?

- To và đẹp lắm! ... Đúng như Laura mong muốn. Tôi mừng vì đám cưới xong và về nhà rồi, - bà đáp, giọng vừa vui vẻ. - Công việc ở dưới ấy ra sao?

Lredo nói cháu gặp nhiều chuyện khó khăn.

Quint báo cáo cho bà nghe hết hiện trạng của trại.

- Sáng nay cháu đã nói chuyện với người thợ máy. Trong thùng xăng có đường. Nhưng vào tuần sau thì xe chữa xong. Còn việc tìm cửa hàng bán thức ăn gia súc để cung cấp hạt cho chúng ta, thì cháu thấy chưa cần cho đến khi số hạt trong trại gần hết. Chúng cháu vừa kiểm tra số bò trong trại, thiếu mất hai mươi bảy con.

- Chắc là bị trộm.

Quint do dự một lát rồi nói tiếp:

- Báo cho mẹ biết là vào tối thứ bảy cháu bị ba thằng xông vào tấn công, - chàng kể vắn tắt chuyện xảy ra, nhưng không nói đến chuyện Dallas. - Cháu đã thoát khỏi sự tấn công ấy, chỉ bị một vết rách và vài chỗ bầm, nhưng nếu mẹ đừng nói chuyện này với mẹ cháu, thì cháu sẽ cảm ơn mẹ.

- Bây giờ mẹ sẽ không nói gì hết, - bà đồng ý. - Nhưng mẹ không thích nghe những chuyện như thế này, Quint à.

- Đừng xem chuyện này quá quan trọng như mẹ cháu. Đây chỉ là ba thằng chặn bò hãm dọa cho cháu sợ thôi. Nếu gặp những tên đâm thuê chém mướn, thì có lẽ bây giờ cháu đang nằm trên giường bệnh để nói chuyện với mẹ rồi.

- Đúng thế, - Jessy đáp, nhưng giọng bà vẫn có vẻ lo lắng cho tình trạng sức khỏe của chàng.

- Không có gì thay đổi đâu, mẹ Jessy, - Quint bình tĩnh nói. - Không có ai ở Triple C giải quyết tình thế này giỏi hơn cháu đâu.

- Dĩ nhiên rồi, - bà đáp. Bà cười và nhắc lại chuyện cũ: - Khi cháu còn bé, cháu luôn luôn hoàn thành công việc cháu làm. Cháu không đổi ý trong công việc. Nhưng mẹ nghĩ nếu có ai đẩy cùng với cháu thì chắc sẽ dễ chịu hơn. Laredo có nói cháu đã thuê được người để làm ở trại Cee Bar, phải không? Cháu có thể tin tưởng người ấy đấy chứ?

- Miễn bàn.

- Thế thì tốt. Cỏ khô cháu đặt mua như thế nào? Cỏ đã đến chưa?

- Chắc đến thứ tư cỏ sẽ đến.

- Tốt. - Sau khi hỏi thêm vài câu nữa, Jessy chấm dứt câu chuyện. -

Thường xuyên cho mợ biết có chuyện rắc rối. Mợ không dám khuyên cháu cẩn thận. Mợ biết cháu luôn luôn cẩn thận rồi.

- Vâng! Đúng thế. - Quint cười. - Nhờ mợ nói với mẹ cháu tôi nay cháu sẽ nói chuyện với bà.

- Mợ sẽ nói, - Jessy hứa.

Khi Jessy gác máy, trán bà nhăn lại vì suy nghĩ. Cuộc gọi làm cho cụ Chase Calder thức giấc ngủ giữa ban ngày. Độ này tâm trí cụ thường vẫn lơ đãng nhớ đến những chuyện xa xưa của đời mình.

Bỗng nhiên bị kéo về thực tại, Chase muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Trong chiếc lò sưởi đá khổng lồ của đại sảnh, lửa cháy bập bùng, củi nổ lép lép. Chase lơ mơ ý thức được hơi ấm tỏa ra từ lò sưởi và tấm chăn nặng phủ quanh hai chân cụ.

Mãi một lát sau cụ mới quay sang nhìn người đàn bà cao, mảnh dẻ ngồi sau bàn làm việc, nhưng cụ nhanh chóng thấy vẻ bối rối hiện ra trên mặt bà. Ông cụ bỗng nhớ ra bà vừa nhắc điện thoại gọi Quint ở Texas.

- Có gì không ổn à? - Chase không nhớ mình đã nghe Jessy nói chuyện với ai. - Có phải Quint đang ở đây không?

- Con vừa nói chuyện với nó - Jessy đáp, những đường nhăn nhỏ trên trán bà đã biến mất, vẻ mặt tĩnh lặng. - Nó đã ổn định mọi việc ở đây rồi.

Chase cúi người tới trước trên ghế xích đu.

- Con đã nói với nó về cỏ khô rồi chứ?

Jessy nhìn ông cụ với vẻ bối rối.

- Cỏ khô à? Nó nói theo kế hoạch thì thứ tư mới có cỏ. Có điều gì con cần phải nói với nó về việc này không?

Chase ngồi dựa người ra ghế, không biết cụ đã nói với Jessy về mối nghi ngờ của mình chưa.

- Ta biết Rutledge sẽ không để cho nó có cỏ khô đâu. Hắn sẽ cố làm thế. Hắn sẽ ngăn cản Quint, nó cần phải biết thế.

- Nó nói tối nay nó sẽ gọi cho Cat. Con sẽ nói cho cô ấy biết.

Thế nhưng mối quan tâm của cụ Chase chỉ nhắc cho Jessy nhớ đến chuyện Quint bị ba tên chặn bò tấn công. Khi đưa Quint đến đây, bà đã nghĩ

như cụ Chase rằng những khó khăn của Cee Bar là do thế lực ở bên ngoài gây nên. Nhưng Jessy không tin rằng bà sẽ đưa Quint vào chỗ nguy hiểm. Bây giờ bà không thể làm ngơ về trách nhiệm này.

- Bố ơi, việc chúng ta giữ Cee Bar có thực sự quan trọng không? - Quyết định giữ hay bán trại cuối cùng sẽ là quyền của Jessy, nhưng thói quen hỏi ý kiến của bố chồng đã ăn sâu vào bà, cho nên không thể không hỏi ông cụ được. - Trại này là gánh nặng về tài chính hơn là nguồn lợi cho trại Triple C.

Bà cứ nghĩ thế nào cho ông cụ cũng trả lời như mọi lần trước: rằng đất Calder không bao giờ bán. Lần này cụ Chase không nói ngay mà suy nghĩ một hồi lâu mới đáp.

- Cái ngày bán đất sẽ đến lúc cần phải bán. Nhưng nếu kẻ nào cố tình buộc ta bán, thì ta sẽ không bán. Làm thế tức là ta tỏ yếu đuối. Những người khác sẽ thấy thế. - Mất ông gay gắt, cảnh cáo. - Khi chúng buộc ta bán, ta phải ra sức đấu tranh cho trại Triple C.

Jessy nhớ chuyện như thế này xảy ra trong đời của Chase nhiều lần rồi. Bà muốn tin những ngày ấy đã qua rồi, nhưng đã phải thừa nhận rằng các cuộc chiến thời cổ đại cũng không khác gì những cuộc giành quyền kiểm soát tàn bạo của thời bây giờ. Chỉ có chiến thuật là thay đổi thôi.

*

Sau khi đọc xong bản báo cáo về xu thế hiện thời của thị trường ngũ cốc, xướng ngôn viên đài phát thanh chuyển qua mục giá cả gia súc. Dallas chỉ nghe loáng thoáng một tai, tay che miệng để giấu com ngáp khác, cố chống lại sự mệt mỏi do đêm qua thức quá khuya để học bài. Nàng đưa tay lấy tách cà phê, nhưng cà phê đã gần hết.

Buông tiếng thở dài chán nản, nàng đẩy lùi ghế khỏi bàn làm việc, đem tách đến bình cà phê trên cái bàn kê dọc theo bức tường, để cho khách đến cửa hàng có thể dùng được. Nàng rót đầy tách cà phê đậm, rồi lơ đãng nhìn ông chủ.

Holly Sykes đứng trước cửa sổ lớn nhìn ra đường. Khi Dallas đến làm lúc tám giờ, nàng đã thấy ông ta đứng ở đấy rồi, và từ ấy đến giờ ông ta không hề rời khỏi chỗ. Dallas có cảm giác là ông ta đang nhìn cái gì hay đợi ai, nhưng nàng quá mệt không thể tập trung để xem ông ta.

Khi về lại bàn làm việc, nàng nghe loáng thoáng có tiếng xe tải chạy âm âm quen thuộc. Holly Sykes bước nhanh đến gần cửa sổ để xem cái gì đã khiến ông ta có vẻ hấp tấp như thế. Nàng thấy chiếc xe tải kéo toa moóc chở đầy những bao cỏ tròn đang chạy qua.

ngay khi chiếc xe chạy qua, Holly liền quay gót, đi thẳng đến bàn làm việc của mình. Dallas đoán ngay là cỏ khô của trại Cee Bar. Ông ta nhắc máy điện thoại, bấm số máy lia lịa.

- Tôi là Sykes đây. Nó vừa đi qua. - Ông ta chỉ nói có chừng ấy.

Nàng tin rằng ông ta đã gọi cho trại Slash R. Câu chuyện vẫn tắt giống như lời cảnh cáo cụt lủn mà Holly đã nói với nàng khi nàng đến làm việc vào sáng thứ hai. Ông ta đã nói:

- Cô hãy lánh xa anh chàng làm ở trại Cee Bar. Tôi không nói lại lần thứ hai đâu.

Khi nghĩ đến Quint, Dallas cảm thấy xót xa trong lòng. Rõ ràng chàng sẽ gặp nhiều chuyện bất lợi. Bỗng nàng vừa thấy tức giận vừa chán nản cùng một lúc.

*

Boone tắt máy điện thoại, liếc nhìn ông đồn phó cảnh sát ngồi sau tay lái chiếc xe tuần tra. Mắt gã ánh lên vẻ lưu manh khiến cho ông đồn phó Joe Ed Krausse khó ưa. Còn nụ cười nhếch lên một bên khóe miệng của Boone không làm cho ông cảm thấy dễ chịu chút nào.

- Chiếc xe tải vừa vào thành phố, - Boone nói. - Chắc ông biết ông phải làm gì rồi.

Joe Ed gật nhẹ đầu và lặp lại hướng dẫn của gã:

- Tôi đợi cho đến khi hấn giao cỏ khô xong, đi ra đường chừng một dặm, rồi vượt qua và chặn xe hấn lại. Trong lúc đợi chờ hấn ra về, tôi không xuất hiện.

Boone hài lòng, đưa cho ông ta mấy tờ giấy bạc xếp đôi.

- Để tỏ lòng biết ơn công lao giúp đỡ của ông, ông hãy đưa vợ đi ăn tối.

- Ông khỏi cần phải làm thế. - Joe Ed nhận ra ngay tờ giấy bạc nằm phía trên hết là tờ hai mươi đô la, ông ta liền nhét vào túi. - Tôi rất sung sướng

được giúp đỡ ông.

- Như tôi đã nói, chúng tôi đánh giá cao việc này, - Boone nói và ra khỏi xe.

Ông dồn pho nhìn vào kính chiếu hậu, theo dõi Boone đi về chiếc xe tải nhỏ của gã đạu sau xe tuần tra cảnh sát. Số tiền nằm yên trong túi ông ta rồi. Nếu ông ta có ân hận gì, thì chắc chỉ là không có nhiều dịp để giúp đỡ cho gia đình Rutledge.

Mấy phút sau, Boone lái xe vòng qua chiếc xe tuần tra, tăng tốc chạy theo con đường làng. Joe Ed thấy rằng đây là nơi tuyệt vời để giết thì giờ, nên ông ngồi dựa người ra lưng ghế tài xế, nhắm tính trong óc rằng chiếc xe tải phải mất từ 15 đến 20 phút mới đến Cee Bar và phải mất gần một giờ để chuyển hết cỏ khô xuống xe.

Chỉ sau mấy phút Joe Ed đến ngã tư đường cách cổng vào Cee Bar nửa dặm, ông ta thấy chiếc xe tải chạy trên con đường trong trại, toa moóc trống không. Ông ta đợi cho chiếc xe tĩa chạy qua rồi mới cho xe chạy ra đường theo sau nó. Chạy theo chừng một dặm ông ta mới bật đèn. Ông ta cười thầm tưởng tượng cảnh anh tài xế xe tải chửi thề, vì không nghĩ ra nguyên nhân bị cảnh sát chặn lại.

Thắng hơi của xe tải rít lên, xe chạy chậm lại rồi rẽ vào bên đường. Jeo Ed dừng xe phía sau, thủng thỉnh bước ra khỏi xe rồi lè mề bước tới sau toa moóc.

Người tài xế xuống khỏi ca bin. Anh ta khoảng trên hai mươi tuổi, vóc người trung bình.

- Có chuyện gì thế, ông sĩ quan? - Người tài xế hỏi, không giấu được vẻ bực bội.

- Đèn sau xe của ang nhấp nháy mãi, - Jeo Ed dựng chuyện. - Có lẽ dây điện có mùi nào đấy bị lỏng hay hở.

Người tài xế cau mày ngạc nhiên.

- Đèn hoạt động tốt mà. - Anh ta đáp, nhưng giọng nói có vẻ không chắc chắn.

- Tôi thấy anh từ trong trại Cee Bar chạy ra phải không?

- Phải tôi chở cở khô đến cho họ. - Người tài xế bận rộn kiểm tra các múi nối của dây điện xem có chỗ nào hở hay lỏng không.

- Đường trong trại gỗ ghè, nếu dây điện bị xóc mà lỏng múi nối thì cũng là chuyện bình thường thôi. - Ông phó đồn nói rồi làm ra vẻ thản nhiên, - Này, Red Parker còn làm ở đó không?

- Tôi không biết ai hết. - Người tài xế nhún vai lãnh đạm.

- Tôi biết anh ta trước đây làm ở đó. Rất dễ nhận ra anh ta. Tóc ảnh đỏ như lửa.

- Tôi thấy không ai có tóc đỏ cả.

- Thế à? - Ông phó cố tỏ vẻ thất vọng. - Thế anh thấy những người làm ở đây... như thế nào?

- Một người cao, tóc đen, tuổi chừng ba mươi. - Anh ta là người ký nhận cở khô. Người kia thì già rồi, - người tài xế đáp, vẻ không quan tâm đến chuyện này.

- Người kia già, - Joe Ed lặp lại với vẻ trầm tư, rồi nhìn anh tài xế. - Ông ta già bao nhiêu, bốn mươi à? Hay năm mươi?

- Trời ông ta ít ra cũng phải bảy mươi, - người tài xế nói với vẻ thích thú của người trẻ khi nói đến người già. - Nhưng ông ta lái chiếc xe kéo rất giỏi.

- Red không đến bảy mươi đâu. Chắc không phải là anh ấy rồi. Tôi không biết ông già kia là ai. Thế anh không biết họ tên gì à?

- Không, chúng tôi không hỏi tên nhau. Nhưng người còn trẻ có cái tên da đỏ. Grayhawk hay là gì đấy. - Anh ta dừng lại, nhìn ông đồn phó với anh mắt ngạc nhiên. - Chuyện này quan trọng không?

- Không, - ông ta đáp rồi lắc đầu. - Tôi hỏi cho biết thôi. - Ông vỗ nhẹ lên ngọn đèn sau xe. - Khi anh đến đằng kia, hãy xem có thể nhờ ai đó kiểm tra xem đèn pha có hoạt động tốt không.

Joe Ed trở lại xe tuần tra, lái xe ra đường, mong chóng đến chỗ hẹn trước để gặp Boone Rutledge, báo cho gã biết những tin tức ông vừa thu được nơi người tài xế xe tải. Ông ta rất háo hức trong việc này, vì nghĩ rằng có thể sẽ có thêm cơ hội để kiếm tiền. Ông ta không hề nghĩ đến chuyện này có đạo đức hay không. Ông ta biết không có người cảnh sát nào mà không làm thêm

ngoài giờ để kiếm tiền.

*

Ánh hoàng hôn chiếu từ bầu trời phía Tây màu đỏ và vàng, nhuộm lên dãy hàng rào rặng độc đáo của trại Slash R màu hồng. Trời tối dần, mọi sinh hoạt bắt đầu chậm lại. Nhưng cảnh yên lặng trong trại bỗng bị tiếng máy bay trực thăng nổ âm âm và tiếng các cánh quạt bay phành phạch phá tan, chiếc máy bay xuất hiện trên bầu trời của trang trại và nhắm bãi đáp trực thăng tư nhân ở gần ngôi nhà chính bay đến.

Boone lấy tay đè chớp mắt, đứng nường theo hướng gió thổi mạnh đến khi chiếc trực thăng đáp xuống. Gã đứng yên như thế cho đến khi nghe tiếng máy nổ nhỏ lại rồi tắt hẳn, và sức gió thổi về phía gã. Gã nhìn chiếc thang đặc chế đẩy đến cửa hành khách.

Cảnh tượng máy bay đến như thế này rất quen thuộc với Boone, gã không ngạc nhiên trước việc người ta đã tạo ra thiết bị để đưa bố gã ra khỏi máy bay qua chiếc cầu trục, rồi đưa chiếc xe của bố gã xuống đất, không cần đến sự giúp đỡ của người khác. Boone chỉ biết kiên nhẫn vì một việc thôi, là chiếc thang đặc biệt đưa bố gã xuống đất chậm chạp khiến cho gã phải nóng ruột.

Cuối cùng chiếc xe lăn đến phía gã êm ái không một tiếng động, và Boone thấy bố gã đang nhìn gã chăm chăm. Như mọi khi, gã thấy ánh mắt của ông rất khó chịu. Boone ngẩng cằm lên một chút, định ninh trong rằng lần này gã thành công ngoài sự mong đợi của bố. Gã không có lỗi gì với ông hết.

- Tốt, tốt, tốt! - Max Rutledge lên tiếng, lão nhếch mép cười mỉa mai. - Chính con trai tôi thân hành đến đón tôi. Nghĩa là anh có điều gì quan trọng muốn nói với tôi.

- Thật vậy, - Boone đáp, gã giận mình đã không đợi ở trong nhà.

- Nói hết ra đi. - Max nói, vẻ chờ đợi lâu. - Nói cho tôi nghe tin tuyệt vời của anh đi.

Boone liếc nhìn Harold Barnett, người vừa làm hầu phòng và kiêm luôn y tá luôn ở bên bố gã, hiện đang đứng cạnh hai bố con. Việc có người khác nghe lời ăn nói của bố gã khiến gã nổi khùng.

- Con không muốn gọi đây là tin tuyệt vời... hay thậm chí là tin tốt, - Boone trả lời một cách cộc cằn. - Nhưng đây là tin tức.

Hai người im lặng một lát, Mac nhìn chăm chăm, cố đoán ý nghĩa trong lời nói của gã.

- Anh đã biết người làm thuê cho Cee Bar là ai rồi chứ?

- Bố sẽ không thích tin này, - Boone cảnh cáo, lòng thầm vui thích. - Chính là Empty Garner.

- Garner! - Max lập lại, mím môi. - Lão già khốn nạn. Chúng ta quên nghĩ đến chuyện mua chuộc lão. Mà cũng không có hành động gì hăm dọa lão.

- Tại sao bố muốn làm thế? Già như lão thì làm được bao nhiêu việc? Con cam đoan lão ta không làm được gì đâu. Echohawk không có ai làm cho hắn, nên hắn mới thuê lão. Và đây chính là điểm quan trọng, phải không?

- Đúng thế, - Max đồng ý, rồi cau mày suy nghĩ. - Nhưng với tình hình này, đã đến lúc chúng ta thay đổi chiến thuật.

- Bố quyết định làm thế khi nào vậy? Boone cau mày ngạc nhiên. - Đây là lần đầu tiên con nghe bố nói thế.

- Có nhiều chuyện anh không biết lắm! - Vừa nói lời chế giễu gã xong, Max điều khiển cần chạy xe qua cửa hông vào nhà.

Boone sừng sững tức giận một giây, rồi bước theo lão. Nhưng chiếc xe lăn chạy nhanh, lại có mặt của người hầu phòng, và đường đi thì hẹp khiến cho Boone không thể đi theo kịp bố trước khi lão vào bên trong.

Vẫn còn tức tối, gã theo bố vào đại sảnh, đi thẳng đến quầy rượu, rót cho mình một ly Uýtki loại mạnh và uống như lửa đốt. Gã rót ly khác, hoà thêm nước và bỏ vào mấy viên đá.

Sau khi hớp một hớp cho mát cổ, Boone nhìn bố ở đầu phòng bên kia và hỏi giọng thách đố:

- Vấn đề cỏ khô thì sao?

- Thì sao cái gì? - Max đáp lại vẻ bực tức.

- Vì bố thay đổi chiến thuật, - Boone nói, môi cong cớn, - nên con nghĩ chiến thuật về cỏ khô cũng sẽ thay đổi.

- Vẫn như mọi khi, anh lầm rồi.

- Con nghĩ tốt hơn hết là bố hãy nói cho rõ ra. Theo con biết thì bố đã nghiêm khắc ra lệnh là không ai được phép làm cho trại Cee Bar lâu dài. Vì chiến thuật đổi, nên vấn đề cỏ khô cũng thay đổi.

- Vấn đề này không thay đổi. - Max cất vào trong cặp một số giấy tờ mà Harold Barnett đã để lên bàn làm việc, rồi hất đầu cộc lốc để bảo người hầu rút lui.

- Vậy thì chiến thuật có khác nhau gì đâu? - Boone hỏi, khó chịu vì bố không cho biết kế hoạch hành động.

- Chiến thuật nhằm đối phó với Echohawk thay đổi. Tôi không thích làm ngơ trước những chuyện xảy ra trong trại ấy. - Giọng của Max bối rối khiến cho Boone tin vào lão. - Cỏ khô là một ví dụ điển hình. Nếu biết ai bán cỏ khô cho hắn, thì chúng ta có thể ngăn chặn được. Vì thế mà chúng ta buộc phải thay đổi chiến thuật. Chúng ta phải có người trong trại ấy để báo cho chúng ta biết trước ý đồ của Echohawk. Và chỉ có một cách duy nhất để làm việc này... là cài người của chúng ta vào đấy. Nhưng chúng ta không có cơ hội lừa được Echohawk thuê người khác, khi đã có Garner làm cho hắn.

- Bố chỉ còn cách là ngồi yên, đợi cho đến khi lão già chết đi, - Boone vừa nói vừa nhún vai.

- Tôi không có ý định đợi lâu như thế, - Max đáp thật nhanh.

- Tại sao không? Bố đã nói rằng Echohawk có tánh đa nghi, - Boone nhắc cho bố nhớ. - Nếu chúng ta án binh bất động một thời gian, không chóng thì chầy gia đình Calder sẽ rút hắn về và đưa người khác đến đây. Chúng ta đợi đã lâu để có được trại này. Bây giờ đợi thêm vài tháng nữa thì nghĩa lý gì?

- Chiến thuật của anh là như thế đấy, phải không? - Max chế giễu. - Anh đang đánh nhau với người ta, rồi anh muốn rút lui đợi cho đến khi tình thế dễ dàng hơn. Đây là lúc anh phải kiên quyết, phải đánh mạnh.

- Con chỉ nghĩ...

- Anh nghĩ, - Max lặp lại bằng giọng khinh bỉ. - Đấy là sai lầm đầu tiên của anh... chỉ biết suy nghĩ. - Ông ta đóng mạnh cặp lại, ngồi dựa người trên xe lăn, tựa một cùi tay lên tay vịn, đưa tay ba ngón của bàn tay kia lên xoa một chỗ trên lông mày. - Bây giờ anh hãy im lặng một lát để tôi có thể nghĩ ra cách đối phó với Garner.

Tức tối vì bị bố xem thường, Boone bèn trả đũa:

- Con ngạc nhiên khi thấy một người thông minh như bố mà lại không nghĩ ra cách.

Lời khiêu khích không có kết quả, vì bố gã không trả lời, gã bèn uống hết nửa ly rượu rồi quay lui rót thêm cho đầy ly mới, bụng cồn cào, thần kinh căng thẳng. Boone cần phải trút giận lên ai đấy, gã liền chọn ngay hình ảnh người đầu tiên hiện ra trong đầu gã - người đã châm ngòi cho cuộc trao đổi nóng nảy, con chim già cứng rắn Empty Garner.

Boone tin rằng nếu ra tay với ông già này, thế nào gã cũng chứng tỏ cho bố thấy rằng Garner không quá cứng rắn như ông ta nghĩ. Khi gã ra tay thế nào ông già này cũng lo sợ - ra tay vừa đủ để ...

Chương

8

Dallas, không biết tại sao cô có thể chịu nổi tiếng ồn ào như thế này.- Có giọng đàn ông cất lên đâu đó ngay cạnh nàng.

Dallas ngẩng đầu lên, sửng sốt khi thấy Boone rutgedle lù lù hiện ra gần bàn làm việc của nàng. Mắt nàng lướt nhanh từ bộ ngực, đôi vai nở nang vạm vỡ đến khuôn mặt rắn rỏi, thô kệch rồi dừng lại ở cặp mắt đen đang nhìn nàng đăm đăm. Bỗng nàng nhận thấy đang bị gã nhìn một cách soi mói.

- Xin lỗi.- Dallas vội đẩy ghế lui khỏi bàn và đứng dậy.- Tôi không nghe thấy anh đi vào.

- Ồn như thế này làm sao nghe được? Gã đang hát đầu về phía chiếc máy in đang tiếp tục nhả ra những tờ biên lai.

- Máy ồn thật. Nàng nói rồi nhìn sang chiếc ghế trống trước bàn làm việc của ông chủ.

- Anh muốn tìm ông Holly phải không? Ông ấy mới ở đây cách đây một phút. Để tôi.

- Tôi đã gặp ông ấy ở ngoài rồi, - Boone cắt ngang lời nàng. – Tôi đến đây mua một khối muối, ông ấy đi lấy rồi. Ông ấy nói cô viết phiếu để tôi ký.

- Rất hân hạnh. – Dallas vội ra quầy trước, lòng nghi ngờ vào chuyện gã vào đây để mua muối.

Từ khi nàng vào làm ở cửa hàng này, bất cứ khi nào trại Slash R cần mua gì, thì hoặc là nhà hàng chở đến hoặc là nhân công trong trại đến lấy. Theo như nàng biết, Boone không bao giờ đi lấy hàng như thế này.

- Cô phải nói ông Holly mua máy mới cho khỏi ồn. – Boone bước đến quầy, tựa hông, chỉ cách nàng có mấy phân, nhìn nàng viết phiếu.

Tôi sẽ nói với ông ấy.. và nói là anh nói vậy.- Dallas nói thêm, công khai chấp nhận uy quyền của gia đình Rutgedle, nhưng nàng nhìn gã với ánh mắt khinh thường.

Boone cười đáp lời nàng, nhưng với vẻ thoải mái khiến cho Dallas khó

chịu. hay có thể khó chịu vì cách gã nhìn vào người nàng, cách nhìn hau háu lên bộ ngực nở nang và đôi môi đầy đặn của nàng.

- Thường thì không có ai vừa đẹp lại vừa thông minh.- Gã nói nhỏ. – Nhưng cô thì có cả hai.

- Cố gắng không nói gì, Dallas đẩy tờ phiếu bán hàng về phía gã

- Ký vào đây

Gã nhìn tờ phiếu, rồi nhìn nàng.

- Có bút không

Thần kinh căng thẳng, Dallas lặng lẽ đưa cho gã cây bút và thấy hình như gã cố tình chạm vào tay nàng. Dallas cố tự nhủ là nàng đã tưởng tượng ra việc này đấy thôi. Nhưng nàng vẫn thấy cần đi rửa tay.

Khi Boone ký tên vào tờ chi phiếu thì Holly Sykes từ ngoài cửa bước vào, lau trán bằng cái khăn xanh, ông ta hỏi gã.

- Dallas viết giấy tờ cho anh xong rồi chứ?

- Dĩ nhiên là xong rồi.-Boone để bút xuống bàn, đợi Dallas xé tờ phiếu bán hàng khỏi tập phiếu – Tôi định ghé vào quán góc đường để ăn trưa. Đến ăn với tôi, nhé?

- Nghĩ là gã mời Holly, nhưng khi nhìn lên, nàng thấy gã nhìn thẳng vào mình

- Xin lỗi, tôi không nghe anh nói gì. Có phải anh vừa nói gì với tôi không?- nàng hỏi để kéo thời gian.

- Tôi mời cô đi ăn trưa.- Giọng gã bây giờ có vẻ ra lệnh hơn là yêu cầu

Dallas lấy cớ từ chối

- Cám ơn, tôi có mang theo thức ăn.

Gã không nhượng bộ.

- Để dành vào ngày mai

Mặc dù có thể tìm cớ thoái thác được, nhưng nàng thấy mình điên mới khẳng khái từ chối, vì có vẻ như lời mời của gã không có tính cá nhân... hay ít ra không phải nịnh đầm.

- Đây, chắc cô không còn bận tâm đến chuyện ông nội cô mất cái trang trại chứ?- Boone hỏi?

Dĩ nhiên là không. – nàng đáp lòng cảm thấy không thể chỉ dùng từ hận để nói lên sự ghê tởm mãnh liệt của nàng

- Vậy thì đừng e ngại gì hết – Holly Sykes nói chen vào.- Cứ đi cho vui. Trong lúc cô đi, để tôi giải quyết công việc ở cửa hàng cho.

- Thấy không còn cách nào khác, Dallas đành phải nhận lời mời. Nàng nói với Boone:

- Tôi cần vài phút để tắt máy tính và sắp xếp lại bàn làm việc. hẹn gặp anh ở quán ăn được không?

Boone chần chừ một lát rồi gật đầu.

- Tôi đợi cô ở đây

Giọng gã có vẻ như dọa nàng rằng, nếu không đến, gã sẽ quay lại đây. Dallas đoán thế nào gã cũng làm thế

khi đậu xe vào trước quán góc đường, nàng nghĩ rằng mình đã sai lầm khi tin lời hăm dọa của Sykes sáng hôm thứ hai là lần duy nhất. rõ ràng bây giờ Max Rutgedle sẽ đưa ra lời cảnh cáo thứ hai, và ông ta đã đưa Boone đến đây nhằm mục đích ấy. Nhưng lý do tại sao Boone không nói ngay tại cửa hàng thì nàng không biết.

- Và kẻ bị kết án tử hình được ăn một bữa ngon lành, Dallas lẩm bẩm một mình khi đi vào quán.

Khi thấy Boone ngồi ở chiếc bàn mà Quint thường ngồi,, nàng hơi chần chờ một chút. Gã biết Quint đã ngồi ở đây chẳng? Nàng tự hỏi. rồi tự nhắc mình rằng không có chuyện gì xảy ra trong thành phố này mà gia đình Rutgedle không biết.

Dallas héch cằm lên một chút, lòng nhủ lòng cương quyết phải không nói gì hay làm gì trong buổi gặp gỡ này để khỏi phải ân hận về sau.

Khi nàng đến gần, Boone đứng dậy, kéo chiếc ghế ở phía bên phải gã. Dallas cười hơi gượng gạo rồi ngồi xuống, sau đó nhận thấy rằng những cái bàn gần nhất không hề có khách ngồi, tạo cho bàn họ thành một nơi riêng tư giữa quán ăn đông người, Rõ ràng Boone đã sắp xếp để được như thế này.

Nàng thấy sự cô lập đó càng làm tăng thêm căng thẳng. nàng thấy cần có cái gì để nắm trong tay, bèn lấy tờ thực đơn.

- Bộ cô không nhớ quán có món ăn gì à?- Boone hỏi với vẻ đùa bỡn

- Xem thử hôm nay có món gì đặc biệt không?- Nàng đáp

Sự căng thẳng làm cho Dallas thấy không muốn ăn, nên khi người bồi bàn đến, nàng chỉ gọi tô thịt bò hầm và tách cà phê. gọi xong nàng mới nghĩ cà phê không phải là thức uống tốt nhất vì nàng nhận thấy thần kinh của mình đã căng thẳng quá rồi

- Tô thịt hầm... ăn như thế thì quá ít, - Boone nói.

- Ăn nhiều làm tôi buồn ngủ, mà tôi còn nhiều công việc cần phải làm._ Dallas để lại tờ thực đơn vào chỗ khăn ăn, nhận thấy mắt gã không rời khỏi nàng.

- Tôi tin Holly đáng giá cao việc này. Ông ta nói cô làm việc rất giỏi

- Tôi cố gắng làm. Dallas biết câu chuyện vật vãnh này chỉ là cách giết thời giờ trong lúc cô phục vụ đem đồ uống đến. Nàng sốt ruột mong cô ta chóng đem đến

- Theo Holly thì cô thành công. Gã duỗi dài một chân, gác một cánh tay lên tay vịn ghế ngồi.- trời nóng như thế này thật khó mà tin Lễ giáng sinh sắp đến. Cô đã sắm quà giáng Sinh chưa?

- Tất cả quà đã mua, gói xong. Để dưới cây Giáng Sinh rồi.

- Ước gì tôi làm được như cô. – Gã nghiêng cái ghế ngồi ra sau, tránh chỗ rộng cho cô phục vụ để ly cà phê lên bàn

- Cô ta để tách khác trước mặt Dallas, cười với Boone, và hứa

- Món ăn của ông sẽ có trong một lát nữa thôi.

- Chúng tôi không vội. – Boone trả lời.

Dallas muốn cãi lại, nhưng thay vì thế, nàng bung cà phê lên uống. Cà phê nóng, đang bốc hơi. Nàng thổi nhẹ lên mặt tách, rồi uống một hớp

- Holly nói cho tôi biết, cô đang theo học lớp buổi tối tại trường người công giáo Texas, - Boone nói qua miệng tách cà phê.

- Đúng thế. -Dallas đáp vắn tắt, mong sao bữa ăn chóng qua để thoát khỏi tình cảnh này

- Cô vất vả đấy nhỉ: Đi học, làm việc trọn giờ, rồi còn bán ở quán ăn này vào ban đêm

- Tôi quen rồi. – Nếu gã định nhắc lại sự mất mát mà nàng phải chịu đựng, thì Dallas sẽ nói cho gã biết chuyện đó không cần thiết.

- Cô không có thì giờ để vui chơi.- Boone nhận xét và cười với nàng. Cô có biết người ta nói sao về người chỉ biết làm việc mà không vui chơi không?

- Tôi muốn có thì giờ rảnh lúc nào cũng được. Có phải vì thế mà anh muốn gặp tôi không?- Dallas hỏi, nàng đã quá chán chuyện vòng vo này rồi._ có phải vì tôi đã đi uống bia với Quint Echohawh vào tối thứ bảy không?

Gã nheo mắt, nhưng nụ cười vẫn còn trên môi

- Cái gì làm cho cô có ý nghĩ ấy?

- Tôi thắc mắc thế thôi. Câu trả lời của nàng ẩn chứa rất nhiều châm biếm. Nếu Holly cảnh cáo tôi đừng gặp lại anh ấy, thì chắc tôi không có ý nghĩ đó.

- Có lẽ đó là lời khuyên hay vì xét ra việc quan hệ giữa cô với anh ta không có tương lai gì hết. không chóng thì chày, anh ta cũng sẽ quay về Montana thôi.

Nàng không nghĩ đến chuyện giao du thân mật với Quint. Nàng cảm thấy tình cảm mình với chàng rất bình thường, mặc dù nàng đã quyết định sẽ không gặp lại chàng nữa. Vì ý nghĩ việc họ gặp nhau sẽ làm cho chàng mất mát quá nhiều.

Nhưng lần đầu tiên Dallas thấy bối rối

- Nếu anh không mời tôi đi ăn trưa để cảnh cáo về Quint, thì vì lý do gì

- Có lẽ tôi chỉ cảm thấy vui khi được làm bạn với cô

Nàng lại thấy ánh mắt gã từ từ lướt khắp người nàng

- Mọi người đều biết anh có thú vui muốn được làm bạn với bất kỳ người đàn bà nào, Boone- nàng cố giữ cho giọng mình được bình tĩnh

- hầu hết đàn ông đều muốn thế- gã đáp với giọng dịu dàng và nhấc cánh tay ra khỏi tay vịn để nhướn người tới trước. Đưa hai bàn tay nắm quanh tách cà phê.- nhưng cô nói đúng, tôi mời cô đến đây không phải chỉ vì lý do duy nhất là tôi muốn làm bạn với cô

- vậy còn lý do gì nữa? Dallas hỏi, vừa hiểu kỳ lại vừa lo

- trước hết tôi nghĩ rằng cô nên biết rằng, bố tôi rất ấn tượng trước việc cô cố gắng hết sức để kiến tạo cho mình một cuộc sống mới. Ông nghĩ rằng với người thông minh và cương quyết như thế phải được tưởng thưởng

- Thật ư? Dallas bỗng gia tăng sự cảnh giác lên gấp hai lần

- Ông ấy muốn giúp cô có cuộc sống đầy đủ hơn. Tiền học, sách vở, nhà ở ở Fort Worth, chi trả tất cả các nhu cầu cần thiết, cùng với một số tiền trợ cấp hàng tháng để cô khỏi làm việc, không kể đến chiếc xe để cô đi đây đi đó. Chiếc xe tải nhỏ cũ kỹ của cô có lẽ chỉ đi thêm vài chục dặm nữa là hỏng. Nói tóm lại, ông rất rộng lượng với cô

- Xin lỗi anh, Dallas đáp, giọng cố kiềm chế, lòng tức giận, không biết do đâu, mọi người đều biết rằng bố anh chỉ rộng lượng khi nào ông ta thu được cái gì đó có lợi cho mình. Vậy ông ta muốn đổi lấy cái gì?

Nụ cười của Boone hơi nở rộng ra một chút, gã đáp:

- Đổi lấy ông nội của cô

- Đổi lấy cái gì nơi ông nội tôi? - nàng cảm thấy ớn lạnh tận xương sống.

- Hiện ông nội cô ở đâu?

- Dĩ nhiên đang ở nhà. – Nhưng bỗng Dallas thấy cảm giác không phải thế

Boone lấy điện thoại di động trong túi ra, đưa cho nàng

- Hãy gọi cho ông ấy đi

- Nàng do dự, nhìn mặt gã, trông gã có vẻ quá thỏa mãn và tin chắc rằng nàng đang dao động tinh thần. Dallas không muốn nhảy qua cái vòng gã đưa ra, nhưng nàng không còn sự lựa chọn nào khác. Nàng bấm số máy điện thoại, ấn nút chuyển, rồi đưa máy áp lên tai

Chuông reo một lần, hai lần, ba lần mà vẫn không có tiếng trả lời. Dallas ngược nhìn Boone, gã vẫn bình tĩnh uống cà phê. Chuông reo bốn, năm, sáu, bảy lần. Sau lần thứ tám, máy nhắn tin vang lên tiếng cách và Dallas tắt máy

- Trời hôm nay đẹp, có lẽ ông cụ đi ra ngoài.- nàng nói, cố tin như thế

- Đúng, có lẽ ông ấy đi ra ngoài. – Boone đồng ý... nhưng cô có thể tin chắc ông ấy không ở gần cái toa moóc cũ kỹ nơi cô ở.

Hồi nãy sự nghi ngờ còn mơ hồ, thì bây giờ đã trở nên hoàn toàn chắc chắn

- Anh biết ông cụ không có ở nhà phải không?- Dallas lên án gã bằng giọng tức giận.- ông ấy ở đâu? Anh đã làm gì ông cụ? nếu Anh đã ra tay với Empty thì...

- Chúng tôi không dính líu gì đến chuyện ra đi của ông nội cô hết.- Boone cắt ngang lời nàng, giọng lạnh lùng và bình tĩnh.- Cô nói không đúng người rồi.

- Vậy ông ấy ở đâu? Nàng hỏi?

- Hãy hỏi Echohawl thì biết,- gã vừa đáp, vừa nhún vai

- Quint à ?-Dallas cau mày ngạc nhiên. _ anh ấy có liên quan gì đến việc này?

- Ông nội cô làm việc cho anh ta.

- Láo. – Nàng đáp thật nhanh và nóng nảy, phản ứng tức thì khi nghe chuyện đáng kinh ngạc này.

- Chuyện thật đấy, tin tôi đi. – Boone quả quyết nói

- Ông ấy không thể, Không muốn...- Dallas cảm thấy lòng đau đốn, nàng biết ông nội nàng rất muốn làm công việc ấy. Thế nhưng có nhiều việc trong chuyện này có vẻ vô lý. Tôi không hiểu, tôi muốn nói, làm sao... - nàng không nói hết câu vì thấy gã thiếu thành thật.

- Boone đoán được câu hỏi

- Làm sao ông ta tới được trại Cee Bar trong khi cô đã lấy xe đi phải không? Echohawl đến đón ông ấy lúc tám giờ sáng sau khi cô đã đi làm, và đưa ông ấy về giữa bốn giờ rưỡi đến năm giờ chiều.

Dallas nghe xong không nói gì. Đầu óc quay cuồng và rối như mớ bòng bong. Không tách bạch được điều gì với điều gì. Sự im lặng kéo dài một hồi lâu. Boone chờ đợi, gã đợi nàng nói cái gì đó, Nhưng nàng không biết nói gì. Dĩ nhiên nàng sẽ không đưa ra lời xin lỗi hay viện cớ để biện minh cho hành động của ông nội nàng, với người trong gia đình Rutldege thì không.

Cuối cùng Boone nói:

-Ông nội cô là một ông già quá điên

Trong giọng nói có vẻ thản nhiên của gã, nàng cảm thấy có hàm ý hăm dọa. Dallas cảm thấy lạnh thấu xương. Chính sự lo sợ đã sinh ra lòng tức giận .

Những bó cỏ khô tròn, lớn sắp dọc theo hàng rào của cánh đồng cỏ như các mắt của sợi dây xích, sợi này nối tiếp sợi khác. Những sợi dây xích bằng cỏ khô choáng hết cảnh vật trong sân trại Cee bar.

Khi Quint từ trong nhà kho hiện ra, vật đầu tiên mà chàng thấy là bó cỏ khô. Một cánh tay chàng ôm quanh sáu cái cọc sắt vác trên vai. Chàng đi đến phía sau chiếc xe tải nhỏ màu đen, hạ những cái cọc trên vai xuống, đẩy qua cửa sau vào sàn xe, cho chúng nằm bên cạnh cuộn thép gai làm hàng rào

Khi chàng bước lui khỏi chiếc xe, có tiếng kêu lanh canh vang lên thật to, do thanh sắt đánh vào cái keng cũ kỹ hình tam giác. Tiếng keng phá tan bầu không khí im lặng. Quint tự nhiên nhìn vào trong nhà, chàng biết tiếng keng do Empty Garner đánh. Ngay khi thấy cái keng hình tam giác ở phía sau bộ yên da đã mục hết một nửa trong nhà kho, ông đem dùng nó ngay tức khắc và sinh chuyện.

- Mỗi lần gọi anh vào ăn, tôi mệt bỏ hơi tai, - ông lão nói, - bây giờ thì anh ở xa một dặm cũng nghe thấy tiếng keng.

Quint chưa bao giờ đi xa sân trại một dặm, nhưng tiếng keng to như thế này, chàng tin ở xa cũng nghe rõ.

- Chàng thấy ông già đứng ở cuối mái hiên. Trước khi đưa tay ra dấu, chàng nghe tiếng keng. Empty Garner bụm hai tay lên miệng gọi lớn:

- Xúp nóng rồi

- Quint vẫy tay trả lời, rồi đi vào nhà, chặm rãi tháo cặp găng da ra khỏi tay. Empty đợi chàng trên tầng cấp mái hiên, tay chống nạnh, nét hân hoan hiện ra trên khuôn mặt phong sương, đưa mắt nhìn vào một chỗ ở phía sau lưng Quint

Khi Quint đến bên ông trên hành lang, Empty ra dấu chỉ vào đám cỏ khô

- Cảnh đẹp thật, phải không? Và tôi rất khoái chí khi trông thấy cảnh những con bò tranh nhau ngoạm từng bó chiều hôm qua khi tôi lôi ra cho chúng ăn.

Quint bắt giác quay lại nhìn đám cỏ khô, thủng thỉnh nhét cặp găng tay vào túi sau chiếc quần hiệu Quranglers.

- Chúng ta còn cần nhiều hơn nữa trước khi mùa đông qua, nhưng như thế này cũng đủ một thời gian rồi.

- Chấn chắc đủ một thời gian dài. _ Ông lão đáp và cười toe toét. _ Anh biết không Rutledge sẽ ngồi trong ngôi nhà lớn của gã, nghiền răng nghiền cỏ vì tức tối.

- Có lẽ thế. _ Quint mỉm cười khoái trá.

- Cứ vui với thành công trước mắt đã. Kinh nghiệm trong cuộc sống đã làm cho nụ cười trên môi ông già biến mất. Vì chắc anh biết Rutledge rồi, chắc lão đang cần mưu kế gì đó để trả thù anh. Mong sao mưu kế của lão không làm gì anh được

- Quint không bàn luận gì về tính chân thật trong lời nói của Empty, chàng nghĩ rằng Max Rutledge không dễ dàng gì từ bỏ cuộc chiến đấu này. Rồi lão sẽ thấy chàng cương quyết chống lại bất kỳ ai buộc chàng cúi đầu khuất phục trước thế lực của lão. Đây là một phẩm chất của gia đình Calder, họ không bao giờ rút lui trước sự tấn công của kẻ thù

- Dù ông ta có làm gì đi nữa, thì chúng tôi cũng sẽ cương quyết chống trả, - Quint nói với giọng quả quyết.

- Khi chàng dợm chân định bước vào nhà, thì bỗng nghe tiếng nổ rầm rầm, rõ ràng là tiếng động cơ xe hơi. Tiếng nổ nghe rất gần, quá gần nên chàng nghĩ không phải là tiếng xe chạy ngoài đường vọng đến. Chàng liền quay mặt nhìn ra đường dẫn vào trại.

- Khi tiếng xe gần hơn, chàng nói với Empty:

- Tôi nghĩ chúng ta sắp có khách.

- Và đến rất nhanh nữa, - Empty nói thêm, rồi cũng đưa mắt nhìn ra đoạn đường cong, nơi họ có thể thấy bóng vị khách hiện ra.

- Chỉ sau mấy giây, chiếc xe tải nhỏ màu trắng tả tơi đã hiện ra nơi đoạn đường cong, chậm lại khi rẽ cua, rồi tăng tốc chạy rất nhanh vào sân trại, bụi bay mù mịt sau xe. Quint nheo mắt ngạc nhiên.

- Chàng đưa mắt nhìn Empty, ánh mắt dò hỏi.

- Trông như xe của bác thế, Empty?

- Nhưng Empty vội cúi đầu quay gót đi vào trong nhà, miệng đáp:

- Tốt hơn là nên xem nồi xúp có sôi quá mà trào ra hết không.

- Quint không có đủ thời gian để tự hỏi tại sao ông Empty lại vội vã vào nhà thế. Chiếc xe trắng đã vào đến sân trại. Nó nhắm hướng nhà kho chạy đến. Nhưng rồi quặt lại, nhắm chiếc xe tải nhỏ đậu trước nhà mà chạy đến. Khi xe dừng lại đột ngột, bụi tung lên đầy trời, và Quint bước xuống thêm để đón khách.

- Bỗng chàng ngạc nhiên dừng lại, Dallas từ trên xe nhảy xuống, hăm hở tiến về phía chàng, mái tóc màu đồng óng ả dưới ánh mặt trời, bước sai nhanh, lộ vẻ tức tối từ dáng đi cho đến sắc mặt. Chàng cảm thấy lòng tràn đầy cảm xúc mãnh liệt khó tả.

- Dallas. – Chàng vừa thốt ra tên nàng thì đã bị nàng tát mạnh vào má.

- Nàng đã dồn hết sức mạnh vào cái tát, khiến Quint mất thăng bằng lao đảo bước lui. Nàng lợi dụng cơ hội này, dồn dập tấn công chàng. Quint lo chống đỡ những cú đấm mạnh giáng vào đầu, không biết lý do tại sao nàng lại tấn công mình như thế.

- Nhưng cuối cùng chàng cũng nắm được cổ tay mảnh mai của nàng. Một tay bị nắm, tay kia cũng bị chàng nắm tiếp một cách dễ dàng hơn nữa. Nhưng việc tay bị nắm càng làm cho nàng tức giận thêm, cổ vùng vẩy và đá vào chàng.

- Quint cũng bắt đầu thấy tức giận, chàng bèn bẻ quặt 2 tay nàng ra phía sau lưng, kéo nàng sát vào người chàng.

- Chuyện quái gì thế này? – Chàng hỏi, nhìn vào đôi mắt nâu nhạt đang tức giận.

- Anh là đồ con hoang dơ bẩn nói láo! – Giọng nàng run run nguyên rủa.

– Chuyện anh nói anh không muốn gây rắc rối cho ai... chỉ là nói láo.

- Cô nói cái gì thế? – Chàng hỏi lại.

- Thả tôi ra đã! – Nàng vùng vẩy thật mạnh, cao giọng nói. – Anh không tốt lành gì hơn Rutledge. Anh có biết không? Tôi thề sẽ giết anh.

- Sự giận dữ toát ra từ người nàng rất tương phản với thân hình tròn trịa.

mềm mại êm ái đang đứng sát vào người chàng . Nhìn đôi môi cong cón đang thoát ra những lời nói độc địa, Quint bèn nghĩ đến cách duy nhất có thể làm cho nàng im lặng, không nói được lời nào nữa .

- Chàng bèn áp đôi môi mình lên môi nàng, chàng cũng thấy mình tức giận, giận vì nàng đã đổ hết sự phẫn nộ lên đầu mình khi mà mọi việc đang diễn ra tốt đẹp . Giận vì nàng tin chính chàng đã gây nên những chuyện rắc rối, gay go cho nàng .

- Sự mềm mại tự nhiên của môi nàng chỉ trong nháy mắt làm thức dậy những nhu cầu khác . Quint cảm thấy đau thắt ở phía dưới và nơi ngực . Chàng nuối tiếc vì chuyện này không thể xảy ra giữa họ, vì thế chàng thôi hôn .

- Khi ngẩng đầu lên, chàng thấy nàng đứng yên, không cố vùng khỏi tay chàng nữa . Trong khung cảnh hoàn toàn im lặng, nàng nhìn chàng, mắt mở to với vẻ kinh ngạc .

- Chỉ có cách đó mới làm cho nó hết nóng giận thôi . – giọng của ông Empty bỗng cất lên khiến Quint biết không phải chỉ có chàng và nàng ở trong sân .

- Quint thở nhiều hơn bình thường một chút, thả hai tay nàng ra rồi bước lui khỏi nàng . Hai người đứng xa nhau ra, điều này giúp cho tâm trí chàng trở lại sáng suốt .

- Tôi đoán Dallas là cháu của bác,- chàng nói với ông Empty nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi mặt nàng.

- Anh không biết à ?- Nàng hỏi, không hiểu có nên tin lời chàng không .

- Làm sao tôi biết?-Quint đáp lại .-Ngay cả họ của cô tôi cũng không biết .Chắc cô quên là chúng ta chưa bao giờ giới thiệu về nhau .

- Phải, đúng thế, - nàng xác nhận, đưa mắt nhìn vào chỗ giữa ngực chàng. Rồi nàng lại nhìn lên mặt chàng với ánh mắt nảy lửa như hồi nãy. –Tại sao anh làm như thế ? Tại anh thuê ông ấy làm việc tại đây? Lạy Chúa, ông ấy già rồi! Ông ấy đã làm việc đủ rồi .

- Dừng lại ngay đi, cô bé, -Empty cắt ngang lời nàng, giọng gay gắt . – Cháu nên biết rõ sự việc trước khi trách móc người ta. Chính ông là người đến xin làm với Quint ở đây, chứ không phải anh ấy yêu cầu.

- Ai đưa ra ý kiến trước không thành vấn đề, - Dallas hung hăng đáp . –
kết quả mới là điều quan trọng: ông đang làm gì ở đây . Cả hai người không
nghĩ rằng Rutledge sẽ biết chuyện này hay sao?

- Tôi đã nghĩ đến chuyện ấy.- Nhưng Quint không ngờ chuyện này sẽ có
liên quan đến Dallas.

- Empty hít vào một hơi dài rồi từ từ thở ra, đưa mắt nhìn Quint, ánh mắt
hiểu biết .

- Như tôi đã nói với anh cách đây một phút, sự rắc rối không xuất phát từ
chỗ mà anh tưởng là nơi bắt nguồn. –Ông lại đưa mắt nhìn sang Dallas, ánh
mắt hơi có vẻ bực bội . – Chắc không phải vì tình cờ mà cháu biết ông làm
việc ở đây . Ông biết cháu không có ý định tự đi tìm hiểu việc này một cách
hung hãn như thế.

- Boone ghé vào cửa hàng thức ăn gia súc, năn nỉ cháu đi ăn trưa với hắn .
–Dallas đáp, giọng đau đớn .

- Rõ ràng sẽ có nhiều chuyện chúng ta cần nghe . –Quint nói . – Chúng tôi
sắp ăn trưa . Vậy mời cô vào rồi nói cho chúng tôi nghe hắn đã nói gì về cô .

- Dallas ngần ngừ một lát.

- Xin báo cho anh biết, sẽ không có chuyện gì tốt lành cho ông đâu . –
Giọng nàng nghe có vẻ rất chán nản, nhưng nàng vượt qua chàng đi đến chỗ
thềm nhà.

Chương

9

—Đi vào nhà bếp của trang trại cũ, Dallas liền bắt tay vào việc múc xúp vào tô trong khi Quint rửa tay trong bồn rửa . Chàng lau hai tay lên cái khăn tắm, rồi đi theo Dallas khi nàng mang những tô xúp đến bàn Empty đang ngồi .

- Quint kéo ghế ngồi xuống, nhận thấy rằng sự hiểu biết của chàng về nàng tăng gấp đôi, chàng lại thấy không khí trong phòng rất căng thẳng . Ngoài ra chàng không thể không chú ý đến thái độ của nàng, thái độ có vẻ như muốn tránh không nhìn đến chàng . Chàng muốn nghĩ sở dĩ nàng có thái độ như thế là vì Boone Rutledge đã hăm dọa nàng, nhưng chàng có cảm giác cái hôn thô bạo của chàng có thể là nguyên nhân gây nên thái độ lẩn tránh này .

- Vừa để hai tô xúp xuống bàn, Dallas liền đến quầy bếp, rót một tách cà phê, quay lại, ngồi xuống ghế đối diện với ông nội mình .

Empty nhìn tách cà phê .

- Cháu không ăn xúp à ?

- Cháu không đói . Vả lại cháu không thể vừa ăn vừa nói được . – Dallas ử tách cà phê trong hai bàn tay như thể làm thế cho khỏi lạnh.

- Được rồi, chúng tôi vừa ăn vừa nghe, vậy thì cháu hãy kể cho chúng tôi nghe hẳn đã nói gì . – Empty bẻ vụn một nắm bánh quy mặn vào tô xúp rau hầm với thịt bò .

- Gật nhẹ đầu đồng ý, Dallas ngồi yên một lát để tập trung tư tưởng rồi bắt đầu kể:

- Như tôi đã nói sáng nay Boone đến cửa hàng thức ăn gia súc. Lấy có mua khối muối nhưng khi hẳn mời tôi đi ăn trưa, tôi biết hẳn đến đây để gặp tôi – Nàng đưa mắt nhìn Quint.

- Tôi nghĩ ngay đến việc ấy là vì chúng ta đi uống với nhau tại quán Tille vào tối thứ bảy.

- Cháu có đi chơi với anh ấy à? – Empty nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên.

- Anh ấy mời cháu đi uống bia. Cháu nghĩ việc cháu nhận lời không giống việc người khác đi chơi bậy bạ với trai, - Dallas vội nói thêm, rõ ràng thấy khó chịu khi nói ra chuyện nàng đi uống bia với chàng.

- Cháu không hề nói chuyện này với ông, - Câu nói của ông già có ý cáo buộc cô cháu.

- Khi cháu về nhà thì ông đã đi ngủ.

- Khoan đã. – Empty không màng đến chuyện ăn uống, Ông chỉ ngón tay xù xì vào Quint. – Tôi thứ bảy anh bị mấy thằng ấy tấn công. – Ông lão đưa nhanh mắt về phía Dallas. - Khi ấy cháu có ở đấy không?

- Cháu không thấy cuộc ẩu đả. – Nàng xác nhận với vẻ miễn cưỡng. - Cháu đi tìm anh ấy, thấy hai gã đàn ông bỏ chạy và anh ấy đứng trong bãi đậu xe.

- Thế mà cháu không nói một tí gì về chuyện này cho ông biết. Ông già nói, giọng khiển trách một cách gay gắt.

- Nếu cháu nói, thì chắc ông đổ lỗi hết cho Rudlege. Nhưng bằng chứng không có, bọn tấn công chạy hết. – Dallas đáp đề biện hộ cho mình. – Cho nên cháu thấy không cần thiết phải nói cho ông biết .

- Chuyện này cháu làm thế là không tốt . Khi thấy mặt anh ấy, ông rất buồn .- Empty đưa tay chỉ vào Quint, vào những vết bầm đang còn in dấu nhàn nhạt dọc theo xương gò má của chàng.

- muốn chấm dứt phần trao đổi có phần gay gắt giữa họ, Quint nói:

- Nhiều lần tôi tự hỏi không biết cô có làm sao sau tối thứ bảy đó không?

- Vào sáng thứ hai, Sykes nói với tôi rằng nếu muốn yên ổn thì nên xa lánh anh. thật đúng như điều tôi đã nghĩ. _ Dallas đáp, rồi dừng lại một lát. Vì thế mà khi Bonne xuất hiện, tôi thấy hơi bối rối. Tôi không hiểu tại sao hẳn muốn mời tôi đi ăn trưa với hẳn, khi mà hẳn chỉ cần lặp lại lời Holly Sykes đã nói với tôi là đủ. Tôi nghĩ rằng chắc có chuyện gì đây khiến cho Rutledge tin rằng cần phải nhấn mạnh việc này.

- Trong khi nàng kể lại câu chuyện giữa nàng với Boone Rutledge, Quint vẫn tiếp tục ăn xúp, nhưng chàng ít chú ý đến vị súp mà tập trung chú ý đến

Dallas. Chàng đã tham gia rất nhiều cuộc phỏng vấn, cho nên không thể không chú ý đến cách kể chuyện của người kể, chú ý đến giọng nói và điệu bộ hơn là họ nói ra.

Điều làm cho chàng có ấn tượng mạnh nhất trong câu chuyện nàng kể là sự kiềm chế. Chàng thấy sự kiềm chế này hiện ra trong thái độ cứng nhắc của nàng, trong sự thận trọng của nàng khi nàng tìm từ để nói, và trong khi nàng che dấu cảm xúc, chàng chỉ thấy nàng để lộ thái độ gay gắt và tức giận của mình mà thôi.

Có những chi tiết nàng do dự khi nói ra, và mỗi lần như thế nàng liếc mắt nhìn qua ông nội nàng. Khi nàng kể xong câu chuyện, Quit có cảm giác rằng Dallas còn giữ lại chuyện gì đấy mà nàng không muốn ông nội nàng biết. Chàng nghĩ rằng nàng sợ cho chàng nên tìm cách che giấu không cho ông nội nàng biết.

Empty Garner dựa người ra lưng ghế, móc hai ngón tay cái vào trong thắt lưng quần Jean.

- Như vậy tất cả chuyện Boone nói đều qui về một việc: nếu ông không nghỉ làm ở đây. Rutledge sẽ làm cho cháu mất việc, và có lẽ làm cho chiếc xe của chúng ta bị hỏng luôn. Có lẽ hẳn sẽ dùng mưu chước cũ là rót nước đường vào thùng xăng. rồi để mua chuộc cháu, hẳn nói nếu cháu khuyên ông bằng lòng thôi làm việc ở đây, bố hẳn sẽ trả học phí theo đại học của cháu.

- Theo tôi thì, - Quit lên tiếng, -hình như điều duy nhất mà chúng ta không chú ý đến là hàm ý cho rằng nếu ông Empty từ chối lời đề nghị của hẳn thì sẽ có những chuyện không hay xảy ra cho ông cụ. Hay là cô không muốn nói ra phần này, Dallas?- Chàng giữ nguyên giọng nói đều đều, trầm trầm, nhưng lời lẽ thì có vẻ thắc mắc.

nàng quắc mắt nhìn chàng, ánh mắt trách móc, không chú ý đến nét đau đớn trong mắt chàng.

- hẳn ngàn bảo sẽ có chuyện không hay xảy đến cho ông cụ, - Dallas xác nhận một cách cộc cằn, - nhưng rồi hẳn che đậy ý đồ đó bằng cách nhắc cho tôi nhớ rằng ông nội tôi già rồi, và đã sống yên ổn nhiều năm nay.

- tôi cóc sợ, Empty tuyên bố, giọng phẫn nộ, - Cứ thử làm gì xem, rồi chúng sẽ hỏi hận thôi.

Quint không để ý đến những lời lẽ có vẻ khoe khoang của ông già .

- cô nghĩ sao nếu gặp lại Boone để hắn lặp lại những gì đã nói với cô ?

Dallas nhìn chàng, vẻ thận trọng .

- Tại sao phải làm thế ?

- vì đây là cách để thu thập bằng chứng . Tôi có thể thu xếp để cô có máy ghi âm nhỏ và ghi hết câu chuyện vào băng, dĩ nhiên là nếu cô bằng lòng, chàng nói thêm .

Câu trả lời của nàng chỉ là nụ cười thích thú pha chút chế giễu, rồi đưa mắt nhìn ông nội.

- anh sẽ khó làm được chuyện ấy lắm, Empty càu nhàu . - Cho dù anh có may mắn làm cho hắn bị bắt, thì bố hắn sẽ mua chuộc được bất cứ ông chánh án nào . Các phiên toà sẽ bị hoãn mãi cho đến lúc nào đó, trời đất ơi, cuốn băng sẽ biến mất và anh không có gì hết ngoài lời buộc tội hắn . Trong lúc chờ đợi, hắn sẽ tấn công anh từ 6 phía .

- Ông nói nghe như xuất phát từ kinh nghiệm bản thân ấy, - Quint nói .

Ông già gật đầu .

- Tôi nghĩ là mình đã nắm được 2 cái sừng của con bò già Rutledge khi tôi ghi băng được. lời hăm dọa từ miệng thằng đóc công của hắn, thằng này dọa nếu tôi không bán trại cho hắn thì chuyện không hay sẽ xảy ra . Tất cả những lời buộc tội hắn đều bị bác bỏ vì thiếu bằng chứng . Thậm chí cái cuộn băng tôi để trong két bảo đảm của ngân hàng cũng không cánh mà biến mất . Tôi xin cam đoan với anh là tôi không gửi trong các ngân hàng do Rutledge làm chủ, nhưng hắn vẫn tìm cách để lấy cuốn băng ấy cho được. Anh thấy đấy, tôi không thể chứng minh được. là hắn lấy . Nhưng tôi tin chắc 100% là chính hắn .

- Có thể lần này thì khác, Quint nó và nhìn thẳng vào Dallas . Nhưng chuyện này còn tùy cô, vì cô là người sẽ ghi âm lời của Boone.

- Làm thế chỉ mất thì giờ thôi . Nàng nhẹ nhún vai để bác bỏ ý kiến của chàng. Sau chuyện xảy ra lần vừa rồi, nếu tôi muốn hắn nói lại chuyện ấy, hắn sẽ nghi ngờ liền. Và cam đoan thế nào bố hắn cũng cảnh cáo hắn về chuyện đó.

- Tôi nghĩ, như vậy thì chuyện này xem như đã giải quyết xong, Quint đẩy ghế ra sau và đứng dậy. Bác Empty, tôi sẽ viết chi phiếu trả lương cho bác 2 tuần. Khi nào bác đi, bác lấy.

- Này cậu, cậu nản chí nhanh thế, Empty nói, giọng rất tức giận. Tôi nhớ là không nộp đơn xin thôi việc mà.

Quint cười, cảm động trước thái độ trung thành của ông, nhưng chàng không thể làm thế được

- cái giá bác trả khi làm việc ở đây quá đắt .

- việc ấy tôi quyết định, ông già cương quyết đáp .

- tôi nghĩ cháu bác đã nói rõ việc này rồi, vì hoàn cảnh quá rắc rối cho cô ấy, Quint nhắc cho ông nhớ.

Empty nói tiếp thật nhanh :

- Nếu Dalas bị đuổi việc, nó có thể tìm việc khác. Nó là cô gái lanh lợi và chịu khó. chúng tôi sẽ xoay xở được.

Quint lắc đầu và quay đi .

- tôi lấy chi phiếu cho bác.

Dallas lên tiếng :

- nếu anh nghĩ trả tiền cho ông tôi thôi việc để tôi được tiếp tục làm ở đây, thì anh làm rồi .

Chàng dừng lại, từ từ quay lại nhìn 2 người, ngỡ mình nghe sai câu nói của nàng .

- Tại sao tôi lại làm .

cầm nàng hơi héch lên với tư thế khiêu khích .

- Tôi đến đây không phải để nói cho anh biết tôi đã chấp nhận điều mà Boone đề nghị và sợ những lời đe dọa của hắn. cũng xin nói thêm cho anh biết, trước khi đến đây, tôi đã đến cửa hàng thức ăn gia súc, chính thức xin thôi việc ở đây rồi .

Quint nhìn nàng, vẻ không tin, khó chịu .

- tại sao cô làm thế ?

- Làm sao tôi biết ! nàng hươ tay và đứng dậy, bỗng nhiên trở nên dao

động, có lẽ tôi biết không thể thuyết phục được. ông tôi thôi làm ở đây. có lẽ trong người tôi có dòng máu ngang bướng của ông nội tôi . Hay có lẽ tôi đã quá ngán gia đình Rudtledge luôn luôn hối lộ và hăm dọa người khác để buộc họ làm theo ý muốn của mình . Và có lẽ tôi không muốn đứng vào nhóm người chạy theo bọ đờ gia đình ấy .

- có nhiều cách khác để giải quyết những lời hăm dọa của Boone . Quint cố dần lòng để khỏi nắm vai nàng lay mạnh cho nàng vỡ lẽ ra . cô chỉ cần nói với hắn cô cần 1 thời gian để suy nghĩ . cô khỏi cần vội vã thôi việc như thế .

- có lẽ anh nói đúng, nhưng dù anh có thích hay không thì việc cũng đã rồi . Dallas ngẩng cao đầu, vẻ bất cần đời .

- dĩ nhiên là việc chưa xong đâu, Quint tức giận nói, rồi hỏi cô với giọng thách thức : Bây giờ cô định làm gì ?

Dallas đã chuẩn bị câu trả lời :

- Cả anh và tôi đều biết rằng công việc hay nhất cho tôi là làm việc ở trại Cee Bar này . Ông tôi sẽ nói cho anh biết tôi có thể làm việc trong trại như bất kỳ người đàn ông nào . Và rõ ràng anh cần người chăm sóc nhà cửa, nấu nướng cho anh . nàng nói thêm, đưa mắt nhìn những tô xúp không trên bàn với vẻ ghê tởm . anh không thể ăn chỉ với soup hộp và vài miếng thịt kẹp bánh mì.

Nhưng Quint nhận thấy rằng Dallas không đề cập gì đến việc nàng muốn để mắt chăm sóc ông nội mình, điều mà chàng nghĩ là nguyên nhân chính nàng đề nghị làm việc ở đây . Ở vào trường hợp nàng, chàng cũng nghĩ như thế .

- cô nói đúng, có nhiều người chắc sẽ được. an toàn hơn, chàng nhượng bộ .

- tôi mừng vì thấy anh đã nhận ra điều ấy . Nàng thấy nhẹ nhõm trong lòng, người bớt căng thẳng và thoải mái hơn .

- chia để trị, đó là phương pháp tuyệt vời nhất mà Rutledge thường dùng .

- Ông già tựa người ra lưng ghế, cười toe toét . lần này thì phương pháp ấy của hắn chắc không thành công .

Nhưng Quint không quá dễ dàng tin rằng vấn đề khó khăn đặc biệt này đã

được. giải quyết .

- Empty này, bác có nghĩ đến chuyện Rutledge chuẩn bị thực hiện lời hăm dọa của hắn không ? chàng hỏi, nhớ lại cuộc chạm trán với 2 người đàn ông trong bãi đậu xe .

Ông già liền đoán ra ý nghĩ của chàng :

- có phải anh nghĩ rằng Rutledge sẽ tìm cách trả thù Dallas về tội chống lại hắn chứ gì ?

- hắn sẽ làm thế chứ ? Quint hỏi vì chàng cần phải dựa vào nhận xét của Empty và kinh nghiệm đối phó của ông lão với gia đình Rutledge .

- thế nào hắn cũng làm gì đó để mọi người ở đây không có ai dám đi ngược lại ý muốn của hắn. - Ông lão đáp, vẻ mặt trầm tư vì suy nghĩ đến những cách có thể gia đình Rutledge sẽ đem ra thực hiện. - tôi nghĩ hắn có thể đổ rác vào toa moóc làm nhà ở của chúng tôi hay là chặn đường chúng tôi ở chỗ vắng vẻ để hành hung . Thậm chí hắn có thể cho tay chân đến thăm chúng tôi vào đêm khuya. Nhưng tôi nghĩ hắn không dám làm một chuyện bạo lực hơn thế.

Quint nghĩ chàng đề phòng như thế là đúng, đồng thời tin lời của Empty là không sai .

- Vậy chúng ta làm sao để cho Rutledge khó có cách hăm hại bác ? chàng hỏi .

- theo anh thì chúng tôi phải làm thế nào ? Dallas hỏi .

- nhà này có 3 phòng ngủ . 2 ông cháu sẽ ở 2 phòng, với cách đó ít ra cô cũng khỏi lo khi để ông nội ở nhà mà đi học ban đêm .

- không, không tôi không muốn làm thế . Dallas trả lời bằng giọng hơi ngại ngùng .

- cháu phải chấp nhận thôi Dallas, Empty nói xen vào . Nhà này tuy xưa, nhưng còn hơn toa moóc chúng ta đang ở, gió lùa vào quá nhiều . Và ở đây sáng sớm ngủ dậy nghe tiếng bò kêu thì còn gì tuyệt bằng .

nàng nhìn ông nội, vẻ mặt dịu lại, ánh mắt ấm áp dịu dàng . Quint cảm thấy hơi ganh tỵ với tình cảm sâu đậm lộ rõ trong ánh mắt của nàng .

- Vậy cô quyết định như thế phải không ? chàng hỏi, tìm cách để cho

nàng chú ý đến mình . cô bằng lòng dọn về đây để ở không?

- chắc là phải như thế thôi. Nàng mỉm cười đáp, nụ cười chiều lòng pha chút chế giễu . Ông tôi không thích ở nơi nào bằng ở trong nông trại .

- Vậy thì chúng ta đừng phí thì giờ vô ích, Quint nói . Với xe cô và xe tôi, chúng ta có thể chở hết đồ đạc ở toa moóc đến đây trước khi trời tối .

- chúng ta phải làm cho xong đoạn hàng rào ấy, Empty nhắc chàng .

- Cứ để bữa khác . có thể để ngày mai, khi ấy có Dallas giúp chúng ta 1 tay . Từ thâm tâm, Quint chàng nghĩ đợi đến lúc có nàng ở luôn với mình, nhưng chàng không nghĩ đến lý do đằng sau chuyện này . - Khi tôi đưa các thứ ở xe tôi xuống hết chúng ta sẽ đi .

Việc chuyên chở phải mất 2 chuyến. Chuyến đầu cơ bản chở 1 số bàn ghế giường tủ cả nhân . Tất cả các thứ, ngoại trừ tủ súng và cái ghế xích đu của Empty mà ông thích nhất, đều chất vào góc nhà kho và đập lên bằng tấm vải bạt .

Khi Quint và Empty quay lại để chở chuyến thứ 2 . Dallas đã `lấy hết áo quần chất vào trong những cái vali và thùng, rồi lấy hết các thứ trong tủ bếp . Quint để Empty giúp nàng, chàng mang những cái thùng và vali ra xe, rồi vào giúp họ chất các thứ khác lên xe chuyến cuối cùng.

Như thường lệ, ông già nói luôn mồm, nhưng Quint nhận thấy Dallas ít nói . Nàng chỉ nói khi có ý kiến gì đấy, hay trả lời ai hỏi mình trực tiếp. Cung cách của nàng rất có ấn tượng.

Thế nhưng Quint không thể không chú ý đến việc nàng rất hiếm khi nhìn thẳng vào mắt chàng. Chàng có cảm giác rằng mặc dù bằng lòng dọn nhà, nhưng nàng không yên tâm khi nghĩ đến chuyện ở chung nhà với chàng.

Càng nghĩ đến chuyện ấy bao nhiêu, chàng càng thấy khó chịu bấy nhiêu, vì có lẽ chàng nghĩ sai về thái độ của nàng. Phải nói nàng thận trọng mới đúng. Quint nhớ lại cảnh chàng hôn nàng 1 cách thô bạo và giận dữ, cho nên chàng nghĩ chắc mình đã làm cho nàng phải cảnh giác.

Khi Quint mang cái thùng cuối cùng vào trại Cee Bar thì hoàng hôn đã rải nắng màu tía lên những sườn đồi. Nghe tiếng di chuyển của các thùng trong phòng khách, chàng đẩy thùng đựng đồ tạp phẩm của mình vào quầy bếp rồi đi ra phòng khách:

Dallas đứng giữa đồng thùng, bận sắp xếp và tách riêng đồ đạc ra. Ông già đã ngồi ngửa trên ghế xích đu, mặt trông có vẻ bơ phờ, mệt mỏi.

- anh cho chúng tôi ở trong những phòng nào? - Dallas hỏi, nâng một thùng đồ, lấy đầu gối đỡ cho nó đứng yên trong 2 tay.

tôi ở trong phòng cuối hành lang, Quint trả lời, - có 1 phòng ở bên cạnh phòng tắm và 1 phòng ở đối diện bên kia hành lang . Cả 2 phòng đều bằng nhau .

Nàng nói với ông nội :

- Cháu ở phòng bên trái, còn ông ở phòng bên phải .

- Tốt thôi, ông già đáp. chuyện ông ngủ đâu không thành vấn đề .

Nàng nhìn Quint, hất đầu chỉ cái vali ở trên 3 cái thùng nằm sát nhau .

- Đồ ấy là của ông tôi. anh mang vào phòng giúp ông ấy được. chứ ?

- Được thôi

khi chàng đi đến đồng thùng, Dallas đi về phía phòng ngủ .

- coi chừng đi trên hành lang đấy nhé, Quint dặn . - Nền nhà không bằng phẳng . Nếu không cẩn thận cô sẽ té đấy .

- Nó không tệ hơn toa moóc được. đâu, Dallas đáp, không quan tâm đến lời cảnh cáo của chàng .

- Bao lâu nữa chúng ta mới ăn ? Empty gọi nàng .

- Tôi đói quá rồi, bụng xẹp lép rồi !

khi dọn hết đồ đạc trong phòng khách này xong, cháu sẽ lo việc ăn uống . Dallas đáp rồi đi khỏi hành lang .

Quint đem đồ đạc của Empty vào trong phòng ngủ của ông, chỉ gặp Dallas trên hành lang 1 lần . chàng dừng lại ở ngưỡng cửa 1 lát để nói cho nàng biết chỗ để vải trải giường và chăn mền sạch, rồi đi ra ngoài để làm vài việc lặt vặt .

Khi chàng trở vào nhà, Dallas đang ở trong bếp, chắt các thứ tạp phẩm lấy ở toa moóc lên kệ . Trên lò, 2 cái song đang âm ỉ sôi, toả khắp phòng mùi thơm của gia vị, và trên bàn đã chuẩn bị sẵn 3 bộ đồ ăn .

không ngừng tay, nàng báo cho chàng biết :

- thức ăn vài phút nữa là xong .

- mùi thơm ngon quá . Chàng cởi áo khoác ra, món nhanh nhất, nàng nói với vẻ thoải mái, tự nhiên .

- Nhanh là tốt . Tôi nghĩ tối nay chúng ta đều đói. chàng đến bồn rửa ráy, thấy nàng không hề nghỉ tay . - cô đã tìm ra chỗ để sắp xếp đồ đạc cho ngăn nắp chưa?

- hiện tôi đang để đồ đạc vào những chỗ còn trống . Tôi sẽ sắp xếp lại sau . Cô đẩy gói đường vào kệ và để thùng bắp ăn liền ở bên cạnh . Tôi đoán ông tôi đang ngủ gà ngủ gật nơi ghế . Khi anh đi qua, nhờ anh đánh thức ông dậy và nói bữa ăn đã có rồi, được. không ?

- Được. nhưng Quint không xua đuổi được. cảm giác là nàng kiếm có đuổi chàng đi chỗ khác 1 cách tế nhị.

không khí buồn tẻ kéo dài trong suốt bữa ăn . Dallas không lạnh lùng và cục cằn, nhưng giọng nói có vẻ lãnh đạm có chủ ý, và thái độ như muốn giữ khoảng cách với chàng. có đúng như nhận xét của chàng hay không thì thái độ của nàng cũng làm cho Quint phật ý .

Sau khi ăn sạch đĩa thức ăn, Empty Graner bèn ngồi dựa người vào ghế, vỗ bụng .

- Bữa ăn thật ngon Dallas . Cháu nấu ăn khéo lắm.

- Cám ơn lời khen của ông ! - Nàng đứng dậy, dọn đĩa của ông . - ông uống cafe không ?

- không . Cái ghế của ông đang gọi . ông vào trong để xem tivi . ông đáp, rồi chống 2 tay lên bàn, đứng dậy .

khi ông đi đến phòng khách, Dallas liếc mắt nhìn Quint :

còn anh thì sao ? uống cafe chứ ?

không cám ơn ! Quint lấy đĩa dơ và muống nĩa của mình đem đến bồn rửa . chàng vặn chặt nút thoát nước rồi mở vòi nước nóng .

khi chàng bóp 1 ít nước xà phòng rửa bát đĩa vào nước, Dallas đem tất cả đĩa dơ trên bàn đến .

- anh đi xem tivi với ông tôi đi . Để tôi rửa bát đĩa cho .

- tôi cũng rửa . Quint mở vòi nước khác, hoà nước lạnh với nước nóng,

bọt sủi lên cuộn cuộn .

Dallas có vẻ như muốn phản đối, nhưng rồi nàng nhún vai .

- Tuỳ anh, nàng thả những cái đĩa vào nước xà phòng rồi quay lại bàn ăn để dọn dẹp các thứ còn trên đó .

khi làm xong, Quint rửa muống nữa rồi để lên giá cho ráo nước. Dallas không nói 1 tiếng, lấy khăn sạch lau đĩa trong ngăn tủ rồi lau ly .

- cô không được. thoải mái với sự sắp xếp như thế này phải không ?
Quint hỏi .

- Đừng ngốc . Tôi không quan tâm đến việc anh rửa đĩa hay không,
Dallas đáp .

- tôi không muốn nói đến chuyện ấy . Tôi nói về chuyện cô và ông cô dọn đến đây ở .

lần này Dallas không đáp nhanh như trước . khi nàng trả lời, Quint lại có cảm giác nàng đã chọn lời rất cẩn thận .

- hiện tại đây là chỗ an toàn nhất .

- tôi không hỏi việc đó . chàng đáp, giọng nhẹ nhàng nhưng cương quyết .

Nàng nhìn chàng :

- với sự hăm dọa của Rutledge bao trùm lên chúng tôi, ở đâu tôi cũng thấy không yên ổn.

- và có lẽ còn ít yên ổn hơn nữa khi ở cùng nhà với tôi, phải không ?
Quint hỏi.

- Nếu đừng có chuyện riêng tư thì không sao, Dallas đáp. Tôi không muốn anh có ý nghĩ rằng tôi muốn đan dít tình cảm với anh. Thế thôi.

- tôi có cảm giác cô quan tâm đến chuyện này, Quint xác nhận. Nhưng cô hãy yên tâm. tôi sẽ không tấn công cô đâu, và nếu hồi nãy tôi đã làm cho cô có cảm giác nghĩ sai về tư cách của tôi, thì tôi xin lỗi.

chấp nhận lời xin lỗi của anh . Thế nhưng nàng có vẻ bị dao động khi nói lên lời ấy . Hay nói cho đúng là nàng cảm thấy sự căng thẳng càng gia tăng .

- Dallas .. chàng nói .

Nàng vội cắt lời chàng :

thôi, bỏ qua chuyện này, được. không ? mắt nàng lạnh lùng, ánh mắt khác

xa với ánh mắt của cô gái mà chàng đã gặp những lần trước đây .

nếu cô muốn thế, thì tôi nghĩ là chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra nữa .

- chuyện này phải tiến theo đường ấy thôi, Dallas nói với giọng cương quyết, rồi đột ngột để cái khăn sang 1 bên . Tôi sẽ lo số đĩa còn lại này vào sáng mai . Ngày mai thi môn cuối cùng, nên tôi cần phải học bài .

Quint không cố ngăn cản nàng . không có lí do gì để ngăn cản . Mọi chuyện đã được nói ra hết rồi . thế nhưng chàng cảm thấy chẳng có gì thay đổi hết .

làm sao thay đổi được. khi chàng không quên cái cảm giác đôi môi ấm áp của nàng áp vào môi chàng và cảm giác thân hình nóng hổi của nàng áp sát vào người chàng .

họ đã vượt qua ranh giới đó, dấu vết của nó luôn còn đó, nhắc cho họ nhớ đến mỗi khi ở bên nhau .

Chương

10

Mùi thịt heo muối chiên làm cho Quint thức giấc dậy . Phải mất 1 giây chàng mới nhớ chàng không ở trong nhà một mình . Chàng nhìn cái đồng hồ trên bàn cạnh giường ngủ, thấy còn 5 phút nữa mới tới giờ nói reo báo thức . Đưa tay bấm nút cho nó khỏi reo, rồi chàng bước ra khỏi giường .

Nhận ra bây giờ không thể cứ mặc quần lót mà đi đến phòng tắm như trước được chàng bèn mặc quần Jeans vào rồi mới đi ra hành lang. 2 cái khăn ướt treo trên giá trong buồng tắm cho Quint biết chàng không phải là người đầu tiên vào đây, và nước từ vòi sen chảy ra ấm áp xác nhận điều đó . chàng vội tắm dưới vòi sen, cạo râu, thay áo quần sạch .

Khi chàng đi vào bếp, ông Empty đã ngồi nơi bàn, đang ăn món thịt heo muối trứng rán. Dallas đứng bên lò lửa, tay cầm cái thìa bản rộng, món gì đấy đang kêu xèo xèo trong chảo rán trước mặt nàng .

- 2 người dậy sớm nhỉ, Quint nói và đi thẳng đến bình cafe .
- Quen rồi, Empty trả lời trước khi đưa vào miệng miếng trứng rán khác .
- anh thích ăn trứng như thế nào ? Dallas hỏi
- tôi không biết . Tôi không ăn sớm như thế này, Quint nói với nàng . - Tôi chỉ ăn sáng sau khi đã làm các việc lặt vặt xong .
- tôi đã rán xong 2 cái trứng rồi đấy, nàng nói và hát đầu chỉ vào chảo .
- Cô ăn đi, chàng đáp . - Sau khi uống xong tách cafe tôi sẽ tự làm lấy cũng được

Tin lời chàng, Dallas dùng cái thìa bản rộng múc trứng trong chảo ra đĩa, rồi đem đến bàn, kéo ghế ngồi, khi lấy lọ muối tiêu, nàng nhìn ông nội .

- Chúng tôi phải trả lại chìa khoá toa moóc và cất điện thoại cùng những nhu cầu khác trong nhà, Nàng nói . - Nếu cháu rời khỏi đây trước 3h30', cháu có thể làm xong các việc này trước khi đi học tối nay .

- Phải rồi, Empty đồng ý, ông múc mứt dâu phết lên lát bánh mì nướng . - Không dùng mà trả tiền dịch vụ thì quá vô lý .

Khi Quint đến bàn ăn, nàng nhìn lên, vẻ mặt đăm đăm .

- xin lỗi, tôi muốn hỏi, không biết hôm nay tôi đi sớm có việc, anh có phiền không ?

- Chẳng có gì phiền cả, Quint đáp .

- ngay sau khi ăn sáng xong, tôi sẽ để bánh mì nướng vào trong lò ấm cùng với cà rốt và khoai tây . Tối nay 2 người chỉ có việc lấy ra ăn thôi.

Quint chưa nghĩ đến chuyện ăn sáng thì nàng đã nói thêm đến chuyện ăn tối . Nhưng thay vì nói về chuyện ăn uống chàng hỏi :

- Tối nay cô về có khuya không?

- có lẽ khoảng 11h đêm mới về . Cứ để cửa như vậy đừng khoá . Dallas cắt 2 lát thịt heo muối và nhìn ông Empty: - Đừng đợi cháu . cháu không muốn về thấy ông ôm súng ngồi trên ghế xích đu đâu.

- Mấy lần trước cháu thấy ông như thế là có nguyên nhân. Empty đáp .

Cảnh 2 ông cháu cãi nhau 1 cách thân ái nhắc Quint nhớ đến ông nội của chàng, ông cụ thỉnh thoảng cũng hay nổi nóng như thế . chàng cười khi nghĩ đến ông mình .

- Khẩu súng cất trong tủ khoá rồi, Quint nói với nàng . Tôi thấy nó trong tủ, cô khỏi lo.

Empty liền lớn tiếng để bảo vệ ý kiến của mình: - Đợi khi nào có kẻ đến rình mò ở đây, anh mới không nói cái giọng như thế .

Quint không muốn cãi vã với ông về việc này, chỉ trả lời bằng nụ cười lấp lửng . Nhưng chàng biết những chuyện lộn xộn của chàng với gia đình Rutledge đang bắt đầu .

*

Một đám mây mỏng giăng ngang trước mặt trăng bàng bạc khiến cho ánh trăng mờ bớt và sao lấp lánh trên bầu trời đêm . Nhưng Dallas không để ý đến khung cảnh thơ mộng này, vì nàng cảm thấy mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần. Bây giờ nàng chỉ còn tập trung sự chú ý vào việc xác định vị trí của công trại Cee Bar .

Nhưng đèn trước xe không đủ sáng để nàng thấy rõ những cái trụ cao của chiếc cổng nằm khuất trong bóng tối bên vệ đường. Bỗng chiếc cổng lù lù

hiện ra ở bên phải, khiến Dallas phải đạp mạnh thắng xe . khi chiếc xe quay đuôi rít lên gần dừng lại, thì Dallas bẻ quặt tay lái cho xe chạy qua cổng, lòng mừng thầm vì không có ai ở phía sau.

Con đường quanh có trước mắt, Dallas ngồi thụp xuống trên ghế, tâm trí vẫn vơ nghĩ đến những chuyện hỗn loạn đã xảy ra trong 48h qua . Khi bận bịu với việc thi học kì, nàng đã biết nguyên do tại sao cảm thấy quá buồn chán và kiệt sức . Nàng cũng biết chuyện tội tệ chưa hết. dù cố gắng mấy cũng chưa.

Thế nhưng nàng nghĩ là Quint biết hết .

Quint. chỉ nghĩ đến chàng thôi là Dallas cảm thấy ngực mình đau nhói . Vô tình nàng sờ ngón tay lên môi, nhớ lại môi chàng đã áp mạnh lên môi nàng, tất cả sự tức giận bùng bùng trong nụ hôn, cùng với sự say sưa, ham muốn.

nàng kiên quyết nhủ lòng không thể dan díu tình cảm với Quint . Dan díu với chàng chỉ chuốc lấy sự đau lòng, chứ chẳng được cái gì . Đời nàng hiện đang gặp nhiều chuyện phức tạp, vì Boonie đang hăm dọa hãm hại ông nội nàng .

- Lay Chúa lòng lành, Nàng lắm bầm, nghẹn ngào trong họng, con không thể chịu đựng nổi . con ghét gia đình Rutledge, con ghét họ .

khi cho xe quanh qua khúc đường con cuối cùng, Dallas thấy ánh sáng hiện ra trong bóng đêm, chiếu từ ngọn đèn canh gác phía trên cao ở giữa sân trại . ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn trên hành lang giúp nàng thấy rõ ngôi nhà của trang trại . Quá mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, nên Dallas tự động hướng về ngọn đèn ấy .

Khi xe nàng chạy vào sân chưa được mấy giây, bỗng 1 tiếng nổ nho nhỏ vang lên trong cảnh tĩnh mịch của đêm trường. Chắc chắn đây là tiếng súng nổ, nàng đạp mạnh bàn thắng, quay đầu nhìn về phía nhà kho, vừa kịp nghe thấy tiếng gà kêu quang quác vì hoảng sợ . Nàng lo sợ hết sức .

Nhanh như chớp, Dallas nhấn ga, lái xe chạy đến nhà kho, bánh xe quay tít làm bắn tung toé sỏi sạn trên mặt đất . Xe vừa dừng lại gần cửa nhà kho, nàng vội nhảy xuống để đèn sáng và máy nổ như thế .

- Ông nội, có phải ông trong ấy không ? Dallas hỏi lớn khi 2 con gà cổ

chạy ra khỏi cánh cửa hé mở, cánh đập loạn xạ - ông có sao không ?

trước khi nàng đến cửa, Quint từ trong bước ra, đầu trần, tay kẹp khẩu súng bên hông, mũi súng chĩa xuống mặt đất .

- chỉ có tôi thôi, chàng nói . - Xin lỗi đã làm cô sợ .

- anh làm tôi sợ thật . Tôi tưởng chưa hết hoàn hồn nàng ngạc nhiên . - anh bắn gì thế?

- con gấu, Quint trả lời, xách tay lên con gấu đực đã chết . Tôi nghe gà kêu hoảng sợ, bèn đến xem có phải có con vật 2 chân nào đột nhập vào không . Tôi mừng là không phải người .

- Tôi cũng vậy, Dallas nói nhỏ, cảm thấy hơi chóng mặt khi thấy chàng để con vật chết trên đồng củi gần nhà kho .

- Sáng mai tôi sẽ đem chôn, không xa lắm . Quint nói thêm . Chàng đi ra ngoài chỗ có ánh sáng và quay về phía nàng . Ra khỏi bóng tối trong nhà kho, nàng mới thấy mái tóc chàng hơi bù xù . chiếc áo khoác bằng vải bông dệt chéo để hở ngực, lộ ra đám lông có hình nền hẹp và các bắp thịt rắn chắc . tim nàng bỗng nhiên đập thình thịch .

Dallas cố gắng nhìn lên mặt Quint, bỗng nàng cảm thấy bàng hoàng trước ánh mắt dịu dàng của chàng . Họ đứng xa nhau hơn 1 mét, thế mà khoảng cách ấy dường như rất ngắn, có thể đưa tay chạm vào nhau . Từng giây trôi qua trong im lặng, mong muốn được bày tỏ tình cảm với nhau ngày càng mãnh liệt trong lòng họ .

Dallas cố nghĩ ra chuyện gì nói để xua tan ý nghĩ đó đi, nhưng nghĩ mãi không ra nên đành đứng yên như trời trồng.

- cô làm bài như thế nào ? giọng chàng dịu dàng như bàn tay vuốt ve .

- Tốt tôi nghĩ thế ... hy vọng thế, nàng vội cải chính và cố tập trung tư tưởng .

Chàng từ từ nhoẻn miệng cười .

- Chắc cô giống tôi, lúc thi cuối khoá, tôi quá mệt nên không thèm quan tâm đến gì hết . tình trạng này kéo dài cho đến khi có kết quả mới thôi .

- Đúng là tôi quá mệt . Dallas vội chộp ngay có mà chàng vừa đưa ra . - Bây giờ tôi phải đi nghỉ, nếu không sẽ xỉu mất .

Nàng quay đi, muốn lập tức tránh xa chàng, vì cảm thấy sức thu hút của chàng quá mãnh liệt . Nàng leo lên cabin xe mà không mời chàng cùng lên để vào nhà . Dallas không muốn một mình ở bên Quint thêm giây phút nào nữa, nhất là đêm nay .

Lần này thì nàng gặp may, khi Quint đi tới phòng khách để cất súng vào tủ và khoá lại, thì nàng đã ở trong phòng riêng của mình rồi .

*

chiếc Ferrari màu xanh đậm dừng lại trước khách sạn Adolphus ở Dallas . Trên góc đường gần nhất, nhóm hát thánh ca mừng giáng sinh mặc áo quần kỳ quái đang biểu diễn bài " god rest ye merry gentlement " Boone Rutledge không chú ý đến họ khi bước ra khỏi chiếc Ferrari, ném chìa khoá cho người gác cửa khách sạn đang đứng nơi vỉa hè.

- tôi vào không quá 5phút. Để xe gần đây cho tôi đi ngay, - gã ra lệnh và đi vào khách sạn.

Gã bước vài bước vào tiền sảnh rồi dừng lại, đưa mắt nhìn quanh những người đang đứng ở đó, không thèm để ý đến những cây thông treo đèn giáng sinh sáng nhấp nháy . chỉ trong mấy giây, Bonne thấy bố gã, ông ta mặc đại lễ màu đen do thợ đo cắt không chệ vào đâu được và thắt cà vạt trắng, ngồi trên xe lăn lướt qua tiền sảnh lát đá cẩm thạch, đến phía cầu thang máy, như mọi khi Harold Brarnett đi theo ông ta ngay sau xe lăn .

Boone bước nhanh đến chặn họ lại . Khi thấy gã đến, cả 2 đều dừng lại, Max quay xe 1 chút về phía Boone, nhìn bộ com lê gã mặc .

- Buổi tiệc tối nay mới cần phải mặc áo quần chỉnh tề - max báo cho gã biết với giọng cộc lốc .

- Chiều nay con có chương trình khác nữa . Sáng nay con đã nói với bố rồi . - Boone nhắc cho ông ta nhớ với vẻ lạnh nhạt .

- chắc là ở little Mexico, Max đáp với vẻ hơi khinh bỉ . - Vậy anh đến đây để làm gì ?

2 lỗ mũi của Boone hơi phồng ra vì tức giận, nhưng gã cố giữ bình tĩnh .

- con nghĩ chắc bố muốn biết tin tức chính xác . gia đình Garner đã chuyển đến ở tại trại Cee Bar.

- anh có chắc như thế không ? Max hỏi

- Hôm qua Dallas đã thu xếp để trả lại điện thoại và những tiện nghi ở toa moóc . Bây giờ không còn gì để lại đó hết .

- tôi không nghĩ đến chuyện Echohawk có xu hướng thu nhận những kẻ bơ vơ .

- Đáng tiếc là anh ta không nhớ điểm này sớm hơn, Max nói, giọng khiếm trách gay gắt . Nếu anh nói trước, có lẽ chúng ta có kế hoạch hữu hiệu hơn. Bây giờ thì vấn đề trở lên phức tạp rồi đây.

- Con biết, Boone đáp .

- chúng ta phải tìm cách lợi dụng việc này sao cho có lợi, Max nói rồi nhìn con trai với ánh mắt khó chịu. - Còn chuyện cỏ khô, anh đã làm được gì rồi .

- chưa làm gì hết .

- Tại sao chưa? - Max hỏi với giọng ra lệnh .

- tối chủ nhật sẽ có trăng non, Boone đáp . - Lúc ấy mới thuận tiện việc ra tay .

- anh phải lo thực hiện cho thành công đây . Ông ta nói xong liền để tay lên bộ phận điều khiển xe lăn, cho xe chạy đến khu vực cầu thang máy, mặc Boone đứng lại 1 mình tại chỗ .

*

Những cây thông đủ cỡ, có nhiều kiểu khác nhau dựng trước cửa hàng tạp phẩm, toả mùi nhựa thơm ngát . Vừa bước xuống xe tải nhỏ, Empty Garner liền bước đến để xem số cây thông ấy . Mới đi nhà thờ về nên ông già mặc bộ đồ mà ông thường gọi là áo quần đi lễ nhà thờ . Bộ áo quần cắt theo kiểu miền tây, cà vạt bằng khăn quàng và cái mũ cao bồi không có 1 vết dơ .

Khi Quint bước đến, Empty lôi ra 1 cây thông cao gần 2m nói :

- trông cây này được đây .

khi Dallas thấy ông chọn cây thông, nàng liền từ lối vào chạy đến, cau mày hỏi :

- Ông làm gì đây ông?

- chắc cháu cũng thấy ông làm gì rồi đây, ông già đáp, giọng hơi bực bội .

- Ông chọn cây thông . Lễ Giáng sinh thì phải có cây thông chứ?

Nàng nhìn Quint với ánh mắt dè dặt .

- Nhưng chỗ ta ở không phải nhà mình, ông à, nàng nhắc nhở ông cụ .

- cô và bác đang ở đâu thì đó là nhà mình rồi . Quint đáp với nụ cười trên môi . - Tôi đồng ý với bác Empty . Đón lễ Giáng sinh thì phải có cây Giáng Sinh .

- Nếu thế thì tôi nghĩ là chúng ta phải có thôi, Dallas đáp, thử dài ngo ngắn ra chiều nhượng bộ - Vậy thì chúng ta phải lục tìm trong mấy cái thùng để lấy cái bệ đựng cây và đồ trang trí để trong nhà kho.

- Chiều nay chúng ta làm là tuyệt nhất, phải không ? Empty hỏi .

- Phải, lần này nàng cố cười . - Bây giờ 2 người chọn cây, còn tôi mua sữa, bánh mì và những thứ cần thiết khác . Nhưng đừng chọn lâu đấy nhé . - Nàng dặn, vì tôi mua không lâu đâu.

Vào lúc xế chiều bàn ghế trong phòng khách được sắp xếp lại để có chỗ dựng cây Giáng sinh . Thân cây phải chặt bớt 15cm cho vừa với trần nhà thấp và cái bệ bằng sắt để dựng cây .

Cây dựng trong góc phòng trông thật trang trọng, chỉ còn việc trang hoàng nữa là xong . Những cái thùng đựng đồ trang trí nằm rải rác trong phòng . Ông Empty nắm sợi dây đèn đã được gỡ rời trên tay, bắt đầu công việc trang hoàng .

Quint ngồi xuống nền nhà, kiên nhẫn tìm xem trên sợi dây đèn thứ 3, gồm những bóng đèn đủ màu được cắm vào ổ cắm trên tường, có bóng nào cháy không . Từ dưới bếp vang lên tiếng bập rang nổ lộp bộp .

Khi Quint bỏ bớt 1 cái bóng, cả sợi dây bừng sáng

- tìm ra cái bóng cháy rồi !

- Bây giờ ít ra chúng ta đã có 2 sợi dây rồi . Nếu tôi gỡ rời được sợi này nữa là 3 . Ông Empty nói, vừa tháo chỗ bị thắt nút cho lỏng ra .

- cần tôi giúp 1 tay không ? Quint lôi cái phích cắm ra khỏi ổ cắm và đứng dậy hỏi ông già .

- Empty nói định nhờ chàng giúp, thì điện thoại reo .

- anh đi trả lời điện thoại đi . tôi làm được rồi .

Quint đi vào trong nhà bếp thơm mùi bắp rang, nhắc máy điện thoại kiểu xưa có số quay để trên cái bàn bằng gỗ sồi, liếc mắt nhìn Dallas đổ chảo bắp mới rang xong vào cái tô sành lớn.

- Trại Cee Bar đây, chàng lên tiếng .

- Chào Quint, mẹ đây, tiếng trả lời từ bên kia đường đây .

- chào mẹ !

- Mẹ vừa viết xong tấm thiệp chúc giáng sinh cuối cùng, mẹ muốn nói chuyện với con 1 lát trước khi gói quà . con đang làm gì đây ?

- Chúng con đang trang trí cây Giáng Sinh, chàng đáp khi Dallas đã quay lại lò lửa, rót dầu vào cái soong, rồi bắc soong lên lò lửa .

- con có cây giáng sinh à ? tuyệt quá ! Mà này, con nói " chúng con " à ? bà hỏi rồi tự trả lời liền - đúng rồi Jessy đã nói với mẹ người con thuê đã dọn đến ở với con, cùng với cô cháu gái của ông ấy . con biết không, nếu mẹ không làm thì các thứ trang hoàng cho lễ Giáng sinh thường cất trên gác áp mái ở trại Cee Bar, mẹ cam đoan chúng còn ở đây .

Con sẽ kiểm tra lại xem, nhưng gia đình Garner có nhiều rồi - chàng đáp, rồi nói sang chuyện khác . - ông ngoại con khoẻ không?

- ông cáu bẳn như mọi khi .

Quint cười khi nghe mẹ đáp .

- lần này ông phàn nàn về chuyện gì thế mẹ?

- cuối tuần này cả gia đình ăn tiệc Giáng sinh ở trại Triple C, mà ông thì muốn tổ chức lễ giáng sinh sớm hơn . Mẹ nghĩ chắc các con không về nhà ăn tiệc được, mọi người đều muốn gặp con.

- chắc năm nay con vắng mặt ở nhà rồi !

trước khi nói tiếp, bà thở dài nho nhỏ, vẻ cam chịu .

- Mẹ nghĩ thế nào con cũng nói thế . Nếu con về ăn giáng sinh được sẽ tuyệt đấy .

- con sẽ cố gắng . Nhưng Quint không muốn hứa gì hết .

- Mà Quint này, không có lý do gì con không về được vì bây giờ con có người làm thuê ở đó làm các công việc lặt vặt và chăm sóc trại trong khi con đi vắng rồi .

- May ra tình hình yên ổn, con mới hy vọng về được

- những hạt bắp đầu tiên nở lớp bắp rời rạc trong soong đây kín . Dallas liền `lắc lui lắc tới cái soong thật mạnh trên lò lửa .

- tốt hơn là con nên về đây, Cat dặn và muốn nói thêm về chuyện này nhiều hơn, nhưng bà nghe có tiếng nổ lách tách gần đâu đấy qua máy . - tiếng gì ồn thế Quint ? Dallas đang rang bắp .

- Mẹ tưởng con và họ đang trang hoàng cây Giáng sinh chứ ?

- Đúng thế . Gia đình Garner có truyền thống xâu bắp rang để treo trên cây Giáng Sinh - Quint tìm cách thay đổi chủ đề, không nói nhiều về giáng sinh nữa, chàng liền hỏi về Trey .

May là mẹ chàng sẵn sàng chuyển sang nói về đề tài khác ngay, đưa chàng trở về với những ngày gia đình sum vầy hạnh phúc, cũng như những chuyện vui ở Triple C, 2 mẹ con nói chuyện với nhau thêm 10 phút nữa rồi kết thúc .

- cho con gửi lời chào mọi người, Quint nói - Và nói cho vợ Jessy biết công việc ở đây trong mấy ngày qua đều yên ổn . Hy vọng trong những ngày tới sẽ được như vậy .

- Mẹ sẽ nói với vợ ấy biết, bà hứa, - thương con, Quint . Hẹn gặp con vào ngày Giáng Sinh .

- con cũng thương mẹ, chàng nói và gác máy .

Khi Quint trở lại phòng khách, cây Giáng Sinh sáng lấp lánh với đèn đủ màu xanh đỏ, trắng, vàng . Dallas dang đứng trên cái thang cao hơn 1m, sắp xếp lại những dây đèn mắc trên các cành cây để nhìn vào cho đẹp mắt hơn . Empty ngồi trên ghế, thố bắp rang kẹp giữa 2 đùi, 1 tay cầm cây kim dài, tay kia cầm hạt bắp rang nở trắng như bông .

- Tôi thấy bác đang gỡ rối những bóng đèn kia mà . Quint nói . Cây giáng sinh trông đẹp rồi .

- còn đẹp hơn nữa, empty nói rồi hất đầu chỉ tô bắp rang thứ 2 trên bàn . lấy kim chỉ và bắp xâu đi . Ông già xuyên cây kim qua hạt bắp rang, rồi đẩy hạt bắt xuống .

- Dallas đem bớt bắp đi . Trên cây không còn chỗ để trang trí nữa .

- bắp rang hết là vì cháu biết ông ăn bớt nhiều . nàng đáp, nhìn ông cười tủm tỉm .

- bắp quá thơm ngon . Quint nắm 1 nắm đi đến ghé đệm dài, đẩy 1 thùng đựng đồ trang trí sang bên và ngồi xuống . có ngón nghề gì trong việc này không ? chàng hỏi và bỏ vài hạt bắp vào miệng .

chỉ còn ngón duy nhất là khâu chỉ qua kim, Empty đáp rồi nhìn chàng ngạc nhiên . - Anh chưa khâu bắp rang bao giờ à ?

- chưa, chưa bao giờ, Quint đáp và đưa tay lấy cây kim dài cắm trên chiếc gối găm kim hình quả dâu tây, chàng lấy cuộn chỉ nằm bên cạnh, loại chỉ cực kỳ bền .

- không khó khăn gì hết . Dallas lên tiếng . chỉ chú ý đừng đẩy những hạt bắp quá gần nhau và sơ ý đẩy hạt bắt ra khỏi đầu sợi chỉ thôi .

- tôi biết bây giờ người ta dùng những vòng hoa bán ở cửa hàng, nhưng tôi nghĩ khi còn nhỏ mọi người đều đã khâu bắp rang, empty nói .

- tôi thì không . nhưng tôi nhớ có 1 năm tôi cắt những mảnh giấy đủ màu sắc, dán chúng lại thành 1 vòng trên cây . Quint kéo chỉ trong cuộn ra . sợi chỉ cần dài bao nhiêu ?

Thấy đèn đã được sắp xếp lại vừa ý, Dallas xuống thang, đi đến ghé nệm dài để chỉ cho chàng làm . khi nàng cúi xuống tháo chỉ ra, đuôi tóc văng ra phía trước, lướt qua mặt chàng . nàng tự động hát nó sang bên kia, nhưng Quint đã kịp ngửi thấy đầu gối đầu nàng dùng thơm mùi dâu tây .

từ ngày Dallas đến ở trong trại Cee Bar đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng đứng gần chàng như thế này. Sự gần gũi kích thích chàng, làm cho chàng cảm nhận rõ hơn về nàng, khiến chàng trở nên thiếu tự nhiên .

Sau khi tháo cuộn chỉ cho dài thêm 3 tấc nữa, nàng nói :

- dài chừng này là vừa . nàng lấy kéo cắt chỉ khỏi cuộn - Mất kim to như thế này chắc anh khâu chỉ không khó khăn gì .

khi nàng đứng nán lại gần chàng, để xem chàng làm ra sao, Quint phải dẫn lòng để khỏi nắm tay nàng, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình trên ghé nệm dài . Thay vì thế, chàng tập trung vào việc khâu chỉ qua mắt kim, và khâu được ngay trong lần đầu .

- rất tốt, nàng vừa thán phục vừa ngạc nhiên .

- tôi không phải là người chưa làm quen với kim chỉ, Quint nói với vé tự mãn pha chút đùa bỡn . - Cách đây lâu rồi, mẹ tôi nói rằng tôi phải chọn 1 trong 2 con đường ; hoặc là tìm tiệm giặt áo quần nào đáng tin cậy chịu bằng lòng khâu lại các đường viền bị xơ chỉ, kết lại nút, khâu lại các túi áo quần bị rách, hoặc là tôi phải học cách để tự làm lấy . tôi nhanh chóng khám phá ra đây là kỹ năng có ích mà người độc thân cần phải có, cùng như cần biết nấu nướng vậy .

nàng cười, nụ cười chỉ trong nháy mắt, thân ái và có vẻ trêu chọc .

- anh là người biết nghe lời . thật đáng ngạc nhiên .

- tôi nghĩ chắc cô ngạc nhiên lắm . Quint cười trêu nàng, vô tình nhìn vào đôi môi của nàng .

ánh mắt chàng dừng lại trên môi nàng lâu mấy giây . Chàng liền cảm thấy nàng có vẻ lạnh lùng, sự thân mật vừa diễn ra trong chốc lát giữa 2 người liền biến mất .

Quả đúng như vậy, Dallas quay đi .

- Bây giờ 2 người xâu bắt rang, còn tôi đi treo các thứ trang trí lên cây . Nói xong, nàng bung cái thùng gần nhất đến cây giáng sinh .

Giây phút bên cạnh nàng thật thú vị đối với Quint . Nhưng Empty không để ý đến chuyện ấy, mấy ngón tay già nua sần sùi của ông tiếp tục xâu bắt rang vào sợi dây chỉ dài .

- tôi nhớ các con tôi khi còn nhỏ thường làm sợi xích bằng giấy, Empty nói . dĩ nhiên vào thời ấy, chúng tôi làm hồ bằng bột và nước để dán giấy . Những sợi xích giấy và bắt rang . nếu anh cho tôi là cổ xưa cũng được, nhưng theo tôi thì cây Giáng sinh phải trang hoàng như thế . Bây giờ người ta dùng dải vải lớn treo lỏng đỏng khắp cây, trông chẳng khác gì cây nêu vào ngày 1 tháng 5 .

- Bác nói thật giống bố tôi, Quint nói, miệng mỉm cười, chàng nhớ bố cùng không ưa lối trang trí cây giáng sinh theo kiểu thời Victoria .

- ông ấy cũng không thích như thế hả ? Empty hỏi .

không . Nhưng Quint không chỉnh lại cách dùng thì hiện tại của ông lão .

- Bố anh cũng làm ở trại Triple C à ? Dallas treo 1 vật trang trí lên 1 cành cây trên cao .

- không, ông ấy làm cảnh sát trưởng ở địa phương .

Nàng quay người nhìn chàng, mắt mở to ngạc nhiên .

- thế à ?

Quint nhẹ gật đầu đáp lại, rồi chàng cảm thấy cần phải nói hết sự thật .

- ông đã bị giết vào mùa hè vừa qua khi dừng lại mua xăng và gặp bọn cướp đang ở đây.

- tôi thật sự xin lỗi ! Những từ thốt lên dịu dàng, xuất phát từ tâm lòng chân thành đã làm cho chàng cảm thấy được an ủi .

- cô không biết mà, chàng nói nho nhỏ .

- thật giống như ... Dallas nói nửa chừng .

- chuyện thật đau đớn, Empty nói, lắc đầu buồn bã .

- tôi đoán ông ấy có mang theo huy hiệu khi đi tới đó .

- đúng thế - Quint đáp, - Mía mai thay là ông định xin về hưu vào năm sau khi đủ tuổi, và sau đó sẽ về làm việc trong trại . chúng tôi có 1 trang trại rộng, nhưng nhỏ hơn trại Cee Bar . Bô tôi không muốn trại lớn hơn . Ông muốn giữ cái trang trại chỉ cần 1 người làm này, để ông có thể tự mình làm lấy . Trong trại không có máy kéo . Tất cả đều do ngựa kéo, từ cắt cỏ đến chở cỏ ra cho bò ăn .

- anh phải bán trang trại sau khi ông ấy chết, phải không ? Empty hỏi .

- không, mẹ tôi vẫn giữ lại, nhưng bà phải dùng người trại triple C để điều hành cho bà .

Ông già cau mày :

- tại sao bà ấy không giao trại ấy cho anh ?

Ông nội ! Dallas lên tiếng trách ông, giọng gay gắt . - ông không liên quan gì đến chuyện này hết !

- cháu đừng ngăn ông nói, Empty đáp vẻ tức giận .

- chuyện con trai kế tục công việc của bố mình khi bố mất là chuyện rất tự nhiên trên đời.

- vì tôi đang làm cho trại triple C, nên tôi phải tiếp tục làm ở đây chứ .
Quint nghĩ rằng nói như thế dễ dàng hơn là giả thích tham vọng của mẹ chàng là muốn chàng ở triple C . Nhất là khi chàng không đồng quan điểm với mẹ . Đây là vấn đề riêng tư giữa mẹ con chàng .

- và anh được trả lương để làm việc ở đây . Empty nói rồi bỗng nhớ ra, -
Ít ra anh đã làm ở đây cho đến khi anh đến đây . Ông dừng lại đưa mắt nhìn Quint với vẻ ưu tư . Tôi nghĩ chắc bố anh đã dạy anh 1 vài điều trong luật để đối phó với bọn vô lại như gia đình Rutledge . anh không thuộc loại người khi gặp chuyện khó khăn thì cuốn gói bỏ đi chứ ?

- không, chàng đáp 1 cách cương quyết, không khoe khoang, do dự .

Empty cười khúch khích 1 mình .

- thế thì ở đây quá hấp dẫn .

chúng ta nói chuyện gì khác chuyện nhà Rutledge được không ? Dallas bực mình phản đối . chuyện này không hợp lúc trang hoàng cây Giáng sinh .

Dallas nói đúng, - Quint đồng ý .

Empty vội giơ 2 tay lên với vẻ thất vọng :

- anh mà cũng nói thế à ? bây giờ thì Dallas cứ tin chuyện gì mình cũng đúng hết, và rồi chắc không ai sánh được với nó . Nó đã nghĩ nó biết hết mọi chuyện .

- Ấy là cháu học theo ông - Dallas đáp, giọng châm biếm. - Học theo ông cái gì? Đây, nó nói ngoa cho tôi. Thỉnh thoảng nó không kính trọng người già.

- Trời đất - Nàng thốt lên - Cháu không đồng ý với ông điều gì đây, không có nghĩa là cháu không kính trọng ông.

Những cuộc cãi vã ôn hoà cuối cùng cũng chuyển sang vấn đề khác ngoài gia đình Rutledge, đúng như điều Dallas mong muốn. Quint nghĩ không phải chỉ có chàng ý thức được điều này.

Bây giờ lời lẽ nhẹ nhàng hơn. Câu chuyện không còn bị áp đặt mà đến 1 cách tự nhiên...cùng với những tiếng cười.

Đến khi mặt trời lặn, cây Giáng sinh đã được trang hoàng xong, nhiều vật trang trí sáng long lanh, sợi dây bấp rang trắng xoá, bên cạnh những ngọn

đèn màu lấp lánh, và trên chóp cây gắn một ngôi sao bạc. Để cho Dallas và ông nội nàng dẹp các thùng không vào tủ trong buồng ngủ, Quint đi ra ngoài làm những việc vặt vào buổi xế chiều, lúc trời còn đủ sáng. Khi chàng quay vào nhà, cả 3 người xúm lại cùng ăn bữa ăn nhẹ.

Sau khi đĩa đã rửa xong, họ đi vào phòng khách, không khí thân ái vẫn tràn ngập trong ngôi nhà. Như mọi khi, ông Empty ngồi vào ghế xích đu ngửa ng ra sau và mở máy truyền hình ra xem. Quint ngồi duỗi chân trên ghế đệm dài. Dallas lục tìm tờ tạp chí trên giá gỗ, ngồi cuộn mình trên ghế xích đu có đệm cao

Quint nhìn cây giáng sinh, rồi nhìn vào trong lò sưởi tối đen - Đêm như thế này người ta muốn có lửa reo tí tách trong lò sưởi.

- Thế thì tuyệt rồi - Empty đáp - Nhưng đêm nay trời quá nóng.

- Nếu ở đây có chị họ Laura của tôi, chị ấy sẽ mở máy lạnh rồi đốt lửa trong lò - Quint cười, chàng nghĩ chị ấy sẽ làm đúng như thế.

Empty ngửa đầu ra sau, nhìn Quint với vẻ ngạc nhiên.

- Làm thế thì điên quá!

- Laura không nghĩ thế - Quint đáp

- Trời, làm thế vừa tốn tiền vừa phí củi - Empty nói.

- Tôi và bác đều nghĩ như thế - Quint đồng ý. Chàng để 2 tay ra sau gáy, mắt thần thờ nhìn lên tivi đang chiếu chương trình quảng cáo xe tải.

Từ ghế xích đu phát ra tiếng càu nhàu.

- Ta phải nghĩ như thế thôi.

Bộ ghế xích đu keo kót két, Dallas để tờ báo sang bên và đứng dậy. Quint nhìn theo nàng đi ra rồi biến mất ở hành lang phía sau.

- Cái con này thật kỳ! - Empty thở dài, hơi bực bội. - Nó chẳng bao giờ ngồi yên một chỗ. Chắc anh cho như thế chẳng có gì xấu, nhưng thỉnh thoảng tôi muốn nó ngồi yên một chỗ.

Có tiếng lẹt xẹt ở hành lang, nhưng vì tiếng trong tivi đang ồn, nên Quint không xác định được đấy là tiếng gì. Mấy phút sau, Dallas hiện ra, hai tay ôm cái thùng lớn bằng bìa dày.

Thấy thế, Empty cau mày hỏi:

- Cháu lôi cái ấy lại đây làm gì? Chúng ta vừa dẹp cái thùng ấy xong mà.

- Cháu nghĩ Quint nói đúng. Lò sưởi cần cái gì cho sáng - Nàng để cái thùng xuống trước lò sưởi, mở nắp đây ra.

- Trông anh đang thoải mái. Đừng đứng dậy. Tôi làm một mình được rồi - nàng nói rồi kéo ra một phần vòng hoa thông nhân tạo, để sang 1 bên

Khi nàng lấy ra những cây đèn cây to trắng toát, Quint hiểu ngay ý đồ của nàng. Chỉ một lát sau những cây đèn cây có chiều cao khác nhau đã được cắm trước lò sưởi, vài cây cắm trong lò, và còn lại một số cắm trên tấm ván để trên vỉ lò.

Nàng vào bếp lấy ra hộp diêm. Dallas quẹt diêm, thắp vào từng bậc đèn cho đến khi có 6 ngọn lửa bùng cháy ngọn lửa cao và sáng.

- Trông thế nào?- Nàng bước lui ngắm thành quả.

- Tuyệt! Rất tuyệt! - Quint đáp.

- Nếu cháu hỏi ông, ông sẽ nói chỉ phí đèn cây vô ích - Empty nói.

Dallas nhìn ông với ánh mắt trách cứ, nhưng thích thú đầy tình thương - Và còn nói: "Chà, đồ tào lao" nữa chứ - Nàng quay sang nhìn lò sưởi, với ánh mắt suy tư - Còn cần vài thứ nữa - nàng nói rồi lấy vòng hoa thông lên.

Với sự khéo léo, thành thạo, Dallas vắt vòng hoa lên bệ lò sưởi, dần ở mỗi đầu thêm 2 cây đèn cây to nữa, và để thêm vài cành cây có quả mọng giả tạo.

- Trông như thế nào? - Dallas bước lui để nhìn lui cho kỹ.

- Trông quá đẹp - Quint đáp

- Tôi cũng nghĩ thế - nàng nói rồi với tay lấy cái thùng đã rỗng gần hết. Nàng đem cái thùng đi ra hành lang và một lát sau quay lại với 2 tay không. Empty nheo mắt nhìn nàng.

- Có phải cháu bận lo trang hoàng không?

- Thì ông đã nói là chúng ta phải có cây Giáng sinh mà - Dallas đáp - Nhưng, cháu làm xong rồi...ít ra là bây giờ. Mà tại sao ông hỏi thế?

- Vì, thay vì đi tới đi lui trước máy truyền hình, thì cháu nên ngồi 1 chỗ mà xem chắc tốt hơn - Ông đáp.

- Ông khỏi lo. Cháu sẽ xuống bếp pha coca để uống. Có ai muốn uống

không?

- Nghe được đấy, nhưng giá cháu ngồi 1 chỗ mà uống thì hay hơn - Empty đáp, và giả vờ làm ra vẻ cáu bẳn. Khi nàng ra khỏi phòng, ông nhìn qua Quint - Anh thấy tôi nói chưa? Nó không bao giờ ngồi yên được 2 phút.

Nhiều tiếng ồn từ dưới bếp vang lên, tiếng kéo học tủ và cửa tủ đựng thực phẩm mở ra đóng vào, tiếng nước chảy trong chậu rửa, và tiếng va chạm của các đồ dùng để trên mặt quầy. Lẫn lộn với các tiếng đó là tiếng lò vi sóng kêu o o .

Mấy phút sau, Dallas đi vào phòng khách, mang theo cái khay với 3 ly coca bóc khói, trên mỗi ly có miếng kẹo mềm. Nàng để khay xuống bàn, Quint ngồi thẳng người lên, lấy ly của mình.

Khi Dallas bung ly nàng lên, ông Empty chỉ vào ghế xích đu trên bệ

- Bây giờ cháu ngồi xuống đây mà uống.

- Cháu cũng định làm thế đấy - Nàng ngồi xuống ghế, hai tay bung cái ly.

Thế nhưng, dù nàng ngồi với vẻ thoải mái, nhưng Quint vẫn nghĩ rằng lòng nàng đang bồn chồn bất ổn.

- Có phải cô đứng ngồi k yên vì k có sách để đọc k?

Nàng vội nhoen miện cười như chấp nhận câu hỏi của chàng.

- K có sách để đọc, k chạy từ bàn này qua bàn nọ ở quán ăn, k vội vã đến cửa hàng thức ăn gia súc, rồi hấp tấp về nhà nấu vội bữa ăn trước khi đi học. Tất cả những chuyện đó đã hết rồi. Nhưng tôi vẫn có cảm giác đã có chỗ khác thay vào, đã có việc khác để làm. Ngồi 1 chỗ không làm gì thì chán lắm!

Giải pháp của Empty rất đơn giản:

- Cháu chỉ ngồi đây và đừng suy nghĩ chuyện ấy nữa.

- Cháu ước chỉ làm được như thế, - nàng nói và uống 1 hớp coca, rồi lấy tờ tạp chí lên, lật ra xem.

Ngay sau khi uống hết ly coca, Dallas vẫn còn ngồi trên ghế. Empty là người đầu tiên đứng dậy, đưa tay che miệng ngáp dài.

- Ha à à! - Ông lắc đầu như thể làm cho đầu óc tỉnh táo rồi ngồi dậy, chân gác lên ghế xích đu hạ xuống nền nhà - Mỗi khi uống coca là tôi buồn ngủ.

Tốt hơn là tôi nên đi ngủ.

Ông đứng dậy, đưa cái điều khiển tivi cho Quint, rồi trước khi đi về phòng ngủ, ông dặn Dallas:

- Đừng quên tắt điện cây thông và thổi tắt hết đèn cây trước khi đi ngủ.
- Vâng, cháu sẽ không quên - nàng hứa.

Ông Empty đi ngủ đã chấm dứt những phút nhàn rỗi của Dallas. Ngay khi cửa phòng ông đóng lại, Dallas vươn người lên cầm lấy ly coca k của ông nội. Nhưng Quint đã lấy trước nàng, để vào khay cùng với ly của chàng.

Khi nàng đứng lên, chàng cũng đứng dậy, cầm khay trên tay.

- Muốn đặt ly lên khay, để tôi mang xuống bếp luôn không?

Nhưng nàng đưa tay lấy cái khay.

- Được rồi. Để tôi làm cho.

- Tôi làm cũng được - Quint đáp, nhướn miệng cười, nhớ lại lần đến cửa hàng bán thức ăn gia súc, nàng cũng trả lời chàng 1 câu như thế.

- Tôi biết - Lần này khi nhìn chàng, ánh mắt nàng k có vẻ gì ngượng ngùng, khó chịu - Nhưng chắc anh cảm thấy khó chịu khi để người khác làm công việc của mình.

- Nếu thế thì cô đem ly của cô, còn tôi đem những cái này - Nàng chưa kịp nói rằng công việc này không cần đến 2 người, thì chàng đã đi vào bếp.

Hành động của Quint khiến Dallas thích quá đến nỗi nàng không biết làm gì hơn là cười và đi theo chàng. Nàng nhìn đôi vai rộng của chàng, và như mọi lần trước, nàng thấy khó mà không nghĩ đến thân hình rắn chắc của chàng.

Thực vậy, nàng biết có ít đàn ông đẹp trai hơn Quint, và không có ai không biết điều này. Thế nhưng hình như Quint không biết điều này. Hay là nếu có biết đi nữa thì chàng cũng rất ít chú trọng đến bề ngoài của mình. Tuy nhiên, nàng sẽ không dùng tính từ "giản dị" để nói về chàng, nhất là khi có nhiều tính từ khác nhau thích hợp hơn với chàng là vững vàng, mạnh mẽ, giỏi giang, chắc chắn và cẩn thận.

Ngay khi đã có 1 danh sách gọi tên tính tình của chàng, Dallas vẫn không biết những tính tốt này có phải là lý do khiến nàng cảm thấy an toàn khi

Quint ở gần nàng hay không, mặc dù thực tế cho thấy nàng không hề phải lo lắng gì. Nhưng sự an toàn không hẳn đã tạo cho nàng cảm giác thoải mái khi có sự hiện diện của chàng bên nàng, cảm giác này rất mạnh, rất sâu đậm đến nỗi nhiều lúc làm cho nàng khó thở.

Đây là lần đầu tiên Dallas để cho mình khám phá phản ứng của mình đối với chàng, và kết quả là nàng thấy bối rối.

Quint đi trước nàng, để cái khay lên quầy.

- Để ly vào chậu rửa - Dallas nói với chàng - Sáng mai tôi sẽ rửa cùng với đĩa ăn sáng luôn.

- Cô biết không - Quint vừa nói vừa mở vòi nước vào đầy 2 ly trước khi bỏ vào chậu rửa - trang trí cây Giáng sinh nhắc tôi nhớ mình chưa mua quà Giáng sinh. Theo cô thì tôi nên mua gì cho mẹ tôi?

- Nếu bà giống hầu hết các bà mẹ khác - Dallas trả lời khi để cái ly của mình vào chậu - thì bà chắc sẽ thích bất cứ quà gì anh mua cho bà.

Quint nhướn mày nhìn nàng và cười.

- Nếu thế thì không gợi ý được gì rồi!

- Tôi nghĩ là không - Nàng mở miệng cười và đứng yên trước cặp mắt màu khói kỳ lạ đang nhìn nàng.

- Cô nên cười như thế nhiều hơn. Cô có nụ cười rất đẹp - chàng nói nhỏ.

Chàng nhìn nàng đắm đắm, lộ vẻ ham muốn. Ánh mắt của chàng khuấy động những tình cảm thắm thiết trong lòng nàng.

Dallas nghĩ nàng nên nói cái gì...làm cái gì đó để có thể dứt ra khỏi tình cảnh này.

Nhưng chính Quint đã quay đi

- Tôi nghĩ tôi phải theo gương bác Empty, phải đi ngủ thôi.

Còn lại 1 mình trong nhà bếp, Dallas bấu tay vào mép quầy có chậu rửa, mạnh đến nỗi khớp ngón tay trắng bệch, nàng ngạc nhiên thấy mình khát khao được cảm thấy hơi ấm nụ hôn của chàng, muốn thưởng thức cơn đói tình mà nàng đã thấy trong mắt chàng. Nàng cho mình là điên, nhưng sự thật là như thế

Giấc ngủ không đến. Ngôi nhà cổ không được xây dựng cách âm. Thế nhưng, đêm nay hơn bất cứ đêm nào, Quint nghe được tiếng động từ Dallas kể cả tiếng cọt két của lò xo giường khi nàng chui vào chăn. Chàng lăn người nằm nghiêng, cố xua đuổi hình ảnh nàng nằm trên giường ra khỏi đầu óc mình, nhưng không dễ gì xua được lòng ước muốn nàng cùng nằm trên giường với chàng.

Quint mơ màng giữa trạng thái thức và ngủ một hồi lâu. Vì giấc ngủ của chàng không sâu và không yên, nên chỉ cần 1 tiếng động nhỏ thôi là chàng tỉnh dậy ngay.

Thình lình có tiếng động, Quint trở người, ngẩng đầu lắng nghe. Một lát sau, tiếng động vang lên nho nhỏ. Quint đang cố lắng nghe xem nó phát ra từ đâu, thì bỗng nghe tiếng ngựa hí hốt hoảng trong bãi. Rồi có tiếng gà kêu quang quác.

Đoán có con gấu mò vào nhà kho, Quint liền tung chăn, nhảy xuống giường, quơ tay lấy cái quần xanh. Chàng xỏ chân vào quần dài, cái nút, và mang ủng vào.

Chàng ra khỏi phòng ngủ, thẳng đến tủ súng ở phòng khách. Chàng lấy khẩu súng săn, nhét vào 2 viên đạn.

Khi đi ra cửa, chàng thấy có ánh sáng bất thường ở ngoài cửa sổ trước. Cảnh tượng ấy làm cho chàng thót người như bị điện giật.

- Lửa! - Chàng hét lớn và chạy ra cửa, không chú ý là mình mang khẩu súng trên tay.

Chàng không ngờ ánh sáng lung linh ngoài cửa sổ chính là do ngọn lửa cháy ở bãi cỏ chiếu vào, ngọn lửa bắt rất nhanh trên các bó cỏ khô. Rồi ánh sáng khác nữa đã chặn chàng đứng yên 1 hồi, ánh sáng này từ chỗ gần nhà kho chiếu đến.

Quint đưa mắt nhìn sang đó, thấy ánh lửa đang cháy lan trên đồng cỏ khô ở trong bãi quây ngựa. Qua ánh sáng, chàng thấy bóng những con ngựa đang chạy quanh hoảng loạn.

Quint liền chạy đến bãi quây vì nghĩ rằng việc thả những con ngựa là ưu tiên hàng đầu. Mới chạy được nửa đường trong sân trại, thì chàng thấy một bóng người đội mũ in trên nền đất của đường xe chạy. Chàng nghĩ đó là kẻ

đã gây nên cảnh hoảng loạn này.

Quint điên tiết, dừng lại, kê súng lên vai, bóp cò 2 phát, mặc dù chàng biết mục tiêu nằm ngoài tầm ngắm nhưng cũng thị uy. Bóng người cúi rạp xuống trước khi hất biến mất trong bóng đêm.

Quint định chạy theo tên côn đồ, nhưng tiếng súng làm cho những con ngựa hoảng sợ thêm. Chàng không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải cứu những con ngựa ra khỏi đám lửa.

Khi mở công bãi quây và lừa được bầy ngựa hoảng sợ ra khỏi nơi nguy hiểm, chàng thấy ông Empty đang dùng vòi tưới, phun nước vào đám cỏ khô quanh bãi quây ngựa, còn Dallas cầm chìa xóc vào đám cỏ khô đang cháy, hất chúng ra khỏi đám cỏ khô chưa cháy.

Qua làn khói và tiếng lửa cháy xèo xèo, Quint thấy mái tóc vàng đồng của Dallas sỗ tung ra khi nàng quay mặt tránh hơi nóng của lửa. chàng liền giật cái chìa trên tay nàng và đẩy nàng sang 1 bên.

- Cô hãy ra khỏi đây, lấy mũ đội trùm tóc lại - chàng nói rồi thọc chìa vào bó cỏ, tiếp tục làm công việc của nàng mà không hy vọng gì thành công. Không biết làm gì, Dallas ngần ngừ chỉ trong nháy mắt rồi đâm đầu chạy vào nhà. Quint liếc mắt nhìn Empty.

- Ông đã gọi cho sở cứu hoả chưa?

Empty gạt đầu cụt lủn đáp lại, nhắm vòi phun vào các bó cỏ khô.

- Chắc họ đang trên đường đến đây. Không biết họ có làm được gì ra trò không - ông ta nói thêm, vừa liếc mắt nhìn đám cỏ khô dọc theo hàng rào đang bốc cháy dữ dội - tôi hy vọng anh bắt được cái thằng khốn nạn đến đốt ở đây chứ?

- Nó ở xa quá.

- Tôi cũng nghĩ thế- Empty đáp, rồi nói thêm với giọng gay gắt - Anh có muốn tôi hỏi lại cho chắc xe cứu hoả đã khởi hành đến đây chưa không?

- Thôi, cảm ơn.

Khi Dallas quay ra với họ, Quint thấy nàng đội cái mũ lưới trai của cửa hàng bán thức ăn gia súc trên đầu, tóc không còn xoã xuống 2 vai nữa. Vừa thở hổn hển, nàng vừa chỉ tay vào dãy cỏ khô bên hàng rào, nói :

-Cỏ bắt lửa - Giọng nàng hoảng hốt, muốn nói lên sự khẩn cấp trong việc chữa cháy ở đây.

Quint nhìn về phía ấy, trông thấy khu vực bên kia có đám khói cuộn cuộn bay lên và lửa cháy, chàng xác định vị trí đám lửa lan rất nhanh trên dãy cỏ khô. Chàng biết rõ, cỏ dành cho mùa đông này rất khô và dễ bắt lửa.

- Bỏ đây thôi - Chàng nói với Empty, thấy cái chìa cỏ sang 1 bên - Giúp tôi một tay lắp cày vào máy kéo - Khi quay vào nhà kho, chàng đẩy Dallas về phía nhà - Cô hãy đi lấy chăn, được chùng nào hay chùng đó, ném hết lên xe tải cùng với cái xẻng và những xô nước, xách được chùng nào tốt chùng ấy.

Không có thì giờ để hỏi mệnh lệnh của chàng. Tất cả đều biết thời gian là đồng minh của lửa chứ không phải của họ. Trong khi Dallas chạy đi lấy chăn mềm thì Quint nhảy qua hàng rào bãi quây ngựa, mở rộng 2 cánh cửa nhà kho, đầu máy kéo để trong ấy. Empty nhảy lên ngồi trên máy kéo, nổ máy. Quint leo lên ngồi phía sau ông, níu chặt tay vào ghế ngồi khi chiếc xe chạy ra khỏi nhà kho, máy nổ rầm rầm tiến tới chỗ có lưỡi cày nằm bên khu nhà. Với tài lái xe khéo léo, Empty cho xe lùi sát vào lưỡi cày, Quint nhảy xuống, móc lưỡi cày vào sau xe. Khi chàng vừa nhảy lên, Empty lái xe chạy đi.

Toàn bộ công việc chỉ diễn ra trong vài phút. trong thời gian ngắn ngủi ấy, ngọn lửa tiến thêm 1 đoạn 50m nữa trên dãy cỏ khô dễ cháy. Lửa cháy nhanh như gió.

Lửa trông như quái vật, đi đến đâu nó ngốn hết các thứ đến đó, không hề tỏ ra thoả mãn chút nào. Khói cuộn cuộn bốc ra phía trước, tàn lửa bay lên theo, trông như những cặp mắt của loài quỷ sứ trong bóng tối.

Khi chiếc xe chạy hết tốc lực ra khỏi sân trại, bộ lưỡi cày kêu leng keng phía sau, Quint thấy Dallas từ trong nhà chạy ra, hai tay ôm bó chăn mềm. Rồi chiếc xe chạy vào con đường trong trại, dùng con đường làm lợi thế tự nhiên để chặn lửa lan sang phía đông, họ chạy vòng tới trước ngọn lửa, xông vào trong đám khói dày đặc.

Empty giữ chân trên bàn đạp ga, cho xe kéo chạy băng qua đám khói tới trước. Cuối cùng, khói hết làm cay mắt họ. Họ ra khỏi đám khói.

Níu chặt vào xe, Quint cúi người tới trước, hét to vào tai ông già:

- Chỗ con suối gần đây nằm bên tay phải...chúng ta cố dừng lại ở đây.

Empty gật đầu, cho biết ông đã hiểu.

Chỗ con suối khô là nơi thiên tạo dưới chân đồi để làm chỗ thoát nước khi có mưa lớn. Tại chỗ này, nơi rộng nhất không quá 1m, lòng suối gồm đất và đá đủ cỡ. Con suối không chảy đến tận trong trại, mà chỉ đến gần đờng chừng 30m thì rẽ sang hướng khác.

Khi chiếc xe đến 1 điếm mà Empty nghĩ có thể băng qua con suối được, ông giảm tốc độ, thắng xe, mũi xe hướng về phía hàng rào. Ông lôi trong túi áo khoác ra một chiếc kéo cắt dây kềm gai và đưa cho Quint.

Nắm cái kéo trong tay, Quint nhảy xuống, chạy đến chiếc hàng rào ở bên phải. Đứng 1 bên để tránh dây kềm gai đập vào người, chàng cắt sợi dây ở phía trên cùng, nghe tiếng "păng" khi sợi dây kềm gai đứt, rồi cắt sợi dây thứ 2 và sợi thứ 3. Cố gắng để k bị đập vào người, chàng lôi ba sợi dây ra khỏi đờng, tạo thành 1 lối đi cho xe chạy.

- Tôi đợi Dallas ở đây - chàng hét to cho ông già nghe, vì tiếng máy nổ âm âm.

Empty đưa tay vẫy báo hiệu ông đã nghe, rồi cho xe chạy qua chỗ trống trong hàng rào, hạ bộ lưởi cày xuống khi gần qua hết.

Quint nhìn các lưởi cày đào xuống lớp đất cứng. Làn khói đầu tiên đã xuất hiện trên đỉnh đồi. Bỗng chàng k biết chọn chỗ này để đào hầm có thể ngăn được lửa k. Chỉ đợi lát nữa sẽ biết thôi.

Khi Dallas lái chiếc xe tải nhỏ đến, đèn phía trước của chiếc xe chiếu sáng đến chỗ khoảng đất thấp giữa 2 ngọn đồi, một luồng khói đen hiện ra trên dốc sườn đồi thứ 1. Khi lửa bén đến đỉnh đồi, Quint nghĩ gió sẽ thổi ngọn lửa xuống rất nhanh.

Chàng bỗng nghe có tiếng còi của xe cứu hoả hú lên từ xa vọng đến. Tiếng còi báo hiệu chàng sắp được giúp đỡ, nhưng chàng k thể đứng đợi xe cứu hoả đến, vì khói càng lúc càng mịt mù hơn. Khi chiếc xe tải nhỏ vừa dừng bên cạnh chàng, Quint mở cửa xe, kéo Dallas ra khỏi ca bin

- Cô có đem theo xăng không? - Chàng vừa hỏi vừa leo lên ngòai sau tay lái .

- Có thùng 2 gallon ở phía sau xe. Tôi chỉ tìm được có chùng ấy.

- Chùng ấy chắc đủ rồi - Chàng đưa cho nàng cây đèn pin nhét dưới ghế trước, và dặn nàng đứng ở đây đợi xe cứu hoả.

Chàng kéo cửa xe đóng lại, k để cho Dallas kịp lên tiếng phản đối, lái xe chạy vào đồng cỏ. Nàng đứng 1 mình trên đường trong trại tối om, nghĩ đến đám khói đang dần ào đến.

Một lát sau, chiếc xe tải nhỏ biến vào trong bóng đêm, hình dáng không còn rõ nét nữa. Nàng chỉ còn thấy 2 ngọn đèn đỏ sau đuôi xe và chùm ánh sáng ở đèn trước đang chiếu đường. Ông nội nàng cũng ở đâu đấy. Nàng nghe tiếng máy nổ, nhưng không thấy xe đâu.

Quay lại, Dallas đưa mắt nhìn con đường trong trại, tai bỗng nghe tiếng còi hụ liên hồi. Nhưng chưa có chiếc xe cứu hoả nào xuất hiện.

Sao nhấp nháy trên bầu trời phía nam. Bầu trời ở đây sáng lóng lánh tương phản với bầu trời tối đen vì khói ở trên đầu và sau lưng nàng. Nhưng chính tiếng lửa cháy nhắc nàng nhớ đến ngọn gió hú, khiến nàng càng lo lắng thêm.

Tiếng cửa xe đóng mạnh làm cho Dallas quay lại nhìn ra đồng cỏ. Nàng thấy ánh đèn từ xe tải nhỏ chiếu sáng, nhưng ánh sáng không di động. Một lát sau, Quint đi ngay trước chùm ánh sáng, tay xách cái thùng xăng đỏ, rồi biến mất trong bóng tối.

Khi nhìn qua bóng tối để tìm chàng, nàng thấy loé lên 1 thứ ánh sáng lơ mờ. Đây là ánh sáng do lửa đang cháy bên kia sườn đồi chiếu ra. Dallas lo sợ nhìn xuống con đường trước mắt, cố tập trung nghe tiếng còi hụ trầm bổng để xác định xem xe cứu hoả đã đến gần chưa.

Một lát sau, nàng giật mình khi nghe tiếng lửa cháy bỗng réo lên phản phật rất gần chỗ đang đứng. Một đường lửa dài, vàng chạy dọc theo chân đồi, kéo dài đến tận bên kia đồi. Khi thấy đường lửa này, nàng nhận ra rằng Quint đã dùng xăng đốt để chặn đám lửa kia không lan xuống cánh đồng, mặc dù hiện đã lan đến đỉnh đồi. Nhưng đám lửa này cháy rất nhanh, hết sức nhanh.

Tiếng còi hụ réo vang làm át hẳn tiếng thảng rít lên ken két của đoàn xe đang từ ngoài đường quốc lộ tiến vào. Cuối cùng Dallas đã thấy xe cứu hoả

xuất hiện, nàng vội chạy đến phía đó, bấm đèn ra dầu cho họ thấy.

Chương

11

Gió thổi ngược chiều, mang mùi khói đến tận trại Slash R, ở đó đèn vẫn còn sáng trong 6 cửa sổ của ngôi nhà chính.

Mặc chiếc áo choàng dài bằng lụa đỏ tía, Max Rutledge đẩy cửa phòng ngủ của con trai, rồi lái chiếc xe lăn đi vào, vừa lúc chiếc đồng hồ trên bộ lò sưởi của lò sưởi đánh 2h. Lão đưa mắt nhìn ng giúp việc mặc áo choàng khoác dài bằng vải bông và Harold Barnett – người y tá riêng, rồi nhìn Boone đang ngồi trên ghế, quay lưng ra phía cửa và ng y tá nam.

- Chuyện quái gì ở đây thế?- Max vừa cho xe lăn đến gần vừa nhìn Boone.

Boone quay lại nhìn bố

- Cái gì thì bố thấy rồi đấy - gã đáp bằng giọng gay gắt - Barnett đang gấp những viên đạn chì sau lưng Boone ra.

- Không có gì nghiêm trọng - Barnett nói, giọng bình tĩnh để trấn an - Chỉ có 1 viên đạn vào sâu thôi, còn bao nhiêu thì nằm dưới da - Anh ta dùng cái kẹp, gấp ra một viên, khiến cho Boone nhăn mặt, bỏ cạnh 3 viên chì khác đã được lấy ra để trên cái đĩa trà.

Max đến gần, thấy máu rỉ ra từ khoảng một chục lỗ phía bên lưng phải rắn chắc của Boone.

- Ai bắn thế?

- Con không ở lại đây để xem ai cầm súng - Boone trả lời giọng căm thù, rồi nhăn mặt khi Barnett thăm dò một lỗ khác - Có lẽ lão già Garner. Lão luôn luôn thích cầm súng sẵn.

Max cúi ng tới trước, giận đỏ mặt, nghẹn ngào hỏi:

- Lạy Chúa, có phải anh định nói tối nay anh đã đến trại Cee Bar không?

Boone gật đầu, không thể giải thích được tại sao gã đi 1 mình đến đó mà không sai người làm nào trong trại đi. Lúc ấy gã cho rằng đây là quyết định khôn ngoan, vì nếu sai người khác đi, thế nào anh ta cũng bép xép cho người

khác biệt. Nhưng bây giờ nghĩ lại gã thấy sợ. Vì muốn tỏ ra mình có uy quyền, nên gã đã liều mạng một mình xông pha trong đêm tối để đi đốt cỏ của trại Cee Bar.

Rồi khi tiếng súng nổ, mảnh đạn ghim vào lưng, gã đã phải đâm đầu chạy bán sống bán chết, chưa bao giờ gã gặp cảnh như thế. Nhưng Boone không thể nói ra điều ấy được, không thể giải bày cho bố hiểu được lòng mình.

- Đám cỏ khô cháy như đồng lửa trại, không bao giờ bố thấy được cảnh tuyệt vời như thế đâu, - Boone nói, mừng rỡ thấy cảnh ấy trong óc - Công việc diễn ra rất gọn nhẹ. Con chỉ đi dọc theo hàng cỏ khô, châm cái đuốc bằng khí butan vào từng bó cỏ cho đến khi chúng cháy. Có lẽ con nên bỏ về ngay khi ấy mới đúng - gã nói thêm, - nhưng con thấy có bó cỏ trong bãi quây ngựa. Thế là con đến châm lửa. Nhưng lửa làm cho ngựa hoảng sợ. Chắc lão già Garner nghe ngựa hí nên ra xem có chuyện gì. Chỉ chậm có mấy phút, nếu không con đã đi khỏi chót lọt rồi.

- Lạy Chúa, anh là đồ điên - Max nói nhanh - Anh không biết anh có thể bị bắt sao?

Boone nổi đóa trước cơn giận dữ và sự chế giễu trong giọng nói của bố:

- Con cũng có thể bị giết, nhưng con đã không sao. Vậy bố đừng càu nhàu mà nên mừng mới phải. Con cam đoan với bố, nếu 1 nhân viên trong trại làm việc này, thì bây giờ hẳn cũng kêu ca bị bắn vào đày lưng như thế này. Rồi thế nào bố cũn phải đâm mồm hẳn bằng đồng tiền để hẳn im mồm. Cho nên, có thể con đã cứu bố quá nhiều rồi đấy.

- Đừng nói anh đã cứu tôi khỏi tổn tiền! - Max nổi giận đùng đùng - Đừng nói thế khi anh làm chúng ta tổn quá nhiều.

- Con đã làm gì mà tổn quá nhiều? - Boone hỏi, khi người y tá gấp mảnh đạn khác để vào đĩa.

Max nhìn đăm đăm 1 hồi lâu, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa giận dữ.

- Lạy Chúa, anh không có đầu óc để nghĩ ra được điều này ư? - Môi ông ta cong cớn với vẻ nguyên rủa - Thật là đau đớn khi tôi phải giải thích cho con trai của tôi hiểu!

- Vậy bố đừng bận tâm gì hết - Boone đốp lại để trả đũa, rồi bồng xuýt xoa vì đau đớn, vùng khỏi Barnett.

- Xin lỗi, thưa ngài - Barnett thản nhiên nói - Viên đạn này găm vào thịt sâu hơn hết. Tôi phải moi sâu vào trong mới gắp ra được.

- Vậy làm đi - Boone cốc lốc ra lệnh - Nhưng lần sau phải báo trước cho tôi biết.

Max lạnh lùng im lặng nhìn Barrett thay dụng cụ, tìm viên đạn găm sâu trong lưng Boone. Mồ hôi vã ra trên trán gã, nhưng mặc dù đau đớn, gã cố ngồi yên k nhúc nhích, không kêu ca 1 tiếng. Khi viên đạn được gắp ra rồi, Barnett vội vã gắp miếng gạc vào vết thương ngăn cho máu khỏi chảy ra.

- Về nguồn thông tin của anh - Max lên tiếng bằng giọng nóng nảy - tôi nghĩ nếu dùng người khác thực hiện công việc đêm nay thì nếu không may mà hắn bị bắt, chúng ta có thể chối cãi được. Chúng ta chỉ nói hắn vu khống cho chúng ta là được.

- Trước đây bố thường nói như thế rồi- Boone đáp, ngẩng đầu với vẻ thách thức, mặt lộ vẻ tức giận âm ỉ trong lòng - Bố có biết có bao nhiêu người khác làm việc cho chúng ta khắp vùng không? Nếu 1 người nói, làm sao ngăn được những ng khác không nói? Bỗng nhiên “chính họ” sẽ buộc tội chúng ta.

- Đừng ngốc, chuyện ấy không bao giờ xảy ra.- Max bác bỏ lập luận của con trai.

- Có lẽ không thật,- Boone miễn cưỡng đồng ý.- Nếu có kẻ nào nói ngược lại ý của bố, bố sẽ thuê một nhóm người khác nữa quấy rầy họ cho đến khi họ phải bỏ cuộc, như bố thường thực hiện.

- Không có ai cản trở tôi mà được yên thân.- Ông ta nói, giọng gay gắt, cảnh cáo.

Boone biết sự thật là thế, nhưng gã chỉ cảm thấy ghê tởm những phương pháp bất nhân của bố gã thôi. Gã quay mặt đi và nói:

- Tại sao bố không đi ngủ, để con một mình? Đêm nay bố đã toại nguyện rồi, cỏ khô đã bị thiêu huỷ hết rồi.

- Khi nào tôi thấy đi được thì tôi đi. – Ông ta trả lời nhanh, và nóng nảy.- Anh đừng quên rằng nhà này là nhà của tôi.

- Làm sao con quên được khi lúc nào bố cũng tống chuyện ấy vào họng

con?- Boone đáp lại, rồi nói tiếp như tự nhủ với mình.- Nhiều lúc con tự hỏi tại sao con còn ở đây.

- Anh còn ở đây là vì anh không đủ khả năng để sống tự lập,- ông ta đáp.
- Nếu không ở đây anh sẽ thất bại nào nê.

Bị bố khiển trách gay gắt, Boone phản ứng kịch liệt:

- Nếu đúng thế, tại sao con lại nghĩ ra kế khoá tay trại Cee Bar nhanh hơn kế bố sẽ đưa ra?

- Anh đã nghĩ ra ý gì hay ho thế? – Ông ta hỏi lại, câu hỏi tỏ ý miệt thị.

- Dĩ nhiên con không phí thì giờ để châm lửa đốt cả đồng cỏ khô,- Boone cười khẩy.- Con đã đốt rụi cả cơ ngơi và đầu độc bò...

- Và anh làm cho việc này được đăng trên trang đầu của tất cả các báo của tiểu bang là có sự nhúng tay của anh vào đấy. Khắp nơi đều có phóng viên, hành động ấy có thông minh không?- Max nói, công khai coi thường gã.- Đừng làm chuyện gì do anh tự nghĩ ra. Chỉ làm theo lời tôi nói. “Chỉ” làm theo lời tôi nói thôi.,- ông ta nói thêm, giọng nhấn mạnh.- Cố gắng đừng làm chuyện bậy bạ nữa.

Max hất tay trên bộ phận điều khiển xe lăn, quay xe lại nửa vòng, lăn ra khỏi phòng ngủ. Boone nhìn đăm đăm vào lưng ông ta. Khi cánh cửa đóng lại, gã quay người nhìn Barnett, ánh mắt hết kiên nhẫn.

- Anh làm xong chưa?- Gã hỏi.

- Chỉ một lát nữa thôi, thưa ngài.- Barnett lạnh lùng cầm cúi làm việc, không ngược mắt nhìn lên, khéo léo đắp miếng gạc sát trùng lên vết thương đầu tiên rồi đặt miếng băng nhỏ lên trên.

- Làm nhanh đi,- Boone càu nhàu và lại cúi đầu xuống, nhưng quá đau đón trước những lời coi thường của bố gã, nên gã đã không chú ý đến sự nhức nhối nơi các vết thương khi Barnett áp thuốc sát trùng vào.- Tôi quá chán vì các lời chê bai của ông. Mỗi lần tôi làm cái gì là ông chê bai tôi về cái đó. Bất kể tôi làm gì, hay nói gì, ông cũng đều cho là sai hết. Thật quá chán!

Barnett nghĩ rằng mình không nên có ý kiến về điều Boone nói, mặc dù anh ta tin rằng lời xét đoán của Max Rutledge về con trai ông là hoàn toàn chính xác.

- Ông chỉ muốn hai cái chân của tôi thôi,- Boone nói với giọng hận thù.- Ngày nào mà ông dồn tôi quá, ép tôi quá, thì dù tàn tật hay không, tôi cũng sẽ lôi cổ ông ra khỏi xe và ném qua bên kia căn phòng. – Gã dừng lại, tự cười với mình. Tiếng cười lạnh lùng, nham hiểm.- Tôi sẽ thấy ông ấy bò lồm ngồm trên nền nhà. Anh nghĩ chắc ông ấy sẽ không thích thế chứ?

Barnett đắp miếng băng cuối cùng và đứng thẳng dậy:

- Xong rồi, thưa ngài.

- Xong đúng lúc đấy.- Boone đứng dậy, nhanh nhẹn như con thú bị trói lâu rồi.

- Tối mai tôi cần phải thay băng. Các vết thương tuy nhẹ, nhưng dễ nhiễm trùng, chúng ta cần tránh thì hơn.- Barnett nói, vừa thu dọn dụng cụ, bông, băng và chai thuốc sát trùng, bỏ vào hết trong xách thuốc của mình.

- Phải, cần phải làm thế. – Boone nói nhỏ, về thờ ơ. Gã lấy chai Uýtki ở cái khay để trên tủ và rót đầy ly. Gã đang suy nghĩ về chuyện gì đấy bức bối lắm, đến nỗi không để ý Barnett ra khỏi phòng lúc nào.

- Tôi bị bắn, thế mà ông nổi giận, lại còn e ngại cho cái thằng đã bắn con mình à? Không được cái quái gì hết. Đáng ra ông phải khen tôi làm việc này mới phải chứ.- Boone nốc một hơi Uýtki không pha, nồng độ của rượu làm tăng thêm sự giận dữ trong lòng gã.- Ông không thèm quan tâm đến chuyện đã xảy ra cho con mình. Không là vì “trăm dâu đổ đầu tằm”, ông sẽ hứng chịu mọi hậu quả.

Boone nốc thêm ngụm Uýtki khác nữa, nhưng cơn giận trong lòng gã không dễ dàng tống khứ đi được.

Chương

12

Sau bình minh một lúc, lửa đã bị dập tắt hết. Những người chữa cháy chia thành từng nhóm nhỏ, đi tìm các chỗ còn nóng để xối nước, xịt nước vào những bó cỏ đang cháy âm ỉ ngoài sân trại, công việc này chỉ cần một chiếc xe với nhân viên là đủ.

Đứng bên cửa sổ nhà bếp, Dallas nhìn rõ cảnh bị cháy ở phía nam của trang trại. Cỏ khô được để ở đây, bây giờ chỉ còn là một hàng tro than đen dài, thỉnh thoảng mới thấy những chỗ cỏ chưa cháy hết có màu vàng ánh lên trong nắng mai.

Khi thấy đồng cỏ khô không còn tí khói nào bốc lên nữa, người lính cứu hoả để cái vòi vào xe. Những người khác đã tháo hết các dụng cụ bảo vệ trên người ra, đang đứng nói chuyện với Quint.

Nhưng chính hai vai buồng thông mệt mỏi của Quint mới làm cho Dallas chú ý. Trên quần jeans và áo khoác vải bông chéo của chàng bám đầy bồ hóng và tro. Dallas nghĩ nếu nhìn gần hơn, thể nào áo quần chàng cũng bị những đám tàn lửa làm cháy xém.

Sau khi nói đôi lời từ giã, Quint bước lui một bước rồi quay lại, đi vào nhà, bước chân chậm rãi, mỗi một. Khi nghe thấy tiếng chân nện trên sàn ván ở ngoài hiên, Dallas rời khỏi cửa sổ, đi đến tủ đựng thức ăn trong bếp.

Cánh cửa sau mở ra, Quint bước vào, mang theo mùi khói và tro âm. Chàng đưa mắt nhìn quanh bếp và dừng lại nơi nàng.

- Hy vọng cô còn cà phê.

Nàng nghiêng người đóng cửa để làm im tiếng máy của xe cứu hoả đang nổ rầm rầm bên ngoài.

- Vừa pha xong một bình.- Dallas đưa tay lấy cái tách sạch ở ngăn trên tủ bếp.- Xe cứu hoả về hết à?

- Phải.- Giọng Quint có vẻ mệt mỏi.- Chỉ còn hai người ở lại tuyên lửa để đảm bảo rằng lửa không còn cháy âm ỉ. Họ sẽ ở lại đây cả buổi sáng để kiểm tra cho an toàn.

Quint cởi chiếc áo khoác cùng bộ với quần jeans, uể oải ném vào cái ghế trong bếp. Dưới áo choàng chàng không mặc gì hết. Bỗng Dallas choáng váng khi thấy Quint để lưng trần đi đến chậu rửa, tấm lưng cuộn cuộn bắp thịt. Nhưng khi thấy sự tương phản giữa tấm lưng trần sạch sẽ với bộ mặt, cổ, hai cánh tay bám đầy bụi dơ, và một vết bản ở trước ngực, Dallas mới biết chàng đã xông xáo như thế nào.

- Tôi nghĩ ông chỉ huy đội cứu hoả sẽ đến đây vào chiều nay, hay ngày mai,- Quint nói khi mở vòi chỉnh lại nhiệt độ của nước.

- Đây là tiến trình cơ bản mà họ phải làm. – Nàng rót cà phê đầy tách cho chàng, không nhìn đến tấm thân trần rấn chốc trước mặt mình. Không thể nào không để ý được.- Anh đã nói cho họ biết gã đàn ông chạy rồi chứ?

- Tôi đã nói cho ông chỉ huy đội cứu hoả biết rồi.- Quint xoa xà phòng vào hai bàn tay và hai cánh tay, lên tận khuỷu cho đến khi bọt trắng xoá cả hai tay, rồi mới rửa dưới vào nước.- Cô và tôi đều biết có kẻ đến đốt, nhưng chúng mình có người đến đốt là điều khó. Họ sẽ chỉ kết luận là “đáng nghi ngờ” thôi.

- Tại sao chỉ “đáng nghi ngờ”?

- Vì không có chứng cứ gì cho thấy nguyên nhân gây ra hoả hoạn là do có kẻ nào đẩy gây nên. Việc chứng minh có kẻ gây ra hoả hoạn là rất khó.- Quint cúi xuống vỗ nước lên mặt, lên cổ, rồi lại lấy bánh xà phòng.- Với cỡ khô như thế, chỉ cần cái bật lửa hút thuốc là có thể làm cho cỏ cháy liền. Chúng ta chỉ hy vọng kẻ gây ra hoả hoạn ngu ngốc để bật lửa lại thôi... Đó là nếu hấn dùng bật lửa. Nhưng bây giờ loại đuốc cầm tay nhỏ người ta có thể làm được rất dễ.

- Nếu bây giờ người ta có thể tìm được những thứ như thế, thì đây là chứng cứ rồi, phải không?- Nhưng Dallas không hy vọng tìm được các thứ ấy.

- Những thứ ấy là chứng cứ, phòng giám định có thể nhờ đó mà tìm ra thủ phạm.- Mắt nhắm để khỏi bị xà phòng làm cay, Quint kỳ cọ mặt và cổ.

- Nếu tôi là anh, chắc tôi ngập không thở nổi.- Dallas lôi cái khăn lau sạch ở ngăn dưới tủ.- Rutledge không bao giờ để cho bộ hạ của hấn phạm phải sai lầm ngốc nghếch đâu.

Quint gật đầu đồng ý, cúi người xuống dưới vòi nước để xả cho hết xà phòng, không lưu tâm đến việc tóc trên đầu có ướt không. Khi chàng đứng thẳng lên, đưa tay mò mẫm tìm khăn, Dallas để cái khăn sạch vào tay chàng.

- Cám ơn,- chàng nói, lấy khăn lau mặt trước, rồi lau xuống cổ và cuối cùng lau hai tay. Mồ hóng và bụi bẩn trên mặt chàng đã hết, để lộ nét mệt mỏi. Chàng hít một hơi dài, rồi thở ra.- Tốt hơn rồi, ít ra bây giờ tôi mới cảm thấy trở lại phần nào là một con người.

- Bây giờ trông anh đã trở lại là một con người rồi!- Dallas nói đùa, mặc dầu tâm trạng của nàng trước cảnh chàng đứng ở trần không có gì đáng vui hết. Da chàng óng ánh ẩm ướt, nước dính vào lông nheo thành hai hàng đen làm nổi bật cặp mắt màu xám.

Quint lau lần cuối cùng nước còn dính ướt ở một bên cổ và nhìn quanh bếp với vẻ ngạc nhiên.

- Empty đâu rồi?

- Ông ngủ ở ghế xích đu gần hai giờ rồi. Ông uống tách cà phê rồi đi làm những công việc lặt vặt buổi sáng, sau đó nằm nghỉ ở ghế, và đặt lưng xuống là ngủ liền.

- Tôi quên chuyện làm các việc lặt vặt.- Quint bực bội nói.

- Đừng lo, các việc đó đã được làm xong rồi.- Dallas thấy khó mà không liếc nhìn bộ ngực rám nắng với đám lông đen ở giữa.

- Cám ơn,- Mặt chàng nhìn nàng thân ái. Miệng mỉm cười, chàng quay về phía bên phải nàng, tựa hông vào quầy có chậu rửa, hai tay còn nắm cái khăn.- Nói đến chuyện cám ơn, ông chỉ huy đội cứu hoả nhờ tôi chuyển lời cám ơn cô. Lính cứu hoả khen bánh sandwich và cà phê mà cô đem ra mời họ đêm qua rất ngon.

- Tôi không nhận lời khen ấy đâu. Sáng kiến mời họ bánh và cà phê không phải của tôi.- Không có lý do gì khiến nàng tiếp tục đứng, thế mà hai chân nàng hình như đã mọc rễ ở đấy.- Nhưng nhân thể chúng ta đang nói về cà phê, tôi đã rót cho anh một tách rồi đấy.- Nàng chỉ tách cà phê trên quầy.

- Cám ơn,- Quint vắt cái khăn cho bớt nước, lau mặt lần cuối cùng, định để sang một bên, nhưng ngần ngừ một lát, lại đưa khăn lên gần mặt người rồi để sang một bên.- Khăn bây giờ hơi mùi khói.

- Thứ gì cũng vậy hết.- Dallas đáp.

- Cô thì không.- Chàng nhìn nàng, đôi mắt như có gì đó tối lại, làm cho mạch máu nàng chảy mạnh.- Cô có mùi thơm của trái dâu tây.- Chàng đưa tay nâng túm tóc trước vai nàng, sờ nhẹ.- Đúng là ...mùi thơm của dâu tây.

- Thế à?- Giọng nàng bỗng khản đặc, không phải vì hậu quả của khói.

- Phải.- Tiếng trả lời của chàng nhỏ như tiếng thì thào. Chàng nhích người đến gần nàng hơn, rồi dừng lại, miệng nhoẻn cười, nụ cười hân hoan.- Dallas, cô không biết là cô có vẻ đẹp rất cảm dỗ. Hay là tôi bị cảm dỗ trước...

Chàng không nói hết câu. Nhưng chàng cúi đầu xuống thấp phía đầu nàng, hai tay để yên hai bên, không đưa ra để kéo nàng vào lòng. Dallas nghe có tiếng cảnh cáo trong lòng mình, khuyên nàng bước đi...bây giờ... khi nàng còn có thể. Nhưng nàng không nghe theo tiếng nói ấy.

Khi môi chàng áp xuống môi nàng, lông mi nàng khép lại. Môi chàng âm. êm dịu, say sưa, đầy nhục cảm.

Ngây ngất trước nụ hôn, Dallas hoà tan vào chàng, lòng rạo rục ham muốn.

Hai tay nàng lướt trên tấm lưng rắn chắc. Nàng đã mơ ước sờ vào đây, mơ ước khám phá những bắp thịt cuộn cuộn và rắn chắc ở lưng chàng. Rồi bỗng nàng cảm thấy hai cánh tay chàng ôm quanh người nàng, kéo nàng sát vào người chàng.

Nụ hôn say sưa, nóng bỏng, dụ họ vào chốn mê mị, hoan lạc. Mọi việc quay cuồng, quện vào nhau. Khi chàng rời môi nàng để hôn lên má, lên mắt, lên lông mày nàng, Dallas như nghẹt thở, run rẩy.

- Anh muốn như thế này từ khi mới thấy em.- Quint nói.

- Cái gì đã ngăn anh?- Nhưng Dallas nghĩ là nàng đã ngăn, ít ra là lúc ban đầu. Đàn ông cần có sự khích lệ, mà nàng thì không tỏ ra khích lệ chàng chút nào hết, mặc dù nàng đã lôi cuốn chàng ngay từ đầu.

Quint ngẩng đầu, tay vuốt tóc nàng, mắt âu yếm nhìn vào mặt nàng:

- Đẩy em vào chỗ chống lại Rutledge, quả thật là điều không công bằng.- Chàng cười ranh mãnh.- Bỗng nhiên em chạy đến, tham gia với anh. Anh

không bao giờ quên được hình ảnh em xông vào đây ngày hôm đó.

Nàng cũng nhớ, phần nộ, giận dữ, tức tối, nhưng với lý do hoàn toàn khác.

- Tại sao hôm ấy anh hôn em?- Nhu cầu chạm lại vào người chàng đã xua đuổi sự lo sợ trong lòng. Dallas cọ môi lên cằm chàng, không để ý đến râu chàng đang chích vào cằm mình.

- Anh không biết,- Quint nói nho nhỏ.- Anh nghĩ là anh bị đau và điên tiết. Hình như anh nổi giận, và anh muốn làm điều ngược lại.

- Dứt khoát là anh đã có ý đồ rõ rệt, - Dallas nói- Tự nhiên hôn người ta, khiến cho người ta sợ.

Bây giờ khi nghĩ đến chuyện này nàng vẫn còn sợ. Nhưng vẫn đủ thì giờ để xét đến chuyện ngày mai sẽ ra sao. Còn đủ thì giờ để thưởng thức giây phút này bây giờ.

- Anh biết hôn em như thế sẽ làm em sợ. Anh...

- Suyt,- nàng áp hai ngón tay lên môi chàng. - Chuyện ấy không thành vấn đề nữa. Bây giờ không sao rồi.

Môi nàng đặt nhanh vào chỗ hai ngón tay nàng vừa chạm để làm cho chàng im lặng. Hai cánh tay chàng ôm cứng lấy người nàng, miệng mở rộng áp vào miệng nàng, ngậm trọn cả miệng nàng.

Mọi thứ trong người nàng đều tăng tốc, máu chảy nhanh trong huyết quản, thần kinh thêm kích thích. Khi lưỡi chàng luồn vào trong miệng nàng, chàng đã mang đến cho nàng cảm giác ngây ngất và sự dịu êm đúng như muôn thuở vẫn thế. Dallas cong người cho sát với chiều cao của người chàng, để cho cơ thể chàng áp vào người nàng.

Cả hai người đều đắm mình vào ham muốn và bận khám phá nhau đến nỗi không ai để ý đến tiếng cánh cửa đóng lại và tiếng bước đi trên hành lang. Họ say sưa hôn nhau, hoà với nhau như quên hết cả thời gian.

*

Boone đứng trên mái hiên, quay nhìn tàn tích của những bó cỏ cháy rụi thành than và quang cảnh ở bên kia bãi than cỏ đã bị lửa đốt cháy tro trụi. Mắt gã nhìn mãi vào chỗ này, cảm thấy sung sướng vì là do chính gã tạo

nên.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, gã cảm thấy mình có sức mạnh phi thường. Khi quay vào cửa, mắt gã ánh lên sức mạnh đó.

Cánh cửa lưới kêu cọt két khi Boone mở ra. Lúc đưa tay định gõ cánh cửa lớn, nhìn lên phần trên của cánh cửa được ráp như khung cửa sổ, gã dừng tay, nhìn đôi trai gái đang ôm hôn nhau say sưa. Mắt gã sáng lên long lanh vì thích thú.

Thói ưa nhìn qua lỗ khoá của Boone khiến gã đứng yên, nghĩ rằng nếu gã là Echohawk, gã sẽ lột áo quần cô tóc đỏ ra, đè lên bàn trên bếp liền. Đang tưởng tượng cảnh Echohawk phóng vào trong cô nàng, thì bỗng cơn tức giận nổi lên trong lòng gã, vì gã nghĩ rằng cô gái Garner này, bề ngoài thì có vẻ lạnh lùng, thế mà thật quá dâm ô.

Boone gõ mạnh vào cửa, nhìn hai người buông nhau ra, khi ấy gã mới xoay tay nắm cửa. Khi gã bước vào trong, hai người đã rời nhau ra, và nhìn gã. Vẻ mặt Echohawk đanh lại khi thấy gã, còn Dallas nhìn gã đăm đăm với vẻ sừng sốt. Boone thích thú khi thấy nét mặt nàng ánh lên vẻ lo sợ.

Không để cho gã có cơ hội lên tiếng, Echohawk hỏi ngay:

- Anh làm cái gì đây?

- Bố tôi yêu cầu tôi đến.- Thực ra thì ông ta đã ra lệnh cho gã, nhưng gã không muốn nói thế.- Chúng tôi đã nghe nói về vụ hoả hoạn xảy ra tại đây đêm qua.- Gã quay đầu lại nhìn qua khung cửa sổ trên cánh cửa lớn, nhìn khu vực bị cháy đen thui ở phía bên kia sân trại.- Hoả hoạn đã đốt cháy một phần lớn trại của anh. Trông ra e cũng đến ba hay bốn trăm mẫu.

- Gần năm trăm,- Quint đáp, mắt nhìn gã giận dữ .

- Nhiều thế à?- Dallas ngạc nhiên hỏi, nhìn Quint với vẻ lo lắng.

Boone tảng lờ không để ý đến câu hỏi của nàng, quay qua hỏi vấn đề khác với vẻ hiếu kỳ:

- Còn bò của anh thì sao? Anh có bị mất mát gì trong vụ cháy này không?

- Vì nhân viên cứu hoả mới về xong, nên tôi chưa có thì giờ kiểm tra gia súc. Nhưng tất cả các cổng đều mở nên chúng chạy thoát được.

- Anh không biết đâu,- Quint đáp, cố tình làm cụt hứng sự lạc quan của

Quint.- Bò là loại gia súc ngu đần, nhất là khi chúng hoảng sợ. Và lửa làm cho chúng rất sợ. Ở đây khô khan như thế này, tôi ngạc nhiên là chúng ta không có nhiều đám cháy hơn. Chỉ cần một tia lửa thôi là cỏ cháy tức khắc. Lửa lan rất nhanh.

- Vụ cháy này không phải tình cờ gây nên.- Giọng Quint khẳng định gay gắt, gần như lời tố cáo.

Boone giả vờ ngạc nhiên:

- Làm sao anh biết?

- Khi phát hiện ra có lửa, tôi thấy có người đàn ông bỏ chạy.- Quint dừng lại. Môi chàng mím lại vẻ căm thù. – Tôi đã bắn vào hắn.

Boone kinh ngạc khi biết không phải ông già Garner cầm súng. Biết là chính Echohawk bắn, gã thấy lo sợ trong lòng.

Nhưng vốn là tay xì phé cao, Boone không lộ cảm xúc của mình ra ngoài mặt.

- Hy vọng anh bắn trúng hắn.

- Rủi là hắn ngoài tầm súng của tôi.- Quint đáp.

Boone biết quá rõ chuyện này, những miếng băng sau lưng gã là bằng chứng cho điều đó.

- Quá bậy. Chắc ông cảnh sát trưởng có thể tóm cổ được hắn. Ông ta cần anh cho biết diện mạo của hắn mới có thể tóm cổ được. Anh có thấy rõ hắn không?

Quint nghiêng đầu sang một bên:

- Có phải vì thế mà ông Max sai anh đến đây không? Để dò xem tôi có nhìn rõ người của anh để nhận diện ra hắn không chứ gì?

Boone lắc đầu và cười toe toét:

- Anh đã hiểu lầm chúng tôi rồi. Tôi nghĩ anh đã quá nghe lời ông nội cô này, -gã nói, hát đầu chỉ Dallas,- chính vì thế mà tôi tới đây.

- Vì thế mà anh đến đây à,- Dallas hỏi nhanh, giọng thách thức, dùng sự tức giận để che lấp nỗi lo sợ đang lộ ra trên mặt nàng.

- Vì bố tôi nghĩ rằng, chắc lửa đã đốt cháy hết cỏ khô của anh,-Boone trả lời ngọt xớt,- Nên ông nhờ tôi chuyển lời chia buồn cùng anh vì sự mất mát

này. Cùng với lời chia buồn của ông, tôi muốn được đến cho anh một ít cỏ khô để dùng cho đến khi anh có số cỏ khô khác gửi đến.

- Rộng lượng quá,- Quint mỉa mai đáp.

- Ở Texas, hàng xóm thường giúp đỡ nhau.- Boone đáp, ngoài mặt làm ra vẻ buồn rầu nhưng lòng mừng rỡ.

Vừa nói xong, nghe tiếng động gần đây, gã liếc mắt thì thấy ông Empty Garner đang đi vào. Ông già chân mang vớ, trông có vẻ nhếch nhác và mắt còn ngái ngủ.

- Mỗi lần người trong gia đình Rutledge muốn giúp hàng xóm, anh nên nhớ là hấn ta sẽ đâm sau lưng anh trước khi giúp.- Giọng tố cáo của ông có tính nguyên rủa,- Đừng để hấn làm cho anh u mê,- Empty nói, để cảnh cáo Quint.- Hấn gửi cho anh cỏ khô để trình diễn, để làm cho anh nghĩ rằng hấn không liên quan gì đến việc cỏ khô bị cháy.

- Nguyên nhân ông ta gửi cỏ khô đến không thành vấn đề,- Quint đáp với vẻ nhẫn nhục khó chịu.- Chúng ta đang cần cỏ khô mà.

- Echohawk xem ra thực tế hơn ông, ông Garner à.- Boone đáp với nụ cười tự mãn.- Anh ấy biết rằng tốt hơn là cứ nhận quà người ta cho đã.

Ông Empty lại găm gù đáp lại:

- Nếu ông ta biểu không thì quá tốt rồi. Đằng này ông ta biểu con ngựa thành Troy.

Boone nhìn ông già với vẻ bàng hoàng, vì hấn không biết sự tích thành Troy lẫn con ngựa thành Troy. Để tránh khỏi lộ sự ngu dốt của mình, gã chuyển sang vấn đề ban đầu.

- Như tôi đã nói, chúng tôi sẽ đem cỏ đến nội trong ngày hôm nay.- Gã dừng lại một lát.- Tôi không thể nói chắc chắn cỏ sẽ được chở đến vào lúc nào, nhưng có lẽ là chiều nay. Anh hãy cho Dallas biết anh muốn cỏ chất ở đâu. Như thế anh khỏi mất công chầu chực đợi cỏ đến. Tôi biết bây giờ anh có nhiều việc cần phải làm.

Quint không trả lời điều gã nói đến, mà lại bảo:

- Tôi muốn anh nhận séc trả tiền mua cỏ.

Boone nhún vai với vẻ lãnh đạm:

- Nếu anh muốn thế thì cũng được thôi.

- Tôi muốn thế

Boone đưa tay ra sau để mở cửa:

- Nếu anh cần giúp đỡ gì, cứ cho chúng tôi biết.

Empty đáp:

- Nếu anh để yên cho trại Cee Bar, thì đó là sự giúp đỡ rất lớn. Nhưng chắc có lẽ các anh không làm thế.

Boone nhìn Dallas khi gã mở cửa:

- Tôi sẽ gặp lại cô.

Khi cánh cửa đã khép lại, Dallas quay người về dao động, cố dằn lòng để giữ bình tĩnh, đồng thời để khỏi lộ vẻ tức giận và lo sợ.

Empty càu nhàu phía sau lưng nàng:

Nếu Rutledge gởi cỏ khô đến mà có trộn chất gì trong cỏ khiến cho bò mắc bệnh thì tôi sẽ không ngạc nhiên đâu

- Chắc lão ta không làm thế - Quint đáp – Nếu cỏ có chất gì khiến cho bò mắc chết thì ta có thể quy lỗi cho lão ấy rất dễ.

- Có lẽ thế, Empty chịu thua với vẻ miễn cưỡng – Không biết tôi để đôi ủng ở đâu rồi?

- Cháu nghĩ ông để trong phòng tắm, - Dallas đáp – Có lẽ chúng còn đây, vì khi tắm cháu vẫn còn thấy nó ở đây.

- Đúng rồi. Tôi quên tôi đã cởi ủng ra ở trong đây. – Ông nói nho nhỏ - Nếu tôi không nổi điên khi nghĩ chắc thằng Boone này đã gây ra hỏa hoạn thì có lẽ tôi nhớ ra rồi. Mẹ kiếp, hấn vác mặt đến đây để xem cảnh thiệt hại cho hả lòng hả dạ đây mà!

Ông hầm hầm đi ra khỏi bếp. Dallas nhìn theo ông. Nàng cảm thấy có ai sờ nhẹ vào vai mình, liền giật mình quay lại, Quint đang nhìn nàng, ánh mắt dò xét.

- Có chuyện gì không ổn à?

Nàng vội lắc đầu, thở dài thất vọng.

- Boone. Gia đình Rutledge – Giọng gay gắt, tức giận – dù sao chúng

cũng đã làm được điều chúng muốn, với phương pháp ném đá giấu tay do bản.

- Lần này thì không – chàng đáp, giọng bình tĩnh tin tưởng khiến cho nàng mỉm cười chua chát.

- Em nghĩ anh tin rằng lần này sẽ khác, nhưng không khác đâu. Không cần biết chuyện này sẽ kéo dài bao lâu. Miễn thu lợi là được. Và trong suốt thời gian đó họ sẽ liên tục gây rối này đến rắc rối khác. Máy móc bị phá phách, cỏ khô bị đốt cháy, người làm công bỏ đi, giá bò giảm, các cửa hàng không bán chịu. Đây chỉ là những việc nhỏ nhặt, không đáng kể. Anh nghĩ là thời gian này sẽ kéo dài cho đến khi gia đình Calder thấy trại này không có lợi mà chỉ làm phiền cho họ thôi và họ sẽ quyết định bán cho rảnh tay? 1 năm ư? 2 năm à? hay 5 năm? – Nàng hỏi, giọng vừa đau đớn vừa tức giận – Em biết rất rõ chuyện này khi chúng hãm hại ông nội em ... Chúng làm cho ông hao tâm tổn trí. Em không muốn chuyện này xảy đến cho anh.

- Chuyện này không xảy đến cho anh đâu, Dallas. – Quint đáp, mỉm cười với vẻ tin tưởng.

- Anh sẽ chiến đấu đến cùng phải không? – Dallas thấy vẻ kiên quyết hiện ra trên gương mặt chàng. Nàng biết sự kiên quyết của chàng càng làm cho lòng nàng rối bời thêm.

- Tại sao? – Nàng hỏi với vẻ thất vọng – Việc này sẽ không thay đổi được gì hết. Em biết đây là việc của anh, nhưng anh nên thuyết phục gia đình Calder hãy tránh tổn thất và cắt gánh nặng của trại đi.

- Không bao giờ có chuyện ấy xảy ra. – Mặt chàng bớt vẻ dịu dàng, nét mặt trở nên cứng rắn.

- Đã đến lúc phải làm thế. Gia đình Calder không còn sự lựa chọn nào khác. – Giọng nàng quả quyết, cố nói để cho chàng hiểu rõ thực trạng trước mắt.

Mắt chàng bỗng trở nên lạnh lùng.

- Cô không biết những người trong gia đình Calder.

- Anh cũng không – Dallas đáp, hết vẻ kiên nhẫn. – Anh nói anh chỉ làm cho họ vài tháng thôi.

Quint không nhấp nháy mắt.

- Tôi là người trong gia đình Calder, nên tôi biết rất rõ chuyện này. Ông ngoại tôi là Chase Calder, - chàng nói rồi bước qua nàng.

Dallas quá sửng sốt đến nỗi không phản ứng gì. Nàng vội nắm cánh tay chàng, giữ lại không để chàng ra khỏi phòng.

- Em xin lỗi – Lời nói tự động thốt ra khỏi môi nàng. Nhưng Quint không nhúc nhích.

- Xin lỗi về chuyện gì? – chàng lạnh lùng hỏi – Xin lỗi vì tôi là người trong gia đình Calder à?

- Em không đề cập đến chuyện ấy – Dallas chối, nàng tức tối vì chắc chàng nghĩ nàng như thế.

- Vậy chuyện gì? – chàng hỏi lại, nhưng không để cho chàng kịp trả lời. – Khi cô dọn đến trại Cee Bar, cô nói là vì cô không muốn thấy gia đình Rutledge thắng. Thế rồi bây giờ cô lại thuyết phục tôi bỏ cuộc. Tôi nghĩ cô cần suy nghĩ để quyết định xem cô đứng về bên nào.

Quan điểm của chàng không thể bàn cãi, nhưng làm cho nàng nhưc nhối.

- Vì em không muốn họ thắng, không có nghĩa là em không nghĩ họ sẽ thắng. Em rút lại lời xin lỗi. Dù anh có thích hay không, em không xin lỗi về những lời anh đã nói. Vì anh đã cho biết sự thật, nên em sẽ không quan tâm đến chuyện gì xảy ra cho anh nữa.

Bỗng chàng nhoèn miệng cười thân mật.

- Cách đây mấy phút em đã tỏ lòng quan tâm quá rõ ràng rồi. – chàng nói, đưa bàn tay áp lên má nàng, ngón tay cái vuốt môi nàng khiến nàng xốn xang trong lòng.

- Quint – nàng lên tiếng, rồi bỗng nghe có tiếng chân đến gần, nàng biết ông nội đang quay lại bếp.

Mắt nàng bỗng hiện ra vẻ nuối tiếc vì họ không được ở riêng với nhau nữa. Nàng đành bước lui, xa tay chàng.

- Hình như chúng ta không được tự do lắm, - Quint nói nhỏ. Chàng để tay xuống, nhếch miệng cười nhăn nhó.

Dallas gật đầu đồng ý với chàng, và chỉ 1 giây sau, Empty xuất hiện nơi ngưỡng cửa nhà bếp. Thấy 2 người, ông dừng lại rồi nhăn mặt nhìn Dallas.

- Tại sao cháu còn đứng đây? Ông tưởng cháu đã làm bữa sáng cho anh ấy ăn rồi chứ. – Empty làm dấu chỉ tay vào Quint. – Sau khi làm việc cả đêm anh ấy cần có chút gì cho vào bụng.

Nghe lời ông, Dallas đi đến tủ lạnh. Nàng quay đầu lại hỏi:

- Ăn trứng được không?

- Trứng ngon đấy. – Quint đáp, và đi đến phía bàn ăn. Thấy thế, Empty cau mày khó chịu, ra vẻ bất bình.

- Anh không nghĩ là nên mặc áo vào hay sao? – Suy nghĩ theo lối xưa của ông thì đàn ông khi ngồi ăn không nên ở trần.

- Ông nói đúng, - Quint đáp, mặt vẻ thoáng buồn.

Empty nhìn chàng ra khỏi bếp, rồi đến bình cà phê, rót cho mình 1 tách. Dân chăn bò kỳ cựu có truyền thống uống cà phê nóng rất giỏi, nên ông uống 1 ngụm lớn cà phê thật nóng, rồi đưa mắt nhìn Dallas. Nàng để hộp trứng gà và gói thịt heo xông khói trên quầy gần lò lửa.

- Có chuyện gì giữa 2 người à? – Empty đi đến lò lửa.

- Ông muốn nói gì? – Nàng liếc mắt nhìn ông, ánh mắt khó chịu.

- Ông nghe 2 người cãi nhau chuyện gì đấy.

- Chúng cháu không cãi nhau. Chỉ bất đồng ý kiến thôi – Dallas bật lò lửa dưới cái chảo bằng sắt đúc. – Chúng cháu đã nhất trí với nhau rồi. Bây giờ thì mọi việc đều tốt đẹp cả.

- Tốt, - Ông gật đầu hài lòng. – Gia đình Rutledge đã làm cho anh ấy đủ lo lắng rồi, cháu không nên làm cho anh buồn thêm nữa.

Dallas biết như thế rõ hơn ông, nhưng nàng không nói gì. Thay vì thế, nàng hỏi:

- Ông có biết Quint là cháu ngoại gia đình Calder không?

- Thật thế à? Empty hỏi, mày nhướng lên – Vì là người trong gia đình Calder nên họ mới phái anh ấy đến đây.

- Tại sao thế? – Dallas nhìn ông, vẻ ngạc nhiên.

- Khi gặp rắc rối, họ không phái người nào ngoài gia đình đến giải quyết đâu, - ông nói thêm, vẻ trầm tư. – Thật tuyệt khi thấy có người vẫn còn làm như vậy.

Nàng mỉm cười. Lời nói của ông là âm vang của quy luật về đức hạnh của người đàn ông phải chiến đấu bảo vệ gia tộc. Nhận thấy ông nội có niềm tin sâu đậm đối với các truyền thống xưa, Dallas không ngạc nhiên khi thấy mắt ông sáng lên vẻ sung sướng trước quyết định của gia đình Calder phái Quint đến đây.

Sau khi bỏ lát thịt heo xông khói cuối cùng vào chảo, Dallas định gói thịt lại. Empty nhìn qua vai nàng.

- Đừng hà tiện thịt như thế.

Dallas nhìn 6 lát thịt (khiếp) trong chảo rồi cau mày.

- 6 lát không hà tiện đâu, trừ khi ông muốn ăn thêm vài lát.

- Ông ăn sáng rồi, - ông đáp, - nhưng Quint ăn khỏe nếu cháu chiên hết cả gói, có lẽ anh cũng ăn hết.

Nàng bỏ thêm 2 lát nữa vào chảo.

- Như thế được chứ?

- Được rồi đấy – Empty đáp.

Khi Quint quay lại nhà bếp, mùi thịt chiên thơm phức xua hết mùi khói đi. Chàng mặc áo sơ mi xanh để làm việc trong phòng, bỏ áo vào quần jeans. Khi thấy Dallas đứng bên lò lửa, Quint nhoẻn miện cười. Chàng nhìn mái tóc vàng đậm của nàng vén 1 bên vai, xoa dài ra phía trước để lộ chiếc cổ trần.

Chàng muốn bước đến sau lưng nàng, quàng 2 tay quanh eo nàng, rúc mũi vào chiếc cổ trắng ấy. Nhưng vì có Empty trong phòng, nên chàng không được tự do làm thế. Khi nàng quay lại, 4 mắt gặp nhau, mắt chàng ánh lên vẻ hạnh phúc.

- Tính giờ giỏi quá, - Dallas nói. – Trong 1' nữa trứng sẽ chín.

- Tốt. Người thấy mùi thịt heo muối tôi mới nhận ra mình quá đói. – Sau khi rót cho mình tách cà phê mới, Quint mang đến bàn, kéo ghế ngồi.

Empty ngồi ở chiếc ghế đối diện với chàng, 2 bàn tay sần sùi rám nắng ôm quanh tách cà phê.

- Dallas nói với tôi rằng tất cả lính cứu hỏa đã ra về, chỉ để lại 1 ít thôi. Tôi thú thật là không muốn ra xem thiệt hại lớn lao đến thế nào ở ngoài ấy.

Hồi này Quint cũng lo buồn như thế. Nhưng khó khăn sắp tới không làm

cho chàng nhụt chí. Những giây phút ở bên Dallas hồi nãy đã thay đổi tâm trạng của chàng. Sự gần gũi gần gũi của họ hồi nãy đã cho chàng niềm tự hào của bất cứ nam thanh nữ tú nào đã trải qua cảnh như thế, niềm tự hào đã tạo ra những cảm xúc muôn thưở. Đây là điều chàng đã tìm kiếm suốt nhiều năm mà bây giờ mới biết.

Người đàn ông đứng trước 1 điều hiển nhiên như vậy mà cứ tự hỏi sao sự việc xảy ra quá nhanh và quá bất ngờ như thế là không phải cách. Chàng chỉ chấp nhận điều ấy như 1 thực thể.

- Vụ hỏa hoạn có lợi cho ta 1 điều – Quint hớp 1 ngụm cà phê. – Tôi có kế hoạch gieo cỏ mùa đông để cải thiện thức ăn cho bò. Và vụ hỏa hoạn đã làm sạch mặt đất cho chúng ta gieo cỏ mới.

- Đây là 1 cách nhìn vấn đề - Nhưng Empty không có cái nhìn tích cực như thế. – Thú thật với anh, nếu xe cứu hỏa không đến thì tôi nghĩ chúng ta không thể nào dập tắt được ngọn lửa. 100 năm trước chúng ta có cầu nguyện rất cổ chắc cũng không ngăn chặn được lửa.

- Có thể có 1 cách, - Quint nói. – Tôi nhớ câu chuyện ông ngoại tôi kể về 1 vụ hỏa hoạn trên đồng cỏ, đám cháy đe dọa quét sạch trại Tripple C vào những ngày mới sơ khai. Để dập tắt ngọn lửa, họ đã giết 2 con bò đực non, lột da chúng ra dùng dây căng bộ xương chúng giữa 2 người cưỡi ngựa rồi kéo trên lửa cho đến khi họ dập tắt được đám cháy.

- Ghê gớm quá – Dallas đáp, khẽ nhún vai để tỏ thái độ bất mãn. Nàng múc trứng chiên trong chảo ra đĩa.

- Tôi chưa nghe ai nói chuyện như thế ... nhưng tôi thấy làm thế có thể thành công, - Empty nói, vừa khẽ gật đầu, chấp thuận.

Dallas đặt đĩa trứng, thịt heo xông khói và bánh mì nướng trên bàn, để trước mặt Quint. Chàng ngược mắt nhìn nàng, với nụ cười trên môi, ánh mắt không chỉ tỏ vẻ cảm ơn thôi, mà còn ấm áp, thân mật.

- cảm ơn, - Quint thấy nàng nhìn chàng 1 lát, rồi nhìn qua ông nôi với vẻ ngượng ngùng, và sau đó mới lấy lại vẻ tự nhiên như trước.

Nàng đi vòng qua chiếc ghế trống gần bên chàng, đến chỗ bình cà phê.

- Ông ơi, ông có uống cà phê nữa không?

- Uống. – Ông bỏ tay khỏi tách cà phê, rồi ngửa ra sau cho rộng chỗ để

nàng rót thêm cà phê vào tách cho ông. – vậy kế hoạch của anh ra sao? – Empty hỏi Quint. – Sau khi ăn sáng xong, anh muốn lái xe đi xem 1 vòng hay là gọi điện thoại cho trại Tripple C để báo cáo cho họ biết về đám cháy.

Quint lắc đầu, dùng nĩa để cắt 1 miếng trứng.

- Tôi sẽ báo cáo cho họ biết sau khi đã tổng kết xem thiệt hại do hỏa hoạn gây ra là bao nhiêu.

- làm thế sẽ tiết kiệm được cho anh, vì anh khỏi phải gọi 2 cuộc điện thoại. – Empty đáp – dù sao thì ở Montana họ cũng không tổng kết được thiệt hại. Tôi nghĩ anh làm thế là đúng!

- Anh muốn để cỗ khô ở đâu? – Dallas vừa hỏi, vừa bung bình cà phê quay lại bàn ăn.

- Tại 1 buồng trong nhà kho. Buồng nào cũng được. – Quint vừa ăn vừa đáp.

*

Ánh nắng mặt trời ban mai chiếu qua 2 cánh cửa nhà kho mở rộng, ánh sáng chiếu vào con đường sâu hun hút trong kho làm cho các góc ngách tối thêm. Dallas đứng gần 1 buồng, chỉ cách lối vào vài mét, móc ngón tay vào 2 túi sau quần.

Nàng đứng, cố làm ra vẻ thản nhiên để che giấu sự căng thẳng tốt độ trong lòng, đưa mắt nhìn người làm công khác trong trại Slask R đi qua trước mặt, tay nắm quai dây buộc quanh bó cỏ vuông vức trước mặt. Bụi đất bay tung lên sau lưng anh ta.

Nàng nhìn theo anh ta đi vào buồng để cỗ. John Earl Tandy từ trong buồng đi ra, đến chiếc toa moóc chở súc vật đậu ngoài cửa nhà kho.

2 người đàn ông đi qua mặt nhau không ai nói lời nào. Người ta chỉ nghe tiếng lảo xào của cỗ khô, tiếng chân mang ủng nện trên sàn xi măng nhà kho, và thỉnh thoảng tiếng thở hồng hộc vì mệt nhọc.

Dallas biết cả 2 người đàn ông, nhưng không ai nói với nàng tiếng nào chỉ gật đầu chào nàng lúc mới đến mà thôi. Nàng nghĩ họ giữ im lặng vì cùng lý do như nàng: Có sự hiện diện của người đàn ông khác đang đứng bên cạnh nàng, đó là Boone Rutledge.

Nàng thấy dáng cao lên nghêu của gã. Gã đứng dựa cánh cửa buồng, 1 chân co lên, mỉm cười thỏa mãn. Dallas biết thỉnh thoảng gã nhìn sang nàng, mắt chăm chú nhìn khắp người nàng. Ánh mắt của gã làm cho nàng nổi da gà.

John Earl thò đầu vào trong toa moóc, rồi quay người nhìn thẳng vào Boone.

- Đây là bó cuối cùng, - hắn nói.

Boone từ từ đứng thẳng người lên khỏi cánh cửa buồng, làm ra vẻ uể oải.

- Tôi sẽ gặp anh và River ở trại sau. – Gã nhìn 2 người đàn ông, ra lệnh cho họ đi về trước.

- Được thôi. – John Earl kéo cánh cửa sau toa moóc đóng lại, kiểm tra then cài xem đã cẩn thận chưa, rồi đưa mắt nhìn người đồng nghiệp đang trên đường đi ra.

Dallas lấy cố họ đã đi hết để bước ra ngoài buồng chứa cỏ, như thể để kiểm tra số cỏ. Boone cũng đi theo nàng ra ngoài, họ nghe tiếng cánh cửa xe tải nhỏ đóng lại rồi tiếp theo là tiếng máy nổ.

Khi chiếc xe tải nhỏ chạy ra khỏi nhà kho, kéo theo toa moóc kêu lạch cạch ở phía sau, Boone để tay lên vai nàng.

- Cô nghĩ Echohawk sẽ nói sao khi anh thấy cỏ khô đến ngay buổi sáng nay thay vì vào buổi chiều? – Gã hỏi, giọng tự mãn.

- Có lẽ không nói gì hết. – Nàng quay người để hất bàn tay của gã khỏi vai.

Boone chỉ chuyển bàn tay sang vai kia của nàng. Nhưng lần này gã lần bàn tay ra phía trước, mấy ngón tay lùa vào dưới viền cổ áo nàng. Dallas liền nắm tay gã cố đẩy ra. Nhưng nàng không địch nổi sức mạnh của gã.

- Anh cát tay khỏi người tôi! – Giọng nàng run run nguyên rủa.

- Đừng nóng – Gã cười toe toét, khiêu khích – Tôi chỉ muốn biết có con bọ nào trên người cô không, - gã nói, giọng nhấn mạnh từ “con bọ”.

Dallas hiểu ngay là Boone muốn nói đến máy ghi âm.

- Anh khỏi lo về chuyện ấy. Tôi không mang đồ ấy trên người đâu, - nàng

đáp cộc lốc.

- Tôi cần phải kiểm tra cho yên tâm, dù cô có thích hay không. – Ánh mắt gã sáng long lanh biểu lộ lòng ham muốn được lục soát khắp người nàng.

Dallas nghĩ gã thích được lục soát. Cảnh trở gã chỉ làm cho việc ki thể tránh khỏi này lâu thêm thôi.

Cô nghiến răng chịu đựng sự sờ mó của gã, nàng quay người nhìn vào mắt gã.

- Vậy thì soát nhanh lên.

- Biết điều như thế là tốt. – Boone bước đến gần nàng hơn. – Cô vốn là người biết điều, phải không?

Ý nghĩ trả lời gã bỗng tan biến mất khi gã để tay lên ngực nàng, sờ quanh để xem thử có múi dây điện nào không, có máy ghi âm nhỏ nào không. Gã lợi dụng cơ hội để hưởng những giây phút êm ái tuyệt vời.

- Thỏa mãn chưa? – Dallas hỏi, cố quên sự cay đắng đang trào lên trong họng.

- Không hoàn toàn. – Gã đáp rồi lần 2 tay xuống eo nàng, sờ vào trong lưng quần, chạm vào lớp da trần bên dưới rồi lần xương sống nàng,

Dallas đứng yên cứng đờ, không nhúc nhích gì, khi gã quàng 2 tay quanh người nàng, khiến cho mặt nàng chạm vào người gã thêm nữa, rồi Boone bước lui, ngồi xổm xuống và lại đưa 2 tay sờ nàng, Lập tức nàng bước lui 1 bước, vùng ra khỏi tay gã.

- Anh hưởng cái trò vui này quá rồi, - nàng tố gã.

- Ấy là vì lỗi của cô, - Boone đáp. – Tôi không nghị ra được hình ảnh mà cô đã tạo ra sáng hôm nay khi 2 người ở với nhau. – Giọng gã chậm rãi, lè rề, nhưng cặp mắt thì không. Mắt gã háo hức, hăng hái. – Cô ôm cứng Echohawk, ngoạm miệng anh ta như đồ đói khát. Điều duy nhất tôi nghĩ về cô là sự hòa nhã của cô với hắn. Nhưng rõ ràng là tôi đã lầm.

Gã đưa tay sờ vào bên cổ nàng 1 cách tự nhiên thoải mái. Dallas phản ứng lại ngay, nàng đưa tay hất mạnh tay gã đi.

- Không phải công việc của tôi là thế sao? – Dallas gay gắt hỏi, giọng có vẻ khiếp sợ - Công việc của tôi là chiếm lòng tin của anh ấy phải không?

Phải làm sao để Quint nói rõ kế hoạch của anh ta cho tôi biết phải không?

- Cô không biết là cô đã làm công việc đó rất giỏi. Cô có tài năng tiềm ẩn trong người.

- Đừng làm cho chuyện này có vẻ như là chuyện dơ bẩn. Nó không giống như thế. – Dallas sượng sùng vì tức giận và thái độ của gã làm cho nàng đau đớn.

- Trời đất, chúng ta không gây gổ với nhau đấy chứ? – Boone châm biếm với vẻ thích thú, rồi nghiêng đầu sang 1 bên. – Có thể cô đã bắt đầu thích hẳn 1 chút rồi phải không?

Nàng hất cằm lên cao, vẻ khinh khỉnh.

- Tôi thích anh ấy nhiều hơn là anh thích.

- Miệng lưỡi cô không mất hết vẻ gay gắt à? – Boone cười lục ục trong cổ.

- Khi nói với anh thì không. – Dallas đáp.

Nhưng sự chế nhạo không làm cho gã bối rối.

- Vậy cô tìm ra được cái gì?

- Tôi biết anh đã phải gặp cuộc chiến đấu gay go. – Dallas thích thú khi cho gã biết thế. – Anh sẽ không dễ dàng gì làm cho Quint chịu khuất phục đâu.

- Nhưng hẳn sẽ chịu. – Boone nói với giọng tin tưởng. – Chỉ là vấn đề thời gian thôi. Chắc cô biết rồi.

Thật đáng trách, nàng đã nghĩ đây là sự thật phũ phàng. Tuy nhiên, Dallas nói:

- Chắc anh đã biết Quint là cháu ngoại của gia đình Calder?

- Đương nhiên.

- Đáng ra anh phải nói cho tôi biết. Tôi tưởng anh là người làm thuê.

- Thì có gì khác nhau đâu? – Boone bác bỏ ý kiến của nàng 1 cách nhẹ nhàng.

- Chắc là không, - Dallas đáp 1 cách miễn cưỡng. – chỉ có điều là ... gia đình anh ấy làm chủ vùng đất này, cho nên anh ấy cương quyết bám vào đây. – nàng dừng lại 1 lát, rồi nói thẳng ý nghĩ của mình cho gã biết. – có lẽ lần

này anh không thẳng nổi đâu.

Gã nhìn nàng dăm dăm, ánh mắt gay gắt, nheo lại.

- Nghĩ thế rất nguy hiểm. Cô nói thế, chắc cô đã thích hôn hấn hơi nhiều rồi đấy. – Lời gã nói quá đúng, khiến cho Dallas khó mà chịu được ánh mắt dữ dội ấy. – Có lẽ cô có ý nghĩ rằng nếu vừa lòng hấn, cô sẽ được làm dâu trong gia đình nhà Calder.

- Anh nói lung tung rồi đấy. – Dallas quay mặt nhìn đi chỗ khác, làm ra vẻ tức giận và ghê tởm. – Xin nói cho anh biết, tôi không hề nghĩ tới hôn nhân.

- Đúng. Cô đã quyết tâm học lấy bằng đại học – Boone nói với vẻ trầm tư – Cô hãy tiếp tục học cho có bằng, vì 1 cô bé vô danh ở Texas như cô sẽ không có cơ may kết hôn với Echohawk... nhất là nếu cô biết chuyện bà chị họ của hấn chỉ lấy nhà quý tộc người Anh thôi. Đúng như câu tục ngữ: Yêu chơi thì được, cưới thật thì không.

- Đó là theo anh nghĩ, - Dallas quắc mắt đáp.

- Tôi hy vọng đúng như thế, - Boone tiếp tục nhìn nàng dăm dăm. – Vì chính ông nội cô mà cô cần phải suy nghĩ về điều này. Nếu cô điên khùng mà thay đổi vị trí đứng về phe hấn, thì sẽ có chuyện không hay xảy ra cho ông nội cô.

Nàng giận tím ruột, nhưng nói ra chẳng có ích lợi gì. Nàng chỉ còn biết nhìn 1 cách giận dữ.

- Tôi sẽ giữ nguyên vị trí của tôi theo đúng như giao kèo. Anh cũng nên giữ đúng vị trí của anh. Bởi vì nếu có chuyện gì xảy ra đến cho ông tôi, dù là tai nạn, tôi sẽ tìm cách buộc anh phải trả giá.

- Cô hăm dọa phải không? – gã hỏi về thích thú.

- dĩ nhiên anh quá biết rồi., Dallas đáp lại, giọng chua chát. – Tôi đã học được điều này nơi anh.

Boone cười.

- Nhưng những lời đe dọa ấy không phải tôi không thể thực hiện. Cô cần nhớ điều ấy.

Để cho Boone nói những lời cuối cùng về vấn đề này như thế, nàng đau

đón vô cùng, nhưng cũng không đáp lại lời gã:

- Chúng ta có thể chấm dứt cuộc gặp này được chứ?

- Cô cần phải dễ thương với tôi hơn mới đúng. – gã nói nho nhỏ.

- Chuyện này không có trong hợp đồng, - nàng lạnh lùng nhắc cho gã nhớ.

- Hợp đồng thường có thể thay đổi mà.

Khi đưa tay lên má cô, Dallad đánh tay gã gạt sang 1 bên trước khi nó chạm vào, mắt nàng long lên vì tức giận.

- Giao kèo sao cứ dễ nguyên như thế, cảm ơn. – nàng đáp, rồi thận trọng bước lui 1 bước.

Gã nổi giận, rồi mặt gã dịu lại, trông ranh mãnh và quả quyết.

- Khôn ngoan như cô thì khi có cơ hội thế nào cô cũng thay đổi ý kiến.

- Đừng lo đến chuyện ấy.

Boone cười và quay mặt nhìn buồng chứa cỏ.

- Cỏ này Echohawk chỉ dùng trong 1 thời gian ngắn thôi. Thế nào hấn cũng phải mua thêm. Vấn đề là hấn sẽ mua ở đâu và khi nào? Tôi đợi cô gọi đến khi cô có tin tức chính xác.

- Anh sẽ được tôi gọi đến – Dallas đáp, cảm thấy đáng hòng khi thốt ra những lời ấy.

Chương

13

Mặt trời đã xuống dưới chân trời phía tây. Khi chiếc xe tải nhỏ bám đầy tro và bụi dừng lại ở cổng hàng rào, ánh nắng hồng từ mặt trời chiếu đến phủ lên cánh cửa sổ bên phía tài xế ngồi. Khi xe ngừng chạy, Empty ngồi thẳng lên, đưa tay tìm nắm cánh cửa phía bên khách ngồi.

- Chỗ tay nắm mắc dịch đâu rồi? – Empty càu nhàu, tức tối.

Quint nhìn ông lão mặt hốc hác mệt mỏi, đẩy cần số cho xe đứng yên.

- Đợi tôi mở cổng.

Empty ngồi dựa người ra sau không nói gì, cho thấy ông quá mệt. Khi bước xuống đất, Quint cảm thấy 2 chân tê cứng. Chàng bước đến cổng, mắt nhìn cảnh vật bị cháy đen xung quanh, không có 1 sinh vật nào còn sống sót. Cảnh vật đã quá quen với chàng.

Chàng kéo chốt gài cổng, mở rộng cánh cổng ra, rồi bước lại chiếc xe đang nổ máy nhỏ nhỏ. Không quay đầu, Empty nhìn Quint ánh mắt mệt lử.

- Nếu tôi là anh, tôi sẽ không đóng cổng làm gì, - ông ta nói. – Không có con bò nào đi qua bãi đất bị cháy đen ấy để vào trong sân đâu.

- Có lẽ bác nói đúng. – Quint đáp, lái xe qua cổng nhưng thói quen không bỏ được, nên chàng dừng xe, bước ra đến đóng cổng lại.

Khi chàng đậu xe trước nhà, Empty lên tiếng.

- ngày dài kinh khủng. Tôi phải thừa nhận rằng tôi rất sung sướng được xem hết khắp nơi trong trại.

Quint tắt máy, đưa tay mở cửa.

- Tôi cứ nghĩ tình hình chắc sẽ xấu, nhưng không ngờ sẽ xấu như thế này.

Khi chàng nhảy xuống xe, cửa nhà bếp bật mở, Dallas bước ra đứng trên hiên nhà. Vừa mới đây Quint quá mệt đến nỗi cảm thấy lão đảo, nhưng bây giờ thấy nàng đứng đấy, cao và mảnh mai, mái tóc vàng rực lên dưới ánh nắng của mặt trời chiều, chàng cảm thấy sự mệt mỏi trong người bỗng tan biến.

- Quint, có người đang đợi nói chuyện điện thoại với anh, - nàng gọi lớn,
- Người ấy xưng là Jessy Calder.

- Tôi đến ngay, - chàng đáp, rồi 3 chân 4 cẳng bước đi. Chàng nghe phía sau, Empty hỏi Dallas:

- Cháu đã làm xong các công việc lặt vặt chưa?

- Xong hết rồi, - nàng đáp, đứng sang 1 bên tránh lối cho Quint đi vào.

Vào bếp, Quint đi thẳng đến cái bàn kê trong góc, nhắc ống nghe để nằm gần bên máy điện thoại.

- Chào Jessy. – Quint đáp. Nghĩ thế nào cuộc nói chuyện cũng dài, chàng ngồi xuống chiếc ghế gỗ cũ kỹ.

- Hôm nay cháu làm việc trễ. – Giọng nói quen thuộc của bà cất bên tai chàng, khiến chàng không nghe tiếng cầu nhàu của Empty khi ông đi qua Dallas để vào nhà.

- Cháu đoán thế nào mợ cũng nói thế - Quint đáp và buông tiếng thở dài. Chúng cháu đang gặp chuyện rắc rối.

- Có phải vì chuyện cỏ khô không? – Bà hỏi – Ông cháu rất lo về chuyện này;

- Ông nghĩ đúng đấy! Quint đáp – Cỏ mất hết rồi. Cháy hết rồi.

- Tại sao? Khi nào? – bà hỏi nhanh.

Quint không ngạc nhiên khi nghe Jessy muốn biết nguyên do trước. Chàng phải học cách giải quyết vấn đề nơi bà.

Chàng kể đầy đủ các chi tiết bà cần biết, kể chuyện chàng đã phát hiện ngọn lửa ra sao, chuyện gã đàn ông bỏ chạy và chàng bắn theo hấn theo như thế nào, và những cố gắng của họ để không chế ngọn lửa trước khi đội lính cứu hỏa đến. Vừa kể chàng vừa nhìn khung cảnh trong nhà bếp, nước từ vòi chảy ra, Empty đứng nơi chậu rửa rửa tay, Dallas lấy đĩa, muống, nĩa bằng bạc, đến để trên bàn, giọng 2 người nói nhỏ với nhau.

- Hầu hết lũ bò đều chạy thoát được khỏi đám cháy, nhưng chúng cháu tìm thấy 3 con bị rách da rất nặng, chúng bị lửa đốt ở khuỷu chân sau, da cháy xém. Có lẽ chúng chạy qua hàng rào dây kẽm gai để trốn thoát. – Quint lau tay lên trán, cố tổng kết các thiệt hại thành 1 danh sách mạch lạc, nhưng

gần 36 giờ không ngủ đã tác động lớn tới chàng. – Hiện tại thì các vết thương không trầm trọng, mặc dù có 1 con bò cái đã sảy thai. Lửa đã làm yếu hầu hết các cọc gỗ dọc theo hàng rào ở phía trong, - chàng nói tiếp. – cho nên tất cả những cọc này cần phải thay lại hết.

Nơi bếp lò, Dallas hạ bớt ngọn lửa dưới soong bắp, cố căng tai để nghe từng lời của Quint. Có tiếng chân ghé trên nền nhà, khiến nàng không nghe được tiếng chàng. Nàng nhìn ông nội 1 cách giận dữ khi ông ngồi xuống nơi bàn. Nhưng khi thấy ông mặt phờ phạc, cơn giận dữ biến mất.

Mặc dù mệt phờ người, nhưng Empty Garner vốn là dân kỳ cựu trong trại chăn nuôi, nên thì giờ buổi tối luôn được dùng để hoạch định chương trình làm việc cho ngày hôm sau.

- Sáng mai việc đầu tiên chúng ta phải làm là hốt hết than củi bị cháy ra khỏi bãi quay ngựa, - ông ta nói – Chính mùi củi cháy làm cho ngựa sợ, không dám vào bãi. Chúng ta cần bắt chúng để cưỡi đi kiểm bò. Đi xe tải nhỏ rất khó đến gần chúng.

Không biết Dallas đã nghe Quint kể chuyện bò bị thương, Empty tiếp tục nói cho nàng nghe về chúng, miêu tả những vết thương mà họ đã chữa cho chúng, nói đến thuốc mỡ gì đó mà họ đã bôi vào chỗ bỏng, giọng nói khá to, hồi hả, át cả giọng nhỏ hơn của Quint, cố nghe những chuyện chàng nói về Rutlegde, chuyện buổi sáng, chuyện cỏ khô, số cỏ đã được đem đậy đây. Nhưng hầu như nàng không thể tổng hợp lại thành 1 kế hoạch cụ thể, rõ ràng của Quint. Nàng thấy thất vọng vì việc này. Đồng thời nàng cũng thấy mừng.

Cuối cùng khi câu chuyện trên điện thoại gần hết, Empty mới im lặng, trong phòng chỉ còn tiếng nói của Quint thôi.

- Nghe có vẻ hay đấy, Jessy. Vậy cháu sẽ bàn lại với mẹ. – Chàng nói và gác máy.

Tay chàng vẫn để trên ống nghe, ngồi yên trầm tư 1 lát. Rồi chàng đứng dậy, đến chậu rửa, vệ mặt mệt mỏi thần thờ. Dallas bận rộn múc thức ăn ra đĩa, đem đến bàn, trước mặt ông nội đĩa thịt bò bít tết để cắt. Khi Quint đến bàn tất cả đều sẵn sàng.

- Anh nói chuyện gì thế? – Như mọi khi, Empty hỏi thẳng vấn đề. – Có phải anh sẽ đặt mua ở công ty bán cho anh lần trước không?

- Rutledge hiện đang cố thuyết phục công ty ấy không bán cổ cho chúng ta nữa. – Quint lấy khăn ăn, mở ra để trên lòng giữa 2 đùi.

- Có lẽ anh nói đúng, - Empty múc 1 muỗng bắp vào đĩa. – Có lẽ anh phải mua cổ ở trên công ty khác thôi.

- Chúng ta đang còn bàn về chuyện này và suy nghĩ đến vài giải pháp. Tối mai Jessy sẽ nói lại cho tôi biết. Khi ấy chúng ta sẽ biết nhiều hơn, - Quint nói, rồi lấy cái đĩa thịt bò đã cắt do Dallas chuyển qua. Chàng nhìn nàng, mỉm cười cảm ơn. – Bữa ăn có vẻ ngon quá!

- À, nhưng anh có thể còn tỉnh táo lâu để ăn không? – nàng trêu, lòng nhẹ nhõm 1 cách kỳ lạ vì không có gì để nói.

- Vấn đề là thế đấy, -Quint đáp, miệng cười thoải mái.

Trong khi ăn cả 2 người đàn ông đều chăm chú ăn mà nói rất ít. Dallas nghĩ rằng nàng là người duy nhất khó chịu vì không khí im lặng kéo dài trong buổi ăn. Nàng tránh nghĩ về cuộc gặp với Boone, vì nàng cho rằng cuộc gặp gỡ làm nàng khó mà không nghĩ đến lý do nàng có mặt ở đây.

Khi ăn xong, Quint và Empty dựa người ra ghế, vừa uống cà phê vừa nhắc lại những biến cố xảy ra trong ngày, trong khi Dallas đem những thức ăn thừa để vào hộp riêng rồi cất trong tủ lạnh. Khi nàng quay lại bàn để dọn dẹp những đĩa dơ, Empty thở dài nói:

- Tôi phải đi ngủ thôi. Quá mệt rồi!

- Cái giường là nơi tuyệt nhất cho ông – Dallas nói. – Chứ không phải cái ghế ngồi ấy.

- Phải, ông đi ngủ đây, - Ông chống 2 tay lên bàn, đứng dậy.

Khi ông đi ra khỏi bếp, Quint nói:

- Tôi sẽ làm giúp cô 1 tay rửa chén bát.

- Tối nay tôi làm 1 mình được rồi. – Dallas chắt muỗng nĩa bằng bạc lên trên chồng đĩa ăn tối. – Trông anh có vẻ cũng mệt rồi.

- Tôi cảm thấy hơi mệt thật. – Quint lấy tách và ly rượu đi theo Dallas đến chậu rửa. – Nhưng cô chắc cũng mệt như tôi.

- Không mệt bằng. Chiều nay tôi đã lén ngủ 1 giấc ngắn. – Bỗng nàng thấy khó trả lời 1 cách tự nhiên với Quint, không biết tại sao mình lại thế. Vì

thể nàng chọn cách nhẹ nhàng để nói với chàng. – Cho nên anh nên tắm đi rồi đi ngủ.

- Cô luôn chăm sóc cho người khác phải không?

Chàng để các thứ vào chậu rửa cùng với các thứ còn lại, cánh tay chàng chạm vào cánh tay nàng. Chàng mệt, nhưng không quá mệt đến nỗi sự đụng chạm giữa hai người và sự gần gũi với nàng không kích thích dục tính trong chàng.

- Em nghĩ đấy chỉ là thói quen thôi – nàng bác lại lời chàng với nụ cười trên môi

- Anh thích thói quen đó của em- Quint nhìn mặt nàng ngẩng lên, cặp mắt màu vàng nâu sáng long lanh. Nhưng chính đôi môi hé mở mới làm cho chàng chú ý hơn hết – nhưng em có nhiều thứ làm cho anh thích

Chàng quay qua đưa tay ôm eo nàng, kéo nàng vào người chàng. Chàng giả vờ không thấy vẻ ngạc nhiên hiện ra trên mặt nàng và cơ thể nàng bỗng căng thẳng vì phản ứng một cách tự nhiên. Chàng biết nàng không ngờ chàng làm thế và tin chắc nàng không phản đối

- Hơn cả thích nữa- chàng thì thào nói, rồi chỉ trong nháy mắt, chàng áp môi vào môi nàng. Họ đứng bất động một lát rồi hai cánh tay chàng ôm quanh người nàng, và họ uốn người áp sát vào nhau.

Nụ hôn không vội vập và kéo dài, nhưng không phải vì thế mà kém phần dịu dàng, êm ái và đắm thắm. Rồi những ngón tay nàng buông ra, nàng thở dài, hơi thở ấm áp ru ru phả lên gia thịch chàng

Trong thâm tâm chàng không muốn nụ hôn chấm dứt, nhưng Quint cảm thấy sự sung mãn không tràn đầy nên thôi. Khi nàng cúi đầu, chàng hôn lên đỉnh đầu nàng

- Chúc ngủ ngon Quint – nàng thì thào nói

- Chúc ngủ ngon – chàng lặp lại và miễn cưỡng đi ra cửa

*

Bầu trời ban trưa trong xanh, chỉ có những đám khói dài do phản lực cơ bay trên cao bắn ra, chạy chòng chéo lẫn nhau bay rải rác trên trời. Mặt trời đúng Ngọ, nhiệt kế chỉ nhiệt độ 200C. Về bên phía tây của ngôi nhà trang

trại, một cặp vải trải giường màu trắng và những cái bao gối bay phấp phồng trong gió nam.

Dallas mang cái giỏ mây đựng những tấm vải trải giường khác mới lấy từ trong máy giặt ra, đi ngang qua nhà đến bên cửa. Nàng dừng lại, chuyển cái giỏ sang tựa bên hông để rảnh một tay mở cửa. Nàng đẩy cánh cửa lưới mở ra, thấy Quint và Empty bước lên thêm nhà

- Bữa ăn trưa ở trên bếp lò – nàng nói với họ - bánh sandwich kẹp thịt bò nóng. Hai người tự phục vụ thì tốt, nếu không đợi tôi xong việc trước vào, tôi sẽ dọn

Chuông điện thoại reo ngắt lời nàng, nàng vội quay khỏi cửa để nghe điện thoại

- Để anh nghe cho- Quint nhảy nhanh lên thêm. Dallas đành bước lui để cho chàng đi vào

Empty đi sau chàng vào nhà, Dallas giữ cửa cho ông vào. Được ngủ 10h liền mắt ông đã hết húp, bước chân của ông đã có vẻ nhún nhảy trở lại. Thật tình Dallas không ngờ ông hồi phục sức lực nhanh thế, nhưng nàng mừng cho ông

- Trại Cee Bar đây- Giọng Quint cất lên khi nàng mang cái giỏ ra ngoài hiên. – Jessy cháu không ngờ mợ gọi, cháu tưởng tối nay mợ mới gọi.

Nàng cảm thấy hồi hộp trong lòng. Bỗng Dallas phân vân không biết nên ở lại hay đi, giả vờ cứ xem cuộc gọi này không có gì quan trọng, nhưng nàng không bước đi được

Nàng để cái giỏ mây xuống sàn ván chõ mái hiên, ngồi xổm xuống làm như đang sắp xếp lại những tấm vải trải giường ướt cho được cân bằng lợi dụng thời gian này nghe lén câu chuyện của Quint

- Jessy, cháu mừng vì mợ đồng ý đề nghị của cháu - chàng nói - cháu nghĩ rằng trong thời gian tới, chúng ta phải hành động như thế thôi, đây là kế hoạch hay nhất- Im lặng kéo dài một hồi lâu. Dallas nắm hai quai của cái giỏ đứng dậy - Cháu sẽ thực hiện kế hoạch đến cùng. Nếu gặp trở ngại gì cháu sẽ báo cho mợ biết

Giọng chàng báo hiệu cuộc điện thoại sắp chấm dứt. Dallas liền bước xuống thêm đi đến dây phơi áo quần

Gió thổi nhẹ đến làm những tấm vải trải giường đung đưa trên những dây thép đầu tiên căng giữa hai cái trụ cao. Dallas mang cái giỏ đến những sợi giây phơi khác còn trống. để cái giỏ xuống cạnh chân nàng

Nàng lấy kẹp phơi áo quần găm vào các góc của tấm vải, mừng thầm vì đang làm công việc tay chân, không đòi hỏi nhiều đến sự chú tâm của mình. Nàng lại có thì giờ để tự hỏi không biết bao lâu nàng mới quen với sự căng thẳng này và với cảm giác cô ý đang cắn rứt lương tâm nàng

Chưa bao giờ nàng tin rằng chuyện này sẽ dễ dàng hay là không có cảm giác tội lỗi. Đồng thời nàng không mong gì có được mối quan hệ mật thiết với Quint

Cánh cửa lưới đóng sầm lại, Dallas thờ ơ quay đầu nhìn lại, nhưng nàng không thấy hết được mặt tiền của ngôi nhà. Quint từ góc nhà hiện ra, đi về phía nàng. Dallas vừa ngượng ngùng vừa khó chịu, vội vã làm tiếp công việc kẹp tấm vải ướm vào dây phơi

- Có chuyện gì thế- Quint dừng lại bên nàng, trán cau lại ngạc nhiên- máy sấy khô không hoạt động à?

- Không phải máy hoạt động tốt – nàng đưa tay chụp tấm vải trước khi nó chạm xuống đất – Ném vải vào máy sấy thì nhanh hơn nhiều, nhưng không có mùi thơm như khi phơi ngoài nắng

Ánh mắt chàng ánh lên vài nét tinh nghịch

- Anh nghĩ đến vài chuyện tuyệt hơn thế nhiều

Mạch máu trong người nàng nhảy mạnh hơn vì nàng biết những chuyện đó là chuyện gì rồi, nhưng ý thức tự vệ trước những chuyện ấy còn mạnh hơn nhiều

- đúng là luận điệu của đàn ông – nàng khiển trách để giữ một khoảng cách với chàng – có phải vừa rồi Jessy gọi điện thoại cho anh không? Em nghe anh gọi tên bà ấy

- Đúng – câu trả lời chân thật chỉ làm gia tăng bất ổn trong lòng nàng. Khi nàng lấy tấm vải khác, Quint cúi người xuống cái giỏ - Để anh giúp em tấm này, 2 người làm dễ hơn

- Vậy quyết định thế nào? – Dallas hỏi bằng giọng cố làm ra vẻ tình cờ

mà hỏi chơi – Bà ấy đã tìm ra chỗ anh có thể mua cỏ khô chưa?

- Bà ấy không tìm – Chàng tìm góc tấm vải, chụm các goac lại với nhau – Jessy bằng lòng với kế hoạch của anh. Mua thêm nhiều cỏ khô thì chỉ đưa vào tay gia đình Rutledge đốt thôi. Chúng ta không thể canh gác suốt ngày đêm được, không thể ngăn chặn hẳn lại đốt cỏ lại nữa, còn nếu lắp hệ thống báo động rắc rối quanh trại thì quá tốn kém

- Nhưng có biện pháp gì thay thế việc này không? – Dallas cau mày – Anh cần cỏ cho bò ăn. Nếu không có cỏ thì bò sẽ không qua khỏi mùa đông

- Nếu chúng ta cắt giảm bớt số bò đi, chỉ giữ một số vừa đủ ăn cỏ trên đám đất còn lại thì chúng ta có thể qua được mùa đông

Thật là giải pháp rất hợp lý. Thế nhưng giải pháp này đã nêu ra nhiều câu hỏi cho Dallas. Những câu hỏi cần có câu trả lời

- Vậy anh sẽ làm gì? Đem bò ra chợ bán à? Hay nhờ một trại bán đấu giá giải quyết

- Có lẽ không nên làm thế - Quint nắm hai góc tấm vải kẹp vào nhau, giữ cho chúng khỏi rớt xuống đất, trong khi Dallas kẹp tấm vải vào dây phoi – Làm thế Rutledge sẽ đánh hơi rất dễ. Và việc thuê người chuyên chở ở địa phương cũng gặp nguy hiểm như vậy

- Vậy thì làm sao? Anh sẽ thuê người ngoài bang như anh đã làm khi mua cỏ khô phải không?

- Sáng nay em hỏi nhiều quá rồi đấy

Nàng liền nhìn chàng ánh mắt ngạc nhiên, tim nhảy thình thịch trong lồng ngực. Vẻ mặt chàng có vẻ thích thú, không có dấu hiệu nghi ngờ gì. Tuy nhiên nàng vẫn thấy mình có tội. Dallas quay mặt đi chỗ khác

- Em muốn hỏi cho biết vậy thôi – nàng đáp, nhún nhẹ vai với vẻ cứng nhắc – Em có tính tò mò, mỗi lần nghe ai quyết định điều gì, em liền hỏi thật kỹ để biết người ta có kế hoạch như thế nào

- Đúng là người tò mò thật sự - Quint cười, đưa mấy tấm vải cho nàng – Trong trường hợp này, trước khi thực hiện bước nào, thì anh sẽ trả lời câu hỏi cho bước ấy. Và vấn đề cần xem xét cho thật kỹ là số đất còn cho bò ăn là bao nhiêu. Từ đó ta mới có thể quyết định số bò giữ lại

- Số bò đem bán là bao nhiêu – Dallas nói chen vào, tiếp tục dòng suy nghĩ của chàng - Số này sẽ cho chúng ta biết số bò đem ra chợ là bao nhiêu và số xe tải chở chúng là mấy

- Thế là em đã nắm được kế hoạch rồi – Quint cười xác nhận

Nhưng Dallas thấy ít vui khi nắm được kế hoạch của chàng. Lần đầu tiên nàng ước gì không đủ thông minh để hỏi những câu hỏi chính xác này.

Boone Rutledge nhìn ra cửa sổ của toà nhà xây bằng đá granít và kính, tổng hành dinh của tổng công ty có tên là Maresco, nhưng gã không tranh thủ được cơ hội để ngắm cảnh thành phố Fort Worth, điều mà văn phòng của ban điều hành công ty cho phép. Về mặt gã cau có, nôn nóng không thềm để ý đến cái gì hết. Sự nôn nóng còn thể hiện qua tiếng kêu leng keng của chùm chìa khoá trong bàn tay phải của gã, chùm chìa khoá bị đung đưa phát ra tiếng kêu bất tận

Lòng quá bồn chồn bất an, Boone quay ng khỏi cửa sổ, giận dữ nhìn cánh cửa trong với phòng họp. Gã muốn bước tới mở tung cánh cửa ra. Nhưng gã buộc phải rời mắt khỏi cánh cửa trước khi bị ý muốn ấy chinh phục. Thay vì muốn mở cửa gã bước đến chiếc bàn láng boong ở bên kia phòng. Gã với tay bấm vào nút máy điện thoại nội bộ

- Vâng, thưa ông phải là ông Rutledge không? - Mặc dù giọng nữ cất lên rề rề, nhưng nghe êm ái, có hiệu quả.

Boone không khó khăn gì mà không hình dung ra cô gái có nước da ngăm đen ở bên kia đầu dây, có thời là hoa hậu của cuộc thi hoa hậu Taxes. Cô ta chỉ là loại bồi bàn, nhân viên tiếp tân được biểu dương hơi quá đáng, được bố gã thuê với mục đích để cho bạn bè nhìn chơi khi họ đến thăm ông ta. Cách đây mấy tháng, Boone khám phá ra rằng cô ta có tham vọng lấy ông chồng giàu, già hay trẻ cũng được, cô ta không cần quan tâm. Không gài bẫy được gã cô ta chuyển sang những đám giàu có khác

- Cô đã báo cho bố tôi biết là tôi cần gặp ông ngay chưa, cô Bridegs? – Gã hỏi, giọng cộc cằn

Giọng cô lạnh lùng

- Tôi đã chuyển lời nhắn của anh đến cho ông Edwards rồi, - cô ta đáp, ý nói đến ng thư ký trưởng và thư ký riêng của Max. Ông ấy nói với tôi rằng

ông Rutledge chắc đã được thông báo có anh đang đợi ở phòng làm việc của ông. Nhưng tôi xin thông báo cho anh biết ông Rutledge không thích bị quấy rầy khi đang họp hội đồng quản trị

- Cứ quấy rầy ông ta đi, tôi đợi lâu mỗi chân quá rồi – Boone tắt máy trước khi bước lại cửa sổ miệng lẩm bầm - Đồ đĩ

Sau lưng gã có tiếng then cửa mở ra. Boone rời khỏi cửa sổ, Max điều khiển xe lăn chạy qua ngưỡng cửa

Lão gay gắt nhìn Boone

- Có chuyện gì quan trọng à?

- Phải, con lái xe đến đây để xem công việc hôm nay của bố như thế nào, Boone nói đùa, nhưng mắt gã bỗng trở nên tức giận – Không Echohawk đã thay đổi kế hoạch

- Anh nghe cô gái nhà Graner nói chứ gì? – Max phỏng đoán

Boone gật đầu

- Cách đây hơn 1h cô ta nói Echohawk không mua thêm cỏ nữa. Hấn ta định bán bớt bò trong trại đi

- Khi nào? Bán ở đâu?

- Cô ta không biết. Theo cô ta, quyết định chưa có kế hoạch cụ thể - Boone đáp – nghe nói hấn cũng chưa biết sẽ bán bớt bò như thế nào

- Tốt như thế chúng ta có thêm thì giờ, - Max nói, vẻ trầm tư suy nghĩ

Boone đã xét đến chuyện này

- Con thấy có lẽ hấn không để quá ba ngày. Chắc hấn sẽ chở bò đi trong một ngày gần đây. Vấn đề này tùy thuộc vào việc hấn sẽ thuê ai để chở và có biết có hãng xe nào bằng lòng chở cho hấn không. Có lẽ hấn sẽ không thuê các tổ hợp vận tải địa phương – Gã dừng lại và cười teo toét – Cô ta nói hấn rất cảnh giác, không dùng các công ty địa phương, sợ chúng ta biết được kế hoạch của hấn. Bố thấy chưa?

- Tôi đã nói với anh rằng việc quan sát kỹ và nghe ngóng tin tức trong trại ấy sẽ rất có ích – Max nhắc cho gã nhớ ý kiến ấy là do lão đưa ra

- Nhưng Dallas có thể tìm ra kế hoạch của hấn dễ hơn bất cứ người nào của chúng ta – Boone kể công nhờ gã đã chọn nòng – không có gì dễ bằng

cho một cô gái tóc đỏ dụ dỗ đàn ông nói ra những điều hấn sẽ làm

- Tôi nghĩ anh biết được điều đó do kinh nghiệm của bản thân anh mà ra
– Max liếc nhìn gã, ánh mắt xem thường.

Boone nổi giận, lên tiếng chối cãi

- Mẹ kiếp, con không bao giờ...

Max cắt ngang lời gã

- Nếu có thể, chắc anh cũng không công nhận, cả hai chúng ta đều biết. Nó không thích hợp cho tình thế. Tôi không quan tâm cô gái moi tin ở Echohawk như thế nào, cho dù ở trên giường hay ở ngoài giường, tôi chỉ lo việc cô ta quan tâm đến hấn mà phản lại chúng ta thôi

- Cô ta biết nếu phản lại chúng ta thì hậu quả sẽ như thế nào rồi. Ngoài ra con đã cảnh cáo cho cô ta nhớ rằng, với Echohawk cô ta chỉ là đồ rác rưởi

- Hy vọng cô ta nhớ thế - Max thản thờ đáp

- Cô ta sẽ nhớ - Boone quả quyết, rồi dừng lại một lát – Vậy bố muốn con làm gì? Bây giờ mà gọi các công ty vận tải địa phương hay các trại buôn bán gia súc để dặn họ, nếu được tin tức gì của Echohawk thì báo cho chúng ta biết, chỉ mất thì giờ thôi. Có lẽ hấn sẽ thuê hay buôn bán với các công ty ngoài bang như việc hấn đã mua cỏ khô trước đây

- Anh đừng làm gì hết. Cứ để vấn đề này cho tôi – Max nhếch mép cười, nụ cười tự mãn – Tôi cam đoan là Echohawk sẽ không chớ bò đi sớm được

- Bố đã có kế hoạch gì rồi phải không? – Boone biết bố mình đã có kế hoạch, bực tức vì lão không nói cho gã biết

- Sự quảng bá trong quần chúng. trại Cee bar nằm ở trung tâm của sự quảng bá này... giống như chuyện anh sắp sửa bị báo chí và truyền hình nêu tên vào đêm hôm nọ. Nhưng chuyện này thì khác – nói những lời khó hiểu xong Max cho xe lăn chạy đến cánh cửa thông với phòng họp

Boone đợi, gã tin Max sẽ quay xe lại và nói rõ ý định của lão, như là lời của thượng cấp. Nhưng Max bấm máy điều khiển từ xa, cánh cửa mở ra, lão cho xe lăn tiếp tục chạy qua cửa, không dừng lại

Boone sững sốt đứng yên một lát, quá tức giận vì bị bố giữ kín chuyện bí mật, gã không làm được gì ngoài việc nhìn đăm đăm vào cánh cửa đóng kín.

Rồi gã quay gót, bước ra khỏi văn phòng, đóng sầm cửa lại

Chương

14

Tiếng sấm ì ầm từ xa vọng lại, hoà điệu với tiếng mưa rơi trên mái nhà. Quint ngồi trong bếp, hai chân gác lên góc bàn, máy điện thoại áp bên tai, nghiêng người về phía cửa sổ nhìn ra hàng hiên ở phía trước. Trong phòng khách, tiếng cười trong vởi hài kịch trong tivi hoà lẫn với tiếng ngáy ồ ồ của Empty đang ngủ gà ngủ gật

Quint ít chú ý đến cảnh ồn ào ngoài phòng khách, cũng ít quan tâm đến giọng của mẹ chàng đang vang lên bên tai, bà kể cho chàng nghe những chuyện xảy ra ở Triple C, chàng bị hình ảnh của Dallas thu hút đến lơ đãng, nàng đang đứng bên lan can ngoài mái hiên

Thỉnh thoảng những tia sáng do tia chớp chiếu đến, hình ảnh nàng hiện rõ lên. Khi thì nàng đứng với hai tay chống lên lan can, khi thì một tay để trên trụ trước mái hiên. Chiếc áo lao động dày rộng làm cho thân hình mảnh khảnh của nàng trông to ra, thế nhưng đôi vai thon mảnh vẫn hiện ra rõ ràng, đôi vai xuôi xuôi trong tư thế gây cho chàng cảm giác là nàng đang suy nghĩ đến điều gì buồn bực. Trông hình ảnh của nàng, bỗng bản năng muốn che chở phái yếu của giới mày râu trong chàng nổi lên, khiến chàng muốn làm cái gì đó để bảo vệ chàng

- Quint con có nghe mẹ nói không? - Giọng mẹ chàng có ý trách khiến chàng chú ý trở lại với mẹ

- Xin lỗi mẹ. Con đang nghĩ đến nhiều chuyện lung tung – Quint xác nhận – Công việc cả ngày dài, nên con có nhiều điều cần phải nghĩ đến

Và ít khi chàng được ở một mình với Dallas, hễ bất cứ khi nào chàng rảnh việc thì nàng bận

- Mẹ nói gì thế, kể lại cho con nghe đi – chàng nói

- Việc không quan trọng – Cat đáp – không sao đâu. Có lẽ tối nay con có nhiều việc phải làm nên mẹ không quấy rầy con làm gì. Nhưng, con cố mà nghỉ ngơi, con cần phải ngủ

- Con sẽ làm theo lời mẹ - Quint thả hai chân xuống khỏi bàn, ngồi cúi

người tới trước, tiếng chiếc ghế kêu cọt két khi chàng chuyển người

- Con nhớ cẩn thận và nhớ là mẹ yêu con

- Con cũng yêu mẹ, mẹ à – nói xong lời tạm biệt, Quint gác máy và đứng dậy.

Trong phòng khách người quảng cáo xe hơi đang huênh hoang giá xe của anh ta bán rẻ, khách hàng có thể tiết kiệm được nhiều tiền khi mua xe của anh ta, nhưng giọng nói của anh ta chỉ làm thay đổi được âm thanh trong phòng mà thôi, Quint lơ đãng nhìn về phía phòng khách một lát, rồi đi đến cửa sau, lấy cái áo gió của chàng móc trên tường mặc vào và mở cửa, bước ra ngoài hiên

Dallas quay đầu nhìn lại, ánh sáng từ trong phòng khách hắt ra chiếu lên làn da mặt mịn màng của nàng, tóc nàng chải gọn ra phía sau, ánh sáng lờ mờ chiếu lên búi tóc vàng sau gáy. Chàng chỉ nhìn vào mặt nàng trong nháy mắt, vì nàng liền quay đi nhìn vào trong bóng đêm và làn mưa rơi nhẹ bên ngoài

Quint khẽ đóng cánh cửa lưới, bước tới lan can gần bên nàng. Chàng bỏ tay vào túi áo gió đưa mắt nhìn quang cảnh trước mặt, cảnh có vẻ đã thu hút sự quan tâm của nàng

Ánh chớp từ xa hiện lên, chiếu sáng mặt dưới những đám mây thấp và những vũng nước rải rác trong sân trại. Rồi tất cả im lặng trở lại ngoại trừ tiếng mưa rơi nhẹ nhẹ và tiếng nước chảy róc rách trong các ống xối

- Đêm tuyệt diệu – Quint nói, nhận thấy không khí không lạnh như chàng đã tưởng. Dallas chỉ gật đầu để trả lời chàng - Trời mưa lâm thâm như thế này khiến tôi tiếc là chúng ta không gieo cỏ trên những vùng đất đã bị cháy

- Em thích trời mưa nho nhỏ như thế này – Dallas giọng ưu tư - Trời mưa như thế này thật êm ái, dịu dàng, có vẻ như vỗ về lòng người

- Đêm nay em cần được vỗ về phải không? – Quint liếc nhìn một bên mặt nàng: Bờ trán trắng mịn, Sống mũi thẳng và cái cằm hếch ra cương nghị

- Sau một ngày làm việc ai mà không cần thư giãn – Dallas hỏi lại giọng hơi gay gắt, nhưng Quint thấy trong ánh mắt nàng nhìn chàng có vẻ gì đó hơi ngượng ngập

- Anh cũng nghĩ thế - chàng muốn quàng tay ôm nàng nhưng thái độ của

nàng có vẻ khó chịu khiến chàng ngần ngại

- Có phải anh vừa nói chuyện với mẹ anh không? – Câu hỏi dường như chỉ để hỏi cho có chuyện nhưng thực ra trong giọng nói đó ẩn chứa sự quan tâm, như muốn kiểm chứng xem điều mình nghĩ có đúng không?

- Đúng thế - Chàng đáp, lòng phân vân không biết tại sao nàng lại quan tâm tới vấn đề này

- Em đã nghĩ vậy

- Anh thấy em ra đứng ngoài mái hiên trông em có vẻ hơi buồn

- Thật ư – nàng quay người sát vào lan can, tựa lưng vào cái trụ gỗ, miệng mỉm cười – có phải vì thế mà anh ra đây không? Để làm cho em vui phải không?

Nàng đổi thế đứng làm cho giữa hai người có khoảng trống. Quint không muốn như thế này. Chàng chậm rãi quay mặt về phía nàng, đồng thời rút ngắn khoảng cách giữa hai người và đưa tay chống lên trụ gỗ trên đầu nàng vài phân

- Như vậy tức là em nghĩ anh có thể làm em vui phải không? – Chàng hỏi, nhòe miệng cười

- Em nghĩ còn tùy thuộc vào điều anh làm - Lại có dấu hiệu hoang mang, thái độ e dè như muốn xô chàng đi, nhưng ánh mắt miễn cưỡng nhìn môi chàng, và điều này kéo chàng đến gần hơn

- Anh học được một điều là nụ hôn sẽ làm mọi chuyện tốt đẹp hơn lên - tiếp theo lời nói là đầu chàng cúi xuống đòi hỏi môi nàng

Khí trời ban đêm khiến cả hai đều có cảm giác môi mình mát lạnh. Nhưng chỉ một giây sau, môi họ ấm dần, và chàng cảm thấy môi nàng có phản ứng đáp trả. Sự đáp trả trở nên nồng nhiệt nóng bỏng, và nụ hôn không chỉ ấm áp êm dịu thôi, mà trở nên cuồng nhiệt với nhu cầu, ước muốn hai cơ thể áp sát vào nhau.

Nhưng khi tay chàng ôm eo nàng để kéo nàng sát vào người mình, Dallas vùng ra khỏi chàng, quay người về phía lan can với một động tác dứt khoát

- Có phải anh thường làm cho người ta vui lên như thế phải không? – nàng hỏi, giọng hỏn hển, vì cần phải xa lánh Quint và để cho chàng yên tâm

khi xa nàng

- Anh chỉ làm cho em vui thôi - Đứng sau lưng nàng chàng ôm quanh người nàng, kéo nàng sát vào người mình, cúi đầu rúc mũi vào một bên cổ nàng – Anh thấy anh đã bị xa cách em lâu rồi - Chàng thì thảo trên da thịt nàng - từ ngày ôm em trong lòng đến bây giờ đã quá lâu, nên ham muốn tích tụ quá nhiều

- Em thấy thế đấy

- Rõ ràng quá, phải không? – Quint cười, nhưng chàng cảm thấy người nàng căng thẳng, không thư giãn khi đứng sát vào người chàng

- Quint – Nàng nói giọng do dự và miễn cưỡng – Em nghĩ chúng ta cứ từ từ mà tiến thì hay hơn

Quint nghĩ lời nói của nàng có nghĩa bóng là nàng muốn tránh xa chàng, thái độ này hoàn toàn trái ngược với sự đam mê trong nụ hôn của nàng mới vừa rồi. Quint ngạc nhiên trước các biểu hiện trái ngược nhau của nàng, chàng quay người nàng lại, muốn nhìn vào mặt nàng

- Có phải em nói anh quá vội vã trong chuyện này không? – chàng hỏi

Nàng rời mắt khỏi mặt chàng, nhìn xuống cổ áo sơ mi của chàng

- cả hai chúng ta đều thế - nàng đáp

- thế thì bậy rồi – chàng nói. Thế nhưng kì lạ thay lời chàng lại làm cho nàng yên tâm

- Không cần phải vội vàng. Em nghĩ chúng ta đừng để bị lôi cuốn vào vòng nhục dục quá nhanh, và đừng để lâm vào hoàn cảnh mà rồi chúng ta phải ân hận, thì chắc tình thế sẽ thoải mái hơn

Quint cười khi nghe những lời cân nhắc có tính chiến thuật của nàng

- Anh rất thành thật với em Dallas à. Anh không muốn có chuyện dan díu tăng tịu lôi thôi

- Đúng. Em cũng nghĩ chuyện dan díu tăng tịu là không hay, - nàng vội đáp, đồng ý với chàng.

- Em hiểu lắm rồi – chàng đặt một ngón tay dưới cằm nàng, nâng mặt nàng lên để nàng nhìn vào mặt mình – Anh muốn chuyện tình của chúng ta mãi mãi bền vững

Nàng cảm thấy sững sốt, kinh ngạc, vừa khó tin, nhưng vì ánh sang lờ mờ nên Quint không thể thấy được sự thay đổi cảm xúc hiện ra trên mặt nàng

- chúng ta không hiểu nhau – Dallas chống chế nói, giọng bối rối
chàng gạt tóc vương lên mặt

- ngay cả khi đã sống với nhau suốt đời, nếu vẫn còn những điểm mà chúng ta không hiểu nhau, thì anh cũng không ngạc nhiên.

Chàng không hề có chút nghi ngờ gì về việc chàng rất muốn được sống mãi cả đời với nàng. Chàng hoàn toàn tin tưởng vào ước muốn của mình. Nhưng nhìn vào những cảm xúc hiện ra trên mặt nàng - ngạc nhiên, vui thích nghi ngờ và có vẻ gần như hốt hoảng - bỗng Quint bật cười nho nhỏ. Chàng nói:

- Nhìn mặt em anh thấy được suy nghĩ của em. Em đang nghiên ngẫm tìm ra những điểm khó khăn có thể ngăn cản chúng ta

- Tại sao anh tảng lờ không quan tâm đến những điểm khó khăn này? Dallas hỏi, nhìn chàng ánh mắt hoang mang – Anh không hiểu em chút nào hết

Không nao núng Quint cười

- Em sẽ rất ngạc nhiên khi biết anh hiểu em rất nhiều.

Bỗng nàng cứng người, hai tay để lên ngực chàng, chực đẩy chàng ra

- Em đoán anh thuê thám tử tư để điều tra về em

- Khởi nhọc công làm thế - Chàng cười toe toét – anh ta chỉ cung cấp những chuyện vô bổ, mà rất ít chi tiết về tư cách con người em

- Dĩ nhiên anh đã biết những điều này – nàng đáp, giọng tỏ ra biện hộ cho giọng điệu khinh thường của mình. Nhưng hai tay trên ngực chàng đã bớt căng

Nhưng chính ánh mắt của nàng cứ hiện ra nét nghi ngờ, nên Quint cần phải kiên nhẫn.

- em cần anh nói cho em biết rằng em là người đằm thắm, đằm đang không? Đó là không kể đến việc em thông minh tự tin, không sợ công việc nặng nhọc. Hay là em có tình cảm gia đình rất sâu đậm. – Dallas lại tránh mặt chàng và chàng lại nâng cằm nàng lên để nàng nhìn vào mắt mình – Và

phải công nhận là em đẹp, có đôi môi đáng hôn nhất.

Chàng cọ nhẹ cầm lên mái tóc mịn màng của nàng .

Quả đúng như thế thật - Quint đồng ý . Nhưng cách đây nhiều năm, bố anh đã khuyên anh 1 điều . Ông nói rằng, nếu khi nào mình gặp một hoàn cảnh mà xem ra có vẻ tốt đẹp, nhưng lòng mình cảm thấy không ổn, thì hãy lắng nghe bản năng của mình và quên điều lý trí đã nói . Em cần phải làm như thế, Dallas à, hãy tin vào cảm giác của mình .

chàng cảm thấy đầu nàng có động tác phản đối không chấp nhận . Quint hét kiên nhẫn, điều hiếm thấy nơi chàng, bấu mạnh 10 ngón tay lên 2 vai nàng, đẩy nàng ra khỏi chàng . Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên sững sốt trên mặt nàng, chàng biết hành động của mình như thế là thô bạo .

- Dallas ngay bây giờ em hãy thành thật với anh và với chính em - Chàng rất cần biết sự thật này . Hãy nói cho anh biết trái tim em đã nói gì? không phải lí trí em nói, mà trái tim em kia .

Nàng nhìn chàng không nói nên lời, ánh mắt hoang mang bất định . Ngực chàng đau âm ỉ tăng theo sự im lặng kéo dài .

- Lạy chúa lòng lành, Dallas - Giọng chàng đầy cảm xúc . không ai biết được. ngày mai sẽ ra sao . cái chết của bố anh đã dạy cho anh điều đó . Chúng ta chỉ biết hiện tại trước mắt, ngay bây giờ - đêm nay thôi . có phải em từ chối chuyện tình của chúng ta và đợi cho đến khi nào lí trí của em hoà hợp với con tim?

Nàng nhắm mắt, cặp lông mi dính lại thành 2 đường dài . Chàng ấn mạnh mấy ngón tay vào da thịt nàng, nhưng sự thật là không tránh khỏi : câu trả lời lửng lơ, miễn cưỡng là không trả lời .

Cố hết sức kiềm chế mình, Quint thả mấy ngón tay ra, xoè rộng 2 bàn tay, và bước lui khỏi nàng 1 bước . Nhưng khi chàng nói, giọng vẫn gay gắt :

- khi nào em quyết định xong, hãy cho anh biết . từ cuối cùng chàng hơi lên giọng, rồi im lặng . Nàng hơi nhăn mặt, nhưng chàng vẫn thấy rõ .

Quint quay gót đi vào nhà, khi qua cửa, chàng cởi áo gió ra, đến móc vào móc trên tường . Chàng không nấn ná, không nhìn lại để xem Dallas có biểu hiện gì ân hận không. Chàng đi thẳng đến cửa phòng khách .

Tiếng chân thình thịch của Quint làm cho ông Empty ngủ nơi ghế xích đu

thức dậy, ông cựa mình vào nói càu nhàu gì đấy .

Mấy giờ rồi ? Ông hỏi, đưa cặp mắt ngái ngủ nhìn quanh phòng với vẻ hoang mang .

- Quá 9h một chút . Quint tiếp tục bước qua phòng hơi chậm chậm lại một chút .

Ngủ sớm 1 bữa à, phải không ? ông già hỏi .

- cũng có thể . - Nhưng ngủ sớm không phải vì chàng mệt mỏi . Mà vì đau đớn, tức giận và nhiều cảm xúc khác quện lấy nhau . Quint không muốn gặp lại Dallas đêm nay .

- Ông Empty hạ thấp cái gác chân xuống . Dallas đâu rồi ?

- Đang đứng ngoài mái hiên . - Quint trả lời cộc lốc, nhưng ông ta không chú ý đến lời chàng .

Khi đứng dậy khỏi ghế xích đu, trong đầu ông Empty đang nghĩ đến những chuyện khác, ông chỉ thờ ơ nhìn Quint biến mất ngoài hành lang . Ông đi đến cửa trước của phòng khách, bước đi khập khiễng vì các khớp xương ở chân tê cứng . Mấy ngón tay sần sùi nắm quanh núm cửa, ông mở cửa ra, để lọt vào phòng tiếng mưa rơi nhẹ, đều đều .

Ông nhận ra Dallas đang đứng bên lan can .

- Quint và ông đi ngủ đây, khi nào cháu vào, nhớ khoá cửa .

- Cháu sẽ khoá .

Ông nghe giọng cô cháu gái trả lời nho nhỏ . Khi đóng cửa, bỗng ông thấy ánh sáng đèn màu trên khung cửa sổ sáng nhấp nháy, ông bèn kéo cửa mở ra lại . Ông nói thêm với Dallas :

- Đừng quên tắt đèn trên cây giáng sinh .

nàng trả lời nho nhỏ, nhưng ông nghe rõ, và hài lòng . Lần này ông đóng kín cửa rồi lết bệt đi về phòng ngủ .

*

chớp loé sáng ngoài cửa sổ buồng ngủ của Quint, rọi ánh sáng vào phòng chàng trong một thoáng . Quint nằm ngửa, nhìn lên trần nhà, một cánh tay vòng quanh chiếc gối dưới đầu, tấm chăn mỏng kéo lên tận ngực trần . chàng nghiêng chặt hàm răng, lắng nghe tiếng nước chảy róc rách ngoài mái hiên .

Chàng thở dài `chán nản, lại cố nhắm mắt, nhưng đầu vẫn suy nghĩ lung tung . Tức giận, Quint nằm lăn nằm nghiêng sang 1 bên, mắt nhìn vào mặt chiếc đồng hồ dạ quang để trên bàn ngủ . kim chỉ mười hai giờ 8 phút.

- đi ngủ như thế này quá sớm, chàng lẩm bẩm nói, đấm mạnh tay vào gối, cú đấm quá mạnh không cần thiết .

Sấm âm ỉ kéo dài làm át tiếng then cửa mở ra nhẹ nhẹ . Nhưng thần kinh của chàng rất sắc bén, tiếng then cửa chuyển động nhẹ nhẹ không thể lừa được. thính giác của Quint . chàng liền ngóc đầu lên, nhìn ra cửa, thấy cánh cửa mở vào trong .

Bỗng chàng thấy hiện ra trong khung cửa bóng người phụ nữ, phía sau lưng được ánh sáng ngọn đèn đêm trong buồng tẩm chiếu sáng . Cái áo thun cỡ rộng dài xuống tận ngang đùi, để lộ cặp chân dài quen thuộc .

Chàng hồi hộp trong lòng, nhưng tối nay chàng đã bị từ chối rồi . Quint ngồi thẳng dậy, tấm chăn tuột xuống hông .

- Cô làm gì ở đây ? chàng hỏi, giọng trầm trầm hơi tức giận .

- Em không ngủ được. Giọng Dallas nhỏ nhỏ ngân ngai .

Nhưng Quint không vui khi nghe nàng cũng nói không ngủ được.

- nếu em không quyết định, thì em nên ra khỏi đây ngay .

đấy là lời cảnh báo, chàng nó ra là vì lòng ham muốn đang phùng phùng dậy lên trong người khi thấy nàng chỉ mặc áo quần đơn sơ, và rõ ràng dưới chiếc áo mỏng manh nàng không mặc đồ lót gì hết .

- em quyết định rồi . bởi thế em mới đến đây . Dallas đóng cửa, đi tới bên giường chàng, vải áo mỏng chảy xuống làm cặp vú tròn trịa và 2 núm vú nhọn nhô lên .

- Quint, có chuyện này anh cần biết .

Nhưng chính chỗ lún xuống trên tấm nệm khi nàng tựa đầu gối của mình lên đó chứ không phải lời nàng nói ra đã khiến cho Quint bất động .

Chàng đưa tay kéo nàng vào giường với chàng .

- không có chuyện gì anh cần biết hết . Chàng ấn nàng nằm ngửa xuống giường, rồi đè người lên cho nàng nằm yên tại chỗ . em đây rồi . Thế là đủ .

- anh không hiểu . Đầu nàng lúc lắc chống đối, mắt cầu khẩn .

- không, em không hiểu . chàng xoè bàn tay trên lồng ngực ngay dưới cặp vú, lòng nổi lên niềm khao khát và sự dằn vặt vì không có nàng . anh yêu em, không có điều gì em nói hay làm thay đổi được. điều này .

Ước gì em tin được. như thế . Dallas thì thào nói . Giọng hoài nghi của nàng làm cho chàng sững sốt, buộc chàng hỏi lại câu chàng vừa nói .

- Dallas, nói cho anh biết điều này, em có yêu anh không ?

- có, nh.....

chàng chỉ cần nghe từ " có " là đủ rồi . Chàng áp môi xuống môi nàng, hôn ngẫu nhiên để nàng khỏi nói thêm những lời không cần thiết . chàng cứ nghĩ nàng sẽ chống lại, nhưng không, nàng ôm quanh người chàng, vuốt ve khắp người chàng, vô vập, âu yếm.

Sự bình tĩnh thường thấy nơi chàng đã biến mất, thay vào đấy là sự nôn nóng, đòi hỏi . trước sự vô vập của chàng, nàng hé môi để cho chàng luôn lưỡi vào gập lưỡi nàng . Nhưng như thế vẫn chưa đủ, hầu như không đủ .

lớp vải mỏng của chiếc áo ngắn tay trở thành rào cản đáng giận . không cho chàng cảm giác da thịt cọ lên da thịt . chàng đưa tay nắm vạt áo của nàng kéo lên, để lộ bờ hông êm ái, cái bụng phẳng run run, vì núm vú cứng như hạt nút trên đôi vú tròn trịa, chàng ngậm lấy nó .

Nhưng khi chàng nhích môi ra khỏi môi nàng lần đầu tiên, chàng gặp phải vải áo cuộn tròn 1 đồng dưới cằm . chàng vội vã đưa tay đẩy nó đi vừa khi tay nàng nắm lấy lôi chiếc áo ra khỏi đầu .

Thế là giữa họ không có gì hết, không có gì ngăn chặn hơi nóng từ người nàng phả ra vì nằm sát bên người chàng . Sự tiếp xúc với hơi nóng này, sự chuyển động của hơi nóng, sự khao khát và lòng hăm hở, đã làm cho chàng mất hết bình tĩnh, ngoại trừ việc chàng biết rằng lòng khao khát của nàng giống như sự ham muốn dữ dội của chàng .

khi họ khao khát lạc thú như thường xảy ra giữa đàn ông và đàn bà, thì nỗi khát khao đã biến họ thành những kẻ hoang dã . Thời gian ngừng trôi, không có hôm nay, ngày mai ... mà chỉ có đêm nay, giây phút này với nhau thôi .

không có sự kiên nhẫn, không có sự dịu dàng . sự căng thẳng vì đợi chờ, vì dẫn đo phân vân, vì ham muốn, không dành chỗ cho sự dịu dàng . chỉ có

sự khao khát điên cuồng lôi kéo họ đến với nhau một cách mãnh liệt, hung tợn, đòi hỏi khẩn thiết . lạc thú ào qua người Quint như có những đợt sóng dữ dội kinh khủng, và chàng biết rằng chỉ một đêm với nàng sẽ không đủ thoả nổi khát khao của chàng .

*

Quint nằm dài trên giường, hoàn toàn thư giãn, tinh thần hưng phấn, một cánh tay ôm quàng Dallas vào người, chàng hít mạnh một hơi dài khoan khoái . nàng nằm sát vào chàng, dùng ngực chàng làm gối . Hơi ấm và sức nặng của người nàng đè lên chàng khiến chàng cảm thấy hạnh phúc, đêm như thế này ở trên giường thật là đêm lý tưởng .

chàng lơ đãng nhìn những bóng hình trên nền nhà, không chú ý đến gì ngoài việc cảm thấy Dallas nằm bên cạnh mình và nhớ lại niềm hạnh phúc mà họ đã cùng hưởng vừa rồi . Ngay khi nghe hơi thở đều đều của nàng, chàng nhận ra tiếng nước mưa rả rích ngoài hiên đã hết .

- anh nghĩ mưa đã tạnh, chàng nói .

Nàng tựa mình, đầu ngẩng lên một lúc như thể để nghe, rồi lại hạ xuống trên ngực chàng, nhích người vào sát hơn nữa, thái độ như lời đồng ý .

cánh tay chàng siết chặt nàng vào người mình trong khi bàn tay kia chậm rãi thoa lên làn da mát lịm dọc bên eo và hông nàng .

Quint đã sống quá gắn bó với đất đai trong suốt nhiều năm, nên đối với chàng mưa không phải là điều để cho chàng thả hồn mơ mộng vẩn vơ, mà là vấn đề quan trọng đối với những người làm trong trại chăn nuôi .

anh tự hỏi không biết chúng ta thu được. bao nhiêu thành quả . - chàng nói, vẻ thần thờ

- dù thu được. bao nhiêu, kết quả vẫn không đủ, nàng đáp, giọng cũng có vẻ thần thờ như chàng .

chàng nhoẻn miệng cười, lẩn người nhìn qua nàng, khiến nàng ngẩng đầu khỏi gối để nhìn chàng .

- có phải em muốn nói về mưa không ? chàng hỏi, mắt ánh lên vẻ thích thú pha chút trêu chọc .

Nàng cười, tiếng cười khúch khích nho nhỏ .

Dĩ nhiên đó là câu hỏi hướng dẫn .

- đúng thế, Quint cúi đầu, áp môi vào đôi môi của nàng đã phồng lên vì hôn quá nhiều Wink

nàng đưa tay thoa lên quai hàm chàng rồi lồng tay vào trong mái tóc dày đen của chàng .

Quint, đáng ra em phải nói cho anh biết điều này từ trước mới phải, nàng nói, hơi thở của họ quyện lấy nhau, Em rất yêu anh .

giọng nàng nghe có vẻ ân hận khiến Quint đùa yêu :

em có vẻ như buồn về chuyện này .

đầu nàng lắc nhẹ, từ chối : em ân hận về nhiều chuyện, nhưng chuyện yêu anh thì không ... cho dù vì yêu anh mà xảy ra chuyện như thế nào thì em cũng không ân hận .

- vì nếu yêu anh ... em sẽ gặp nhiều rắc rối ... Quint nói giọng hơi trách móc . thì ngay bây giờ đây, chúng ta đã không có chuyện rắc rối hay sao ?

nàng nhích lui khỏi nụ hôn chàng, vẻ lo sợ .

- Như chuyện gì ?

- như chuyện có giữ được em không ?

mặt nàng bỗng tươi hẳn lên .. đấy là vẻ mặt đã nói cho Quint biết điều mà chàng cần biết. chàng áp môi lên môi nàng, nụ hôn kéo dài kích thích lửa tình trào dâng trong lòng họ .

*

Quint cố gắng mở mắt ra, không biết cái gì làm cho chàng thức dậy . trước khi tìm ra nguyên nhân, mắt chàng dán vào thân hình người phụ nữ nằm úp người vào một bên người chàng, những sợi tóc loà xoà dính vào cằm chàng .

từ ngoài hành lang vọng vào tiếng đóng cửa khe khẽ . quint nhìn đồng hồ báo thức . Chàng nuốt tiếc rút tay khỏi ngực nàng rồi chống khuỷu tay nhòm người dậy .

bị bờ vai trần của nàng cảm dỗ, chàng hôn nhẹ lên đầu và nói nhỏ: anh không thích nói cho em biết chuyện này, nhưng trời sáng rồi . Đã đến lúc ta dậy thôi .

Cặp lông mi nàng hơi nâng lên, tiếp theo là tiếng phản đối nho nhỏ. Rồi nàng tỉnh ngủ, nằm ngửa người, 1 tay để nhẹ lên cánh tay chàng, miệng mỉm cười khoan khoái vì nhớ ra chuyện đêm qua .

- có lẽ chưa sáng hẳn . giọng nàng khàn khàn, nho nhỏ vì mới tỉnh giấc .

Anh nghĩ trời đã sáng rồi, Quint nói lại về miễn cưỡng .

Nụ cười của nàng tắt trên môi, mắt nàng nhìn vào ngực chàng .

- Quint có chuyện này em muốn nói với anh .

- Đợi đấy sẽ nói sau . Ông em đã dậy, đi ra ngoài rồi . Quint nói . chỉ trong vài phút nữa thôi là ông nhận ra cafe chưa pha và sẽ tìm hiểu tại sao em không dậy .

Mặt nàng bỗng lộ vẻ lo sợ, và khi nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, sự lo sợ lại càng gia tăng thêm trên mặt nàng .

- Em phải đợi thôi .

Để làm đúng lời mình . Dallas lăn ra khỏi chàng, rồi bước xuống giường . Nàng đưa mắt tìm cái áo ngủ, lấy lên, trông nhanh qua đầu, nhưng không đủ nhanh để ngăn Quint khỏi nhìn nàng với ánh mắt thích thú .

Nàng cười và nhìn chàng với vẻ hơi e lệ rồi đi đến cửa . Dallas hy vọng sẽ đi vào phòng mình không bị ông nội trông thấy, nhưng hy vọng ấy đã tiêu tan, vì khi nàng bước ra hành lang thì ông nội nàng cũng từ phòng tắm bước ra, và 2 ông cháu gặp nhau .

Ông cụ nheo mắt nhìn, trước hết nhìn nàng, rồi nhìn sang cửa phòng ngủ của Quint và cuối cùng nhìn lại nàng . Mặt ông lộ vẻ tức giận .

- thì ra như thế này, phải không ? Ông hỏi, giọng lên án hơn là hỏi suông .

Dallas trả lời một cách bình tĩnh :

- Phải ạ - Nàng không muốn biện hộ hay phân bua cho hành động của mình .

Ông nhìn nàng một lát, cân nhắc, rồi quay đi, gạt đầu với vẻ dứt khoát và nói :

- đã đến lúc ông phải nói chuyện với chàng trai ấy .

nàng nắm cánh tay ông .

- Đừng ông nội .

Empty quay lui, ngạc nhiên, không nhớ lần cuối cùng nàng gọi ông như thế là khi nào . Ông càng ngạc nhiên hơn khi thấy mặt nàng có vẻ hoang mang và lo âu của một cô bé .

có gì sai lầm à, Dallas ? Ông lo lắng hỏi .

- không có gì, Nàng đáp nhanh . chỉ vì ... cháu muốn nói với Quint vài chuyện trước đã . Khi cháu đã nói rồi, ông cứ tự nhiên muốn nói gì thì nói .

Empty là người sống theo nề nếp cũ, những chuyện như thế này ông muốn phải nói ra cho minh bạch . Thế nhưng lời giả thích của nàng khiến ông tin có vấn đề gì cần tìm hiểu, cho nên ông không buộc nàng phải đi vào chi tiết ngay bây giờ .

- Ông đợi đây, - ông đáp rồi đi tiếp trên hành lang để về phòng mình.

Chương

15

Lò vi ba phát ra tiếng kêu bíp bíp, dấu hiệu cho biết thức ăn nấu trong lò đã chín . Dallas vội kiểm tra bánh kếp trên lò nướng, thấy bánh chưa đủ chín để lấy ra . Nàng bèn để đây, đi đến lò vi ba, lấy hũ mật ra thận trọng để khỏi đưa mắt nhìn về phía Quint .

Nàng đã biết chàng đang nói chuyện điện thoại với Jessy . Đây là lần duy nhất nàng không lắng nghe để lượm lặt tin tức trong câu chuyện của chàng . Bây giờ thay vì nghe chàng, nàng lắng nghe tiếng chim kêu chiêm chiếp ngoài cửa sổ và tiếng giẫm chân thỉnh thoảng ngoài hàng hiên, tiếng ồn do ông nội nàng gõ bần dính trên ủng khi ông đi làm việc vất buổi sáng . Nàng đã thành công trong phần lớn công việc này .

Trở lại bếp lửa, Dallas trở bánh kếp rồi múc xúch xích vào đĩa, phủ lên trên 1 tờ khăn giấy để nó hút bớt mỡ thừa . Khi nàng đem đĩa đến bàn, ông nội nàng đi vào, chân mang vớ, tay xách xô trứng .

Ông để cái xô xuống nền nhà, rồi khi dừng lại để cất mũ và cởi áo khoác, ông liếc mắt nhìn Quint .

- Anh ta đang nói chuyện với ai đấy ? Như mọi khi, ông Empty không hạ giọng khi hỏi .

- Jessy, Dallas trả lời ông . Ông đi rửa ráy đi . Bữa ăn sáng đã sẵn sàng rồi . 2 cái bánh kếp có đủ không ?

- Đủ rồi . Empty đáp và đi đến bên chiếc chậu rửa .

Nhưng tiếng nước chảy vẫn không làm át đi tiếng của Quint .

- Ngày mai sau khi cái xe tải đi rồi, cháu sẽ gọi cho mẹ . Nếu anh ta có chuyện gì phải hoãn lại, thì xin mẹ cho cháu biết .

Câu trả lời rõ ràng là sự khẳng định . Sau lời tạm biệt cuối cùng, Quint gác máy và đi đến bàn ăn cũng một lúc với ông Empty .

- Có vẻ như anh đã tìm ra được công ty vận chuyển để chở bò rồi, Empty vừa hỏi, vừa kéo ghế ngồi . Anh thuê ai đấy ?

Khi Dallas lấy đĩa bánh kẹp được giữ trong lò cho ấm, nàng muốn bịt lỗ tai để khỏi nghe câu trả lời của Quint . Nhưng rồi nàng cười, nhận ra nếu nàng nghe thì chuyện này cũng chẳng thành vấn đề .

Chính là công ty đã chuyên chở bò cho trại Tripple C . Quint đáp .

- Hãng vận tải ở Montana, Empty nói . Rutledge sẽ còn lâu mới tiếp xúc được với họ . Anh cũng định đem bò đến bán ở đây luôn sao ?

Lòng thanh thản, Dallas mang bánh kẹp và xúc xích đến bàn ăn, để xuống gần bên ông nội . Quint cười nhìn nàng, và nụ cười nàng đáp lại bỗng trở nên thoải mái .

-Chúng tôi không bán, Quint đáp . - chúng tôi chở hết đến trại Tripple C .

- Nếu lão Rutledge này biết thế, hẳn sẽ tức lộn ruột cho mà xem . Empty tuyên bố Chuyện này sẽ làm cho hắn đứng ngồi không yên . nếu anh bán bò, thế nào hắn cũng tìm cách để ép giá anh .

Dallas bỗng muốn chuyển tin này đến cho Boone biết, chỉ để cho vui vì nàng biết chúng sẽ không làm gì được Quint khi biết tin này .

Lòng hoàn toàn thanh thản nàng hỏi :

- Khi nào xe đến .

- khoảng trưa mai . Quint lấy một đồng bánh kẹp vào đĩa . Như thế tức là hôm nay chúng ta sẽ phải lừa bò và phân loại . Những con được chuyển lên miền bắc phải được nhốt vài bãi quây ngay . Nhờ Rutledge mà chúng ta có đủ cỏ cho chúng ăn, chàng nó thêm, cặp mắt xám sáng long lanh với vẻ châm biếm .

Empty cười toe toét .

- tôi thật không ngờ như thế, nhưng anh biết không . Anh nói đúng . Empty lấy hũ mật, phết vào bánh kẹp ăn . anh định sẽ bắt đầu thu gom bò ở đâu trước ?

- Chúng ta sẽ bắt đầu ở cánh đồng phái nam, và vừa lừa vừa xếp loại . Phần lớn khu vực này bị cháy nên có lẽ chúng ta sẽ làm nhanh thôi . Chàng nhìn Dallas, cười tình với nàng em có ngồi trên yên ngựa suốt ngày được không ?

nàng cười, nụ cười như nhắc đến chuyện đêm trước .

- em có thể ngồi cả ngày thoải mái như anh .

Quint không có ý kiến gì về quyết định của nàng .

- Chúng ta không nghỉ về nhà ăn trưa, nên sau khi ăn sáng xong, em nên thu hết bánh sandwich để mang theo . Ông em và anh sẽ đi đóng yên cương ngựa, chuẩn bị lên đường.

*

Trận mưa đêm qua làm cho mặt đất cứng mềm ra, ở những khu vực thấp, nơi họ sẽ đuổi theo bò để lừa lại . đất nhão thành bùn . Trên bầu trời bao la, không một đám mây nào vẫn đục màu xanh, nhưng có luồng gió nhẹ thổi mang theo hơi lạnh .

Quint ít chú ý đến cảnh đẹp thiên nhiên mà chú tâm đến 8 con bò, hầu hết là bò cái tơ, đang chạy qua cánh cổng mở rộng vào đồng cỏ phía tây . Dallas đợi chúng tại một chỗ kín đáo cách cổng một đoạn, việc nàng cưỡi ngựa núp ở đây là giúp lừa một bên hông đàn bò để chúng chạy lên phía Bắc .

Khi con bò cuối cùng có vẻ ngần ngại muốn đứng lại, Quint thúc ngựa đến để xua nó chạy về cổng rồi cưỡi ngựa chạy theo, trước mặt chàng là cái bóng của mình . Chàng nhìn lại Empty, đợi ông đến đi cùng với chàng .

- tôi sẽ chạy qua bên kia sông để xem có tìm thấy cái gì không, Quint nói với ông, bắt đầu chỉ về phía bờ sông có hàng cây cách chỗ họ 100m . Còn bác kiểm tra phía trên này .

Empty gật đầu đáp lại, và Quint thúc ngựa chạy đi, cho ngựa phóng về phía sông, phi lên bờ dốc thoải thoải .

Chàng thấy Dallas đang cho ngựa chạy sau đàn bò rời rạc để lừa chúng chạy lên hướng Bắc .

Trước mặt chàng, dòng sông uốn cong xuôi xuôi . Quint chạy theo dòng sông cho đến một nơi có bờ dốc thoải thoải đến mép nước, và có con đường cho biết đây là nơi bò vượt qua sông lý tưởng nhất . chàng ghìm cương cho ngựa đi chậm lại rồi rẽ vào con đường bò đi .

Bỗng có tiếng còi ré lên trong không gian yên tĩnh buổi sáng . Quint liền quay ngựa khỏi dòng sông, cau mày kinh ngạc vì biết tiếng còi lạnh lạnh duy nhất như thế chỉ do Empty Garner thổi mà thôi . Và ông già khôn ngoan này

không bao giờ thôi còi báo hiệu mà không có lý do .

Chàng vội cho ngựa chạy ra khỏi hàng cây rậm rạp, thấy Empty cách đây 1 đoạn . Ông già làm dấu gọi chàng đến, rồi nhảy xuống ngựa, xem xét cái gì đấy dưới đất .

quint chưa đến gần chỗ ông già đứng, đã thấy một con bò chết . Empty qui 1 chân bên xác con bò phình to . Khi Quint dừng bên cạnh con ngựa của Empty, ông già đứng thẳng người lên .

- Chuyện gì thế ? có phải nó bị sét đánh không ? Quint hỏi điều anh nghĩ ra đầu tiên .

Ước gì được thế, empty cau có có trả lời, mắt tiếp tục quan sát con bò chết .

Ông nói thế nghĩa là sao ? Quint cau mày, dẫn con ngựa đi đến gần hơn .

- anh nhìn nước dãi chảy ra khô cứng quanh lỗ mũi của nó và cái hậu môn bị lây nhầy này xem . ông già nói . - Cả 2 chỗ đều có vẻ có máu đông đen lại . Nếu phán đoán nguyên nhân khiến cho con bò chết của tôi là đúng, thì anh chắc sẽ không được chở bò đi đâu trong một thời gian .

Quint liền hiểu ngay ý nghĩa của 2 hiện tượng ấy .

- Bác tin con bò có thể mắc bệnh than à ?

Bất cứ người chăn bò nào cũng biết về bệnh này, nhưng Quint thì chưa có kinh nghiệm . Bệnh này trước đây có xảy ra dù đã được cách ly nhưng có khi vẫn bị lan ra khắp xứ .

- tôi nghĩ con bò giống như mắc bệnh than . Empty đáp, vẻ tin chắc như thế . Cách đây chừng 15 hay 20 năm, trại của Barlow mất gần một tá bò vì bệnh than . có lần ông ta nói với tôi rằng hôm trước chúng còn đang mạnh khỏe mà hôm sau đã lăn ra chết . Và ngay hôm kia, khi chúng ta kiểm tra vùng này, thôi biết chắc là không con bò nào bị bệnh ... ngoại trừ những con bò bị dây kềm gai hàng rào làm cho rách da .

- tôi nghe nói bệnh than lây nhiễm rất nhanh . Quint chột chú ý đến một số con bò trong tầm mắt, chàng nghĩ rằng có thể có những con khác trong đàn bò đã bị lây nhiễm bệnh này . Tốt hơn là chúng ta nên mời bác sĩ thú y đến ngay .

Dallas phi ngựa đến, dừng lại một đoạn khá xa nơi họ đứng . Nàng gọi to để hỏi :

- có chuyện gì không ổn à ?

-có con bò chết, Quint đáp, Em cưỡi ngựa về nhà và đi mời bác sĩ thú y đi, nói ông ta đến ngay càng sớm càng tốt .

- anh có muốn tôi gọi xe tải đến chở nó đi không ?

nàng ghi hàm thiếc con ngựa, chuẩn bị để chạy đi .

không, Quint lắc đầu, chàng nghĩ việc chuyên chở con vật chết vì bệnh ra khỏi trại là không được phép . Nhưng nói cho bác sĩ biết con vật có vẻ như bị mắc bệnh than .

- bệnh than ! giống như Quint, sau khi nghe đến bệnh này, nàng liền đưa mắt nhìn 3 con bò đang ăn cỏ gần hàng cây, quan sát xem chúng có dấu hiệu gì bị bệnh này hay ủ rũ không . Dù sao thì nàng cũng đã được lớn lên ở trại chăn nuôi .

Em cứ ở nhà, khi nào bác sĩ thú y đến, đưa ông ta đến đây, Quint nói .

Dallas đưa tay ra dấu đồng ý rồi quay ngựa chạy về nhà, leo lên cái dốc thoải thoải . Quint nhìn nàng, rồi quay ra nhìn ông Empty .

- Bây giờ tôi đi 1 vòng các chỗ khác trên đồng cỏ để xem thử có con bò nào bệnh hay chết không . Nếu khi ông bác sĩ thú y đến mà tôi chưa quay về, thì bác thôi còi báo cho tôi hay .

- Chúc anh may mắn . Empty chỉ nói thế .

Nhưng Quint không gặp may . 20 phút sau, chàng lại gặp một xác bò khác phình to, cũng bị máu chảy ở lỗ mũi và quanh hậu môn . Quint cố nhớ vị trí của con bò chết, rồi vượt qua sông để kiểm tra chỗ khác .

Gần 1h sau, Empty thôi còi để gọi Quint về chỗ con bò chết thứ nhất . Khi Quint về đến nơi, chiếc xe tải nhỏ lấm tằm bùn của ông bác sĩ thú y đang đậu tại hiện trường . Dallas đứng gần mũi xe, thân hình mảnh khảnh mắt chăm chú nhìn người đàn ông khổng lồ đang ngồi xổm quan sát xác con bò . Khi Quint đến gần, nàng quay qua nhìn chàng và hỏi :

- Anh có tìm ra được gì không ?

- có một con nữa chết . quint nhảy xuống đất, thả lỏng dây cương . Trông

giống con này .

Người bác sĩ thú y đứng thẳng dậy, quay lại nhìn Quint .

- con kia chết ở đâu .

- dọc theo hàng rào phía Nam ở bên này sông, cách cổ hàng rào bằng qua sông chừng 50m, Quint đáp và theo thói quen, chàng quan sát người đàn ông trước mặt mình .

tôi cần xem xét kỹ hơn con bò chết này, ông bác sĩ nói với Quint .

Tôi cũng nghĩ thế, Quint đáp rồi tự giới thiệu . tôi là Quint Echohawk . tôi điều hành trang trại CeeBar này cho gia đình Calder .

- tôi là Dan Weber . ông ta không đưa tay bắt, nhưng Quint cũng không muốn ông ta làm thế, vì chàng thấy ông ta đeo đôi găng tay bằng cao su .

- xin cảm ơn ông đã đến đây rất nhanh .

Nếu đúng là bệnh than như anh nghi ngờ, và tôi đồng ý là con bò có biểu hiện đã chết vì bệnh ấy . Thì chúng ta giải quyết nhanh chóng nào anh sẽ đỡ chừng này . Tôi sẽ lấy mẫu máu để gửi đến phòng thí nghiệm phân tích . họ sẽ cho chúng ta biết có vi trùng bệnh than hay không . Ông ta dừng lại một lát . Trại này đã xảy ra bệnh than lần nào hay chưa?

- tôi không biết, quint đáp . Gia đình Calder mua lại vùng đất này chỉ cách đây hơn 10 năm . Cho nên có lẽ không ai biết trước đây đã có bệnh than xảy ra ở đây hay chưa .

Chắc là có rồi, - Người bác sĩ thú y vừa nói vừa nhún vai . Khi con vi trùng hình thành trong bao tử, nó có thể sống dưới đất rất nhiều năm, có thể lâu hơn nữa . thường thường những cơn mưa to hay lụt lội mang chúng lên trên mặt đất, nhưng trận mưa đêm qua không đủ sức làm việc này . Tuy nhiên - ông ta dừng lại về mặt trầm ngâm . khi trên đường đến đây, tôi nhớ có lái xe qua một dải đất có vẻ như mới cày lên . có thể đấy là nguyên nhân sinh ra bệnh cũng nên . khi cày ta ta đã xáo đất lên, có thể giúp cho các bào tử chồi lên trên mặt đất .

Chỗ đất bị cày là để ngăn ngọn lửa lan thêm . Nhưng phương tiện ngăn tai hoạ này lại có thể sinh ra tai hoạ khác . Quint thấy vấn đề thật đáng mĩa mai . Nhưng sự đã rồi, chàng `phải quyết định hành động ngay .

ông bác sĩ lấy ống tiêm, chích vào mạch máu ở cổ con bò hút ra một mẫu máu .

- đã có người nào đụng đến xác con bò chết hay chưa ? ông ta hỏi

- có tôi, Empty đáp, nhưng tôi có mang găng tay .

- khi ông tháo găng ra, nhớ đốt ngay đi . Ông cũng nhớ khử trùng quần áo . Ông bác sĩ cho mẫu máu vào cái lọ đậy kín rồi viết kí hiệu cần thiết vào chai . ông sẽ không sao đâu, nhưng thấy có những vết thương trên da hay là triệu chứng bệnh cúm, thì hãy gọi ngay bác sĩ của gia đình . tiếp xúc với ông ta khi ấy không nguy hại gì, nhờ ông ta cho ông cái phiếu mua kháng sinh để phòng ngừa thì hay hơn .

- Chúng tôi sẽ đề phòng như lời khuyên của ông . Quint đáp, Cái xác con bò thì sao ?

- rồi khi nào chôn được thì phải chôn ngay, nhưng phải để cho chính quyền địa phương giám sát nữa . Khi về văn phòng, tôi sẽ báo cho họ biết, hỏi xem họ có thể đến giám sát trong ngày hôm nay không trước khi các con thú ăn thịt thối bu đến rĩa ráy con bò chết, ông ta giải bày, ngay bây giờ vi trùng hoạt động rất mạnh . Nếu thịt con vật bị xé ra, sẽ có hàng tỉ bào tử lan tràn khắp nơi . việc ở đây tôi đã làm xong . anh muôn chỉ cho tôi xem con vật kia không ?

Quint đi với ông ta đến chỗ xác con bò thứ 2, ông bác sĩ cũng làm những thủ tục như ở con kia . Trong lúc quay lại chỗ con vật chết thứ nhất, ông bác sĩ liếc mắt nhìn Quint :

xin thú thật với anh, trước đây tôi chỉ thấy 3 trường hợp mắc bệnh than, mà 2 trường hợp là khi tôi đang còn học ở trường thú y . Ông ta nói . - Nhưng nếu trường hợp này không phải là bệnh than, thì tôi sẽ rất ngạc nhiên .

- ông có thể cho tôi biết khi được xác nhận đây là bệnh than thì chúng tôi phải có biện pháp phòng ngừa như thế nào không ?

- trước hết, tất cả số bò trên cánh đồng bị ô nhiễm phải được di chuyển đến 1 chỗ cách li với số gia súc khác trong trại . con nào xem có vẻ mắc bệnh, cần phải chích kháng sinh, còn những con khác phải được tiêm phòng trong 1 thời gian . Có thể một tháng hay nhiều hơn, tôi nhớ không lầm, thì

phải tiêm chủng gần 4 tuần thì mới có hiệu quả .

Tất cả những điều ông bác sĩ thú y nó chỉ nhắc lại cho Quint nhớ những điều chàng đã nghe trước đây . Nhưng những điều ông ta nói cũng có lợi ở chỗ chàng biết trước những yêu cầu cần phải làm để vạch kế hoạch mà thực hiện .

Phòng thí nghiệm sẽ làm xét nghiệm rất nhanh . Ông bác sĩ nói khi 2 người sắp chia tay . Nhưng cũng đủ cho anh biết đây có phải là bệnh than hay không . Còn muốn biết chắc chắn thì phải đợi cấy vì khuẩn xong, thời gian này phải mất từ 12 đến 24h . khi có kết quả, tôi sẽ thông báo cho anh biết ngay .

- xin cảm ơn ông, Quint leo xuống khỏi ca- bin xe để Dallas lên ngồi vào phía trước với ông bác sĩ . Chúng tôi sẽ theo ông về nhà .

Khi ông bác sĩ lái xe về phía nhà, Empty nhìn chàng có vẻ lo lắng .

- Bây giờ làm gì? ông hỏi. chúng ta ngồi yên một chỗ để đợi kết quả xét nghiệm hay sao?

- không, tôi nghĩ chúng ta nên xem như đây là bệnh than thật sự nên phải hành động ngay . Quint cầm lấy dây cương, nắm vào yên rồi nhảy lên lưng ngựa . Nếu cách ly bò, chúng ta phải quyết định xem nên giữ chúng ở đâu . phải giữ chúng ở chỗ nào gần nơi có nước .

Chàng bèn chọn nơi có thể có nước dễ dàng cho bò : khu vực bị cháy nằm gần sân trại, ở đây có cối xay gió chân bằng sắt để hút nước và có thùng chứa nước không bị hư trong vụ hoả hoạn vừa rồi . Đồng cỏ nay đã bị cháy, việc bò cần cỏ khô để ăn là điều cần thiết, vắn đề cỏ tươi không cần đặt ra . Dù sao chàng cũng có được điểm lợi thế khác là vụ hoả hoạn đã giết hết các bò tử bệnh than ở dưới đất .

khi đã chọn được nơi để nhốt bò, họ bèn đi căng dây điện rào quanh một khu vực rộng 15 mẫu gần nơi ở để giữ những con bò có khả năng nhiễm bệnh hầu có thể quan sát chúng thường xuyên .

sau khi ra về chưa được 2h, ông bác sĩ thú y gọi đến điện thoại di động của Quint . kết quả xét nghiệm ban đầu cho biết bò chết vì bệnh than . trước 2h30' chiều sẽ có đại diện của chính quyền địa phương đến để giám sát việc chôn các xác bò chết . trước khi cúp máy ông ta giới thiệu cho Quint biết tên,

số điện thoại của người điều khiển máy đào hố chôn .

Người thợ máy đào hố và nhân viên đại diện chính quyền đến cách nhau chỉ trong mấy phút, và người đại diện chính quyền dẫn theo một toán chuyên viên để lấy mẫu đất . Quint để công việc rào bãi nhốt bò cho Empty và Dallas làm, chàng đi theo số người mới tới, đến chỗ có xác bò chết .

hố chôn bò chết được đào thật sâu, xác 2 con bò được đưa đến chôn ở đây, và trước khi lấp đất, họ rải lên xác bò một lớp vôi sống . Chỗ 2 con bò nằm chết cũng được rải vôi sống để tẩy trùng . khi công việc chôn cất hoàn tất thì trời vừa bắt đầu tối .

Quint quay về sân trại đúng lúc để giúp Empty một tay làm các công việc lật vạt . khi họ vào nhà, ánh mặt trời màu tím in bóng lên nhà cửa trong trại và đèn trong nhà đã toả sáng khắp các cửa sổ .

khi Quint bước vào nhà, chuông điện thoại reo vang chào đón chàng . lật tức chàng đi đến bàn làm việc để nghe . Dallas đang đứng ở trước tủ lạnh liền quay lại, tay cầm lít sữa vào tô rau trộn dấm .

- Quint, anh cứ để cho nó réo, nàng nói . Dù sao thì giới truyền thông cũng đã biết được khả năng bò mắc bệnh than rồi . khi em vào nhà thì điện thoại không ngót reo . Chắc ít ra cũng có đến nửa tá tin nhắn trong máy nhắn tin . Tất cả đều là của các phóng viên báo chí và truyền hình .

Quint bèn quay lui, để cho điện thoại ghi lời nhắn, miệng mỉm cười cay đắng . Chàng móc mũ và áo khoác lên giá gần cửa .

có lẽ ngày mai họ sẽ đến đây . khi nào họ đến, em cứ nói họ đến gặp anh .

Cả Dallas và Empty không ai phản đối chàng .

vì bận bịu nên bữa ăn tối, cơ bản là thức ăn còn lại được hâm cho nóng . Dallas cho mình vài miếng thịt chiên, rồi để tô thịt bên cạnh đĩa ăn của Empty . Nàng thấy ông chưa múc thức ăn vào đĩa .

nàng nhìn ông, ánh mắt thắc mắc, và thấy mặt ông buồn xo, có vẻ lơ đãng .

Ông nội, ông không đói à ?

ông nhăn mặt chán nản .

Vì chuyện bệnh than khiến ông không muốn ăn . Empty miễn cưỡng bưng

cái tô lên, múc 1 ít khoai tây vào đĩa . Cháu không biết lão Rutledge sẽ khoái trá biết bao khi nghe tin này đâu . chắc cháu thắc mắc không biết hẳn đã biết chuyện này chưa và có lẽ cháu tin hẳn chưa biết .

- Nhưng hẳn sẽ tìm cách để biến chuyện này thành có lợi cho hẳn . Quint lấy tô thức ăn trên tay Empty . Có thể chúng ta phải cảm ơn Rutledge vì hẳn đã gọi giới truyền thông để báo cho họ biết chuyện này . có lẽ hẳn đã báo tin cho họ biết ngay sau khi nghe tin này . và vì có tài ngoại giao, nên có lẽ hẳn biết tin này sau khi chúng ta gọi đến ông bác sĩ thú y 2 phút . tôi đoán thế nào hẳn cũng làm to chuyện .

- hẳn muốn biến thành to chuyện thì cứ việc . Empty tuyên bố, thái độ bất cần và tức giận, tôi thấy hẳn làm thế cũng chẳng có ích gì .

Quint cười châm biếm .

Chắc bác chưa bao giờ bị 1 đoàn phóng viên bao quanh như bầy chim kền kền, chia máy ảnh và áp máy thu âm vào mặt, nếu không thì bác sẽ không nói như vậy .

Empty tức giận đáp : Nếu có phóng viên áp máy thu âm vào mặt tôi, tôi sẽ chĩa súng vào họ, mời họ ra khỏi nhà ngay .

- Làm thế với báo chí thì nhanh và bảo đảm ... cho họ biết mình có chuyện không muốn họ biết, Quint nói, nhưng chàng biết đây là phương pháp mà chắc ông ngoại chàng sẽ rất thích . Nhưng không được chúng ta sẽ để cho họ tự do, cho họ thấy chúng ta sẵn sàng hợp tác với họ . Nếu chúng ta không cho họ tin tức, thì họ sẽ lấy tin từ các viên chức nhà nước . không cần chúng ta .

trước khi ông nội nàng tỏ ý bất bình với quyết định của chàng, Dallas lên tiếng để thay đổi vấn đề .

Các nhân viên chính quyền khi đến đây đã nói gì ?

Như anh đã nói với bác Empty khi cùng làm việc lật vật trong sân trại, họ yêu cầu chúng ta phải di chuyển tất cả bò ở các cánh đồng phía nam và phía tây đến nơi khác . họ tin rằng đường đất mà chúng ta cày lên để chặn ngọn núi lửa có thể là nguyên nhân của bệnh than . Ngay bây giờ, họ muốn chúng ta giữ tất cả bò tránh xa chỗ ấy cho đến khi nào họ có quyết định mới .

họ nói có lí đấy . Empty gật đầu đồng ý, việc làm hiểm khi thấy ở nơi ông

. Cách đây 10 năm, có 1 trận dịch về bệnh than bùng phát tại vùng Uvalde . tại vùng cỏ này rất nhiều đường bò đi trước kia, từ cái thời có phong trào lừa bò lên phía bắc rầm rộ . Vào thời ấy, nếu con bò nào bệnh, họ để nó lại giữa đường cho chết . nhiều người nói rằng đất trại các nơi ấy dày đặc bào tử bệnh than . Chỉ 1 trận mưa lớn cũng đủ làm cho bào tử bệnh than trôi lên trên mặt đất . Ông dừng lại một lát . lần mới đây, ở đây có khoảng 1 ngàn 600 con vật chết . Ông nhìn Quint ánh mắt gay gắt . Bây giờ chỉ có 2 con bò chết, so với số lượng rất nhiều trong quá khứ, chẳng nghĩa lí gì .

- khổ thay là chủ nghĩa khủng bố đã biến bệnh than thành đề tài mới nóng hổi, Quint đáp, và giới truyền thông ít khi phân biệt giữa loại bệnh than trong phòng thí nghiệm được sản xuất để dùng cho chiến tranh vi trùng với vi khuẩn sống trong mọi góc ngách của thế giới . Điều duy nhất mà chúng ta có thể làm được là đợi nghe tin tức giờ chót trong đêm nay để xem họ xếp loại bệnh than này vào loại nào .

*

Bây giờ chúng tôi xin trở lại với tin tức về bệnh than . Người xướng ngôn tin tức thời sự lên tiếng . Quint ngồi chồm tới trước trên ghế nệm dài, nhìn chăm chú vào màn ảnh truyền hình . Lần này bệnh có liên quan đến trại chăn nuôi danh tiếng Calder ở Montana, chúng tôi xác nhận rằng chính quyền bang nghĩ rằng bệnh than đã làm cho 2 con bò chết tại trại Cee Bar nằm ở phía nam của thành phố . Trại Cee Bar là chi nhánh ở Texas của công ty nuôi bò Calder, do gia đình Calder làm chủ .

Trên màn hình hiện lên cảnh con bò chết rồi tiếp theo là lời giải thích về nguy cơ của bệnh than, bệnh làm cho bò chết rất nhanh . Rồi ống kính lại quay vào người phát thanh viên .

" Nhà cầm quyền địa phương chưa quyết định được mức lây lan của dịch bệnh hiện đang hoành hành tại Trại Cee Bar Ông ta nói tiếp "nhưng có nhiều ý kiến cho rằng việc này ảnh hưởng đến việc bán đấu giá bò mà gia đình Calder đang nuôi . người mua thường không muốn mua bò của các trại chăn nuôi từng bị bệnh than hoành hành . và hiện tại trại của gia đình Calder đang nằm trong loại trại này" . Sau khi dừng lại một lát, ông ta nói thêm : " chúng tôi sẽ thông báo đến quý vị tin tức diễn biến về vụ này "

Quint hít vào một hơi dài rồi thở mạnh ra với vẻ giận dữ .

- Bây giờ thì chúng ta biết Rutdedange dùng chính sách làm áp lực về tài chính .

Empty bấm nút tắt máy trên cái điều khiển từ xa, màn hình tối lại .

- Chuyện rắc rối là người mua thường e ngại những trại nào có số bò chết vì bệnh than, mặc dù khi họ mua về chúng vẫn không sao hết, chúng sẽ không đem theo vì trùng bệnh than . thế nhưng có người vẫn quá lo sợ về vấn đề này .

Dallas nó xen vào bằng giọng giận dữ, cay cú :

- Điều tệ hại hơn nữa là Rutdedange muốn làm cho bệnh than dính liền với tất cả bò của gia đình Calder . Đây là một âm mưu khác nữa của hắn để buộc gia đình Calder phải bán trại Cee Bar và làm cho gia đình Calder mất thanh danh vì bệnh than . Đây là chiến thuật cực kì đê tiện .

Quint đứng dậy khỏi ghế nệm dài .

- Tôi phải gọi cho Jessy, báo cho bà ấy biết tình hình xảy ra ở đây . Nếu tôi không báo bây giờ thì ngày mai thế nào bà ấy cũng nhận được những cuộc điện thoại gọi về chuyện này .

- chúng ta không thể làm gì được haysao ? Dallas hỏi, nàng đứng dậy khỏi ghế, giọng dao động mạnh .

quint nhìn vào cặp mắt ánh lên vẻ sẵn sàng chiến đấu của nàng, chàng cười

Câu hỏi của em có vẻ giống như lời quyết chiến . Chàng nói, nhớ lại những lần trước, nàng thường không đứng vào phe của chàng .

- đúng thế . nàng héch càm lên

- hãy giữ vững tinh thần ấy . - chàng nói, miệng vẫn cười, Nhưng ngay bây giờ, điều tốt nhất em phải làm là nên đi ngủ, cố nghỉ ngơi được càng nhiều càng tốt . Em cần phải rất khoẻ cho những ngày sắp đến .

Chương

16

Sáng sớm hôm sau, giới truyền thông tụ tập đến Trại Cee Bar, nhân viên truyền hình trong các xe lớn, xe nhỏ cũng như các phóng viên và nhiếp ảnh gia của các nhật báo địa phương hay là các phóng viên nghiệp dư của các ấn phẩm quốc gia . Biết trước họ sẽ đến, nên Quint đã bảo Empty hay Dallas cưỡi ngựa ra đi từ sáng sớm tinh mơ, trước khi các phóng viên đến .

Đúng 8h30, Quint bước ra trước đám máy ảnh, máy ghi âm, và phóng viên đã tụ tập trên thềm nhà . Chàng chỉ nói vắn tắt rằng họ phải đợi kết quả xét nghiệm của phòng thí nghiệm về hai con bò chết và sẽ hợp tác đầy đủ với chính quyền địa phương .

Tiếp theo đó, họ hỏi Quint một loạt câu hỏi, nhưng chàng chỉ trả lời một câu có tính cường điệu về nguy cơ có hại đến sức khỏe nhân viên trong trại và có hàm ý rằng gia đình Calder chưa biết chuyện này .

-Bệnh than là mối nguy hiểm cho mọi người làm việc trong nghề chăn nuôi bò, - chàng nói .- Cho nên mọi người phải hết sức đề phòng .

Làm ngơ trước nhiều câu hỏi dồn dập, Quint bước khỏi hành lang, đi qua đám đông máy ảnh và máy ghi âm đang chia về phía chàng, chỉ trả lời với họ bằng cái lắc đầu và “không có ý kiến” .

Không nao núng họ theo chàng đến nhà kho và chờ đợi trong khi chàng đóng yên cương lên ngựa .

Một người yêu cầu chàng cho xem chỗ tìm thấy những con bò chết . Quint trả lời rằng việc này cần phải được sự cho phép của chính quyền bang.

Khi chàng lên ngựa rồi, đám đông bắt đầu tản mác thành những nhóm nhỏ . Rồi sau đó họ phân tán, người thì đi tìm ông bác sĩ thú y, người thì đến gặp các viên chức chính quyền, người thì đến các trại chăn nuôi lân cận để thăm dò ý kiến.

Quint phi ngựa ra khỏi sân trại tin rằng chàng đã tránh được giới truyền thông ít ra là hiện thời . Nhưng đến giữa buổi sáng chàng mới thấy mình lầm, vì khi ấy có chiếc máy bay trực thăng hạ xuống thật thấp, làm cho lũ bò

họ vừa thu gom chạy tán loạn .

Máy ảnh từ hai bên chiếc trục thẳng chĩa xuống chụp cảnh ba người cưỡi ngựa cố đuổi theo đàn bò để lừa chúng về một chỗ - chính lúc ấy họ phát hiện ra con bò chết thứ ba, lần này ở gần dãy hàng rào về phía tây . Sau đó chiếc trục thẳng đứng yên một chỗ trên hiện trường để chụp cảnh bác sĩ thú y đến và cảnh chôn xác con bò chết .

Tin con bò chết thứ ba được loan truyền một cách nhanh chóng, cùng với bản kết luận mà phòng thí nghiệm đưa ra xác nhận nguyên nhân khiến cho bò chết là do bệnh than . Giới truyền thông lập tức quay lại ồ ạt .

Sự hiện diện của họ làm cho việc lừa bò vào bãi quây tạm thời gặp trở ngại, vì lũ bò đã bị trục thẳng làm cho hoảng sợ . Sau khi cổng đóng lại một lát. Ông bác sĩ thú y đến để khám cho từng con bò một, theo yêu cầu của chính quyền, điều này càng tạo cho các phóng viên cơ hội chụp thêm nhiều ảnh nữa .

Mọi hy vọng của Quint về việc các viên chức nhà nước sẽ giữ giới truyền thông ở xa như họ đã quả quyết, bây giờ biến thành mây khói . Thực vậy, họ xuất hiện để có cơ hội chứng tỏ cho dân chúng thấy được sự năng nổ vô bờ của họ . Họ xông xáo khắp nơi mãi cho đến khi mặt trời lặn mới thôi, khiến mọi người phải làm công việc lặt vặt trong trại lúc trời tối .

Sáng hôm sau, Quint, Dallas và Empty lại ngồi trên ngựa, lần này họ lừa số bò còn lại ở những nơi không bị ảnh hưởng của dịch bệnh về bãi để cho bác sĩ khám và tiêm chủng bệnh than .

Khi Quint dẫn ngựa vào nhà kho, những tia sáng màu đỏ giăng lên từ phía chân trời tây . Tiếng vó ngựa nện cồm cộp trên đường tráng xi măng ở trong nhà kho . Empty đã vào trước chàng, đang tháo yên trên lưng ngựa . Ông để yên xuống đất, treo tám chân lót dưới yên ướt mèm lên bức vách ngăn chuồng ngựa, rồi đưa mắt nhìn Quint .

-Tôi mừng khi thấy tên phóng viên cuối cùng đã rút cách đây một phút . - Giọng của ông cộc cằn biểu lộ ác cảm với họ .- Hôm nay tôi đã quyết định nếu chiếc máy bay trục thẳng quay lại lần nữa, tôi sẽ lấy súng bắn cho chúng biết tay .

Tôi nghĩ làm thế thì tình hình sẽ trở nên nghiêm trọng hơn .- Quint đáp và

móc bàn đập lên giá yên rồi cúi xuống tháo sợi dây buộc yên ra .

- Có thể đúng như thế, nhưng nếu không có cái bọn phá đám ấy thì chúng ta đã xong công việc chỉ trong một nửa thời gian thôi .- Ông càu nhàu .- Rất nhiều lần . cứ mỗi khi tôi sắp lùa được một con bò vào chuồng, lại có một thằng phóng viên điên xuất hiện . Nhiều lần tôi ước chỉ mình còn nhai thuốc lá như trước, chắc tôi sẽ rất khoái khi nhổ bã thuốc vào ống kính máy ảnh của chúng .

Chàng nghe tiếng sột soạt, tiếp theo sau là tiếng nắp thùng sắt đập vào chỗ cũ phát ra kèn kẹt, tiếng động xuất phát từ phòng cất yên cương và chứa thức ăn cho gia súc . Một con gà mái kêu cục cục, rồi khi Dallas dùng vai đẩy cánh cửa phòng mở ra, nó liền chạy ra ngoài . Dallas mang ra cái xô năm galông đựng hạt cho ngựa ăn . Con ngựa thối màu hồng của Quint quay đầu về phía nàng, vênh tai đánh hơi .

Quint tháo yên ngựa, lấy tấm chăn lót lau mồ hôi trên lưng cho con ngựa . Khi thấy vết dơ trên má nàng và những đám tóc xổ ra khỏi mái tóc bím theo kiểu pháp lòa xòa trước mặt, chàng thấy lòng dịu lại .

Nàng dừng lại ở chuồng ngựa đầu tiên, xúc một khẩu phần hạt đổ vào máng ăn . Những con gà mổ vào cọng rom gần chân nàng, rồi khi ông Empty vỗ vào mông con ngựa thúc nó vào chuồng, chúng chạy tản mát đi hết .

Khi Quint tháo dây cương khỏi con ngựa hồng, nó vội đi vào chuồng . Qua khước mắt, Quint thấy ông Empty cúi xuống để lấy yên, cử động chậm chạp và cứng ngắt .

-Bác Empty ơi, để tôi đem cất yên cương cho .- Quint nói .- bác đi xem các máng nước của ngựa có đủ nước chưa .

-Đồng ý với anh thôi, - ông già đáp rồi đi ra khỏi nhà kho .

Khi Quint vác một cái yên lên vai và đưa tay xách cái yên kia, Dallas nhìn anh một thoáng và nói .

-khi anh vào phòng cất đồ, nhớ lấy một ít thức ăn cho gà

-Nhớ rồi, - Quint đáp, nhanh nhẹn đi vào phòng cất yên cương và thức ăn gia súc .

Khi đã để yên vào giá của mỗi người rồi, chàng treo dây cương vào móc

trên tường, trái chần đem lót ra cho khô và xúc một ít thức ăn cho gà vào thùng nhỏ, đem ra rải trên lối đi trong kho để như số gà còn ở ngoài vào hết, rồi chàng đóng cửa kho để nghỉ đêm.

Chàng quay lại, thấy Dallas đang thả cỏ khô vào máng ăn cuối cùng . xong nàng bước sang một bên, tựa vai vào cái trụ cột của chuồng ngựa, vẻ hơi mệt mỏi . Thấy thế chàng bước lại gần nàng .

Trên gương mặt không son phấn, chàng chăm chú nhìn vào những đường nét thanh tú và mạnh mẽ, bộ lông nheo màu nâu đỏ bao quanh cặp mắt màu vàng nâu có nét đẹp đặc biệt . Đôi môi nàng đầy đặn, cong cong trông thật kêu gọi .

-Nàng nhìn vào mặt chàng nói :

-Em mừng khi thấy ngày hôm nay kết thúc

-Quá mệt hả ?- Quint hỏi.

- Mệt và mỏi rã rời .- nàng nói, miệng cười đau khổ .- tuy nhiên, chỉ cần tắm nước nóng lâu một chút là chữa lành tất cả .

Bây giờ mà tắm nước nóng thì dĩ nhiên là quá tuyệt ! – Nhưng đầu chàng thì nghĩ đến cảnh nàng đứng tắm dưới vòi sen . chàng cúi người bước vào sát nàng hơn, chống một bàn tay mang găng lên cái trụ gần đầu nàng hơn .- Hai ngày nay chúng ta không có lúc nào được ở bên nhau cả .

Nàng cười thông cảm

-Hay nếu có, thì chúng ta cũng quá mệt, không quan tâm đến việc ở bên nhau.

Quint cười nhẹ

-Cũng đúng thế . Nhưng có lẽ sau ngày mai, những chuyện tệ hại sẽ hết . Khi ấy may ra, mọi việc sẽ trở lại bình thường như cũ .

Dallas lắc đầu vẻ hoài nghi . Nàng vui vẻ đáp ;

-Đời em không có gì bình thường từ đêm anh bước vào quán ăn .- và nàng nghĩ rất ít có hy vọng mọi chuyện sẽ thay đổi để trở lại cuộc sống bình thường . thực ra nàng chỉ một cách duy nhất để mong làm thay đổi được tình thế . Nghĩ đến cách này, nàng bèn lấy giọng nghiêm trang nói :

-Quint này ...

- Bỗng một cánh cửa bên nhà kho bật mở, ánh sáng mặt trời lặn màu hồng ửng vào trong kho . Ông Empty hiện ra, cặp chân vòng kiềng hiện rõ trong ánh hoàng hôn.

Máng nước cho ngựa đầy rồi .- ông nói .- anh đã cho gà ăn rồi phải không ?

Đứng thẳng người khỏi chiếc trụ, Quint quay lại đi thủng thỉnh về phía Empty .

-Cho ăn rồi .

-Vậy chúng ta còn đứng ở đây làm gì ? – ông ta cau mày hỏi .- vào nhà thôi .- tối nay chúng ta ăn cái gì đây . Ông hỏi Dallas .

-Cháu không biết .- nàng thở mạnh một hơi dài – cháu nghĩ ăn mì sợi là mau nhất .

-Ăn thế được rồi. Quint nói . Khi nàng bước ra cửa, chàng sóng bước cùng nàng .- tối nay anh nấu mì sợi cho, còn em đi tắm nước nóng cho khỏe như em đã nói hồi nãy .

-Đồng ý .

Nhưng kế hoạch đã thay đổi một cách kì lạ . Chỉ có mấy giây sau khi vào nhà, điện thoại reo hăng sửa chữa xe hơi ở Fort Worth gọi đến thông báo cho Quint biết rằng chiếc xe tải nhỏ của trại đã được sửa xong . Họ hẹn chiều mai đến đem chiếc xe tải nhỏ chàng thuê đến trả và lấy xe của trại đã sửa xong về .

Chàng vừa gác máy thì điện thoại lại reo . Lần này là của Jessy gọi và câu chuyện sẽ có cơ sẽ kéo dài . Vì thế, Dallas phải nấu bữa ăn tối, công việc không thể tránh được.

Khi bàn ăn dọn dẹp xong, đĩa được rửa sạch và cất vào giá thì đã hơn 9h . khi ấy Dallas mới có thì giờ đi tắm vòi sen . Không vội vàng, nàng đứng dưới tia nước nóng bốc khói, những tia nước đập mạnh vào người nàng, giúp các cơ bắp trên người hết đau, làm tan hết sự căng thẳng trong người .

Khi bước ra khỏi phòng tắm, trên người mặc chiếc áo khoác bằng vải bông, lau sơ mái tóc ướt, nàng cảm thấy mát mẽ và thư thái . Nàng ngạc nhiên khi nhìn vào phòng khách tối om và máy truyền hình im lặng .

ánh sáng còn lại duy nhất trong nhà là ngọn đèn trong nhà bếp . Nghĩ rằng Quint và ông nội đã vào phòng . Dallas tắt đèn ở bếp .

Khi đi qua ngưỡng cửa, nàng thấy Quint ngồi ở bàn làm việc

-Em tưởng anh và ông em đi ngủ rồi chứ ? – nàng bước đến bàn làm việc, để tay lên vai chàng .

Sự đụng chạm của nàng, cũng như lời nói của nàng khiến Quint ngồi thẳng người lên và nhìn nàng, ánh mắt của chàng có vẻ lơ đãng, chàng nhìn mái tóc còn ướt rôi bù và chiếc áo khoác dài bằng vải bông của nàng .

Dallas ngồi dựa người thoải mái vào chàng, cảm thấy thích thú với sự thân mật tự nhiên dễ dàng giữa hai người .

-Vòi sen thật tuyệt vời . Nhân lúc họ ngồi sát bên nhau nàng đưa tay nghịch mái tóc ở sau gáy chàng . Em cảm thấy mình cũng như hầu hết những người khác .

-Thế vẫn khác.

Dallas vẫn cảm thấy mình không lôi cuốn được sự chú ý của chàng, mặc dù tay chàng đang thoa nhẹ hông nàng .

-Anh đang làm cái gì đấy .

Không có gì chỉ xem lại vài chuyện . Chàng liếc nhìn những tờ giấy trên bàn, ánh mắt có vẻ bối rối .

Nhưng Dallas tin chắc vài chuyện ấy vẫn tiếp tục làm cho chàng chú ý

-Có chuyện gì không ổn à .

Mặt chàng hơi cau lại .

- Không biết đấy có phải là chuyện không ổn không, nhưng anh thấy rất kỳ lạ . Quint hát đầu chỉ số giấy tờ trên bàn . Theo tổng kết số bò mà ông bác sĩ thú y khám hai ngày nay đúng với số mà anh và ông em đã đếm được cách đây hai tuần . Thế nhưng chúng ta có ba con bò chết .

Nàng phải mất một giây mới hiểu hết ý nghĩa của lời chàng vừa nói .

-Anh nói công thêm ba con bò chết, tức là anh sẽ có số bò nhiều hơn nhiều hơn ba con phải không ?

-Rất kì cục phải không ? - nhưng không có gì vui thú trong nụ cười méo xệch của chàng .

-Nhưng tất cả ba con bò chết này đều có đóng dấu của trại Cee Bar và đeo nhãn hiệu nơi tai - Dallas nhắc cho chàng nhớ .

Chính vì thế mới làm cho anh bối rối . - Quint tiếp tục nhìn vào tờ giấy . Có thể khi chúng ta tổng kết số bò có trong trại bị sai đi một con . Thậm chí sai đi hai con . Nhưng anh nghĩ đếm đôi lên ba con là chuyện rất khó tin .

Dallas đồng ý với chàng . trang trại không lớn . số địa điểm để bò có thể trốn được sự kiểm soát là rất ít .

-Tại sao có chuyện như thế nhỉ? – nàng thắc mắc hỏi

-Vấn đề nên đặt ra là : trong khi chúng ta đếm bò, ba con bò này ở đâu ? Quint đáp Khi đếm xong đem so với số bò trong sổ, chúng ta thiếu mất hai mươi bảy con . Anh nghĩ là chúng bị mất trộm . Nhưng anh thắc mắc không biết ba con bò chết này có nằm trong số hai mươi bảy con bị mất trộm không ? và tại sao chúng không đem số bò ăn trộm đi xa ngay .

-Chắc anh không nghĩ Rutledge đứng sau vụ này chứ ngay khi thốt ra lời này, Dallas liền nghĩ đến khả năng có thể hắn ta đã nhúng tay vào việc này . Có thể hắn đã trộm bò ở đây, giữ chúng lại, nếu hắn có kế hoạch cho chúng lây nhiễm bệnh than rồi thả về trại Cee Bar để chúng chết. Tất cả những việc này, thời gian cách ly, chương trình của ông bác sĩ thú y sự quảng bá trong dân chúng qua giới truyền thông ăn khớp với kế hoạch của hắn . nàng nói . có thể hắn đã sắp xếp toàn bộ chuyện này .

-Chúng mình việc này là vấn đề khó khăn .

Dallas cảm thấy lòng bất an nàng đứng dậy khỏi người chàng, đi khỏi bàn rồi quay lại .

Trại Slash R giáp ranh với cánh đồng cỏ ở phía tây của ta, tất cả những con bò chết đều tìm thấy ở đây . Nếu hắn giữ những con bò ăn trộm ở đây thì em không ngạc nhiên tí nào hết . Làm thế nếu ai thấy những con bò này, thì hắn chỉ tuyên bố là con bò chạy lạc trong đất hắn thôi

-Đúng nhưng không có đủ bằng cứ để buộc tội hắn . - Quint vẫn ngồi trên ghế, nét mặt trầm ngâm suy nghĩ .

Dallas cau mày

-Nhưng khi làm cho bò anh bị nhiễm bệnh, hắn không sợ bò hắn bị lây

hay sao?

-Công việc này không khó khăn gì - Quint đáp .- Hắn chỉ cần trộn vi khuẩn bệnh than vào trong cái xô ngũ cốc, đưa cho bò ăn, rồi đốt cái xô và những thứ gì đã rơi xuống đất . Hắn rất có tài dùng thuốc để đốt các thứ .- chàng nói thêm với giọng châm biếm . Nếu làm việc này trót lọt, hắn chỉ cần đuổi con bò qua trại Cee Bar là xong .

Chắc có người nào bên trại Slash R biết chuyện này, nàng nói, lòng phân vân không biết có kẻ nào có thể nói ra chuyện này hay không .

Nhưng Quint lắc đầu không đồng ý với nàng .

- Chắc Rutledge sẽ giữ kín chuyện này . Anh không tin có quá một hay hai người tham gia vào việc này . Có lẽ hắn không cần nhiều người đâu .

-Nhưng hắn kiếm vi trùng bệnh than ở đâu? Dallas thở dài, vì nàng nghĩ không ra vấn đề này .

-Có lẽ không khó như chúng ta tưởng, nhất là đối với những người có tiền, có ảnh hưởng như hắn .- cuối cùng Quint cự mình, chàng chồm người tới trước, đưa tay nhắc máy điện thoại – Có lẽ chúng ta nên tìm xem thử có phòng thí nghiệm nghiên cứu nào hợp tác với một trong những cty mà hắn làm chủ không ?

-Anh gọi cho ai đấy ?- Dallas hỏi thái độ rất hiếu kỳ

-Gọi đến hãng mà trước đây gia đình thường nhờ trong công việc điều tra – Chàng dùng một lúc để tay trên máy điện thoại .- Qua hãng này anh đã có thể tìm ra một người mà anh đã từng làm việc với . Anh ta rất rành về những chuyện có liên quan đến pháp lý . Anh ta là nhà chuyên môn có thể phân biệt được loại nào là bệnh than được tạo ra trong phòng thí nghiệm và loại nào có trong thiên nhiên . Anh không hiểu phải chăng loại vi trùng có trong thiên nhiên có dấu vết gì đấy khiến anh ta có thể phân biệt được chúng ở tại vùng nào?

Khi chàng nhắc máy lên, bấm số bưu điện đề hỏi số máy hãng chàng cần gọi . Dallas đi đến chiếc bàn ăn trong bếp, ngồi xuống để nghe .

Chàng gọi đến hãng này rồi hãng nọ . báo cho Jessy biết việc chàng làm . Việc tìm cho ra người làm việc với chàng trước đây mất rất nhiều thì giờ, và phải mất rất nhiều cuộc gọi đến nhiều nơi chàng mới tìm ra được nhiệm sở

mới của anh ta tại bờ tây .

Đến gần nửa đêm chàng mới gác máy được . Không có câu trả lời dứt khoát cho các câu hỏi của chàng nhưng mọi việc sẽ tiến hành để có được những câu trả lời ấy và Quint không mong gì hơn nữa .

Chàng đứng dậy cử động đôi vai và các bắp thịt sau lưng cho khỏi mỏi, vì đã ngồi yên một chỗ quá lâu khiến người tê cứng . Quay lại, chàng thấy Dallas ngồi trên ghế đầu tựa lên hai cánh tay để trên bàn, trông như ngủ say .

Thấy cảnh nàng ngồi, lòng chàng bỗng dịu lại, tất cả những lo âu bực bội đều tan biến mất . Chàng nhìn nàng lòng sung sướng, không biết là ánh mắt của mình khi nhìn nàng rất dịu dàng .

Cảm thấy mũi lòng, Quint lặng lẽ bước đến chỗ nàng ngồi . Khi chàng luôn một cánh tay dưới hai đầu gối nàng, còn cánh tay kia để sau lưng nàng, Dallas mơ màng thức giấc .

-Anh nghĩ em nằm trên giường sẽ êm ái hơn – cảm giác nói .

Nàng nhìn chàng đôi mắt ngái ngủ, hai hàng mi nhích lên

-Anh hãy mang em đi nàng nói nhỏ nhỏ và ôm quàng cánh tay quanh cổ chàng – em thích anh làm thế .

Quint nhận ra là chàng cũng thích cái cảm giác mà chàng cảm nhận được khi bế nàng, nhất là khi nàng nép mặt vào bên cổ chàng, hơi thở nhẹ nhàng ấm áp và có hơi ẩm phả vào da chàng .

-Anh có tìm gì được không ? – nàng hỏi sau một hồi suy nghĩ .

Chưa tìm được gì . Nhưng nếu có gì cần biết, chắc vài ngày nữa chúng ta sẽ biết .

Chung quanh họ tối om, ngoại trừ một đường ánh sáng dưới cánh cửa phòng ngủ của nàng . Quint xem đấy như ngọn đèn báo hiệu, chàng đi qua phòng khách đến hành lang ngắn, không quan tâm đến tiếng kêu cọt két của ván sàn ở dưới chân .

Nàng thở dài, để bàn tay mềm mại trên bờ vai chàng

-Có lẽ chúng ta không có đủ may mắn để chứng minh Rutledge đứng đằng sau vụ này.

-Chúng ta chỉ còn cách chờ xem mà thôi .

Thực ra Quint nghĩ rằng cơ may của họ rất mong manh . Tối nay chàng không nghe được điều gì đáng khích lệ, chàng nghĩ rằng họ sẽ phát hiện ra được kẻ đã gây ra thiệt hại lớn lao này cho chàng . Nhưng những lỗi lầm nhỏ nhất có thể xảy ra ngay cả khi kế hoạch vạch ra rất kỹ càng .

Chàng đưa chân đẩy cửa phòng ngủ của nàng . Cánh cửa mở ra không một tiếng động, để lộ căn phòng sáng sủa do ngọn đèn trên bàn ngủ chiếu ra, chăn trên giường đã bật lên sẵn sàng . Chàng bế nàng đến giường, để nàng xuống . Hai cánh tay nàng liền níu chặt lấy chàng để giữ cho chàng lại .

-Khoan đã, Quint.

Nhưng chính đôi môi mềm mại hé mở của nàng kéo chàng xuống, khiến chàng áp đôi môi mình lên môi nàng . Đôi môi nàng liền đáp lại ngay nụ hôn của chàng . Nụ hôn kéo dài, uể oải . không vồ vập để có thể tạo nên một cơn thèm khát mãnh liệt .

Không đợi cơn thèm khát đến, Quint nhích môi lại một chút

- Khuya rồi, em nên đi ngủ đi một lát .

Mắt nàng ánh lên vẻ nuối tiếc, rồi trán nàng nhăn lại .

-Em đã nghĩ đến một chuyện cần nói cho anh biết . Nhưng bây giờ em không nhớ đó là chuyện gì nữa .

-Ấy là vì em quá mệt . Sáng mai em sẽ nhớ ra - chàng nói – rồi chống tay lên giường để đứng dậy .

-Anh đừng đi, Quint . Lời nàng yếu ớt không đủ sức mời gọi chàng .

-cố sức để khỏi bị cảm sốt . Quint nhìn mí mắt sụp xuống của nàng, chàng cười .

- Nếu anh ở lại hai đứa ta sẽ không ai ngủ được hết . Mà em thì hiện đang sắp ngủ rồi .

-Phải .- nàng cười, nụ cười uể oải vì buồn ngủ . Nàng lăn người nằm vào giữa giường, chuẩn bị để thả hồn vào giấc mộng .

-Hẹn sáng mai gặp em . Chàng hôn nhẹ lên mũi nàng, rồi đứng thẳng người lên và tắt đèn .

-Chúc ngủ ngon .- Tiếng nói của nàng trôi theo sau lưng chàng khi đi đến cửa phòng .

*

Sáng hôm sau chỉ có một số phóng viên xuất hiện ở trại, trông họ có vẻ buồn khi thấy bầy bò trong bãi quây khỏe mạnh và khi Quint rải cỏ khô cho bò ăn . Họ miễn cưỡng ghi lại thực tế hiện trường . Họ nán lại cho đến khi thấy không có gì mới lạ xảy ra trong trại . Người cuối cùng ra về trước 12h trưa một chút .

Trong lúc ăn trưa, Jessy gọi điện thoại báo cho họ biết chiều nay có xe chở cỏ khô đến . Xe chỉ chở sáu bó tròn cỡ nhỏ thôi . Vì hiện nay trại chỉ còn mười bó cỡ vuông, nên tin này làm cho mọi người vui mừng .

Sau khi ăn trưa xong, Dallas lấy danh sách ghi các hàng tạp phẩm cần mua và đi ra cửa hàng . Khi lái xe ra khỏi sân trại nàng vẫy tay chào Quint . Việc đi ra thành phố để đổi xe tải nhỏ đã được hoãn lại, vì chàng đợi thanh tra của bang đến trại.

Chưa đầy một giờ sau, Dallas trả tiền tại quầy tính tiền rồi đẩy xe đựng hàng ra khỏi cửa hàng Bên ngoài trời nắng, không khí hơi se lạnh, nhưng mặt trời chiếu ánh nắng ấm áp trên mặt nàng . Dallas đẩy xe hàng đến cuối chiếc xe tải nhỏ màu trắng, nàng hạ cánh cửa sau xe xuống, nàng quay lại lấy các bao hàng để trên xe đẩy, không chú ý đến chiếc xe tải nhỏ có hai màu trắng và nâu chạy vào đậu trong chỗ còn trống bên cạnh xe nàng . Nàng lấy một bao trong xe đẩy hàng, quay lui để bỏ vào trong xe tải, vừa khi ấy cánh cửa bên phải tài xế của chiếc xe kia mở ra và nàng thấy Boone Rutledge bước ra ; cặp mắt đen của gã sáng long lanh, nụ cười đều giả của gã hiện ra trên mặt như muốn nói cho Dallas biết rằng gã biết nơi để tìm nàng .

Nàng thẫn thờ rửa trong lòng .

-Có phải gián điệp của anh báo cho anh biết tôi ở đây không ? – Dallas giận dữ hỏi và đưa tay lấy các bao hàng khác, sự giận dữ bị kiềm chế trong người làm cử động của nàng khó khăn .

-Cô nghĩ gì thế ? – Boone hài hước hỏi và đi đến cửa sau xe .- Tôi đợi cô để nghe tin tức .

-Tại sao? – Nàng nhìn gã, ánh mắt lạnh lùng, đẩy các bao khác vào xe .

-Echohawk đang toát mồ hôi hột ... ba con bò chết vì bệnh than bò bị cách ly và cỏ khô sắp hết .

Dallas muốn tát vào cái mặt tự mãn của gã . Nhưng nàng cố kiềm chế và chế giễu gã :

- Anh có vẻ như đã biết hết mọi chuyện rồi . Tôi chẳng cần nói cho anh biết gì thêm nữa .

Nhưng chính câu biết hết mọi chuyện nhảy nhót trong đầu óc nàng . Dallas nhớ đến chuyện mà nàng muốn nói cho Quint nghe vào tối qua . Cảm thấy biết trước ý đồ của gã, nàng quay qua nhìn vào mặt Boone, nghiêng đầu với vẻ khiêu khích và hơi thách thức, miệng mỉm cười . Boone nhìn nàng, bản chất đầy thú tính của con đực hiện trên mặt gã .

-Có phải anh có ý định thuyết phục tôi tin rằng gia đình Rutledge không dính dáng gì đến những con bò mắc bệnh than này không ? Dallas hỏi .

Mặt gã ánh lên vẻ hoảng hốt, kinh ngạc, gã im lặng một lát vì mặc cảm tội lỗi đè nặng lên lương tâm .- Cái gì khiến cho cô tin là chúng tôi làm việc này ? – Gã cười, như thể thích thú khi nghe câu hỏi kỳ cục ấy, nhưng ánh mắt của gã rất gay gắt, cô tìm xem nàng đã biết được cái gì ?

Dallas không còn nghi ngờ gì nữa, nàng tin những Quint nghi ngờ là đúng . nhưng nàng cần biết thêm nhiều hơn nữa .

-Vì việc này anh làm rất tài tình . Không ai có thể nghi ngờ gì được .

-Cô nghi ngờ . Boone đáp, vô tình lời nói của gã là lời xác nhận .

_Kinh nghiệm cho tôi biết gia đình Rutledge rất gian xảo và dơ bẩn . Có gì mà anh không dám làm ? – Lời nói ra rất độc địa và nàng không tìm cách để che dấu sự độc địa này vì nàng biết nếu tỏ ra thân thiện và hợp tác thì Boone sẽ cảnh giác ngay.

-Tôi biết cô thông minh. Hãy tiếp tục con đường ấy mà đi .- Mắt ánh lên vẻ tự mãn của người tin rằng mình là người chỉ huy .

-Tôi đã quyết định rồi .- Nhưng không phải theo con đường gã mong muốn .

-Có phải Echobawk nghi ngờ chúng tôi có dính đến bệnh than này không ?

Dallas đã đợi gã hỏi câu này sớm hơn . Nàng đã chuẩn bị để trả lời không ?

-Tại sao anh ấy nghi ngờ ? Bò chết là bò của trại Cee Bar trên đất Cee Bar . Tôi vẫn không nghĩ ra làm sao anh làm được việc này .- Nàng nhìn gã với vẻ ngạc nhiên thành thật .- Nói tóm lại, chúng là bò nuôi thả rong, không được thuần hóa, người ta không thể đưa đồ ăn cho chúng ăn . Nếu anh cho chúng ăn thức ăn có trộn vi khuẩn chắc chắn chúng sẽ không ăn ngay và nguy cơ việc này sẽ bị phát hiện là điều rõ ràng .- Nàng dừng lại một lát, không tin âm mưu mình sẽ thành công .- Tôi rất lầy lẹm . Làm sao mà anh làm được việc này ?

Dallas cầu nguyện trong lòng sao cho Boone không chống lại được tính khoe khoang của mình, để khoe về tài lanh lợi của gã . Gã cười toe toét, dấu hiệu cho thấy nàng đã thành công .

-Công việc rất đơn giản, tôi chỉ quây cái chuồng nho nhỏ để nhốt chúng lại, rồi trộn vi khuẩn vào thức ăn cho chúng .

-Nhưng ... chắc anh phải làm việc này trên đất của trại Slash R, Dallas nói,, giả vờ ngạc nhiên .

Boone nhún vai

-Nếu hàng rào ranh giới quá tệ để cho bò bên Cee Bar chạy lạc qua trại Slash R, thì làm sao buộc lỗi cho chúng tôi được . Dĩ nhiên chúng tôi phải đẩy chúng về bên trại chúng chứ .

- Nếu xảy ra chuyện như thế thì quả là không thể buộc tội cho anh được . Nhưng anh cũng có nguy cơ là làm cho bò anh nhiễm bệnh .- Dallas cố moi thêm thông tin .

-Khó mà nhiễm .- Boone đáp với vẻ thích thú .- Khi đã có người được huấn luyện để làm việc này thì không thể nào xảy ra chuyện như thế được .

-Tôi đoán chắc người đó là anh .- Nhưng lần này nàng thấy lời nịnh hót của nàng không thành công trong việc muốn gã trả lời chính gã làm .

-Việc này cô không cần biết .- gã đáp vẻ thản nhiên

-Hỏi cho vui vậy thôi chẳng sao .- nàng quay lui, bình tĩnh lấy tiếp những bao hàng trên xe đẩy, chắt vào thùng xe hơi .

-Vậy Echobawk tính mua cỏ khô ở đâu?- Boone hỏi tiếp .

-Anh muốn biết à . Dallas cảm thấy khoái trá khi hỏi thẳng vào mặt gã

với vẻ khinh bỉ lạnh lùng .

Từ thái độ tự mãn, mặt gã bỗng trở nên tức giận chỉ trong nháy mắt, gã chụp cánh tay nàng, bóp mạnh, mấy ngón tay gã như xuyên qua da thịt đến tận xương nàng .

-Đừng có láu lỉnh với tôi, đồ đĩ !

Không cố sức để chống lại gã, nàng nhìn gã với ánh mắt gay gắt .

-Thả tôi ra, không tôi la to cho cả thành phố nghe đấy

-La đi gã chế giễu – Không ai đến tiếp cứu cô đâu . Bây giờ hãy nói cho tôi nghe điều tôi muốn biết .

Gã bóp mạnh tay hơn, và khi gã vặn tay nàng cao lên, nàng thấy đau nhưng quyết không cho hắn sung sướng khi thấy nàng kêu đau .

-Tôi quên nói cho anh biết .- Nàng cố giữ giọng nói bình thản, không để lộ sự đau đớn ra ngoài . Sự cố gắng ấy đã làm cho giọng nàng nhỏ bớt lại .- Anh sẽ không nhận được tin tức gì hết ở tôi nữa .

Dallas héch mặt nhìn gã với vẻ khinh bỉ mắt nàng nhìn thẳng vào cặp mắt đang phùng phùng nổi giận của gã . Nàng không thèm để ý đến bàn tay vặn tay nàng cho đến khi bàn tay ấy đánh vào mặt nàng, khiến đầu nàng nghiêng về một bên.

Mắt nàng nổ đom đóm và tai ù ù vì cái tát của gã quá mạnh . Nàng không nghe tiếng bánh xe rít lên ken két dừng lại .

Boone cũng đang quá tức giận đến nỗi gã không nghe tiếng xe dừng lại gần đây, tiếp tục xòe bàn tay nâng cằm nàng, hất mặt nàng lên .

-Cô nên khôn ngoan mà ...

Quint kéo mạnh gã ra khỏi nàng rồi đẩy mạnh vào cửa sau xe .

-Rutledge, chính anh mới là người nên khôn ngoan lên .- Cặp mắt xám của chàng long lên vì điên tiết . Nếu anh lại đụng vào cổ ấy, anh sẽ ngồi xe lăn như bố anh

-Anh tưởng anh có thể làm được như thế à ? – Boone hỏi, vẻ thách thức, rồi gã cười, nụ cười ngạo nghễ cũng với ánh mắt nham hiểm .

Năm đám Quint chưa kịp tung ra, thì giọng Dallas cất lên :

-Quint à, gia đình Rutledge đã cho bò ăn nhiễm bệnh than, Anh ta xác

nhận như thế .

Boone giật mình thất sắc, gã nhìn nàng với ánh mắt kinh ngạc rồi quay qua nhìn Quint .

-Nói láo, tôi không nói như thế .

-Anh sợ phải không ? Quint cười lạnh lùng, thích thú

-Không có người nuôi bò nào dám lộn xộn với bệnh than. Lời chối cãi của Boone có vẻ đã được chuẩn bị từ trước .

-Đúng quá .- Dallas đáp bằng giọng cố kiềm chế . Nhưng gia đình Rutledge đã hết là dân nuôi bò từ lâu rồi .- Nàng quay qua Quint, cảm hơi hếch lên một chút .

-Anh có muốn biết tại sao anh ta đánh em không ?

-Mắt Quint hiện ra nét kinh ngạc như thể chàng cảm thấy có điều gì không hay .

-Tại sao ?

-Vì em từ chối làm gián điệp cho anh ta để báo các kế hoạch của anh như nhiều lần trước đây .- Nàng thấy mắt chàng nheo lại nhìn nàng dăm dăm, ánh mắt vừa biểu lộ sự ngạc nhiên, lòng tức giận và đau đớn . Hình ảnh này khiến cho nàng cảm thấy như có bàn tay đang bóp mạnh trái tim nàng .

-Cô ta bịa đặt chuyện ấy đấy .- Boone chối lia lịa . – Mọi người đều biết từ lúc ông nội cô ta mất cái trại, cô ta luôn luôn tìm cách để quấy rối chúng tôi .

Quint nhìn Boone, ánh mắt bớt gay gắt.

-Tôi không muốn nghe anh nói thêm lời nào nữa . anh hãy leo lên xe và cút khỏi đây ngay lập tức .

Boone bước tránh sang một bên, ngần ngừ một lát rồi chỉ ngón tay vào Dallas .

-Tôi nói cho anh biết, cô ta nói láo đấy . Anh không nên tin điều gì cô ta nói .

-Tôi cũng không tin anh .- Quint đáp lại. – bây giờ thì cút đi .

Boone dè dặt nhìn Quint . Hải lòng vì đã gieo được sự nghi ngờ vào lòng anh ta, gã bèn khỏi chiếc xe tải màu trắng, đi lui vào vài bước, rồi quay

người bước nhanh về xe của mình .

Dallas lặng lẽ chờ đợi, người lạnh toát, nhưng Quint đợi cho đến khi Boone lái xe đi, chàng mới quay lại nhìn nàng . Ánh mắt chàng như xoáy vào mặt nàng, phân vân, thắc mắc.

-Điều em nói là đúng thật à ? Em cung cấp thông tin cho hắn à ? – Chàng vẫn không tin nàng có thể phản bội chàng như thế .

Nàng cảm thấy tội lỗi đè nặng lên lương tâm mình .

-Em đã định nói cho anh biết trước đây rồi, nhưng không có dịp nào thuận tiện để nói cả.

-Nhưng sao thế ?- Tại sao thế? Giọng chàng rất tức giận .

-Hôm em đến trại anh là để nói cho anh biết Boone hăm dọa hãm hại ông nội em ... Chuyện này có thật. Em nghĩ em không thể thuyết phục ông nội em thôi làm việc cho anh, cho nên em phải làm mọi việc để bảo vệ ông nội . Đây là lời giải thích .- Lòng tự trọng không để cho nàng xin chàng thông cảm hành động của mình .- Khi ấy em không biết gì về anh hết, Quint à .

Chàng nhìn nàng đăm đăm, ánh mắt vừa giận dữ, vừa đau đớn, lòng còn cào nóng bỏng. Quá nóng giận, không nói được một lời, chàng quay người, đi lại chỗ chiếc xe đang nổ máy, ngồi vào tay lái, đóng sầm cửa lại .

Dallas nhìn chàng lái xe đi . Nàng biết sau mỗi hành động sai trái, bao giờ cũng để lại những hậu quả khó lường, nhưng lần này không ngờ hậu quả làm cho nàng quá đau đớn như thế này .

Chương

17

Khi Dallas lái xe vào trang Cee Bar, may cho nàng là trong sân không có chiếc xe nào hết. nàng đậu chiếc xe tải nhỏ trước nhà, xuống xe, vội đưa tay lau khô 2 má ướt.

Nhưng hình như nàng lau mấy, 2 má nàng cũng không hết ướt. Những giọt nước mắt khác từ trong mắt nàng chực bò ra, chảy xuống mặt. Nỗi đau đón trong lòng quá lớn khiến nàng không làm sao giữ được nước mắt khỏi tuôn ra.

Cánh cửa trước nhà kêu cọt kè, rồi ông Empty từ trong nhà bước ra hàng hiên.

- Để ông giúp cháu 1 tay bung đồ tạp phẩm vào nhà – Đôi chân gầy guộc nhưng nhanh nhẹn đưa ông cụ xuống bậc thang đi đến chiếc xe.

Dallas vội ấn ngón tay vào khoeé mắt để ngăn những giọt nước mắt chảy ra, hít mạnh vào 1 hơi dài để giữ bình tĩnh khi gặp ông nội. Để tỏ ra mọi việc vẫn bình thường, nàng hạ cánh cửa sau xe xuống, lúi lét bao hàng ra.

Nhưng ông Empty không thấy nước mắt ướt má nàng, mà thấy vết đỏ trên mặt do Boone đánh nàng. Ông liền hỏi vì sao má nàng lại đỏ như thế.

Không có gì có thể nêu ra để che giấu sự thật được, và Dallas không muốn giấu. Nàng nói cho ông biết mọi chuyện, chỉ không nói việc Boone xác nhận việc gã đã nhúng tay vào bệnh than. Nghe xong ông nội giận đùng đùng, và Dallas đã biết trước chuyện xảy ra như thế.

- Mày làm cái gì thế hả! – Ông cụ giận dữ nói. Dallas không nói lại. Ông đã nghe nàng nói rồi. – Tại sao mày làm thế? Cháu của tôi vào phe với Rutledge! Trời ơi, tao phải đánh mày 1 trận mới được. Tại sao đầu óc mày mụ mẫm thế hả?

- Cháu đã nói rồi- Dallas đón nhận cơn tức giận của ông với sự chịu đựng đáng kể, nhờ sự đau đớn tức giận từ nguyên do khác làm cho nàng mụ người đi.

- Để che chở cho tao à? – Giọng ông có vẻ khinh khi nói cho nàng biết

ông nghĩ sao về lý do nàng đã đưa ra. – Cô ơi, theo lời cô thì tôi đã quá già đến nỗi không thể tự lo cho mình. Tôi không muốn cô đâm sau lưng tôi như thế. Xin nói cho cô biết, tôi rất đau đớn khi thấy máu thịt của tôi chịu làm nô lệ cho Rutledge.

- Không còn việc ấy nữa, - Dallas nhắc lại cho ông nhớ. – Cháu đã nói với Boone, hẳn sẽ không nhận được thông tin gì nơi cháu như trước đây nữa hết.

- Như thế hơi muộn rồi, phải không? – Ông già hỏi. Nàng ngẩng đầu lên.

- Ông thường nói biết sửa chữa lỗi lầm thì không bao giờ muộn hết mà.

Câu trả lời của nàng khiến cho ông già bốt giận, nhưng mắt ông vẫn không bốt vẻ gay gắt.

- Cháu đã thông đồng với chúng nó. Ông nghĩ đây là vấn đề.

Ông im lặng 1 lát, vẻ mặt hơi dịu xuống. Dallas đưa tay lấy 1 bao tạp phẩm, ông Empty nhìn 1 bên mặt nàng, vẻ ưu tư, đắn đo, thắc mắc.

- Khi cháu nói cho Quint biết, anh ấy nói sao?

- Không nói gì hết. – Dallas ôm 2 tay quanh bao hàng, nàng ôm chặt cái bao trước mặt như nó có thể che hay là làm cho nàng yên ổn. – Anh ấy chỉ leo lên xe hơi rồi lái đi.

Empty hít vào 1 hơi thật sâu rồi thở ra từ từ.

- Cháu không mong gì anh ấy nói với cháu khi nghe cháu nói cho anh nghe 1 chuyện như thế. Có lẽ cháu may mắn không bị ảnh hưởng cháu rút đi cho khuất mắt anh. – Ông lấy 1 bao thực phẩm. – Chúng ta đem tạp phẩm vào nhà xong, bắt đầu thu dọn đồ đạc vào vali thôi. Có lẽ anh ấy không muốn để cho chúng ta ở đây nữa. Khi anh về, chúng ta nên đi.

- Không. – Dallas ngạc nhiên khi nghe mình trả lời 1 cách dứt dõng như thế. Nhưng nàng cảm thấy phản ứng của mình như thế là đúng. – Mọi người phải có mặt ở đây khi người ta chở cỗ khô đến. Nếu có người phải đi người ấy chính là cháu. Cháu không để cho anh ấy trách ông vì việc cháu đã làm.

- Cháu sẽ không đi đâu mà không có ông. – Ông cương quyết nói.

Dallas lắc đầu.

- Quint cần có ông. Còn nếu anh ấy muốn cháu ra đi, chắc anh sẽ nói.

Empty không nói gì, nhưng mắt ông buồn rười rượi.

- Cháu yêu anh ấy phải không? Ông hỏi.

- Phải. – Nàng nghẹn ngào đáp.

- Dallas, ông ước gì cháu tin anh ấy 1 chút.

Lời ông nói là tiếng vang đau buốt, như lời khuyên mà Quint đã nói với nàng cách đây mấy đêm. Niềm tin là vấn đề, niềm tin bị đổ vỡ có thể không hàn gắn lại nguyên vẹn được.

*

Ngôi nhà bằng kính và đá granit 4 tầng vươn cao lên trời. Các mặt bên của tòa nhà láng bóng phản chiếu màu xanh của bầu trời Texas và in bóng chiếc xe tải nhỏ màu đen đang đậu trong bãi xe. Quint bước ra khỏi cabin xe, đóng sầm cánh cửa lại, sai chân đi vào tòa nhà, bước đến cửa.

Bây giờ trong óc chàng có 1 ý tưởng, chỉ 1 ý tưởng thôi. Khi trên đường đến Fort Worth, dù trí óc chàng đã nghĩ đến nhiều khó khăn phải giải quyết, nhưng luôn luôn những suy nghĩ đó đều quay về 1 điểm: gia đình Rutledge. Chàng suy nghĩ đến lòng dạ đen tối của chúng.

Khi lên đến phòng ban điều hành ở tầng 4, chàng đẩy 2 cánh cửa kính bật ra, bất cần chúng đập mạnh sang 2 bên. Cô gái da ngăm đen ăn mặc chải chuốt ngồi nơi làm việc ngược nhìn lên, cười tình với chàng.

- Xin chào. – Cô ta nhìn vào mặt chàng, vẻ niềm nở. Chàng nhìn thẳng đến cánh cửa đóng kín nằm phía bên trái bàn làm việc của cô ta.

- Có Rutledge trong ấy không? – Quint làm dấu chỉ cánh cửa, chân vẫn bước đều đến phía ấy.

- Ông Rutledge đang bận họp. Nếu anh muốn gì... - Cô gái hoảng hốt khi thấy chàng đi qua cô. Cô ta vội đứng dậy để cản chàng lại, - anh không được vào trong ấy.

Quint nhìn cô ta, ánh mắt lạnh lùng.

- Tôi vào cho mà xem.

Chàng xoay thử nắm cửa, cửa không khóa. Chàng đẩy cửa mở và đi vào trong phòng.

Chàng không để ý đến căn phòng được trang hoàng lộng lẫy theo phong

cách hiện đại và nghệ thuật trừu tượng mà tập trung nhìn đến 3 người đàn ông trong phòng.

Max Rutledge ngồi trên xe lăn sau chiếc bàn làm việc bằng sắt có cạnh gỗ. Boone đứng đối diện với lão. Người thứ 3 mặc bộ quần áo theo kiểu miền Tây, thắt cavat, bằng khăn quàng, đứng yên bên cạnh Max, trông thái độ của hắn, người ta biết ngay là bộ hạ thân tín của lão.

Boone quay lại, thấy Quint, gã liền nổi giận.

- Anh đến đây là quái gì thế này?

Quint cứ bước đến, không lưu tâm đến thách thức giận dữ của gã, vẻ mặt thản nhiên trước thái độ gây chiến của Boone.

- Tôi biết thế nào anh cũng chạy thẳng tới đây để báo cho Max biết các người đã mất người báo tin.

Boone nhìn bố gã với ánh mắt điên tiết, và vẻ ngạc nhiên thoáng hiện trên mặt Max khiến Quint nghĩ rằng Boone không đến đây để tường trình lại việc vừa xảy ra. Boone đã có ý đồ gì đó. Gã nghiêng răng nhào vào Quint.

Quint bước tránh sang 1 bên rồi chụp cánh tay của Boone vặn ra phía sau lưng gã, chàng đẩy gã vào chiếc ghế gần đấy, nhẹ nhàng không tốn 1 giọt mồ hôi. Boone nhào vào ghế, nằm ở đấy 1 giây, không biết chuyện gì đã xảy ra cho gã và xảy ra như thế nào.

Quint liếc thấy người đàn ông thứ 3 nhắc máy điện thoại. Chàng chỉ ngón tay vào hắn trong khi vẫn để mắt canh chừng Boone.

- Anh phải hỏi chủ anh xem có bằng lòng cho gọi bảo vệ hay không. – Chàng nói rồi nhìn người đàn ông trong xe lăn. – Ông có bằng lòng không, Max.

Max ngồi yên lặng 1 lát rồi vẫy tay nói:

- để điện thoại xuống, Edwards.

- Thế là khôn ngoan – Quint nói, trong khi đó Boone ngồi thẳng dậy trên ghế và có vẻ như sắp sửa nhào vào Quint.

Max liền lái xe lăn ra khỏi bàn, tiếng máy kêu vù vù nho nhỏ, lão cho xe đứng giữa 2 người.

- Anh hãy ngồi yên tại chỗ, - lão nói với Boone môi cong lên với vẻ khinh

miệt.- kéo hẳn lại biến anh thành trò cười 1 lần nữa. – Tay lão điều khiển cần lái, quay xe về phía Quint. – Echohawk, anh muốn gì? – Ông ta hỏi bằng giọng rất tinh táo.

Trước khi trả lời, Quint nhìn người đàn ông sau bàn và cô gái da ngăm đen đứng nơi ngưỡng cửa.

- Chắc ông thích chúng ta chỉ nói chuyện riêng với nhau chứ?

Ánh mắt chàng nhìn lướt qua cô gái, khiến cô mở miệng nói:

- Thưa ông Rutledge, tôi xin lỗi. Tôi đã cố sức chặn ông ta lại...

- Được rồi, cô Bridges - Max nói với cô ta, rồi đưa mắt nhìn người đàn ông thứ 3. – Edwards, khi đi ra xong, anh nhớ đóng cửa lại.

Trong khi 2 người đi ra khỏi phòng, tất cả đều im lặng. Trong thời gian này, Max Rutledge sửa lại tư thế ngồi cho ngay ngắn trên xe lăn và nhìn Quint với ánh mắt bao dung. Boone không kiềm chế được mình, gã vùng đứng dậy khỏi ghế, bước đến cánh cửa sổ cao từ nền nhà đến trần, thân hình cứng ngắt vì tức giận.

Khi nghe tiếng then cửa đóng lại đánh tách 1 tiếng, Max bèn mở đầu cuộc nói chuyện.

- Bây giờ anh cho tôi biết có việc gì quan trọng cần bàn khiến anh phải đến đây? – Lão cười với vẻ độ lượng.

- Chúng ta không có chuyên gì để bàn bạc hết, Max, - Quint đáp, nụ cười lạnh lùng nở trên môi, - mà tôi đến để nói với ông 1 chuyện.

- Chuyện ông đã nhúng tay vào chơi ván bài này, và tôi đã đánh lại con bài ông vừa tung ra. Nhưng ván bài không còn nữa, vì tôi đã biết rõ con bài tẩy của ông. Từ này về sau, tôi là người chủ động, chắc ông sẽ không thích những con bài tôi đánh ra.

Ông ta nhún đôi vai không lồ với vẻ thờ ơ, lãnh đạm:

- Tôi không hiểu anh đang nói về chuyện gì,

- Nếu thế tôi xin nói cho ông rõ. Đây là về bệnh than vừa mới xảy ra.

Boone có phản ứng ngay tức khắc. Gã quay khỏi cửa sổ, nét mặt hằm hằm tức giận.

- Mẹ kiếp, tôi đã nói với anh, chuyện cô ta nói đều láo toét. Cô ta đã bày

đặt ra chuyện này để chống lại chúng tôi! Tại sao anh tin là tôi đánh cô ta?

Quint không nhìn về phía Boone mà chỉ nhìn vào ánh mắt của Max đang nhìn chàng, ánh mắt gay gắt, dò xét, đôi môi mím lại vẻ khó chịu.

- Max, tôi đã biết ông làm cho mấy con bò ấy nhiễm bệnh than. – Quint nói với giọng quả quyết. – Tôi không cần Dallas nói cho tôi biết Boone đã xác nhận chuyện này với cô ấy.

Max có tài là không để phản ứng khi nghe chàng nói, có lẽ lão ta đã đoán trước câu khẳng định của chàng.

- Hôm qua, - Quint nhấn mạnh từ này – tôi đã cho lập 1 đội điều tra, tất cả đều rất giỏi. Họ sẽ tìm ra nơi ông lấy vi trùng bệnh than, ai đưa cho ông vi trùng ấy, và ông đã dùng ai làm người trung gian.

- Thật kỳ cục! – Max đáp giọng cau có. – Tôi không liên quan gì đến chuyện bò của anh chết vì bệnh than hết!

- Có, ông có liên quan. Tôi sẽ chứng minh cho ông thấy. Ông muốn biết tôi chứng minh như thế nào không? – Nụ cười trên môi chàng ẩn chứa vẻ thách thức đầy tin tưởng.

Đôi má gầy gò của Max bắt giác co lại, nhưng ông ta không trả lời, mà chỉ nhìn đăm đăm vào mắt Quint.

- Tôi sẽ nói cho ông nghe điều tôi sẽ chứng minh. – Quint cuối người chống tay lên chiếc xe lăn, đưa mặt sát vào mặt Max, khiến cho lão mất hết cái ảo ảnh sung sướng, đó là chiếc xe lăn mà lão xem như ngai vàng của mình. Max nhìn chàng đăm đăm, ánh mắt hận thù nguyên rủa.

- Ông là người nổi tiếng hung ác ở đây từ lâu rồi. Cho nên ông đã làm mất lòng tin nơi nhiều người. Nghĩa là ông đã phạm sai lầm khắp nơi. Bệnh than là từ rất quái ác, và chính con trai ông đã buộc ông vào với nó. Những người trước đây im hơi lặng tiếng, bây giờ thế nào họ cũng lên tiếng.

- Anh nói toàn chuyện vô nghĩa. – Max đáp, không còn giữ được giọng lãnh đạm như trước nữa.

- Thế ư? – Quint gay gắt hỏi, mỉm cười lạnh lùng. Ngay bây giờ ông đang nghĩ đến chuyện tìm xem những ai biết chuyện này hay những ai có thể biết về chuyện bệnh than. Ông phân vân không biết ai đã để lọt chuyện này ra ngoài, hay có thể đã có kẻ có hành động như con trai ông. Thậm chí ông còn

phân vân không biết có ai để ông thuê để dẹp chuyện này. Nhưng ông không dám đến gần họ để dặn họ cố đừng để chuyện này lọt ra ngoài, vì ông sợ thám tử của tôi sẽ theo dõi họ. Và thế nào ông cũng bị theo dõi. Nhưng ông đừng nghĩ ông chỉ lo có chừng ấy thôi là đủ. Và cả 2 chúng ta đều biết họ sẽ tìm ra nguyên nhân những chuyện bất chính, vì bàn tay của ông quá dơ bẩn, Max à.

- Anh đã nói xong chưa? – Max bứt cau có, chỉ hỏi chàng bằng giọng nhẹ nhàng.

- Chưa xong, - Quint đáp, mắt đề phòng Boone đang chăm chú nghe cuộc trao đổi với vẻ kinh ngạc. – Max, tôi muốn giao kèo với ông 1 chuyện.

- Giao kèo à? Anh đến dọa tôi rồi đề nghị giao kèo với tôi về mọi chuyện? – Giọng ông ta run run, gay gắt vì quá giận.

- Max, không phải ông thường làm những chuyện như thế hay sao? – Quint đáp – Ông thường dọa dẫm người ta, rồi sau đó đưa ra giải pháp thay thế. Bây giờ tôi cũng làm thế thôi. Và cũng giống như ông, nếu cần tôi sẽ thực hiện những lời hăm dọa ấy... và việc tôi thực hiện sẽ làm cho danh tiếng Rutledge bị ô uế trên báo chí. – Chàng dừng lại, vì khi ấy lão ta rời mắt khỏi chàng, - Có phải ông thấy phương thuốc do chính ông cho toa khó nuốt không?

- Các điều khoản như thế nào? – Lão gắt gỏng hỏi.

- Điều kiện đơn giản thôi: Hãy rút lui. – Giọng chàng cứng rắn như ánh mắt của chàng – Rút lui khỏi trại Cee Bar và khỏi gia đình Calder.

Max quay lại nhìn chàng, vênh cằm tới trước.

- Nếu tôi bằng lòng, anh có gọi bầy thám tử của anh về không?

Lần này, Quint đứng thẳng dậy khỏi chiếc xe lăn nhìn xuống ông ta.

- Không. Vì tôi không tin lời hứa của ông, Max à. Nhưng tôi bằng lòng để yên những gì tôi đã tìm ra.

- Vậy thì đây đâu phải là hợp đồng, Max đáp.

- đây là hợp đồng duy nhất ông phải chấp nhận thôi. Bây giờ thì tùy ông quyết định xem thử ông để tay vào trại Cee Bar có đáng cho ông phải trả giá như thế hay không. Nhất là bây giờ ông đã biết là gia đình Calder sẽ tìm đủ

mọi cách để chống trả lại mọi âm mưu của ông.

- Anh hãy tin là tôi có nhiều việc phải làm hơn là nghĩ đến việc chiếm trại Cee Bar. Max trả lời lấy lại phần nào tư thế chững chạc cũ.

- Có phải ông trả lời như thế không? – Quint gay gắt hỏi – Vì đây là lời đề nghị duy nhất. Bây giờ phải dứt khoát trả lời bằng lòng hay không.

- Tôi không hiểu tại sao tôi phải đồng ý với lời đề nghị kỳ quặc này của anh khi mà tôi không có dính dáng gì đến việc rắc rối của anh ở trại Cee Bar. Nhưng nếu sự đồng ý của tôi làm cho anh được yên tâm phần nào, thì tôi sẽ đồng ý thôi. – Max đáp, với vẻ khinh khỉnh.

Quint cười nửa miệng.

- Tôi thường tin ông là người thông minh, Max. Xin ông nhớ điều này: Tôi sẽ canh chừng xem ông có thực hiện đúng hợp đồng này không.

Chàng liếc mắt nhìn Boone, rồi bước ra khỏi văn phòng. Cả 2 bố con tự nhiên nhìn ra cửa. Cuối cùng Boone cất tiếng trước:

- Hấn làm cho bố chịu nhục, - giọng gã tức tối khó chịu. – Con không ngờ có ngày con thấy bố bị kẻ khác làm thế với bố.

Max quay xe về phía gã, mặt ông ta hiện ra vẻ ác ý, chưa bao giờ thấy gã như thế.

- Nếu mày không to miệng nói bép xép, thì chắc mày sẽ không bao giờ được thấy! Tao nói thề với chúa, đây là lần cuối cùng mày được làm chuyện sai trái.

- Con sai à? Bố nói cái gì thế? – Nhưng Boone biết ông ta muốn nói gì. Gã hốt hoảng trong lòng. – Con không xác nhận điều gì với con bé nhà Garner ấy hết. Nó đã bịa đặt ra. Bố không thể trách con vì chuyện nó tìm cách nói láo để thuyết phục Echohawk tin nó.

- Mày không có can đảm thú nhận sự thật sao?

- Con đã nói với bố là con không nói gì hết mà! – Boone chối lia lịa. – Có phải bố tin lời Echohawk hơn tin con không?

- Mày nói đúng, tao tin hấn hơn tin mày. – Max đáp lại. – Echohawk không phải đồ điên như mày. Có thể hấn nghi ngờ nhưng nếu hôm nay mày không xác nhận điều hấn nghi ngờ, thì chắc hấn đã không đến đây.

- Con đã nói con ấy nói láo với hấn!

- Tao cam đoan chỉ có mày mới là đồ nói láo! – Max hét lới, bộ mặt hốc hác ồm đồm đỏ vì tức giận. – Từ ngày biết nói, mày chỉ nói toàn chuyện láo này tới chuyện nói láo khác. Tao không thể tin được chuyện nào mày nói ra. Và tao cũng không thể tin mày đã làm được việc gì, ngay cả việc nhỏ nhất. Nếu mày là người khác chứ không phải con tao, chắc tao đã tổng cổ mày ra khỏi cửa từ lâu rồi. Đây là lỗi của tao. Nhưng tao sẽ không mắc phải lỗi lầm này lần nữa.

- Có phải con luôn có lỗi không? Chỉ 1 chuyện nhỏ nhất con làm sai là con bị trách mắng. – Boone la toáng lên, nhưng gã chỉ nói với cái xe lăn di động vì khi ấy Max lái xe chạy vút đến bàn làm việc. Boone đi theo ông ta, dừng lại bên chiếc bàn, nắm mép bàn, cúi người phun hết sự tức giận đầy ắp trong người ra. – Không có gì con làm khiến bố hài lòng hết! Không có gì khiến cho ông Rutledge vĩ đại hài lòng hết!

Cố làm ngơ trước lời gã nói, Max nhắc máy điện thoại bấm số khẩn cấp cho ngôi nhà chính của trại Slash R. Ngay khi điện thoại trả lời, ông ta ra lệnh cộc lốc:

- Thu dọn đồ đạc của Boone ngay tức khắc. Tôi muốn mọi thứ đồ đạc của hấn phải đem ra khỏi nhà trước khi tôi về tối nay. – Bên kia đường dây nêu ra câu hỏi khiến cho Max nhìn theo Boone – Không, hấn không về nhà để lấy hành lý. Gửi tất cả hành lý đến Adolphus ngay bây giờ. Hấn đến lấy ở đó. – Max đáp rồi gác máy.

- Chuyện quái gì thế này? – Boone hỏi, cảm thấy ớn lạnh trong lòng.

- Như thế mà không rõ à? – Giọng của Max cứng như sắt và ánh mắt lão cũng thế. – tao muốn mày ra khỏi nhà tao và cuộc sống của tao, xem như tao không có con.

- Bố nói cái quái gì thế? – Mới đầu gã không tin, rồi gã cảm thấy lo sợ. – Bố không làm như thế được.

- Tao làm được và tao đang làm. – Max cương quyết đáp. – vào đầu mỗi tháng, tao sẽ gửi vào tài khoản mày 1 ngân phiếu, và kể từ bây giờ về sau, chúng ta chỉ tiếp xúc với nhau như thế thôi. Mày có 2 giây để rút khỏi mắt tao, nếu không tao sẽ gọi bảo vệ vào tổng cổ mày ra ngoài.

Đối với Boone, chuyện này thật bất ngờ, gã không tin chuyện như thế này lại có thể xảy ra cho gã. Như mọi khi, gã tin bố chỉ dọa thôi.

Khi thấy bàn tay khổng lồ đưa ra lấy điện thoại, gã biết Max sẽ thực hiện lời hăm dọa, lệnh cho bảo vệ dẫn gã ra khỏi nhà. Để tránh khỏi cảnh bị đuổi nhục nhã như thế, Boone đứng thẳng người ra khỏi bàn và gượng gạo ra khỏi văn phòng, trong óc quay cuồng nhiều ý nghĩ đắng cay đen tối.

Gã không nhớ đã đi thang máy xuống tiền sảnh như thế nào, rồi leo lên xe lái ra khỏi bãi đậu xe ra sao. Gã chỉ nhớ vật đầu tiên đập vào mắt là tấm biển vẽ chai bia nơi quán rượu. Thấy tấm biển, gã bèn cảm thấy miệng khô khốc. Gã dừng lại, đi vào trong.

Trong quán bốc mùi bia chua loét hòa với mùi khói thuốc lá hôi hám nhưng Boone không để ý, gã đi về phía những cái ghế đầu cao còn trống trước quầy, leo lên ngồi trên ghế. Trong khung cảnh lơ mơ hư ảo, gã gọi ly bia và uống 1 hơi hết nửa ly, rồi ngồi yên, lòng căm thù hừng hực.

Đầu óc quả quay cuồng với bao ý nghĩ ăn năn quen thuộc, thâm thúy với từ: giá như. Giá như gã không để cho Dallas lừa được gã xác nhận đã gây bệnh than cho bò của trại Cee bar. Giá như Echohawk không đến khi gã gặp Dallas. Giá như cô ta không nói cho Echohawk chuyện gã đã làm.

Gã nắm chặt 2 bàn tay. Nếu không có con đĩ ấy thì chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra. Gã tin chắc như thế.

Nghĩ thế, trong óc gã bèn nảy ra 1 sáng kiến và có thể nhờ sáng kiến này mà gã tìm ra được lối thoát. Có thể nhờ sáng kiến này mà gã đã chứng tỏ cho Max thấy gã không phải là đồ nói láo. Và Dallas có thể chứng minh điều này.

Đối với gã thì việc nói láo thêm lần nữa chẳng thành vấn đề. Chắc Max sẽ không biết chuyện này, và đấy mới là điều đáng kể.

Gã uống hết bia trong ly và gọi thêm ly nữa.

Chương

18

Mặt trời chiếu sáng, nhưng không khí mùa đông lạnh, khiến cho Dallas phải kéo 2 ống tay áo lao động xuống tận cổ tay. Nàng đợi gần bên máy kéo, vỏ xe bị thủng ở đầu van dựa vào chân nàng, trong khi ông Empty leo xuống khỏi cabin, lùi sau xe để giúp nàng việc này, nhưng khi ông cùng nàng đưa vỏ xe lên, nàng không chống lại.

Khi cái vỏ xe đã đưa lên xe tải rồi, ông đứng nán lại, mắt nhìn Dallas trước khi nhìn ra con đường trong trại. Là người chủ trương phải ăn mặc theo mùa, nên ông đội mũ, mang găng tay và mặc áo khoác ấm có khóa cao lên tận cổ.

- Ông chắc Quint sắp về - Ông lại nhìn Dallas lần nữa, ánh mắt thăm dò, thông cảm. – Nếu cháu muốn ông sẽ đợi cái vỏ xe vá xong để lấy về luôn. Nếu ở nhà chỉ có cháu và anh ấy, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

- Không cần đâu ông ạ. – Dallas đã quyết định rồi. Dù Quint muốn bất cứ điều gì, nàng cũng sẽ chấp nhận hết, không cãi cọ, cho dù điều đó không hợp với nàng.

- Quint là người công bằng, - ông Empty nói, cố gắng làm cho nàng yên tâm. – nói tóm lại trên đời này không có người đàn ông nào có thể hiểu được lý lẽ của phụ nữ khi họ có hành vi điên khùng. Có lẽ anh ấy sẽ thông cảm cho việc này thôi.

Dallas muốn cười khi nghe lời nói có hơi thành kiến về giới tính của ông nội, nhưng lòng nàng nặng trĩu không thể dung nạp được tí vui nho nhỏ nào nữa.

- Có lẽ thế. – Nàng nói, không muốn hy vọng nhiều. Hy vọng nhiều sẽ làm cho nàng đau đớn nhiều nếu ... nàng không muốn nghĩ tiếp. Nghĩ đến chuyện đó, càng làm cho nàng đau nhói ở trong ngực, khiến nàng khó thở.

Ông Empty thở dài ngán ngẩm.

- Ông nói cho cháu biết là ông sẽ rất sung sướng khi Quint về nhà. Việc chờ đợi và phân vân thắc mắc như thế này làm cho tinh thần căng thẳng.

- Đúng, - Dallas đồng ý, lòng bị giày vò giữa sự mù mẫn đáng ghét và sự căng thẳng vì bực bội.

Ông Empty bỏ đi, đến trước đầu xe, mở cửa bên tay trái. Ông để 1 chân lên bậc cấp lên xuống, vẫy tay về phía cửa nhà kho mở rộng, và nói với nàng:

- Cháu nhớ đóng cửa nhà kho. Không nên để cho gia đình Rutledge biết chúng ta vừa mua cỏ khô.

- Vâng, cháu sẽ đóng – Nhưng chính từ “chúng ta” ông vừa nói làm cho nàng nhận ra nơi này đã trở thành mái ấm của 2 ông cháu. Nơi đây không phải là nơi tham quan, nàng không muốn rời bỏ nơi này 1 chút nào hết ... không muốn rời khỏi Quint.

Dallas vội ngẩng đầu, dứt khoát đi về phía nhà kho, không muốn nghĩ đến chuyện sẽ kết thúc ra sao, dù tốt hay xấu. Trong khi chiếc xe tải nhỏ màu trắng chạy ra khỏi sân trại để lên phố, thì Dallas đi qua cánh cửa nhà kho mở rộng, mùi cỏ khô hăng hắc từ trong kho đập vào mũi nàng.

những bao cỏ tròn nhỏ chất cao đầy cả lối đi trong nhà kho. Nàng dùng vai đẩy cánh cửa nặng để đóng lại, chỉ chừa cửa mở rộng vài tấc, cho việc đem hàng tạp phẩm cất vào bếp và đón xe tải chở cỏ khô đến, nàng sẽ có việc để làm. Còn bây giờ nàng quá rảnh rồi.

Muốn tìm việc gì làm để khỏi suy nghĩ lung tung, Dallas đi vào nhà. Bí quyết trong việc giữ cho mình khỏi suy nghĩ vẩn vơ là luôn hoạt động. Nếu ngồi yên 1 chỗ, người ta sẽ nghĩ về chuyện làm lòng dạ dao động.

Nhưng ngay khi bước vào trong nhà, sự yên tĩnh càng làm cho nàng khó chịu hơn. Dallas lập tức mở máy radio, vặn chương trình phát thanh về giá cả thị trường vào buổi trưa. Tiếng nhạc gồm đàn guitar và vĩ cầm vang lên trong nhà bếp, nàng đi đến chỗ chậu rửa, lấy đĩa thức ăn bữa trưa để lên giá cho ráo nước. Sau khi dọn dẹp quầy bếp ngăn nắp và sạch sẽ, Dallas sang phòng khách để dọn dẹp ở đây. Công việc dọn dẹp khá lâu: sửa lại những cái gối cho ngay thẳng, sắp xếp lại các tờ tạp chí lên giá cho có ngăn nắp, rồi đem các ly bẩn xuống nhà bếp.

Nàng định đi vào phòng tắm để lấy khăn dơ khi họ tắm hồi sáng và thay vào khăn sạch, thì bỗng thấy có ánh sáng chiếu vào phòng khách, thứ ánh

sáng do mặt trời phản chiếu trên kính chắn gió của xe hơi chiếu vào. Dallas dừng đứng lại, tim đập mạnh như lòng đang lo sợ điều không hay xảy đến.

Bỗng nàng cảm thấy hết sức bối rối. Nàng hít vào 1 hơi thật sâu, đều, phân vân không biết điều mình sắp biết có tệ như điều mình lo sợ hay không.

Tiếng nhạc từ radio không làm át được tiếng cánh cửa đóng sầm thật mạnh và tiếng chân bước nhanh trên sàn ván ở hành lang. Dallas cố trấn tĩnh để đối mặt với Quint, để nhìn vào vẻ mặt lạnh lùng của chàng, nàng quay người nhìn ra cửa.

Nàng sửng người khi thấy Boone xông xộc xông vào nhà, vẻ mặt giận dữ tàn bạo. Gã nhìn quanh căn phòng rồi nhìn thẳng vào nơi mặt nàng.

- Khi tôi không thấy cô đi với lão già ở ngoài phố, tôi biết thế nào cô cũng ở đây. – Mắt gã ánh lên vẻ khoái trá đê tiện.

- Boone, anh làm gì ở đây? – Nàng muốn bỏ chạy, nhưng cát chân không nổi, đành đứng yên 1 chỗ.

- Cô làm như thế không biết lý do! – Gã chế giễu.

- Anh nên ra khỏi đây ngay. Quint sắp về rồi.

- Bộ cô tưởng dọa hấn sắp về tôi sẽ sợ lắm à? – giọng gã hơi lú lạo. gã uống rượu. Nàng chắc như thế! Và nàng cảm thấy sợ thêm.

- Cứ để cho hấn về, - gã gầm lên. – Chúng ta không ở đây lâu. Cô sẽ đi với tôi.

Boone bước đến phía nàng, đưa tay nắm cánh tay của nàng. Nàng tránh ra và vội bước lui.

- Chúng ta đi đâu? tại sao đi? – Sau lưng là góc phòng khách, nàng không có đường thoát.

- Bớ tôi cần gặp cô. Cho nên cô phải đi ngay bây giờ. – Khi Boone đưa tay để tóm nàng lại, Dallas nghĩ rằng phải hành động nhanh mới được.

- Ông Max à? Tại sao anh không nói cho tôi biết trước? – nàng nói vẻ ghê tởm, và đẩy bàn tay gã, không để cho gã nắm cổ tay mình. Nàng vội đi nhanh qua mặt gã. – Tôi để cái xách ở trong bếp. Đợi tôi lấy cái xách rồi sẽ đi với anh.

Trong phòng bếp có phòng tập thể dục và có cửa sau. Nàng đi vừa đến

ngưỡng cửa thì gã đã chụp cánh tay nàng. Lần này nàng không vùng ra được.

- Cô khỏi cần xách cái mẹ gì hết! – Boone hầm hè nói.

Nàng phản ứng ngay, không nghĩ đến hậu quả mà Boone có thể gây ra cho nàng.

- Thả tôi ra! – Nàng giận dữ và sợ hãi hét lớn, mắt nàng long lên.

- Đứng hòng. – 2 bàn tay gã nắm chặt 2 cánh tay nàng, ngón tay cứng kéo nàng đến gần gã, quá gần đến nỗi nàng ngửi được mùi rượu trong hơi thở gã phả vào mặt nàng. – Cô không được đi đâu hết cho đến khi nói thẳng tất cả cho bố tôi biết.

- Nói chuyện gì? Tôi không biết anh đang nói chuyện gì. – Dallas cố vùng ra khỏi gã, khỏi ánh mắt điên dại của gã. Nhưng sự vùng vẫy chỉ làm cho gã điên tiết thêm.

- Mà mày không biết cái con khỉ! Mày nói cho ông biết sự thật đã xảy ra ngày hôm nay, cho ông biết tao không xác nhận là chúng tao có dính líu đến bệnh than. Tao chỉ đi theo mày để hỏi tin tức cho biết mà thôi. Mày hiểu chưa? – Nói xong, gã lay nàng thật mạnh, mạnh đến nỗi đầu nàng bị đánh bật ra sau.

Nàng sợ quá đến nỗi không mở miệng nổi. Gã dùng bạo lực để đàn áp nàng. Gã muốn nàng chống cự để tăng thêm bạo lực. nhưng nàng tìm cách để hòa hoãn với gã. Không chống lại.

- Anh nói với ông ấy không được sao? - Dallas hỏi, nàng nói ý đầu tiên hiện ra trong óc nàng.

Nhưng Boone không chịu nghe theo nàng.

- Việc tao nói không thành vấn đề. Chính lời mày nói mới quan trọng. Cái miệng bô bô của mày đã gây nên chuyện rắc rối này. Bây giờ mày phải dính chính lại!

- Anh nói lại cho tôi biết tôi phải nói như thế nào? – Đây là chiến thuật trì hoãn, cố gắng kéo dài thời gian. Dallas quá lo sợ, không biết có thực hiện được không.

Chiến thuật không thành công.

- Đứng lấu lĩnh với tao, đồ đĩ. – Gã nắm tóc nàng kéo mạnh ra phía sau,

chân tóc như muốn bật ra khỏi đầu, khiến nàng hét lên đau đớn. – mày quá biết cách để nói.

- Tôi không biết. Anh làm tôi sợ quá, tôi không nghĩ ra được cách nói. – câu trả lời của nàng có nhiều sự thật.

- Đáng ra mày phải sợ mới đúng, mày phải sợ tao sẽ trừng phạt mày nếu mày làm lộn xộn chuyện này. – Boone cảnh cáo nàng và giật lại tóc.

- Xin anh làm ơn. – Giọng nàng thất thanh, căng thẳng – Tôi không nhớ được.

- Mày chỉ việc nói với bố tao rằng mày nói tầm bậy về chuyện bệnh than... nói cho ông ấy biết những chuyện mà Echohawk đã nói với ông là láo. Mày nhớ chưa?

Nhưng nàng chỉ nhớ 1 phần thôi.

- Quint có gặp ông Max à? – nàng hỏi, giọng bối rối, hoang mang, ánh mắt láo liên.

- Có! Vì thế mà mày phải đến đỉnh chính lại, phải nói thật cho ông biết, nói rằng tao không xác nhận gì hết!

Dallas thấy gã đang đằng đằng sát khí, chực giật tóc nàng 1 cách tàn bạo. Nàng bèn tìm cách để cho gã bớt hung hăng.

- Tôi sẽ nói. Tôi sẽ nói những gì anh vừa nói.

Lời bằng lòng của nàng làm cho gã dịu lại.

- Thế là tốt, - gã thả tóc nàng, nhưng vẫn nắm tay nàng. – Được rồi, bây giờ chúng ta đi.

Khi gã quay người đi ra phía cửa trước, Dallas thừa cơ bước về phía cửa bếp, giật cánh tay ra khỏi tay gã.

- Cái xách...

Nàng chưa nói hết câu đã bị gã xô mạnh vào khung cửa rồi 1 bàn tay khổng lồ nàng khiến nàng nghẹt thở làm tắc nghẹn thanh quản.

Gã chửi mắng nàng, nói những lời tục tĩu với nàng, nhưng nàng không nghe được nữa. Nàng há miệng ra để thở, nhưng không khí không vào được và nói cũng không ra hơi. Nàng cố sức đẩy tay gã, cố làm cho bàn tay bóp cổ nàng lỏng ra, nhưng không được. 2 buồng phổi thiếu không khí, nàng hoảng

sợ. Nàng đá, cào cào, cô chống trả quyết liệt và ngay khi ấy nàng thấy lò mờ bên khốe mắt có ánh sáng đỏ. Nhưng nàng thấy người xỉu dần, đồng thời sự đau đớn gia tăng: 2 tay, đầu, cả thân người đều đau đớn hết sức.

Bóng đen quay cuồng trước mắt, cái chết chờ đón đầu đó trong chân không tối tăm. Ngay khi cái chết đang kết liễu ý thức của nàng, thì bàn tay bỗng thả ra. Nhưng 2 chân nàng không đủ sức để giữ cho nàng đứng vững, Dallas đổ người xuống nền nhà, thở hổn hển lấy lại hơi, đưa 2 bàn tay sờ vào cuống họng đau kinh khủng.

Cuối cùng có tiếng va chạm mạnh khiến nàng giật mình tỉnh táo. Dallas lắc đầu thật mạnh, nhìn quanh tìm Boone, sự lo sợ lại hiện lên trên mặt nàng.

Rồi nàng thấy gã ở trong bếp. Nhưng gã không ở 1 mình. Gã vật lộn với Quint. Nàng không biết Quint từ đâu đi vào, hay vào khi nào.

Nàng cảm thấy mừng rỡ, vui sướng nhưng sự vui sướng không kéo dài lâu. Vì Quint đỡ được 1 cú đấm của Boone nhưng không đỡ được cú đấm thứ 2. Cú đấm trúng Boone nhào theo chàng, nắm tay vung lên.

Nàng lo sợ cho chàng vì Boone khỏe hơn, nặng hơn Quint tới 15kg. Lần này Quint cuối xuống để tránh cú đấm bay đến theo hình vòng cung, rồi nhảy tránh khỏi sự bao vây của Boone. Nhưng nàng không biết chàng sẽ trụ được bao lâu nếu không có sự giúp đỡ.

Nàng buộc tứ chi phải hoạt động, cố đứng dậy, đi loạng choạng đến máy điện thoại trên bàn trong góc phòng. Nàng nghe ở sau lưng hơi thở hồng hộc, tiếng chân xê dịch, và những tiếng đấm bình bịch vào da thịt, tất cả những tiếng ấy đều nghe rõ hơn tiếng nhạc dân ca êm dịu từ radio.

Mấy ngón tay lóng cồng, nàng nhắc ống nghe lên tai, bấm số khẩn cấp. Người trực điện thoại trả lời ngay, giọng rất rõ ràng.

- Xin cho biết chuyện gì khẩn cấp đây?

Nhưng Dallas vẫn còn đau nơi thanh quản, nên nàng nói lắp bắp.

- Mời cảnh sát đến gấp. – Giọng nàng khàn khàn nhỏ. Nàng nuốt nước bọt rồi nói lại – Boone Rutledge gây sự. Anh ta nổi điên.

Nhưng thể nhân mạnh cho lời nàng vừa nói, 1 cái ghế trong nhà bếp bay qua phòng, va vào tường, tiếng va khá lớn đủ cho người trực điện thoại nghe rõ.

- Cô ở đâu đây?

- Trại Cee Bar. – Dallas lo lắng quay đầu lại thấy Quint nằm trên nền nhà, có vẻ đang bị choáng, chàng lắc đầu như để lấy lại tỉnh táo. Nhưng khi thấy Boone nhào đến phía chàng, nàng bèn la lớn, giọng khàn khàn để chàng nói đề phòng: Coi chừng!

Quint vùng dậy, nhưng trước khi đứng lên được thì Boone đã chụp được chàng. 2 người lăn trên nền nhà, người nào cũng cố giành cố giành lợi thế.

Người trực điện thoại hỏi tiếp Dallas những câu hỏi gì đấy, nhưng nàng không chú ý điều gì được nữa ngoài việc 2 người đang đánh nhau.

- Xin nói họ đến gấp lên, - nàng van xin, quá khiếp sợ khi thấy Boone đè Quint xuống nền nhà, cả 2 tay bóp mạnh cổ chàng, gã ngiên răng, mặt đặng đặng sát khó. – Lạy chúa, Boone sắp giết chết anh ấy rồi.

Nàng thả điện thoại xuống, tự động chạy đến giúp Quint. Nhưng bỗng nhiên tình thế thay đổi rất nhanh. 2 bàn tay Boone chỉ bóp quanh cổ được 1 giây thôi, liền sau đó, 2 tay đã bị hất ra, rồi Quint đạp gã nhào sang 1 bên.

Quint lồm cồm đứng dậy, hơi lão đảo, 2 tay nắm lại sẵn sàng, ngực nhô lên, 1 bên bị chảy máu do vết rách trên mắt và bên khóe miệng chảy máu chảy nhỏ giọt. Rồi Boone cũng đứng dậy, mắt nhìn chăm chăm vào Quint, ánh mắt giận dữ điên cuồng.

2 người đàn ông thận trọng vờn nhau, nắm tay hươ hươ trước mặt, cố tìm ra chỗ hở đối phương. Boone va mạnh hông vào góc bàn ăn. Gã đưa tay hất cái bàn lật ngửa ra.

Quint bước vào đám liền 2 cú trúng Boone khiến gã lão đảo. Nhưng gã liền quay lại đám lung tung, nhiều cú trật hơn là trúng nhưng những cú đám thật đáng kể, gây thương tích cho đối phương.

Không thể đứng 1 chỗ nhìn thêm, Dallas liền chạy vào phòng khách tìm chìa khóa để mở tủ súng. Cuối cùng nàng mở được cửa tủ, lấy ra khẩu súng săn trên giá.

Nàng lấy hộp đạn, nhét vào súng 2 viên. Tim đập thành thịch, nàng quay lại nhà bếp.

Boone đang nằm trên nền nhà, bàn tay ấn vào cằm. Quint đứng trước mặt gã, ngay giữa Dallas và Boone. Boone hỏn hỏn chửi thề, gã níu mép quày

bếp để đứng dậy nhưng trượt tay, chụp phải tay nắm của 1 cái ngăn kéo. Ngăn kéo bay ra khỏi quày, dụng cụ văng ra, rồi leng keng xuống nền nhà.

Khi Boone lồm cồm bò dậy, hấn lấy cái gì đấy, mãi đến khi gã chia ra nàng mới thấy lưỡi dao sáng lóng lánh, và Dallas nhận ra là con dao cắt thịt.

- Coi chừng, Quint! – Dallas hét lớn, và lần này giọng nàng còn nghe to hơn nhiều. – hấn có dao!

Nàng đưa súng lên vai, nhưng không thấy rõ Boone, gã đang cúi người, dao hạ thấp xuống. Gã vươn cánh tay cầm dao ra, Quint nhảy lui để tránh mũi dao bay về trước mặt. Boone cười nham hiểm. Lưỡi dao tiếp tục bay vèo vèo trước mặt Quint.

Dallas muốn bảo chàng tránh ra, nhưng nàng sợ làm cho chàng lơ đãng trong giây phút nguy hiểm này. Boone bỗng nhào đến đâm Quint. Chàng tránh sang 1 bên, nhưng lưỡi dao đâm trúng cánh tay chàng, cắt toạt áo đâm vào thịt, máu chảy ra ướt ống tay áo.

Trước khi Dallas kịp la lên, thì Boone đã tấn công Quint lại. Lần này Quint đã chụp được cánh tay cầm dao của gã, cố vặn tay gã cho dao văng ra. 2 người cố giành con dao, xoắn vào nhau, thân hình di chuyển không ngừng để cố hạ đối thủ.

Sau đó Dallas không biết vì sao 2 người đều cùng té ngã xuống nền ... nàng nghĩ phải chăng chân họ vướng vào nhau hay tình cờ té. Nàng chỉ biết khi họ té xuống, nàng không thấy con dao. Bỗng nhiên cả 2 đều yên lặng.

Dallas đợi, tim như muốn ngừng đập, cứ sợ chuyện gì sẽ xảy ra, nên không hạ súng xuống. Rồi Boone nhúc nhích, lăn ra khỏi Quint. Nàng hít mạnh vào để khỏi thốt ra tiếng nấc và chuôi ngón tay qua cò súng. Rồi nàng thấy con dao cắm nơi ngực Boone, máu chảy ướt đỏ trước áo sơ mi.

Còn Quint níu tay vào quày bếp để đứng dậy, cánh tay ướt sũng máu để thông xuống 1 bên hông, ngực nhô lên vì mệt lử, chàng đưa mắt nhìn xuống Boone.

Quá mừng khiến 2 chân nàng run lẩy bẩy. Dallas vội hạ súng xuống. nàng đã được huấn luyện chu đáo trong việc giữ an toàn vũ khí, là nhớ bẻ súng lấy đạn ra trước khi dựng súng sang 1 bên.

Cho nên nàng phải lấy đạn ra rồi mới để súng sang 1 bên và vội vàng đến

với Quint. Chàng đứng dựa vào quầy, cặp mắt buồn bã.

- Anh không sao – Chàng cố cười gượng để trấn an nàng.

- Không, anh đã bị thương. Anh chảy máu đến chết mất. – Dallas lấy trong ngăn kéo quầy bếp cái khăn lau đĩa, buộc quanh cánh tay, thắt thật chặt cái khăn phía trên vết cắt khá sâu.

- Em gọi cảnh sát rồi phải không? – Giọng chàng hờn hển vì kiệt sức.

- Phải, - cho đến bây giờ, hầu như Dallas đã quên việc này.

- Bây giờ chắc họ sắp đến rồi, - chàng nói.

1 lát sau, Dallas nghe tiếng còn hụ xa xa, nàng phân biệt được tiếng còi với tiếng nhạc của Hank Junior phát ra từ máy radio.

Khi thấy còi cảnh sát hụ to hơn, nàng nhìn xuống thân thể còn bất động của Boone, không biết gã còn sống hay đã chết. Thực ra nàng không cần biết.

- Em sợ hấn sẽ giết anh mất, - Dallas nói, giọng hồi hộp vì hồi tưởng lại cảnh vừa xảy ra.

- Gần giết được! – Quint ngược mắt nhìn nàng, thấy những vết đỏ trên mặt và cổ nàng, - có phải em...

Nhưng chàng chưa kịp nói hết câu, vì khi ấy cửa mở và 2 người cảnh sát mặt sắc phục tay để trên súng trong bao nối nhau bước vào phòng. Họ nhìn quanh nhà bếp, thấy cái bàn lật ngược, ghế văng tứ tung.

- Lay chúa, Boone Rutledge, - người cảnh sát nói khi ông ta nhìn thấy người đàn ông nằm trên nền nhà. – Gọi y tá vào đây nhanh lên.

Trong khi người cảnh sát thứ 2 quay ra ngoài cửa, người đầu tiên vội vã đi đến bên cạnh Boone, chỉ nhìn lướt qua Quint 1 chút, vì rõ ràng ông ta biết vết thương của chàng không có gì nghiêm trọng. Khi các y tá đi vào phòng, ông ta đứng thẳng lên.

- Tôi thấy mạch đập còn yếu – ông ta nói với họ.

Để cho y tá làm nhiệm vụ của họ, người sĩ quan cảnh sát nhìn qua Quint và Dallas, lập tức ông ta tách riêng 2 người ra. Ông ta thăm vấn họ ngay sau đó.

Chỉ trong vòng mấy phút, các y tá đặt Boone lên cáng để mang đi. Dallas

nhìn họ đẩy xe cồng chở gã ra khỏi nhà. Khi ấy có thêm nhiều cảnh sát nữa đến. Nàng thấy 1 người đưa Quint ra ngoài.

Họ đưa anh ấy đi đâu? – nàng hỏi 2 người cảnh sát thẩm vấn nàng.

- Đưa đến bệnh viện để khâu các vết thương.

- Các ông không bắt anh ấy chứ? Tôi xin nói đây là việc tự vệ. Boone tấn công ông ấy bằng dao.- Dallas hăng hái nói cho họ biết.

- Đây là theo cô nói. – người cảnh sát già gật đầu, nhưng có vẻ hoài nghi.- bây giờ xin cô nói cho chúng tôi biết tại sao Boone đến đây.

Và cuộc thẩm vấn lặp đi lặp lại nhiều lần.

Ông Empty về trại giữa lúc cuộc thẩm vấn đang tiến hành, vì ông trở về, họ buộc ông phải kể lại những chuyện khác nữa. Thấy Dallas không có vẻ gì buồn bã, ông không hỏi chi tiết sự việc đã xảy ra nữa.

*

Quint ngồi trên giường trong phòng khám của bệnh viện, cánh tay bị thương băng tẩm gạc lớn và trên mắt dán miếng băng nhỏ. Người y tá kiểm tra những lời chỉ dẫn của bác sĩ rồi đưa cho chàng bản sao cùng với toa thuốc để mua thuốc kháng sinh. Cô ta nói:

- Anh nhớ nên nghỉ ngơi vài ngày. Không làm việc nặng với cánh tay bị thương. Nếu không, những vết chỉ khâu sẽ bục ra đấy.

- Tôi nhớ, - Quint đứng dậy, và khi mặc áo vào, anh hơi nhăn mặt.

Người y tá mở cửa. Quint không ngạc nhiên khi thấy người cảnh sát đứng đợi chàng ngoài cửa phòng khám. Chàng bước ra hành lang, dừng lại bên ông ta.

- Ông còn cần tôi nữa không? – Chàng hỏi.

- Tôi vừa nhận lệnh được để anh tự do. Ít ra là lúc này, - người cảnh sát đáp, vẻ cau có.

- Boone sao rồi?

Người cảnh sát khẽ lắc đầu.

- Từ khi đưa vào phòng mổ đến nay, anh ấy không tỉnh lại. – Ông ta dừng lại, mắt nheo nheo nhìn Quint vẻ gay gắt. – Nhưng có điều rất kỳ lạ, anh ta bị 1 đám thương tích nhỏ lổ lổ ở phía sau lưng gần 1 bên vai, trông có vẻ như

mới bị thương cách đây không lâu. Chắc anh không biết về chuyện này, phải không?

- Có phải đám thương tích như bị trúng đạn ghém của súng săn không? – Quint hỏi, vẻ trầm tư.

Người cảnh sát nhìn chàng sững sờ, cặp mắt mở to khi nghe câu chàng hỏi, câu trả lời có thể đúng sự thật.

- Có lẽ thế,

- Đêm cỏ khô của tôi bị cháy, tôi thấy 1 người bỏ chạy. Tôi bắn theo. Lúc ấy hắn đã chạy xa. Có thể anh ta không phải tên này. – Quint đưa ra nhận xét.

- Anh không tin là Boone Rutledge đốt cỏ khô của anh phải không? – Người cảnh sát hỏi, nhìn chàng dăm dăm.

- Tôi nghĩ là chúng tôi không biết chắc chắn. – Quint đáp, nhưng trong lòng chàng nghĩ chắc chắn gã đã đốt, - Ông cho tôi đi theo xe ông về trại được không?

- Không, gia đình Garner đang đợi anh ở tiền sảnh. – Ông làm dấu chỉ về tấm biển chỉ lối ra. – Như tôi đã nói, anh được tự do ra về. Nhưng đừng rời khỏi đây, phòng khi có chuyện gì xảy ra mà chúng tôi cần nói chuyện với anh lại.

- Tôi sẽ không đi đâu hết, - Quint đáp.

- Tốt, người sĩ quan cảnh sát nói xong liền bỏ đi về phía ngược chiều với lối đi ra phòng cấp cứu.

Quint nhìn ông ta 1 lát rồi quay lui để ra về, vừa khi ấy cánh cửa ở 1 bên hành lang mở ra, chàng thấy Max Rutledge trên xe lăn xuất hiện. Khi Max thấy Quint, chiếc xe dừng lại.

Do dự 1 lát, Quint bước đến gần ông ta. Chàng thấy không thể không nhận thấy Max trông già hơn và lạnh lùng hơn, nhưng lửa hận thù không biết mất khỏi cặp mắt đen.

- Tôi rất ân hận về chuyện con trai ông, Max. – Quint nói, - anh ta không cho tôi sự lựa chọn nào khác.

- Thằng ấy là đồ láo toét vô dụng. – Max đáp bằng giọng thản nhiên gay

gắt. – Nhưng hẳn là con trai tôi.

- Tôi biết, - Quint bình tĩnh đáp. – Ông đã trả giá quá cao để cố chiếm lấy trại Cee Bar. Quá cao!

- Tôi nghĩ, chắc bây giờ anh đang tự hỏi không biết tôi có ý định trả thù cho cái chết của con tôi không. – Max nói.

- Tôi tin ông là người khôn ngoan, không làm những việc như thế. – Quint nói xong, kính cẩn gật đầu rồi quay lại hành lang chính, đến cánh cửa ra để tới phòng đợi ngoài phòng cấp cứu.

Vừa ra khỏi cửa, chàng liền được chào đón bởi tiếng khóc kỳ lạ của 1 em bé, bé không chịu để cho mẹ vỗ về an ủi. Phía bên phải Quint, có tiếng bước chân bước nhanh đến phía chàng, Dallas vừa vùng dậy khỏi ghế đi đến. Nhưng đến nửa chừng, bỗng nàng đi chậm lại ngần ngừ. Empty không do dự như nàng, ông bước nhanh đến bên Quint.

- tôi tưởng anh sẽ không được ra khỏi cái phòng đó chứ! – ông nói – Tôi biết khâu vết rách trên da không cần thời gian quá lâu. Thành thật mà nói, tôi cứ nghĩ là họ sẽ bắt anh và đưa anh đi bằng cửa khác.

- Tôi được tự do ra về, nhưng tôi nghĩ thế nào cũng còn bị thẩm vấn. – chàng trả lời Empty, nhưng chính Dallas mới là người khiến chàng chú ý.

Vết bầm tím trên má và trên cổ nàng bấy giờ thấy rất rõ. Boone đã làm cho nàng bị thế, Quint cảm thấy sự tức giận lại bùng lên. Vẻ mặt của Quint đã lộ ra vẻ tức giận ấy nên chàng thấy nàng có vẻ dè dặt, hoang mang. Vẻ mặt nàng nhắc cho chàng nhớ những chuyện mà họ chưa nói hết với nhau.

- Họ có mời bác sĩ đến khám cho em không? – Quint hỏi, chàng nghĩ cần phải quan tâm đến chuyện này.

- Có, nàng đáp và gật nhẹ đầu. Rồi sự căng thẳng trong lòng hiện ra trên mặt nàng, - Quint, chuyện này đều do lỗi của em mà ra...chuyện em làm gián điệp cho Boone. Nếu em không...

Chàng không để cho nàng nói hết câu.

- Chúng ta không ai có lỗi hết. Dù sao thì em cũng rất can đảm mới nhận 1 việc như thế. Anh rất tiếc là anh không thấy ngay việc này. Trong cuộc chiến đấu lâu dài, lý do tại sao em làm việc với Boone không quan trọng, mà việc em biết dừng lại mới quan trọng.

Dallas thở dài nhẹ nhõm, rồi nhoẻn miệng cười và bước đến bên chàng.

- Có thật anh nghĩ vậy không?

- Em phải tin chắc là anh đã nghĩ như vậy. – Quint đáp với vẻ nồng nhiệt.

Mắt nàng sáng lên long lanh khiến Quint bật cười, nụ cười hân hoan, dịu dàng. Chàng đưa cánh tay lành nắm lấy nàng, kéo nàng đến sát mình. Không có lời nào diễn tả được cảm xúc mãnh liệt đang tràn ngập trong lòng chàng, và Quint muốn biểu lộ cho nàng thấy cảm xúc ấy của mình.

END.